

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Τα δρώμενα της καρδιάς

Περιμένοντας την έκδικησι

— Άκόμα δεν μπορώ να ξεχάσω αυτή τη γυναίκα — άρχισε να μου διηγείται ο Φίσι, ένας μεσόκοπος άντρας με τραχιά και πονεμένα χαρακτηριστικά, που τον είχα γνωρίσει σε μία χωριάτικη ταβέρνα, κοντά στα γαλλοϊτανικά σύνορα. Μά είναι προτιμότερο να σου τη διηγηθώ όλα με τη σειρά τους...

«Ένα βράδυ, πριν ξηγήνα χρόνια, καθόμουν κι' εγώ κάποτε μία κοπέλλα, την όμορφη Μαρία. Άρραβωνιάστηκα με... Ύστερα όμως εκείνη έφυγε για το Μπορντώ και πήρε τον κακό δρόμο. Αυτό μου κόστισε πολύ και με γέρασε πρόωρα...

«Ήξερε την ιστορία μου. Είχα αγαπήσει κι' εγώ κάποτε μία κοπέλλα, την όμορφη Μαρία. Άρραβωνιάστηκα με... Ύστερα όμως εκείνη έφυγε για το Μπορντώ και πήρε τον κακό δρόμο. Αυτό μου κόστισε πολύ και με γέρασε πρόωρα...

«Είναι περίττο να με ρωτήσης πώς έμαθα τα περιστατικά της ζωής σου... πρόσθεσε ο νέος με βραχύν φωνή. Ήρθα να σε βρω γιατί σε χρειάζομαι, γιατί ξέρω πώς μπορείς να νοιώσης τον πόνο μου... Ά-γάπησα κι' εγώ μία γυναίκα, όπως εσύ τη Μαρία. Κι' αυτή με απάτησε... με ντροπήσα! Μά καταλαβαίνω πώς δεν θα βρω τη δύναμη να τη σκοτώσω... Θέλεις να με βοηθήσεις... να το κάνης εσύ, αυτό; Σκέφτηκε πως ίσως να μην μου αρνηθεί, αφού δοκίμασε και συ το δικό μου πόνο... Συλ-

λογίσου ότι η έκδικησί μου θανάτι λίγα και δική σου έκδικησι...

«Τα μάτια του είχαν δακρύσει και πετούσαν σπιδες θυμού. Μετέδωσε και σε μένα την αγανάκτησή του. Ξα-ναθυμήθηκα τα βάσανά μου, την αγωνία και τη ντροπή μου απ' την εγκατάλειψή της Μαρίας, και φώναξα, χτυπώντας τη γροθιά μου στο τραπέζι:

— Α, τίς παληγογυαί-κες! Πόσο τις μισώ!...

«Ο νέος μούδωσε περισ-σότερες πληροφορίες για την υπόθεσί του: Η γυναίκα εκείνη θαρχόταν στην Ίσπανία σε δύο μέρες, μ' ένα κίτρινο αυτοκίνητο. Μπορούσα λοιπόν να το σταματήσω σ' ένα έρημο σημείο του δρόμου, να κάνω το σωφείρ, ότι ήθελα και να σκοτώσω τη γυναίκα...

— Μ' αυτό το μαχαίρι... πρόσθεσε ο νέος, δίνοντάς μου ένα ισπανικό στιλέτο. Θά σε περιμένω στο πανδο-χείο της Σοκόκ. Θάρθης να με βρης εκεί, όταν τελειώ-ση η δουλειά, και θα σου δώσω μία καλή αμοιβή...

«Την ώρισμένη μέρα και ώρα, περίμενα στο δρόμο, όχι για να πάρω τα λεφτά που μου έταξε ο νέος, αλ-λά για να τιμωρήσω την ά-πιστη... και, στο πρόσω-πό της, όλες τις απίστετες γυ-ναίκες του κόσμου! Καλά τότε προβλέπει ο νέος; Ή σκέψι της έκδικήσεως μ' εί-χε κάνει θηοίο ανήμερο...

«Έτσι, όταν, κατά το δει-λινό, είδα το αυτοκίνητο να

φτάνη, το σταμάτησα, χτύ-πησα με μία μαγκούρα το σωφείρ στο κεφάλι και τον άφησα άναίσθητο.

«Έπειτα ήθελ ή σειρά της άλλης... Τράβηξα το μαχαίρι που μου έδωσε ο νέος, κι' άνοιξα απότομα την πόρτα. Και τότε...

«Τότε όπισθοχώρησα, ά-φησα να πέση το μαχαίρι απ' τα χέρια μου κι' άρχι-σα να κλαίω σαν μικρό παι-δί! Η γυναίκα εκείνη ήταν η Μαρία μου!... Αυτός που μ' έβαλε να τη σκοτώ-σω, είχε σκεφθί πώς, όταν θα την έβλεπα μπροστά μου, ντυμένη φανταχτερά, σαν γυναίκα του δρόμου, θα με παρέσυρε ή μανία μου και θα χτυπούσα!... Μ' είχε διαλέξει γι' αυτή τη δουλειά, γιατί ήταν βέβαιος πώς η Μαρία δεν θαδύνανε ζωντα-νή απ' τα χέρια μου...

«Κι' όμως γελάστηκε... Πώς μπορούσε να φανταστή-κατι που δεν τόξερα ούτε κι' εγώ ο ίδιος;... Αυτό το κα-κιότη ήταν πως άγαπούσα ά-κόμη τη Μαρία! Όταν την ξανάβρα μπροστά μου, άρχι-σα να κλαίω από συγκίνηση. «Εκείνη μ' άναγνώρισε. Κι' άρχισε τά γλυκόλογα.

«Ενθ' μου μιλούσε, κατι μούλεγε μέσα μου: «Τό νού σου! Σε κοροϊδεύει!... Έκδικήσου για τόν πόνο σου... και για τή βάσανα του άλλου, που σ' έβαλε να σκοτώσης αυτή την παληο-γυναίκα!...». Ωστόσο, δεν είχα τη δύναμη να σκύω για να πάρω το μαχαίρι μου...

«Έπειτα ή Μαρία μ' ά-νάγκασε, σχεδόν δια της βίας, να την πάω στην κα-λύβα μου. Με τραβούσε απ' το χέρι, σαν παιδί... Μ' έ-βαλε να της πω γιατί πα-ραούλαξα για να τη σκοτώ-σω... Και γελοούσε σαν τρελή!...

«Με μέθυσε με τή χάδια της και με τή γλυκόλογά της... Φάνηκα δειλός κι' ά-ναντρος, τη νύχτα εκείνη. Μά κρατούσα στην άγκαλιά μου τη Μαρία, ώραϊότερη, γοη-τευτικότερη από κάθε άλλη φορά, σωστή νεράϊδα!...

«Όταν ξύπνησα, τ' άλλο πρωί, δεν τη βρήκα κοντά μου. Είχε φύγει, ενώ κοιμό-μουν.

«Τό ίδιο βράδυ, πήγα να βρω τόν νέο, για να τού ξε-ηγήσω γιατί δεν είχα κρα-τήσει τό λόγο μου. Μου εί-παν πως μία κυρία είχε φτά-σει εκεί πρό ολίγων ώρών κι' είχε συναντηθί μ' ένα νέο, που είχε πάει από τό προηγούμενο βράδυ. Τους άκούσαν να μαλώνουν στην κάμαρα... Έπειτα ή κυρία έφυγε, με ύφος περήφανο και θριαμβευτικό. Κι' ο νέος άυ-τοκτόνησε!...

«Πού βρίσκεται τώρα ή Μαρία; Δεν ξέρω... Τό μόνο που ξέρω είναι ότι σί-γουρα θα ξαναπαρθή κά-ποτε από δώ, για να γελά-ση και πάλι μαζί μου, για να ξαναπαίξη με τήν άδυνα-μία μου. Μά, αυτή τη φορά, δεν θα μου γλυτώση! Θά έκδικηθώ, όχι μόνο για τό δικό μου δράμα, αλλά και για τό θάνατο τού παλληκα-ριού που σκοτώθηκε γι' αυ-τήν! Τόχω όρκισθί στην ψυ-χή του!...

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πιχάντιχο ρεπορτάζ

Η Λυρική Σκηνή βρίσκεται σε δια-πραγματεύσεις με τό μεγαλύτερο τε-νώρα του κόσμου, τό Μπενιαμίνο Τζιλ-λι, που θριαμβεύει τώρα στην Αίγυ-πτο, για λίγες έμφανίσεις.

Ο Τζίλλι ζήτησε για κάθε τού έμ-φάνισι στην Αθήνα, 22 εκατομμύρια δραχμές!

Ο Πέτρος Κυριακός έστειλε από τη Νέα Υόρκη μία έπιστολή άποτυπω-μένη σε δίσκο γραμμοφώνου!

— Στην... όμιλουσα αυτή έπιστολή του, ο δημοφιλής κομικός, που την ύ-πογράφει «Πετρον ό Αθηναίος», άνα-φέρει τις λεπτομέρειες της υποδοχής, που τού έγινε στη Νέα Υόρκη.

Προσθέτει δε ότι, εκτός από τή με-γάλη παράστασι που θα δώση στο «Κάρνεϊ Χώλ» στις 2 Απριλίου, με συνεργασία της Πόλας, της Ρίτας Δημητρίου και της Έλένης Λουκά — Καζή, θα έμφανισθί προηγουμένως στη Βοστώνη και στο Σικάγο.

Στό μεταξύ έφωτογράφησε πολλά λαϊκά τραγούδια σε δίσκους «Λίμπερ-τυ» με έξαιρετική άμοιβή.

— Συνεχίζονται οι ζυμώσεις για τή καλοκαιρινή θεατρική σαιζόν.

— Έτσι, εκτός από τούς μουσικούς θιάσους της Βέμπο στον «Ερμή», τού Κοκκίνη στο «Σαμαρτζή», τού Μπουρ-νέλλη στο «Άκροπόλ» και τών Νικολά-ιδου — Ντιριντάσου στο «Βερντέ» φέ-ρονται υποψήφια δύο άκόμη συγκροτή-ματα βαριετέ, τών Σταυρίδη — Δούκα — Αρία στο «Ριάλτο» και τών Ζα-ζας — Μόλλυ στο «Ραντάρ».

Η Μόλλυ συνεχίζει στό μεταξύ την παραμονή της στην Αίγυπτο όπου έση-μείωσε μεγάλη έπιτυχία.

Οι άδελφές Καλουτά θα έμφανισθόν στην άρχή του καλοκαιριού, στό θέατρο «Ντορέ» με τήν συνεργασία τών Ήλιδ-πούλου και Φωτοπούλου, άργότερα δε θα μεταδούν στην Κωνσταντινούπολι.

— Τέλος οι «Ορέστης Μακρής και Βασ. Αυλωνίτης, θα συμπράξουν με τό μουσικό θίασο τού κ. Θ. Κρίτα για τήν Αίγυπτο.

Τό ελληνικό φίλμ «Ο Μεθύστα-κας» κατέρριψε όλα τή κινηματογρα-φικά ρεκόρ εισιτηρίων στην Ελλάδα, με 250 χιλιάδες εισιτήρια.

Τό μέχρι τούδε ρεκόρ είχε τό φίλμ «Είσαι πάντα στην καρδιά μου» με 185 χιλιάδες εισιτήρια.

— Στά «Άρραβωνιάσματα» τό και-νούργιο ελληνικό φίλμ που παίζεται στις Αθήνας αυτή τήν έβδομάδα, μα-ζί με τόν Αίμ. Βεάκη και τόν Νικ. Τζόγια, πρωταγωνιστεί ένα καινούργιο ταλέντο τού κινηματογράφου, ή Μα-ργαρίτα Γεράρδου, κόρη τού δημάρχου Μεσολογγίου κ. Ευαγγελάτου.

Σ' ένα καινούργιο έξ άλλου φίλμ θα έμφανισθί και ή γνωστή τραγουδι-στρια Έφφη Πόλλυ, ή όποια κατά τούς ειδικούς συγκεντρώνει όλα τή προσόντα για τόν κινηματογράφο.

— Στόν Ιο διαγωνισμό τραγουδιού που θα γίνη τόν έρχόμενο μήνα από τό ραδιοφωνικό σταθμό «Ενόπλιον Δυ-νάμεων με τό τραγούδι «Έγκαινη», έδη-λωσαν έως τώρα συμμετοχή αι Μαίρη Λά, Έφφη Πόλλυ, Λένα Γιάννα, Νι-νέττα Μυρτάλη, Ρία Ρίο και Λάουρα.

— Ο Γκεταρρύ σημειώνει τώρα θριαμβευτική έπιτυχία στη Νέα Υόρ-κη. Ντεμπούταρισε στις άρχες Φεβρου-αρίου στο θέατρο τού Μπροντγουάϊ ή «Γκλιντ Θάτερ» με τήν μουσική κω-μωδία «Άρνους έντ δη γκερλ».

Στήν πρεμιέρα διεκόπη πολλές φο-ρές ή παράστασις από τή χειροκρο-τήματα και τό περιοδικό «Βαριετέ» της Νέας Υόρκης έγραψε τήν άλλη μέρα ότι ο Γκεταρρύ είναι ή μεγαλύ-τερη άποκάλυψις της τελευταίας δεκα-ετίας.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Αποδοτικότητα ΚΑΡΝΑΒΑΛΙΟΥ

«λα περνούν μέσ' στη ζωή, χαρές μαζί και λύπες κι' όλα σκορπούν ένα πρωί, σαν τού καπνού τολυπές. Έτσι μάς λέν οι ποιηταί, συνήθως οι μεγάλοι κι' αυτό, περίπου, έγινε και με τό Καρναβάλι!

«Ανε τα γλέντια, οι χοροί και τή μεθύσια πέρασαν, που εύτυχίες και χαρές και πίκρες, άλλους κέρασαν, κι' αν κάνουμ' άπολογισμό αυτών τών ημερών, τών τραγουδιών, τών μεθυσιών και τών τρελλών χορών θα δουμ' ελάχιστες χαρές κι' ώραιες συγκινήσεις και περισσότερες πίκρες και μαυρες άναμνήσεις.

«Ανετυχής άπ' τούς χορούς έβγήκε άνατιρρήτως, εκείνος ο λεγομένος τών άνδρουγυνών... «τρίτος» γιατί ήταν τό πραγματικό ατολίδι της παρείας και τόν κανόνα έτήρησε πιστά, μέχρι... κερέσσ! «Αλλά κι' αυτός ο σύζυγος έκφράζει τή χαρά του, διότι διεσκέδασε, δεινώς, τήν κυρά του κι' άς γίνη τόν «Οκτώβριο... άκούσιος μπαμπάς κι' άς δίνη τήν έντύπωσι πώς είναι... «τρόλλεϋ...»

«Αυτό, φοβίζω, βγήκανε οι πλέον κερδισμένοι, κι' άκολουθούν όμέτρητοι άπογοητευμένοι, που δίνουνε στα ντομνα και στους χορούς κατάρες, γιατί έπαθαν, χιά χαρι τούς καζίκια και λαχτάρες.

«Ο κάζο του τό σκέπτεται, πολύ καιρό μοιραία, ένας μοντέρνος έραστής μ' έμφανισιν ίπποτου, που σ' ένα κέντρο βρέθηκε με μία «μαρζέλ» ώραία κι' άνέτως, ύπολόγισε, να φτάση υπό σκοπό του.

«Φέρε κρασιά, διέταξε — σαμπάνιες φέρε κι' άλλες ποσά για τήν «κλεάμενη» έπλήρωνε μεγάλα κι' ό δόλιος ένθ' προστάζε και πλήρωνε μπουκάλες, αυτός ο ίδιος, τό πρωί, άπόμεινε... μπουκάλα!

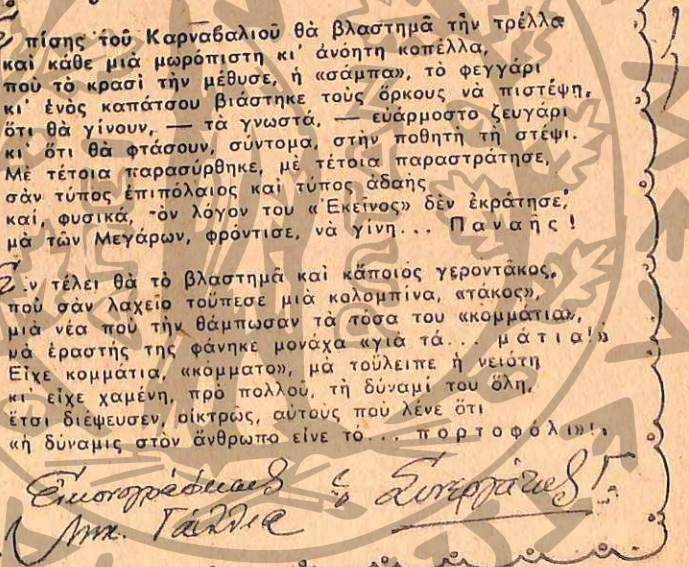
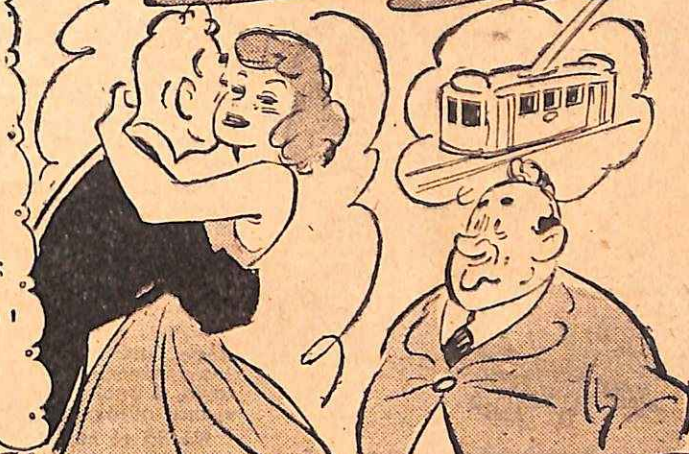
«Μέ θλίφι άπερίγραπτη θά σκέπτετ' ώρισμένως τις τραγικές συνέπειες και κάποιος παντρεμένος, που έν' άθωο πείραγμα σε κάποιον έξεστόμισε, ή κάποιον λοξοκύτταζε και κάπως λοξοδρομήσε.

«Καταλαβαίνετ' άσφαλώς κι' έσεις τήν συμφορά του, πώς έπενέβη ή σύζυγος κι' ή τίγρις πεθερά του, απ' τό χορό τόν τράβηξαν στό σπίτι τους έν τάχει κι' ένα γερό κι' άλύπητο τού τράβηξαν «μπερντάχι!» ούτε στιγμή δεν θα ξεχνά αυτό τό Καρναβάλι του, γιατί κάποιος... καρούμπαλος μεγάλος θά τού μείνη, και... «κοττιγιόν», έπ' άπειρον, θά είνε στό κεφάλι του!

«Πίσης τού Καρναβαλιού θά βλαστημά τήν τρέλλα και κάθε μία μορφήστη κι' άνόητη κοπέλλα, που τό κρασί τήν μέθυσε, ή «σάμπα», τό φεγγάρι κι' ένός καπάτσου βιάστηκε τούς όρκους να πιστέψη, ότι θά γίνουν, — τά γνωστά, — ευάρμοστο ζευγάρι, κι' ότι θά φτάσουν, σύντομα, στην ποθητή τή στέψι.

Με τέτοια παρασύρθηκε, με τέτοια παραστράτησε, σαν τύπος έπιπόλαιος και τύπος άδαής, και, φυσικά, τόν λόγον του «Εκείνος» δεν έκράτησε, και, τών Μεγάρων, φρόντισε, να γίνη... Παναής!

«Τέλει θά τό βλαστημά και κάποιος γεροντάκος, που σαν λαχείο τούτπεσε μία καλομπίνα, «άτακος», μία νέα που τήν θάμπωσαν τό πσσα του «κομματια», να έραστής τής φάνηκε μονάχα «για τά... μάτια!» Είχε κομμάτια, «κομμάτο», μά τούλειπε ή νεώτη κι' είχε χαμένη, πρό πολλού, τή δύναμι του όλη, έτσι διέψευσεν, αϊκτρός, αυτούς που λένε ότι «ή δύναμις στον άνθρωπο είνε τό... πορτοφόλι»!

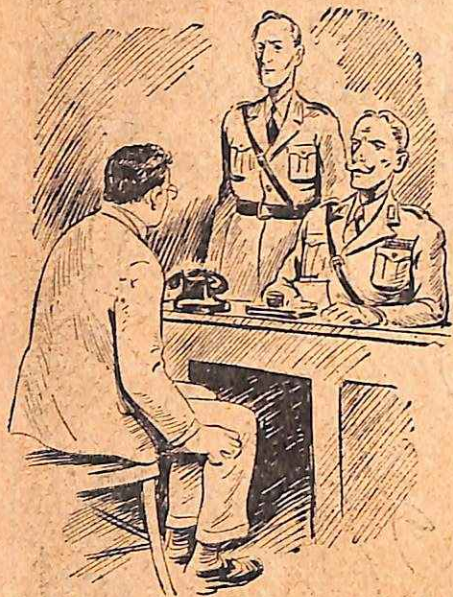
Κομματάρχης

«Άπαξ κατέστην τών γυνών ό ήρως τών έρώτων έκ δε της γοητείας μου έχω ποιήσει κρότον, ήβέλησον ώφέλιμον τούτο να καταστήσω και άνδρα μέγα έμυστόν συντόμως να ποιήσω. Άπολαμβάνων, τοιγαρούν, και κύρους και λατρείας και διαθέτων, συν αυτό, άθροας θαυμαστίας έσκέφθην κι' άπεράσισον προς χάριν τού όνόματος να γίνω μέγας Άρχηγός τού γυναικείου κόμματος. Ούτω περιερχόμενος τό Άστυ μετά σθένους και λέγων εις τή θήλα παντοειδείς έπαίνους να προσελκύω όπαδούς και δράδιον ή θάττον να καταστή τό κόμμα μου τό κόμμα τών... κομμάτων! Έξήλθον όθεν πάραυτα εις έντονον άγώνα και μά τόν Δία τόν θεόν! Και μά τόν Ποσειδών! Ιδών έξαίφνης νεαράν ως τραγανόν κεράσιον καφάσιον.

Πλευρίσας όθεν εύθαρσώς κι' έμπλεως (έξ έλπίδος) και έκτιμήσας συν αύτώ τά κάλλη της (Ατθίδος) έθώπευσον τήν παρειάν λέγων αυτή (γοργώς): — Τού κόμματος καθίστασαι, Ω! μίς, (υπαρχής)! Και πριν εξήγησίν τινα να δώσω ούδε (μια), αυτή παρεξηγήσασα — φευ! — τήν (χειρονομίαν) έκάλεσε βοήθειαν κράζουσα στεγνο- (ρίως), μετ' ού πολύ δε έπιπτεν ή καρπαζία (άγρίως)! Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Σ. ΝΤΕΡΕΝ

— Πάντως, όριστική άπάντησι θα έχετε σε 2-3 μέρες, αφού έρωτηθώ πρώτα ο στρατηγός ...

ΤΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΓΡΑΦΕΙΟΚΡΑΤΙΑΣ

Δημοσιογραφικές άνωμνήσεις του
συνεργάτου μας κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗ

Δέν υπάρχει άμφοβία ότι ή γραφειοκρατία είναι μία από τις μεγάλες πληγές της ελληνικής ζωής. Κάθε φορά, σε παραμονές εκλογών, οι πολιτικοί παράγοντες, μαζί με όλα τα άλλα αγαθά που υπόσχονται στον ελληνικό λαό μόλις πάρουν την εξουσία, δέν παραλείπουν και την κατάργησι της γραφειοκρατίας. Και κάθε φορά, ύστερα από τις εκλογές, τό γραφειοκρατικό σύστημα άνακτά καινούργια ακμή και μένει σαν σύμβολο της κρατικής δραστηριότητας. Μόνο που όσο περνάει ο καιρός... βελτιώνεται κι' αυτό και προσαρμόζεται στις έκαστες συνθήκες.

Είνε όμως ελληνική άποκλειστικά πληγή, ή γραφειοκρατία; Οί ξένοι που μένουν εδώ — μέλη των αμερικανικών και άγγλικών άποστολών και δημοσιογράφοι — κάθε φορά που μιλούν για την ελληνική γραφειοκρατία, κάνουν σαν να πρωτομαθαίνουν την ύπαρξί της. Όποιος τους άκούει ή τους διαβάσει νομίζει πως στον τόπο τους ή γραφειοκρατία είναι έντελώς άγνωστο φρούτο, που εύδοκιμεί μόνο εδώ στην Ελλάδα.

Θά άφηγηθώ ένα περιστατικό που θα έπιτρέψη στους άναγνώστες να συμπεράνουν αν είναι περισσότερο ώργανωμένη ή ελληνική ή ή γραφειοκρατία της κραταιάς Μεγάλης Βρετανίας.

Κατά τα τέλη Ιανουαρίου του 1945, λίγες μέρες ύστερα από τα Δεκεμβριανά, όλες οι υπηρεσίες ήταν άναστατωμένες. Φυσικά και ή ταχυδρομική. Δύσκολα μπορούσε ν' άλληλογραφήσει κανείς με τό έξωτερικό. Τα συγκοινωνιακά μέσα ήταν έλάχιστά. Άεροπορικές γραμμές δέν ύπήρχαν άλλες από τις στρατιωτικές.

Μία μέρα ήλθε στο σπίτι μου ένας συγγενής μου και μου διέτύπωσε μία «μεγάλη» παράκλησι. Έπρεπε να στείλν έπιγόντως ένα γράμμα στο Κάιρο, όπου έμεναν οι δικοί του. Έπρόκειτο για μία σπουδαία οικογενειακή υπόθεσι, που ήταν άνάγκη να την πληροφορηθούν λεπτομερώς στα οί γονείς του.

Με παρεκάλεσε να τον βοηθώ. Είχε την έντύπωσι πως, λόγω της δημοσιογραφικής μου ιδιότητας μπορούσα με ένα... νευμα να κινητοποιήσω τη Μεγάλη Βρετανία, νία δολάκληρη. Γιατί τό ζήτημα της άμεσου άποστολής του γράμματος εξηρτάτο από τις άγγλικές υπηρεσίες.

— Ξέρω, μου έλεγε σείοντας τό γράμμα που κρατούσε στα χέρια του, πως εσύ μπορείς να με διευκολύνεις. Φτάνει να θέλης...

Ή αλήθεια είναι πως έπρόκειτο για μία πολύ επείγουσα και πολύ τρυφερή υπόθεσι. Ό ενδιαφερόμενος είχε μπλέξει με μία νέα και βιαζόταν να παντρευτεί. Αυτό ήταν τό μυστικό.

— Δέν γνωρίζω, του είπα, κανέναν Έγγλέζο. Άλλά θα προσπαθήσω, μέσον κα- γενος συνδέσμου, να πλησιάσω την άρμόδια ύπηρεσία και να στείλω τό γράμμα σου. Άφού πρόκειται για τόσο λεπτή υπόθεσι...

Πήγαμε κατ' εύθειαν στο Μετοχικό Ταμείο. Αυτοί δέν του επέτρεψαν να περάσει. Έμένα, αφού εξήτασαν καλά την ταυτότητά μου, με ώδήγησαν σ' ένα είδος γραφείου, εγκατεστημένου στο ισόγειο. Έκει με παρέλαβε ένας Άγγλος δεκανεύς και μου έκανε άνάκρισι: Τί θέλεις; Πώς; Πού;

Τού εξήγησα ότι θέλω να στείλω έπιγόντως και ασφαλώς ένα γράμμα στο Κάιρο και μία που δέν ύπρχε άλλος ταχύτερος τρόπος σκέψης να τό στείλω με τό άγγλικό στρατιωτικό ταχυδρομείο. Είχα μάθει μάλιστα ότι τό πρωί της έπομένης θα έφευγε ειδικό άεροπλάνο.

— Δέν νομίζω πως είναι εύκολο αυτό που θέλετε, μου είπε. Άλλά επειδή είστε δημοσιογράφος, σας συμβούλευω να ήπτε τον λοχία, ο οποίος είναι σε θέση να σας πη αν γίνεται αυτό που ζητάτε, ή όχι...

Νά δω τό λοχία λοιπόν. Ένας στρατιώτης ανέθηκε στο πρώτο πάτωμα για να είδοποιήσει σχετικά και μετά δέκα λεπτά μου άνήγγειλε ότι ο κ. σέρτζεντ θα με δέχθη εύχαρίστως. Μ' ώδήγησαν σ' ένα γραφείο του πρώτου πατώματος. Με δέχθηκε ένας άλλος δεκανεύς, ο οποίος μου έκανε μία νέα πρόχειρη άνάκρισι και κατόπιν με παρουσίασε στο λοχία.

Τού εξήγησα την υπόθεσι. Προτού μου πη αν θα σταλή τό γράμμα μου ή όχι, πήρε ένα χαρτί κι' άρχισε να γράφει τις άπαντήσεις μου σε έρωτήματα που μου υπέβαλλε: Όνομα. Έπώνυμον. Όνομα πατρός. Και μητρός. Τόπος γεννήσεως και διαμονής. Οικογενειακή κατάσταση. Ηλικία. Στενοί συγγενείς — πόσοι και ποιοί; Άν έχω συγγενείς στην Άγγλία. Άν έχω συγγενείς στην Αίγυπτο και ποίους; (Όνόματα, διευθύνσεις, επαγγέλμα κτλ.). Ύστερα τα χαρακτηριστικά: άνάστημα, χρώμα ματιών, χρώμα μαλλιών κτλ. Ύστερα μου κάρφωσε μία... καρτέλλα στο στήθος μου και με παρέπεμψε στο λοχαγό.

ΕΙΔΕ ΧΙΟΝΙ ΓΙΑ ΠΡΩΤΗ ΦΟΡΑ

Ένώ οι Έλβετοί δέν μένουν έφίτος ίκανοποιημένοι από τό χιόνι που έπεσε στην πατρίδα τους, δεδομένου ότι ο χειμώνας είναι εξαιρετικά ήπιος, ο Πρωθυπουργός της Ινδονησίας Μωχάμετ Χάττα έμεινε με τό στόμα ανοικτό θάνοντας εκεί με τό άεροπλάνο και άντικρύζοντας για πρώτη φορά στη ζωή του χιόνι. Στη φωτογραφία μας ο Ινδονησιος πολιτικός διασκεδάει περπατώντας πάνω στο χιόνι που δέν σκέπασε ποτέ τό έδαφος της μακρινής πατρίδας του.

— Αυτός θα σας διευκολύνει, μου είπε. Πάρτε μαζί σας κι' αυτά τα χαρτιά.

Πήρα τα χαρτιά και με τη συνοδεία ενός δεκανεύς ώδηγήθηκα στο λοχαγό. Νέα άνάκρισις, νέο έρωτηματολόγιο.

— Λοχαγέ μου, τού εξήγησα, δέν άξίζει τον κόπο να γίνει τόση φασαρία. Άν πρόκειται ν' άναστατωθούν όλες οι υπηρεσίες για ένα γράμμα που θέλω να στείλω στο Κάιρο, να μείνι. Δέν χάλασε ο κόσμος.

Και όμως ο άνθρωπος δέν ήθελε να μ' άφήσει να φύγω άπρακτος. Με πήρε κι' άνεβήκαμε μαζί στο πιο επάνω πάτωμα, όπου έπρεπε να παρουσιασθώ σ' έναν... ταγματάρχη. Η καρτέλλα που μου είχαν καρφιτσώσει στο στήθος μου ήταν, φαίνεται, ένα είδος διαβατηρίου που μου έπρεπε να κυκλοφορώ έλεύθερα από γραφείο σε γραφείο.

Ό ταγματάρχης ήταν πολύ εύγενικός. Όταν μάλιστα τού εξήγησα και την τρυφερή υπόθεσι που άφορούσε ή έπιστολή, σκατώθηκε να με έξυπηρετήση. Διάβασε τον... φάκελλο των άνακρίσεων που είχε σχηματισθί εν τώ μεταξύ, μου υπέβαλε κι' ο ίδιος μερικές συμπληρωματικές έρωτήσεις και με παρεκάλεσε να περιμένω. Μου προσέφερε και τσιγάρο. Η εύγένειά του δέν είχε όρια.

— Έγώ, μου είπε σε λίγο, νομίζω πως μπορούμε να στείλουμε τό γράμμα σας. Άλλά πρέπει να πάρουμε την έγκρισι του... Ταξιάρχου!

Άνέθηκε μόνος του στον Ταξιάρχη, συναποκομίζοντας τα... άνακριτικά χαρτιά και τό γράμμα. Μετά δέκα λεπτά ήλθε ένας στρατιώτης και μου είπε να τον ακολουθήσω. Με ώδήγησε στον προθάλαμο του γραφείου του Ταξιάρχου, και μετά άλλα πέντε λεπτά βγήκε ο εύγενικός ταγματάρχης και μου είπε ότι την άπάντησι για τό «ζήτημά» μου θα μου τη δώση προσωπικά ο Ταξιάρχης.

Πραγματικά, ώδηγήθηκα στο γραφείο του όπου με υποδέχτηκε με εύγενικό μειδίσμα ο άνώτατος αυτός αξιωματικός του στρατού της Βρετανικής Αυτοκρατορίας, περιστοιχιζόμενος από τον ταγματάρχη και τον λοχαγό. Είχε μπροστά του τό... θρυλικό γράμμα μου, καθώς και τη... δικογραφία που είχε σχηματισθί σχετικά.

— Εξήτασα καλά, μου είπε, την υπόθεσί σας και μπορώ να σας πω ότι ύπάρχει έλπίς να σταλή τό γράμμα σας στο Κάιρο με τό στρατιωτικό ταχυδρομείο. Πάντως όριστική άπάντησι θα έχετε μετά δύο - τρεις μέρες γιατί πρέπει προηγουμένως να έρωτηθώ και να δώση τη συγκατάθεσί του ο στρατηγός Σκόμπυ!

Ρώτησα μήπως ύπρχε πιθανότης να έρωτηθώ και ο κ. Τσώρτσιλ, αλλά μου δόθηκε καθυσχαστική άπάντησις. Τους εύχαρίστησα θερμότατα για τό συγκινητικό ενδιαφέρον τους, πήρα τό γράμμα μου κι' έφυγα με τη δήλωσι ότι θα ξαναγυρίσω μετά 2 μέρες να μάθω νεώτερα.

Στό γραφείο του λοχία, όπου θα παρέειδα και τη μαγική καρτέλλα, συνάντησα έναν γνωστό μου, στρατιώτη, άποσπασμένο σε μία άγγλική ύπηρεσία του Μετοχικού, όπου έκτελούσε χρέη βοηθού διερμηνέως. Με ρώτησε με ενδιαφέρον αν ύπορη να με έξυπηρετήση σε τίποτα.

— Άδύνατον τού άπάντησα. Θέλω να στείλω ένα γράμμα στο Κάιρο. Δύσκολο...

— Δύσκολος; Τί λες άδελφέ; Δός μου τό γράμμα σου.

Τό πήρε τό έβαλε σ' ένα άλλο φάκελλο — της ύπηρεσίας — και τώρριξε μπροστά στα μάτια μου στον ειδικό ταχυδρομικό σάκκο.

— Άύριο τό πρωί, μου είπε, φεύγει άεροπλάνο. Τό μεσημέρι τό γράμμα σου θα είναι στα χέρια του παραλήπτη. Και ό,τι θέλεις... Μπορείς να μου φέρνεις γράμματα κάθε μέρα!...

Έτσι τακτοποιήσα τό ζήτημά μου — ή μάλλον τό ζήτημα τού συγγενούς μου — χωρίς να παραστή ή ανάγκη παρεμβάσεως τού... Φόρεϊν Όφφισ. Γιατί είμαι βέβαιος πως εκεί θα κατέληγε ή υπόθεσις...

Και ύστερα μιλάνε για ελληνική γραφειοκρατία,

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Εδώ Ουίλιαμ
Ρικάρδο Μολαρίνι

1. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ)

Στην κλινική του καθηγητού Φώτου Λύγερης γενούν την ίδια νύχτα αγόρια οι γυναίκες δύο αδελφών, η Κορίνα σύζυγος του Πάνου Κράδερα καθηγητού κι' αυτό το κι' η Μαριέττα, σύζυγος του Θεμού Κράδερα. Οι δύο μητέρες είνε ευτυχισμένες. Κι' αυτή τη νύχτα, η Κορίνα, κρατώντας το μωρό της κοντά της, συλλογίζεται τα περασμένα. Κόρη του διαπρεπούς δικηγόρου Λέοντος Καντίδη, θυμάται τα μεγάλα της οικογενειακά της όταν ο πατέρας της πολιτεύθηκε κι' έγινε υπουργός. Μα απέτυχε κατόπιν στις εκλογές κι' άρχισαν δύσκολες μέρες. 'Η Κορίνα είχε πάρει το δίπλωμά της από το Πανεπιστήμιο κι' εργαζόταν ως δικηγόρος. 'Εξυπνη κι' άρτια, όπως ήταν, είχε καλή πελατεία. 'Ο Πάνος Κράδερας την άγαπούσε, μα δειλός όπως ήταν, διατάζε να της το πη. Κι' έφαγα μιά μέρα η Κορίνα ένοιωσε την καρδιά της να χτυπά με ξεχωριστή συγκίνηση. 'Ο ίδιος ο Πάνος Κράδερας της σύστησε τον καθηγητή Φώτο Λύγερη ένα τρώ ωραίο και γοητευτικό.

2ον Γέλασε αυτή, και κοκκίνισε συγχρόνως. Πρώτη φορά στη ζωή της είχε κοκκινίσει έτσι από χαρά, για ένα ανδρικό φιλοφρόνημα. — Φυλαχθήτε, δεσποινίς Καντίδη! της είπε ο Πάνος. Σας προειδοποιώ. 'Ο φίλος μου κύριος καθηγητής, είναι ένας από τους πιο επικίνδυνους κυνηγούς του ωραίου φύλου.

— Αυτό είναι πολύ ενδιαφέρον, αποκρίθηκε αυτή χαμογελώντας.

Είχε τελειώσει τη δουλειά της στο δικαστήριο κι' έπρεπε να φύγει. Αλλά, χωρίς να καταλαβαίνει κι' αυτή γιατί, χαμογερούσε, λες και περίμενε κάτι.

— Συγγνώμην μιά στιγμή, έχω κάποια δουλειά, είπε ο Κράδερας. Και τράβηξε προς το βάθος του δικαστηρίου.

'Ο Φώτος έμεινε μόνος με την Κορίνα κι' άνοιξε μαζί της μιά συζήτηση σοβαρή και τσαχπίνικη μαζί για τα δικαστήρια, τις δικηγόρους, τις δίκες...

'Ενοιωσε η Κορίνα μιά άγρια χαρά να της φουσκώνη το στήθος, καθώς καταλάβαινε πως του άρεσε. Τό ένστικτό της δεν την απάτασε. Του άρεσε, δεν υπήρχε αμφιβολία. Και παραξενεύτηκε κι' η ίδια, όταν εναγώνιζε κοντά τους ο Πάνος κι' είδε πως είχε μιά δολοκλήρη ώρα που κουβέντιασε με το γιαντρά.

— Άργησα!... Ξεφώνισε εύθυμα. Μ' έπιασε ακατάσχετη ολυρία σήμερα. Κι' εγώ δεν ξέρω τί έπαθα.

— Μήπως σας περιμένουν τα μωρά σας; γέλασε ο Λύγερης.

— Όχι, μωρό δεν υπάρχει στο σπίτι, εύτυχος ή δυστυχώς.

— Έμένα όμως με περιμένουν τα μωρά μου! είπε αυτός γελαστός.

— Άνοιξε αυτή τα μάτια της μ' άπορία. — Είσαστε παντρεμένος; ρώτησε αμβόρητα, με ύφος ζωηρό.

Και μέσα της ένοιωσε κάτι σαν να της δάγκωνε την καρδιά σ' αυτή τη σκέψη.

— Χαχα!... γέλασε εκείνος. 'Όχι δεν είμαι παντρεμένος, απάντησε.

— Τότε λοιπόν; ρώτησε η κοπέλλα σα-στισιμένη.

— Έχω πολλά μωρά που με περιμένουν στην κλινική, της εξήγησε.

— Είναι μαιευτήρ ο κύριος Λύγερης, είπε ο Πάνος γελαστός. Δεν έχεις ακούσει τ' όνομά του;

— Όχι, δυστυχώς. 'Όποτε ο κύριος Λύγερης έχει κλινική;

— Την πασιγνώστη στην 'Αθήνα κλινική! γέλασε ο Πάνος.

— Κι' εύχομαι, είπε ο Λύγερης να σας ιδώ πολύ γρήγορα, ως πελατίσση, στην κλινική μου, δεσποινίς.

— Έγιναν φωτιά τα μάγουλα της κοπέλλας.

— Δεν σας το είπα; γέλασε κάπως στενοχωρημένος ο Κράδερας. Είνε φοβερός και αδιόρθωτος ο φίλος μου.

— Γιατί, αδερφέ; ρώτησε ο Λύγερης. Κακό είπα; 'Υπάρχει πιο ωραία ευχή για μιά κοπέλλα, παρά να της ευχθής να γίνει γρήγορα μητέρα;

— Εγώ φεύγω! φώναξε η Κορίνα, ανακτώντας την ψυχραιμία της. Χαίρετε!... Κι' έφυγε γελώντας.

Ένας τολμηρός θαυμαστής

Σε λίγες μέρες έγινε κάποια γιορτή στο Πανεπιστήμιο, κι' ο Πάνος την κάλεσε μ' ένα ευγενικό γραμματάκι. Δεν τό θεώρησε σωστό να μ'η πάη. Πήγε, χωρίς να βάλη στο μυαλό της πως θα συναντήσει τον Φώτο Λύγερη. Ούτε συνόδεσε καθόλου τη διπλή του ιδιότητα. Πήγε απλά και κομψά ντυμένη, όπως τό συνήθιζε, μόνο και μόνο για να μ'η δυσανεστήσει τον Πάνο.

Αυτός άστραψε από τη χαρά του μόλις την είδε. Της έσφιξε το χέρι, θερμά, και της είπε:

— Φοδόμουν πως δε θα έρχόσαστε.

— Γιατί τό φοδόσαστε; τον ρώτησε γελαστή.

— Δεν ξέρω... Φοβάται κανείς πάντα εκείνα που ποθεί πάρα πολύ.

'Ετοιμαζόταν να τό απαντήσει, όταν ένοιωσε κάποιον να σταματάει πλάι της. Γύρισε άμέσως. Δίπλα της, με τό προστατευτικό, σίγουρο ύφος του, στεκόταν ο Φώτος Λύγερης.

— 'Απόψε ή γιορτή μας θα είνε εξαιρετική! της είπε.

— Ναί; τον ρώτησε κάπως σατισμένη.

— Φυσικά! αφού την όμορφαίνει ή πιο ωραία δικηγόρινα της 'Αθήνας.

— Περφόμα!... Έκανε ο Πάνος, μισογελαστός, μισοδυσανεστημένος, σήμερα.

Βλάκας με λοφίο!

Σ' έναν ενδιάμεσο σταθμό κατεβαίνει ένας επιβάτης από τό τραίνο και τρέχει στο καφενείο.

— Ένα ποτήρι νερό, σας παρακαλώ, λέει στον καφετζή, γιατί δεν αίσθανόμαι καθόλου καλά.

'Ο καφετζής τον βλέπει πραγματικά πολύ χλωμό και δίνοντάς του τό νερό τον ρωτάει:

— Μα τί πάθατε; Τί σας συμβαίνει, κύριε;

— Με πειράζει πολύ να ταξιθεύω καθισμένος από την αντίθετη μεριά που πάει τό τραίνο, ξηγειέ ο αναστατωμένος επιβάτης.

— Καλά, βρε αδερφέ και δεν ζητούσατε από τον επιβάτη που καθόταν απέναντί σας ν' αλλάξετε θέσεις;

— Ναί... τό σκέφθηκα αυτό, άπαντά ο επιβάτης, αλλά... δεν καθόταν κανένας απέναντί μου!...

Ο ΦΑΚΟΣ

βλέπω, άρχισε ο κανονιόβολισμός από τη πρώτη στιγμή.

— 'Η δεσποινίς φαίνεται σατισμένη, σαν μαθητριά του Γυμνασίου, γέλασε κι' ο Λύγερης. Και πρόσθεσε: 'Ελάτε, έλάτε, μην κοκκινίζετε. Κυττάχτε να καθίσετε κάπου, γιατί τό λίγο δεν θα υπάρξη θέσι για θέσι.

Την έσπρωξε ελαφρά με οικιότητα, σαν να την έγνωριζε χρόνια.

Πίσω τους, δειλός, δυσανεστημένος ακολουθούσε ο Πάνος.

Την έβαλαν ανάμεσά τους να καθίση. 'Ηταν μιά τελετή από τις συνησμένες του Πανεπιστημίου. Λόγοι πανηγυρικοί, κλπ. κλπ. 'Ο Πάνος Κράδερας ανέθηκε σε λίγο στο βήμα, και σαν καλός ρήτορας, κατάφερε να ένθουσιάζη τους ακροατές.

— Καλά τό καταφέρνει ο Κράδερας! είπε συγκαταβατικά ο Λύγερης.

— Είνε θαυμαστος ρήτωρ! είπε η Κορίνα, με κάποιο πείσμα, λες κι' ήθελε να κάνει τό γιαντρά να ζηλέψη.

— Έσκιμε αυτός σ' αυτή της.

— Κρίμα που δεν είνε και τόσο θαυμαστος στη μορφή! της ψιθύρισε.

— Δεν είνε άσχημος! του είπε η κοπέλλα, με τό ίδιο πείσμα.

Πάλι τότε έσκιμε στο αυτό της.

— Τό λες με την καρδιά σου; της ψιθύρισε. Για φαντάσου τον αυτόν, ως σύζυγο!...

Τό αίμα ανέθηκε πάλι στα μάγουλα της Κορίνας.

— Τόν φαντάζεσαι, με τις πτυχές του; συνέχισε αδυσώπτητα ο Λύγερης. 'Ετσι αδύνατος, κοντούλης, με τη μακριά του μύτη, με τό χλωμό του πρόσωπο, θα δίνη μιά έντύπωσι λιγάκι κωμική.

'Ο Πάνος γύρισε εκείνη τη στιγμή κοντά τους.

— Θαυμάζαμε τη ρητορική σου δυνατότητα! του είπε ο γιαντράς.

— Πώς τό κατάφερα; ρώτησε ο ύφηγητής, και κυττάζε την Κορίνα με κάποια αγωνία.

— 'Όπως πάντα, περίφημα, απάντησε αυτή θερμά.

— Είμαι εύχαριστήμενος που μου τό λέτε εσείς.

— Μα τί ήθελες να σου πη; γέλασε ο Λύγερης. Και άσχημα να τό είχες πη, ή ευγένεια θα της έπεβαλλε να μ'η στο μαρτύρησή.

— Μ'η τόν άκούτε! φώναξε η Κορίνα. Είνε φοβερός!...

Σώπασαν, γιατί κάποιος άλλος καθηγητής είχε άνοδη στο μεταξύ στο βήμα.

Πριν καλά - καλά τελειώση ή τελετή, ο Φώτος σηκώθηκε:

— Ούφ! πάει κι' αυτό! είπε. Πώς τό βαρυνέμαι όλ' αυτά. Πώς τό βαρυνέμαι!...

Και γιατί ήρθε, αφού τό βαρυνέσαι; ρώτησε με κάποια έχθρότητα ο Κράδερας.

Σήκωσε τό κεφάλι του ο Λύγερης, μισόκλεισε τό μάτια του και με τό υπερποπτικό του τό χαμόγελο αποκρίθηκε:

— Γιατί πάει κανείς σε τέτοιου είδους γιορτές, αγαπητέ μου; Δεν ξέρεις;

— Φυσικά, από συναδελφική υποχρέωσι.

— Θεός φυλάξοι! Ποιός σου είπε τέτοιο πράγμα; Άλλος είνε ο λόγος.

— Είχες εσύ ιδιαίτερο λόγο;

— Φυσικά. Σε τέτοιου είδους γιορτές, ή μόνη άσας είνε τό ωραίο φύλο. Κι' εγώ σήμερα είχα τό προαίσθημα πως θα ήμουν τυχερός.

— Θα τήν κάνης πάλι να τό σκάση τη δεσποινίδα Καντίδη! είπε ο Πάνος ανυπόμονα.

— Ά, αυτή τη φορά, όχι! Δεν θα τό σκάση έτσι. Σας καλώ και τους δυο εδώ, κοντά, σε κάποιο κέντρο, να πάρουμε ένα μεξέ και μιά μπύρα. Θέλετε;

— Μα... είνε άργά! είπε η Κορίνα.

'Ο Λύγερης της έπιασε τό χέρι και της τ'όσφισε.

— Άφες τις αντίρρησης. Τί είνε αυτά; Τη μιά στιγμή μάς έμφανίζεσαι κοπέλλα έξυπνη και χειραφετημένη, και την άλλη κείνεις την καθυστερημένη.

'Η Κορίνα δεν έφερε αντίρρηση πιό. Και πήγαν μαζί στο κέντρο.

'Η επίσημη πρόταξις

'Εμεινάν άρκετή ώρα εκεί. 'Ακόμα θυμάται ή Κορίνα πως τότε, τις στιγμές εκείνες ένοιωσε μεγάλη εύτυχία. 'Ηταν εύτυ-

χισμένη που τήν κυττάζε ο Λύγερης, που της μιλούσε, που της έδειχνε μιά φανερό συμπάθεια, ένα θαυμασμό ειλικρινή και μιά οικιότητα, που την παραέενε, αλλά δεν τη δυσανεστόσε.

'Ο Φώτος Λύγερης ήταν, μ' όλη την κυριολεξία, ο πιο έκτυστικός άντρας που θα μπορούσε να φανταστή μιά γυναίκα.

'Ομορφιά άρρενωπή. Ψηλός, μελαχροινός, λυγρός, κάπως αγέρωχος με τους ξένους. Την πρώτη στιγμή μπορούσε να τόν πάρη κανείς για έναν άνθρωπο κρύο κι' άγελαστό. Στη συντροφία τους όμως μιλούσε με χιούμορ και με κάποιο κυνισμό στις εκφράσεις του, που ενώ τήν έκαναν να κοκκινίση, την γοήτευαν συγχρόνως.

Τά μάτια του ήσαν μεγάλα, μαύρα, φλογερά, τό βλέμμα του διαπεραστικό. Τό χαμόγελό του παράξενο, έκτυστικό.

Δίπλα του ο Πάνος Κράδερας φαίνόταν πραγματικά πολύ άσχημος. 'Όχι πως ήταν βέβαια κανένα τέρας. 'Ηταν μάλλον ένας κακοφτιαγμένος άνθρωπος. Μα τά μάτια του ήσαν ζωηρά, τό βλέμμα του γρογό, κι' όταν τόν πρόσεχε κανείς την ώρα που συζητούσε σοβαρά. Ξεχνούσε ολότελα την άσχημία του.

'Εκείνο τό βράδυ όμως ή Κορίνα, ούτε τόν κυττάζε καθόλου. Κρεμόταν από τό χέιλη του γιαντρά, και φαίνόταν σαν μαγνητισμένη από τη ματιά του.

Σε μιά στιγμή ο Λύγερης θυμήθηκε πως είχε υποσχεθή να βρίσκεται στις εννιά στην κλινική του. Κι' ήταν κι' όλος εννιά ή ώρα.

Σηκώθηκε άπότομα.

— Σας τό σκάω! φώναξε.

Της έσφιξε τό χέρι θερμά, εγκάρδια, την κυττάζε μ' εκείνο τό βλέμμα που έμπαινε ίσια στην καρδιά της και την άναστάτωνε κι' έφυγε βιαστικός.

Τό πρόσωπο της πήρε άμέσως τό σοβαρό, τό συνησμένο του ύφος.

— Χμ... έκανε ο Πάνος.

Πήγε κάτι να πη, μα σταμάτησε.

— Πρέπει να φύγουμε κι' έμεις, προτείνε με κάποια θλίψη στη φωνή ή Κορίνα.

— Σταθήτε μιά στιγμή. Γιατί να βιαστούμε; παρακάλεσε ο Κράδερας.

— Μα, είνε άργά.

— Κορίνα... είπε ξαφνικά ο Πάνος Κράδερας. Σε παρακαλώ. Μ'η βιάζεσαι. Δεν θα σε άπασχολήσω πολύ. Θέλω να σου μιλήσω... για λίγα λεπτά.

Τόν κυττάζε παραξενεμένη. Πολλές φορές είχε ποθήσει πως κάποτε θα της έκανε έρωτική έξομολόγησι ο Κράδερας. Ποτέ όμως δεν φανταζόταν πως θα διαλάγε μιά τέτοια ώρα κι' ένα τέτοιο κέντρο.

Τό πρόσωπο του ύφηγητή έδειχνε όλη την ταραχή του.

— Κορίνα, είπε ψιθυριστά. Είνε τρέλα, τό ξέρω, αυτό που κάνω. Δεν είνε ή κατάλληλη στιγμή, δεν θα έχης ίσως την κατάλληλη ψυχική διάθεσι. 'Αλλά εγώ σήμερα, αυτή τη στιγμή νοιώθω την ανάγκη να σου μιλήσω. 'Αν τό άναβάλω, ίσως να περάσουν μήνες πάλι για να τ' άποφασίσω.

— Μα, τί συμβαίνει; τον ρώτησε, προσπαθώντας να φανή φυσική.

— Τό καταλαβαίνεις τί συμβαίνει, δεν γίνεται παρά να τό καταλάβες. Σ' αγαπώ! Νά, στο είπα. Σ' αγαπώ, από την πρώτη στιγμή που σε είδα, φοιτήτρια. Ποτέ μ'η τόν άίσθημα μου, σε βεβαίω. 'Αλλά, τώρα πιά καταλαβαίνω πως σ' αγαπώ μ' όλη μου την ψυχή, και πως δεν μπορώ να ζήσω χωρίς σεένα.

Κοκκίνισε σαν παιδάριο, ως τις ρίζες τών μαλλιών του ο ύφηγητής καθώς έλεγε τά λόγια αυτά. Κι' ή κοπέλλα ένοιωσε την καρδιά της να χτυπά έντονα.

'Η συγκίνηση αυτές τις στιγμές είνε μετ'όδοτική. 'Ενώ μέσα της δεν τόν συμπαθούσε τόν Πάνο, τώρα, αυτή τη στιγμή, σαν να μαλάκωνε ή καρδιά της, σά να ζεσταίνονταν.

— Κορίνα, της είπε πολύ σιγά. Τό ξέρω, ταραχτηκε, δεν τό περιέμενες. Είνε κουτό αυτό ποικανό να σου μιλήσω εδώ μέσα. Ούτε και περιμένο την απάντησι σου αυτή τη στιγμή. Τό ξέρω, πρέπει να σου αυτή τη στιγμή. Τό ξέρω, πρέπει να σε τους, πως θα τούς φαίνονταν ή επιθυμία μου να γίνης γυναίκα μου;

Σώπασε λίγο και πρόσθεσε:

— Θα σου πω με δυο λόγια τά οίκογνα-

νεικά μου. Είμαι από κάποιο χωριό της Εύβοίας. Έχω έναν αδερφό, λίγο μικρότερό μου, και μιά αδελφή παντρεμένη εδώ, ανεξάρτητη. 'Η μητέρα μου μιά άνάθεμα με σφονταστές στερήσεις. Πούλησε όλα τα χτήματα που μάς άφησε ο πατέρας για να σπουδάσουμε. 'Εγώ πήρα αυτό τό δρόμο. Μ' άρεσαν τά γράμματα. Μ' έστειλαν με υποτροφία στην Εύρώπη, κι' έγινε ύφηγητής. Έχω και γραφείο που εργάζεται καλά. 'Ο αδερφός μου δεν βέλανε να σπουδάση. Του άρεσουν οι επιχειρήσεις. Τη μιά μέρα τόν βλέπεις πλούσιο, την άλλη φτωχό. Πάντως δεν πρόκειται να μάς γίνη βάρος ποτέ. Μονάχα τη μητέρα μου μπορεί ναχούμε κοντά μας, αν παντρευτή κι' ο Θεός. Τότε άς διαλέξη αυτή με ποιά νύφη θέλει να μείνη. Την έχωμε εδώ, κοντά μας. Είνε έξυπνη και καλή. 'Αγοράσαμε ένα ωραίο σπίτικι, μιά μονοκατοικία στο τέρμα Πατησίων, με κήπο...

'Η Κορίνα τόν σταμάτησε.

— Κύριε Κράδερα, του είπε τυπικά, αν πάρω την άπόφασιν να δεχτώ την πρότασί σας τό οικονομικό ζήτημα, δεν θα παίζη ρόλο. Εύτυχός ο πατέρας μου μου δίνει άρκετή προίκα.

— Μα για να πάρετε την άπόφασιν, πρέπει να τά έξετε όλα. Τό κυριώτερο όμως είνε πως σας άγαπώ, και πως θα προσπαθήσω να σας κάνω εύτυχισμένη.

'Η Κορίνα σηκώθηκε. Τά πόδια της τρέκλιναν, ενώ δεν είχε πih σχεδόν καθόλου.

— Τώρα πρέπει να πηγαίνω, του είπε σταθερά, χωρίς να προσθέση τίποτε άλλο. Κι' αυτός, δειλός όπως ήταν, δεν τολμούσε να της προτείνη να τη συνοδεύση στίτι της.

Οικογενειακές συζητήσεις

Στην αρχή σκέφθηκε να μ'η αναφέρη την πρότασι τού Κράδερα στους γονείς της. 'Επειτα όμως δέν βάσταξε. Τό μυστικό τήν τρέξε. Και τό είπε όλα στους γονείς της. Για τό Φώτο δεν είπε λέξι, ούτε τόν ανέφερε καθόλου.

'Ο Λέων Καντίδης ένθουσιάστηκε.

— Νά δεχθούμε! φώναξε άμέσως. Είνε καλή τύχη. Για τόν Κράδερα έχω ακούσει χίλια καλά. Θα πάη υποστά. Είνε εργατικός, έξυπνος, ήλικος.

'Η γυναίκα του κατασοφίασε.

— Ναί, φυσικά... είπε. 'Αλλά δεν είνε αυτό που όνειρευτήκα για την Κορίνα.

— Ποιό δεν τό ίδανικό σου; ρώτησε ειρωνικά ο άντρας της.

— Ένας σωστός άντρας. Ένας άντρας σαν κι' έμένα, αποκρίθηκε αυτή, σίγουρα.

— Στάσου! είπε τότε ή μητέρα. Μιλάμε, μου φαίνεται, γι'όσην ώρα χωρίς τόν ξε-

πώς δ'όταν θα τόν κολάκευε, όα τόν έκανε άνδρακι.

'Ο Καντίδης σήκωσε τους ώμους του.

— Δεν έχεις και πολύ δικη, της απάντησε. Μιά γυναίκα πρέπει να δίνη σημασία στο πνεύμα ενός άντρα, όχι στην όμορφιά του.

— Έδειξε ή κυρία 'Αντιγόνη την κόρη τους με καμιάρι.

— Κύττα τό κορίτσι μας. Λέων! φώναξε. Θα γίνονταν τέτοια αν ήσουν έσύ ο Πάνος Κράδερας;

Αυτό ήταν άποστομωτικό. 'Η Κορίνα άκτινοβολούσε πραγματικά, από όμορφιά. 'Ηταν ψηλή, γεμάτη, ωραία και κομψή. Είχε τό παράστημα μιάς αληθινής βασίλισσας. Δέρμα άδρό, μάλλον μελαχροινή, μάτια μεγάλα, μαύρα, έξυπνα, φλογερά, χείλη άλκα, μαλλιά φυσικά κυματιστά. 'Όπου περνούσε γύριζαν και την κυττάζαν.

— Κερδίζει τις δίκες με την όμορφιά της, έλεγαν με κακεντρέχεια μερικοί συνάδελφοί της.

'Ο Λέων Καντίδης που καμάρωνε πάντα κρυφά την όμορφιά της κόρης του, έπειδή τούμοιαζε, είπε:

— Τώρα, τί θέλεις να σου πω γυναίκα; Πάντως, δεν πρέπει ν' άπορρίψουμε μιά τέτοια πρότασι. 'Αν ήμουν βέβαια στις δόξες μου, ύπουργός, βουλευτής, ή αν τό γράφείο μου, πήγαινε καλά, τότε σούλεγα έγώ. 'Αλλά, τά ξέρετε; Με άγωνία μεγάλη προσπαθώ να ένώσω τις δυο άκρες. Πελατεία! Πού είνε ή πελατεία;

— Γι' αυτό να χτυπήσης τό κεφάλι σου! φώναξε ή κυρία 'Αντιγόνη. 'Όταν σ'όλεγα εγώ, μακριά από την πολιτική, έσύ τρελάθηκες να γίνης ύπουργός.

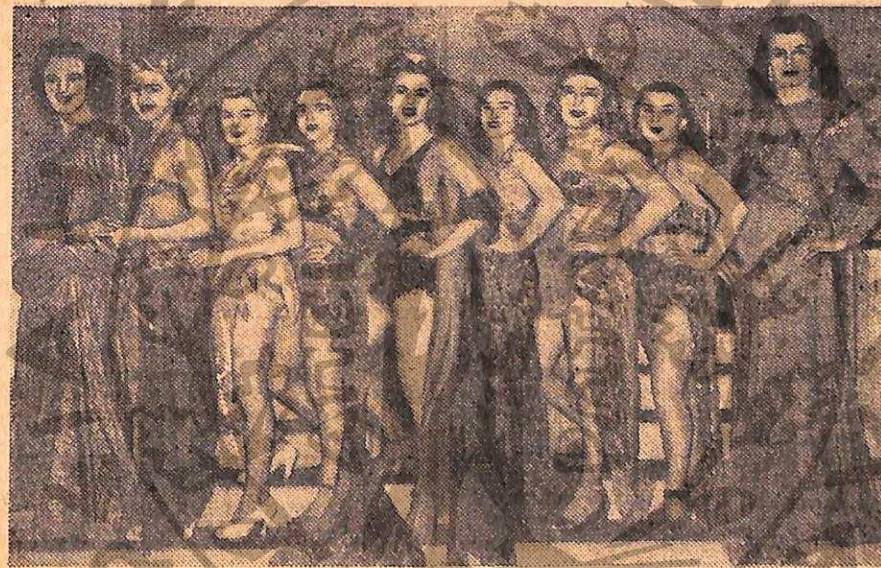
Τόσα χρόνια που είχε δόξες και μεγαλεία με τόν άντρα της, δεν μιλούσε. Τώρα όμως κοπανούσε διαρκώς τά παράπονά της:

— Βλέπεις τί έκανε; 'Αφ'όσης την κόρη μας με προίκα μικρή! Γιατί βέβαια, αν ήσουν όπως άλλοτε, δεν θα τολμούσες να συμβουλεύης να δεχθούμε την πρότασι τού Κράδερα.

'Η συζήτηση εξακολούθησε ώσπου θύμωσε ο πατέρας.

— Μα επί τέλους, δεν πρόκειται για μένα αυτή τη στιγμή, φώναξε. Πρόκειται για την εύτυχία τού παιδιού μας. Και έπιμένω πως ο Πάνος Κράδερας θα ήταν ένας καλός γαμπρός για την Κορίνα, έστω κι' αν ήμουν ύπουργός σήμερα.

— Στάσου! είπε τότε ή μητέρα. Μιλάμε, μου φαίνεται, γι'όσην ώρα χωρίς τόν ξε-

ΤΟ... ΜΙΚΤΟ ΜΠΑΛΕΤΤΟ

'Ο διευθυντής τού Λονδρέζικου μιούζικ - χάλ 'Εγκάρσο βρέθηκε ένα βράδυ σε πολύ δύσκολη θέσι. Τούλειαν τέσσερες ωραίες γυναίκες για να συμπληρώση τό μπαλέττο του. Χωρίς να τά χαση, προσέλαβε άμέσως 4 άνδρες που έπέτυχαν μιά τόσο καλή μεταμφίση ώστε να χειροκροτηθούν από 32.000 θεατές χωρίς κανείς ν' αντίληφθ η τήν... αλήτη. Ένα γαλλικό περιοδικό δημοσιεύει την φωτογραφία τού μπαλέτου και αποκάλυπτει στους αναγνώστες του πως οι άνδρες είνε ο πρώτος, ο πέμπτος, ο έβδομος και ο τελευταίος άρχίζοντας από άριστερά.

νοδόχο. Φαντάζομαι πώς όπωςδήποτε πρό-
πει να ρωτήσουμε και την ίδια.

— Την ίδια; Έκανε ο πατέρας. Μά ή ί-
δια θέλει, φυσικά.

Γύρισε κατόπιν και κύτταξε την κόρη του
που στεκόταν παράμερα, μ' ένα ύφος αϊ-
νιγματικό.

Την κύτταξε κι' η μητέρα της. Και τότε
η Κορίννα — θυμάται, ακούει ακόμα την
ίδια τη φωνή της — γέλασε κοφτά, είρω-
νικά, και είπε:

— 'Απορώ πώς συζητάτε τόσην ώρα.
Μά, φυσικά, δεν πρόκειται να γίνω γυναί-
κα ενός άντρα τόσο άσχημου και τόσο...
τόσο αποκρουστικού.

— 'Η κυρία 'Αντιγόνη θριάμβευε. 'Ο πατέ-
ρας ήταν λυπημένος.
— Μά γιατί τον λες αποκρουστικό; ρώ-
τησε.

— Πρώτα - πρώτα είνε φιλάσθενος, είπε
η Κορίννα. Κάθε τόσο απουσιάζει από το
Πανεπιστήμιο, για λόγους υγείας.

— Τί έχει; Αυτό μπορούμε να το εξα-
κριβώσουμε.

— Δεν ξέρω τί έχει. Μιά φορά, το χρώ-
μα του δείχνει έναν άντρα αναιμικό, φιλά-
σθενο. Σίγουρα από μικρός θα ήταν τέτοιος
γιατί δεν έχει αναπτύχσει.

— 'Ενώ ο αδερφός του, τον ξέρω, τον εί-
δα μία φορά που είχε ρθή στο Πανεπιστή-
μιο είνε ολόκληρος άντρας, ώραιος μάλιστα.
— Άντρας, μπορώ να πω.

— 'Η συζήτηση σταμάτησε ως εκεί τότε.
'Αλλά συνεχίστηκε επί κάμποσες ημέρες
ακόμα. 'Όσπου ο Πάνος έχασε την ύπο-
μνη του. Και μη βλέποντας την Κορίννα
πήγε μία μέρα στο γραφείο του Καντιόη.

— 'Η Κορίννα ήταν μόνη εκείνη τη στιγμή
έκει. Και της ζήτησε την απάντησή.

Η ζήνησι

— Κύριε Κράβερ, του είπε στενωχώ-
ρημένη η κοπέλλα, άρρησα να σας απαν-
τήσω, επειδή σκεπτόμουν όλον αυτό τον
καιρό την πρότασή σας.

— Και καταλήξατε;... ρώτησε αυτός
με αγωνία.

— Κατέληξα στην απόφασί πώς....
δυστυχώς, με μεγάλη μου λύπη...

— Γιατί; την έκοψε ο Πάνος κοκκινίζον-
τας ως τ' αυτιά, με φωνή πούτρεμε.

— 'Επειδή καταλαβαίνω πώς δεν θα ζή-
σουμε εύτυχισμένοι μαζί.

— Μά, γιατί;... γιατί τό λέτε αυτό;

— 'Υπάρχουν πράγματα, που δεν μπο-
ρεί κανείς να τα ξηγήσει με λόγια. Κι' ε-
γώ δεν ξέρω γιατί!...

— Φοβάστε, πώς δεν θα μπορέσετε να
μ' αγαπήσετε;

— 'Ισως κι' αυτό.

— Μά, δεν έχει σημασία στην αρχή.
'Η δική μου ή αγαπή θα σε κάνη να μ' α-
γαπήσης. Κορίννα, 'Εκτός πιά αν ή καρδιά
σου είνε δοσμένη άλλου.

Τώρα κοκκίνισε αυτή.

— 'Οχι! φώναξε ζωηρά.

— 'Είσαι σίγουρη.

— 'Οχι, όχι, ξανάπε με πείσμα σχεδόν
ή κοπέλλα.

— 'Αν είνε αλήθεια αυτό, τότε, δεν χά-
νω κάθε ελπίδα, ψιθύρισε ο Κράβερ.

— Έσκυψε το κεφάλι της η Κορίννα σάν
μαθητριά. Μπροστά της, ώραιος, ψηλός,
επιβλητικός όρθώθηκε ο Φώτος Λύγερης.

Δεν έλεγε ψέματα στον Πάνο όταν τον
διαβεβαίωνε πώς δεν είχε δώσει σ' άλλον
άντρα την καρδιά της. 'Αλλά τώρα, καθώς
ζωντανεύε μπροστά της τον άλλο καταλά-
βαινε το αίμα να κυλά θερμό στις φλέβες
της, τρικυμμένο.

— 'Αυτός είνε ο άντρας που θα σε κάνη
εύτυχισμένη! της ψιθύριζε μέσα της μία
φωνή. 'Αυτός είνε ο άντρας που σου ταιριά-
ζει!...

— 'Ο Κράβερ, την κύτταζε μ' ένα ίκετε-
νικό χαμόγελο.

— Μου φαίνεται πώς βιαστήκατε στην
απόφασί σας, έπέμεινε για μία φορά ά-
κόμα.

— 'Ισως... αποκρίθηκε αυτή.

— 'Λοιπόν, δεσποινίς Κορίννα, θα περι-
μένω. Είμαι σίγουρος πώς θα ξαναμιλή-
σουμε κάποτε γι' αυτό το ζήτημα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

ΛΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

X. K. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

21ον

— Μή νομίζης ότι ξεχνάω πώς
όλ' αυτά τα χρυσάκια σε σένα,
αποκλειστικά σε σένα...

— Τα λόγια ξεψυχίσανε στα χεί-
λιά της: 'Όλα του τα χρυσάκια, αλλά
πώς του τα πλήρωνε!...

— 'Ελα, δεν θέλω να θυμάσαι τίποτα!...
της είπε ο Βενέτης εύθυμα, δίνοντας της
ένα μπατσάκι. Νά, κύττα τις έφημεριδες κα-
λύτερα... Διάβασε!...

— 'Η Λίζα άνοίξε τις έφημεριδες. Γοητευ-
μένη ή ματιά της έπεσε στις μεγάλες ρε-
κλάμες για την άπομνη πρεμιέρα του «Θεά-
τρου των 'Αθηνών» και για την πρώτη έμ-
φάνισή της Λίζας Μαρίνη... Τ' όνομά της,
γραμμένο με μεγάλα γράμματα, την έκανε
να νοιώσει ελαφρύνει τρόμο... Κι' αν δεν τα
κατάφευγε!...

— 'Αλκη... μουρμούρισε πανικόβλητη.
Κι' αν πάθω τράκι;... 'Αν τα χάσω;...

Την άγκάλιασε στοργικά από τους ώ-
μους, και της είπε σιγά, πειστικά:

— Θάμει δίπλα σου, Λίζα...

Πήγανε στο θέατρο νωρίς — έφτά, για
να πάνε τις τουαλέτες της Λίζας, τα πα-
πούτσια της, τα σενεργα για το μακιγιά-
ρισμα. Μπήκαν από την πίσω πόρτα και
τροπώνανε στα παρασκηνία. Βρεθήκανε
μπροστά στον Κωστόπουλο, που τους κα-
λησπερίσε με μία υπόκλησι ως κάτω.

— Γειά σου, Κώστα... του είπε ο Βε-
νέτης. Τί γίνεται;

— 'Όλο το θέατρο είνε πουλημένο.

— Καλά, αυτό το ξέρουμε... έκανε ο
συγγραφέας μ' ένα χαμόγελο. Τίποτ' άλλο;

— Τί άλλο; Περιμένουμε το θρίαμβο ό-
λοι μας...

— 'Ο Βενέτης κι' η Λίζα μπήκανε στο κα-
μαρίνι, που απ' δέω από την πόρτα του
έγραφε: Λίζα Μαρίνη. Μόλις ο συγγρα-
φέας έκλεισε την πόρτα, ή νέα θεατρίνα
έπεσε με κλάματα στην άγκαλιά του:

— Δεν θα μπορέσω ποτέ! Δεν θα μπο-
ρέσω ποτέ ν' αντικρύσω τόσον κόσμο!...

— 'Ο Βενέτης την έσφιξε δυνατά στην άγ-
καλιά του.

— Είσαι άνόητη... Πιο πολύ από ά-
νόητη... της είπε.

— 'Αν τα χάσω;...

— Δεν θα τα χάσης!... της είπε με
πειποίησι. Δεν θα κυττάξης ούτε στιγμή
την πλατεία... Θα διώξης από το νού σου
ότι παίζεις θέατρο, θα σκεφής ότι όσα
παίζεις είνε ή ζωή σου ή ίδια, και θα τα
δάσης φυσιολογικά κι' άβίαστα...

Μεινάν έτσι, συζητώντας πολλή ώρα. Κα-
τά τις έννιά χτύπησε ή πόρτα του καμαρι-
νιού, και μπήκε ο Πάλμας. 'Ελαμπε ολό-
κληρος, μέσ' στο κομψό του κοστούμι, και

τά μάτια του πίσω από τα χρυσά του γυα-
λιά πετάγανε φλόγες θριάμβου.

— 'Εχουμε μία σάλα άριστογυμναστική!
είπε. Χρόνια έχουμε να δούμε τέτοιο κό-
σμο σε πρεμιέρα... Τουαλέττες, μπιζού,
χτενίσματα!...

— Θεέ μου!... ψιθύρισε ή Λίζα.

— Τί έπαδες;

— Μά, πώς θα παίζω μπροστά σ' αυτό
το διαλεχτό κοινό; Αυτό το κοινό που
πρέπει νάναι δύσκολο κι' απαιτητικό;...

— Θα παίζης ώραία και θα χειροκρο-
τηθής με φανατισμό... της απάντησε λί-
γο νευριασμένος, ο Βενέτης.

— 'Εκείνη τη στιγμή, μακρινός, έφτασε ά-
πό τη σκηνή ο ήχος του κουδουνιού.

— Πρώτο κουδούνι... είπε ο Πάλμας.
'Εμπρός, έτοιμάσου... 'Αντε, καλή έπι-
τυχία!...

— 'Εσφιξε πρώτα το παγωμένο χεράκι της
Λίζας, ύστερα το χέρι του Βενέτη, και βγή-
κε, κλείνοντας μαλακά την πόρτα.

— 'Εμπρός, βγαίνω κι' εγώ για να ντυ-
θής... είπε στη Λίζα ο Βενέτης.

— Μη φεύγης!... του φώναξε με φωνή
γεμάτη αγωνία. Δέ μπορώ να μείνω μόνη
μου...

— Καλά, θα κάτσω... έκανε μ' ένα
θλιμένο χαμόγελο ο συγγραφέας.

— Γύρισε μόνο μία στιγμή από κεί, για
ν' αλλάξω... Μόνο μία στιγμούλα...

— 'Εβγαλε το φόρεμά της, φόρεσε γρήγο-
ρα έν' άλλο, και του φώναξε:

— 'Ελα, γύρισε...

— 'Εκαστε μπροστά στον καθρέφτη της,
κι' άρχισε να βάφεται με χέρια που τρέ-
μαν. 'Ο Βενέτης, όρθος, πίσω της, την κύτ-
ταζε μέσ' στον καθρέφτη.

— Βάλε περισσότερο κόκκινο στα μά-
γουλα... της είπε.

— Μά, θάμει σάν ξαναμένη...

— 'Οχι... Στη σκηνή, κάτω από τα
πολλά φώτα της ράμπας, το χρώμα του
προσώπου σου θα φανή φυσιολογικό...

— Λιγότερο κόκκινο, θά σ' έκανε να φαίνεσαι
χλωμή... 'Ετσι μπράβο! Τώρα, βάλε και
πιο πολύ μπλέ στα βλέφαρά σου... Πιο
πολύ ακόμα... 'Ετσι! Τόνωσε και με ρί-
μελ τις βλεφάριδες σου... Ναι... Για
σής τώρα να σε δώ...

Την κύτταξε από μακριά, κι' έμεινε ίκα-
νοποιημένος.

— Χτένισε και λίγο φλού τα μαλλιά
σου... Μην ξεχνάς ότι είσαι ένα άπλο δυ-
στυχισμένο κοριτσόπουλο, που σ' έχουμε
διώξει από το κατάστημα που δούλευες...

Δεν έχεις περιθώριο για μεγάλες κοκκετα-
ρίες, που θα φανιδόντουσαν άδύσικες κι' έ-
ξεζητημένες στο θεατή...

Δεύτερο κουδούνι άκούστηκε.

— Θεέ μου!... ξαναψιθύρισε ή Λίζα.

— 'Ελα, άλλαξε και παπούτσια... της
είπε ο Βενέτης.

— 'Ενα χτύπημα σιγανό άκούστηκε στην
πόρτα του καμαρινιού.

— 'Εμπρός! έκανε ο συγγραφέας,
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

ΠΑΝΟΣ

— 'ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Πάνος Παπ., Πειραιά,
Καμινία: Πήρα — καθυστερημένο εξ αίτίας της
άπεργίας των Τριατικών — το τόσο κολακευτικό
για μένα και βαθιά ποινεμένο γράμμα σας.

Από τα τρία κομμάτια που μου στείλατε, το διη-
γηματάκι σας «Μερόπη» αληθινό γεμάτο ελκίρι-
νεια, καλογραμμένο, άδιστο. 'Εχετε ταλέντο. Θα
παλέψετε όμως. Είνε ή μοίρα των πρώτων θηρά-
των αυτή... Μετά τις 19 Φεβρουαρίου, θα ήθελα
πολύ να σας γνώριζα. Τηλεφωνήστε μου να σας δέ-
ξω ήμέρα και ώρα. «Α γ ν ω σ τ η, Πειραιά: Τό-
χω ήμωπει κι' άλλοτε, το γράφω και τώρα: Μη
μπλέκετε τη φαντασία με την πραγματικότητα, το
μυστήριο με τη ζωή. Πάντως, οι γυναίκες δεν
σκέπτονται πάντα σάν και σάς: Πολλοί Βενετήδες
πληρώθηκαν το ίδιο από διάφορες Λίζες της ζωής
— όχι εγώ όμως, όπως λέτε ότι «διαβίδατε»... 'Ε-
γώ είμαι μόνον «ιστοριογράφος» του Βενέτη. Για
τα καλά σας λόγια, χίλιο ευχαριστώ. Τά κ η ν
Π α π α β α ν τ υ ν α κ κ η ν («Τονις φίλμ») : Κα-
θυστερημένα, λόγω της άπεργίας, πήρα τις εύχες
σας! Καθυστερημένα σας ευχαριστώ... Α ο υ τ ή
ζ α φ ι ρ μ π α (Γιοχάνεμπουρκ): Πήρα και το
καινούργιο ευγενικό γράμμα σας, μαζί με προ-
γράμματα συναυλιών σας και αποκόμματα με κρι-
σεις τοπικών έφημερίδων από την Οξουμπούρα,
'Ελισαμτέδελ, κλπ. Ευχαριστώ γιη τη διαλέξι που
κάνετε για μένα στους 'Ελληνες του Γιοχάνε-
μπουρκ.

X. K. X.

Όταν στις 19 Σεπτεμβρίου 1945, ή
Σίρλεϋ Τέμπλ παντρεύτηκε τον Τζών
'Αγκορ, ή 'Αμερική ολόκληρη και τα έ-
κατομμύρια των άνα τον κόσμο θαυμα-
στών της, συγκινημένοι, έστέλναν γραπτώς
ή νοερά στην παιδούλα, που υπήρξε το
πιο καταπληκτικό παιδί — θαύμα του
αϊώνος μας, τις πιο έγκάρδιες εύχές τους.

Γεννημένη στις 23 'Απριλίου 1928, ή
Σίρλεϋ ήταν τότε 17 χρόνων και πολλοί
δυσκολεύονταν να πιστέψουν πώς το κο-
ριτσάκι με τις χρυσές μπούκλες, που εί-
χαν θαυμάσει επί χρόνια στην άθνη, είχε
γίνει πιά γυναίκα και μπορούσε να δια-
θέση τον έαυτό της όπως ήθελε.

Ο παγκόσμιος τύπος άσχολήθηκε τότε
διά μακρών με το νέο ζευγάρι του οποίου
ή σελήνη του μέλιτος κράτησε πέντε όλο-
κληρους μήνες. 'Υστερα, βέβαιοι πώς ή
άγαπημένη τους Σίρλεϋ είχε πέσει σε κα-
λά χέρια, οι θαυμαστές της και ιδίως οι
άδιακριτοι δημοσιογράφοι, την άφησαν να
περνά μία ήσυχη και εύτυχισμένη συζυγι-
κή ζωή.

Στις 30 'Ιανουαρίου 1948 μία νέα εϊ-
δησις ήρθε να συγκινήσει και πάλι τα έ-
κατομμύρια των θαυμαστών της Σίρλεϋ:
Το «μωρό» τους είχε αποκτήσει ένα κορι-
τσάκι, τη Λίντα Σούζαν.

— 'Ολοι πίστεψαν πώς ή
εύτυχία, όχι μόνο εξακλόου-
θούσε να βασιλεύη στο σπίτι
της Σίρλεϋ, αλλά πώς είχε
κίους μεγαλώσει. Κανείς δεν
υποπτεύτηκε την τρομερή αλή-
θεια, ούτε όταν άρχισαν να κυ-
κλοφορούν οι φήμες για το
προσέχει διαζύγιο. Στο δικα-
στήριο όμως, όπου ή Σίρλεϋ
άναγκάστηκε να έκθεση τους
λόγους που την υποχρέωναν να
χωρίση, ή νεαρά άτυχη σύζυ-
γος έκανε τις άκόλουθες συν-
ταρακτικές αποκαλύψεις:

«Δεν είνε ψέμα ότι ή σε-
λήνη του μέλιτος κράτησε πέν-
τε μήνες μετά το γάμο μας. Μαζί μ' αυτήν έληξε όμως και ή
άνεβελή περίοδος της συζυγικής μας ζωής. Τον έκτο μήνα άρ-
χισαν να φαρμακώνουν την εύτυχία μας διάφορες μικροπαρε-
ξηγήσεις. Σιγά - σιγά, άλλα σταθερά, το κακό μεγάλωνε. 'Ο
Τζών άρχισε να τρώε έξω
τά μεσημέρια. 'Ενα βρά-
δυ ήρθε σπίτι στις 10
και μου είπε πώς είχε
φάει έξω με μερικούς φι-
λους του.

— Αυτό το κακό δεν άρ-
γησε να μονιμοποιηθή.
Μεσημέρι - βράδυ καθο-
μόνα μόνη στο τραπέζι
κι' εκείνος έφευγε το πρωί
για να ξαναγυρίσει τα με-
σάνυχτα. Ποτέ δεν κατα-
δέχτηκε να μου δώσει την
παραμικρή εξήγησι, ούτε
και να μου τηλεφωνήση
να μην τον περιμένω έ-
πειδή θ' άργούσε.

— 'Ενα βράδυ — ήμουν
τότε δυο μηνών έγκυος —
γύρισε στο σπίτι στις 4
το πρωί σε άπερίγραπτα
καλία. 'Ηταν σκνίπα στο
μεθύσι και είχε το πρό-
σωπό του γεμάτο κοκκι-
νάδια.

— Μιά άλλη φορά είχε
το θράσος να μου φέρη
στο σπίτι μία κοπέλλα έ-
πιβάλλοντάς μου την πα-
ρούσα της. Τους συνό-
δευαν τρεις άλλοι νεοί
που βρωμούσαν ούτσιν ά-
πό δέκα μέτρα μακριά.
Το πώς μου φέρθηκε ή
συντροφιά αυτή εκείνο το
βράδυ προτιμώ να μην
σας το πω. 'Όταν, τέλος,
άποφάσισαν να φύγουν, ο
άντρας μου τους άκούλου-
θηκε και δεν ξαναγύρισε
παρά τα χαράματα.

— 'Η ζωή μου είχε γίνει
άνυπόφορη. Τις νύχτες
δεν μπορούσα να κλείσω
μάτι και ο γιατρός Ντά-

Γιατί ή γοητευτική στερ άναγκάστηκε να χωρίση

χορεύαμε στο «Σαντεκλαίρ» μου είπε άδιάντροπα: «Δεν αι-
σθάνομαι καμμία ευχαρίστησι να χορεύω μαζί σου. Είσαι πο-
λύ κοντή». Και διακόπτοντας το χορό στη μέση με συνόδευσε
στο τραπέζι μας για να πάη κατόπιν να χορέψη με μία
νεα που είχε τραβήξει
την προσοχή του. Στο τέ-
λος κάθισε και στο δικό
της τραπέζι. 'Όταν φύγα-
με, την προσκάλεσε στο
αυτοκίνητό μας και είχε
την αναίδεια να την φι-
λήση μπροστά στα μάτια
μου.

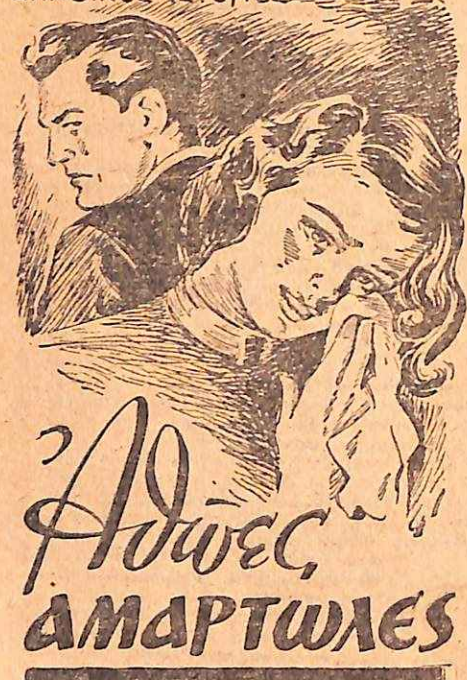
— Κάποτε, ενώ παρακο-
λουθούσαμε μαζί την πρε-
μιέρα ενός φίλμ, του ό-
ποιου ήμαστε οι πρώτα-
γωνισαί, ο Τζών βγήκε
για μία στιγμή με την
πρόφασί να καπνίστη ένα
τσιγάρο στο καπνιστή-
ριο. Δεν ξαναγύρισε όμως
και μ' έβαλε έτσι σε έ-
ξαιρετική δύσκολη θέση
γιατί δεν ήξερα πώς να
δικαιολογήσω την άπου-
σία του σ' εκείνους που
ήρθαν να μ' άσυχάρουν
στο τέλος της παραστά-
σεως.

— 'Αυτά και πολλά άλλα
έκαναν σωστό μαρτύριο
τη ζωή μου κοντά στον
άνθρωπο αυτό που άγα-
πούσε το ούτσιν πολύ πε-
ρισσότερο από μένα και
ούτε μου τόκουβε καν.

Οι δικασταί έδωσαν
τέλος στο μαρτύριο αυτό
της Σίρλεϋ. Εκείνη όμως
θέλει το πάθημά της να
χρησιμεύση για μάθημα
σε όλες τις νέες του κό-
σμου και ν' αυτό τις
συμβουλεύει να μην παν-
τρεύονται καθόλου, προ-
κειμένου να μην παν-
ομορφόποιά η έγαν άν-
τρα που άναπα το πιστό.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΤΥ

Η Σίρλεϋ μαζί με τον Τζών 'Αγκορ και την κόρη της Λίντα - Σούζαν.

Αδώνες Αμαρτωλές

Ο Έρωτας ήρθε να χτυπήσει την πόρτα της φτώχειας εκείνης υπηρέτριάς. Ένας χρόνος ήταν που η Μαίρη είχε πάει σ' αυτό το σπίτι, όταν πρωτόρθε από την επαρχία. Κάποιος συγγενής της την είχε συστήσει. Δεν είχε παράτανο από τους ανθρώπους του σπιτιού. Της φερόντουσαν με καλωσύνη, της είχαν εμπιστοσύνη. Ήταν δέκα οχτώ χρόνων τότε.

Και τώρα στα δέκα εννιά της χρόνια, η φτωχή της καρδιά έννοιωσε το γλυκό χτύπημα της αγάπης.

Εκείνος που αγάπησε ήταν ένας νέος, ως είκοσι πέντε χρόνων, καλοντυμένος, συμπαθητικός, με μαύρο μουστακάκι. Τον έβλεπε πάντα να κάθεται έξω από το ζαχαροπλαστείο, που βρισκόταν στη γωνία του δρόμου. Στην αρχή την κύτταζε επίμονα, δυο - τρεις φορές της χαμογέλασε. Έκείνη περνούσε πάντα σιγά από μπροστά του, δεν τούδινε θάρρος. Μά κάποι χτύπησε μέσα της, που δεν ήξερε κι' η ίδια καλά - καλά τί είναι.

Μια Κυριακή απόγευμα, που βγήκε για να πάει να επισκεφθεί τους συγγενείς της, σε μια μακρινή γειτονιά, εκείνος την ακολουθούσε. Βρέθηκε δίπλα της στο λεωφορείο. Η Μαίρη κοκκίνισε, αισθάνθηκε μια παράξενη ταραχή να την κυριεύει. Όταν πλησίασε ο εισηγούμενος, ο νέος πρόφτασε και είπε, δίδοντας ένα χαρτονόμισμα:

— Δυό εισιτήρια.
— Το άλλο;
— Για τη δεσποινίδα!

Δεν είχε τη δύναμη να φέρει αντίρρηση. Έστρεψε το κεφάλι της προς τα έξω κι' έκανε πτότα. Σε μια στιγμή εκείνος της είπε:

— Γιατί τόσο περιφρόνησι, δεσποινίς;
— Μά δεν σάς γνωρίζω! απάντησε με κομμένη φωνή.

— Με γνωρίζετε, όπως σάς γνωρίζω κι' εγώ. 'Αλλά δεν ξέρετε τ' όνομά μου. Να σάς συστηθώ, λοιπόν. 'Αλέκος Β.

Έτσι άρχισε η κουβέντα. Όταν κατέβηκαν από τέρμα, τη ρώτησε που πηγαίνει. Του το είπε.

— Πόση ώρα θα κάνετε εκεί;
— Δεν ξέρω.
— Εγώ θα σάς περιμένω σ' αυτό το καφενείο. Δεν θα φύγω, αν δεν έρθετε!

Μά μπορεί ν' άργήσω πολύ!
— Δεν περιόζει. Εγώ θα περιμένω!
Έκανε δυό ώρες να φύγει από το συγγενικό της σπίτι. Κι' όταν έφυγε, ήταν παραγεμμένη. Σκεπτόταν ν' αλλάξει δρόμο, για να μην περάσει από το καφενείο του τέρματος.

Χωρίς να το καταλάβει όμως, βρέθηκε εκεί. Εκείνος περίμενε.

Κι' έτσι άρχισε το φτωχό της ειδύλλιο...

Η Μαίρη ήταν έρωτευμένη. Κατ'όρθω, με διάφορες προφάσεις, να βγαίνει απ' το σπίτι, για να βρισκείται κοντά στον 'Αλέκο, σε σύντομα ραντεβουδάκια.

Θέλω να σε ιδω πολλή ώρα, της είπε ο 'Αλέκος. Πες ότι θα πας στους συγγενείς σου.

Έτσι έγινε. Έπλησαν σ' ένα έξοχικό κέντρο. Μίλησαν πολλή ώρα. Η Μαίρη τον ρώτησε για τις δουλειές του. Της είπε ότι κάνει έμπορία και κερδίζει αρκετά. Έπειτα της μίλησε για την αγάπη του. Την είχε αγαπήσει από την πρώτη στιγμή που την είδε κι' επίτηδες γι' αυτήν καθόταν εκεί τόσο καιρό. Της είπε πολλά τέτοια λόγια που η Μαίρη τ' άκουγε με τη συγκίνησι της κοπέλλας που για πρώτη φορά άκουει ερωτικά λόγια. Και στο τέλος της είπε:

— Εγώ πάντα ήθελα να βρω μια καλή κοπέλλα, νοικοκυρά, για να παντρευτώ! .. Κι' αυτό θα γίνει πολύ γρήγορα. Θα πάψης νάσαι υπηρέτρια!

Της Μαίρης της ήρθαν δάκρυα στα μάτια.

Ένα άλλο απόγευμα ξαναβγήκαν μαζί. Έπλησαν σε μια έξοχη. Ήπιαν κρασί. Η Μαίρη χαλάρωσε. Κι' όταν συνήλθε, την πήραν τα κλάμματα.

— Γιατί κλάεις; της είπε εκείνος. 'Αφού θα γίνης γυναίκα μου!

— Πότε;

— Πολύ γρήγορα! Αυτό το μήνα πρόκειται να τακτοποιήσω κάτι δουλειές μου κι' ύστερα θα πάμε στους συγγενείς σου να το πούμε.

Η Μαίρη τον πίστεψε. Και ήσυχασε.

Ένα βράδυ, η Μαίρη είπε στον 'Αλέκο:

— Αποψε πρέπει να γυρίσω χωρίς στο σπίτι. Γιατί θα πάνε στο θέατρο και ύστερα στην ταβέρνα.

— Τότε θάρω όταν θα φύγουν να καθίσουμε λιγάκι, είπε ο 'Αλέκος.

— Δεν κάνει! Έφεραν αντίρρηση η Μαίρη. 'Αν σε δη κανείς;

— Δεν θα με ιδή κανείς, μη φοβάσαι. Η Μαίρη δίσταζε ακόμα, μα υποχώρησε. Λίγη ώρα αφού έφυγε ο κύριος με την κυρία, ο 'Αλέκος τρύπησε στο σπίτι. Καθίσαν στο σαλόνι.

— Σιγά - σιγά θάχουμε κι' έμεις ένα τέτοιο σπίτι! είπε ο 'Αλέκος.

Η Μαίρη έφερε μια μπουτίλια ούζο και λίγους μεζέδες. Έπειτα από λίγη ώρα, ο

ΕΞΗΦΡΕΝΙΣΜΟΙ

«Το κορίτσι με το παντελόνι» είχε το όνομα που έδωσαν οι 'Αμερικανοί στο παράξενο αυτό μαγιό που παρουσίασε ένας οίκος μόδας του Χάλλυγαντ. Το επάνω μέρος του είχε από δαντελιωτό ύφασμα και το κάτω από σκούρο σατέν. 'Ολόκληρο το μαγιό μοιάζει — όπως βλέπετε — με φουφούλα!

'Αλέκος, σαν κάτι να θυμήθηκε, είπε στη Μαίρη:

— Βρέ, πώς το ξέχασα! Θα μου κάνης μια χάρη, Μαίρη. Να μου ρίξης αυτό το γράμμα στο ταχυδρομείο. Είναι έπειγόν. Θα το πηγαίνα εγώ, αλλά δεν κάνει να με ιδούν να βγαίνω και να ξαναμπαίνω.

— Κι' αν έρθη κανείς και χτυπήσει;

— Θαχω στυτό το φως και δεν θ' ανοίξω σε κανένα! Μη φοβάσαι.

Η Μαίρη πήρε το γράμμα κι' έφυγε. Γύρισε σε μισή ώρα και βρήκε τον 'Αλέκο ξαπλωμένο στην ίδια πολυθρόνα, να κοιμάται. Ξύπνησε άμέσως, μόλις μπήκε η Μαίρη. Καθώς έφευγε, ο 'Αλέκος της είπε:

— Εγώ θα λείψω καμιά βδομάδα. Μαίρη. Θα πάω να ταξιδάκι ως τους δικούς μου, για να τους πω για το γάμο μας. Και μόλις γυρίσω...

Δεν άποτελείωσε τη φράση του. Τη συνέχεια την καταλάβαινε η Μαίρη.

Πέρασαν τρεις μέρες. Και ξαφνικά, το τρίτο βράδυ, η κυρία φώναξε τη Μαίρη και τη ρώτησε:

— Μήπως είδες πουθενά το βραχιόλι μου με τα μπριγιάν;

— Όχι, κυρία! απάντησε ήρεμα η Μαίρη. Κάπου θα τόχετε βάλει!

Η κυρία έψαξε. Κι' έγινε ωχρή:

— Λείπουν κι' άλλα! φώναξε απεγνωσμένα. Όλα μου τα μπριζιά, εκτός από κείνα που φορούσα την Τετάρτη!

Πραγματικά, το κουτί ήταν άδειο. 'Ηρθε ο κύριος.

— Κάποιος τάκλεψε! είπε.

— Ανοίξτε και το δικό του συρτάρι. 'Ελπιώ να πενήντα λίρες, που είχε σ' ένα κουτί.

Η Μαίρη επάνιασε. Τα γονάτια της έτρεμαν. Ποιος να τάχε κλέψει; Μήπως υποψιάζονταν τάχα αυτήν; Το άθωο μυαλό της δεν πήγε σε κείνο που είχε συμβεί.

Ειδυπολήσαν και ήρθε η αστυνομία. 'Εκλείσαν τη Μαίρη στο δωμάτιό της. Έπειτα οι αστυνομικοί την ανέκριναν. Η Μαίρη διηγήθηκε όλη την ιστορία με τον 'Αλέκο.

— Δεν μπορεί να είναι αυτός! είπε με πεποίθησι. Είναι τίμιος άνθρωπος και θα με παντρευτεί, μόλις γυρίσει από το χωριό του!

Την πήραν στην αστυνομία. Της έδειξαν πολλές φωτογραφίες. Σε μια η Μαίρη στάθηκε:

— Αυτός είναι! είπε.

Και ήταν αυτός. Γνωστός διαρρήκτης και απατεών, που είχε συλληφθεί κι' άλλες φορές.

Κρίμα την εμπιστοσύνη που σου είχαμε! της είπε ο κύριός της.

Η Μαίρη κατέβασε ντροπισμένη το κεφάλι της, ενώ από τα μάτια της κυλούσαν πικρά δάκρυα.

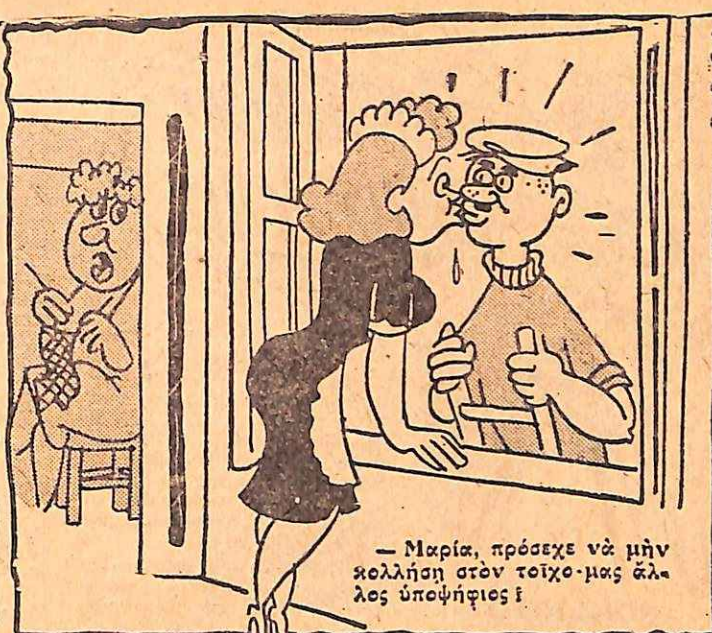
Τώρα ήταν στο κρατητήριο, μαζί με ύποπτες γυναίκες. Καλά - καλά δεν καταλάβαινε πώς βρέθηκε εκεί μέσα, ενώ περίμενε να βρεθεί στο δικό της σπίτι, με τον καλό της. Ούτε καταλάβαινε τί ήθελε να πη εκείνη ή φράση «συνεργία εις κλοπήν» που της είχαν γράψει σ' ένα χαρτί. Κάτι της έλεγε μέσα της όμως πως ήταν χαμένη. Κλέφτρα και προδομένη μαζί, στην αγάπη της. Ζάρωσε σε μια γωνιά κι' άφησε τα δάκρυα να τρέξουν.

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Σκουλήκια στον πάγο

Οι 'Αμερικανοί στρατιώτες που γύρισαν απ' την 'Αλάσκα, έκαναν χιούμορ περιγράφοντας «τα σκουλήκια που σέρνονται πάνω στον πάγο». Κι' όμως αυτό που θεωρούσαν ως φάρσα, είναι πραγματικότητα. Ένας 'Αγγλος εξερευνητής γύρισε από ένα ταξίδι του στον 'Αρκτικό, φέροντας μαζί ταξείδι σε μια μπουτίλια, καμπούρα σκουτού, μέσα σε μια μπουτίλια, καμπούρα σκουτού. Τά βρήκε σ' ένα παγετώνα, πάνω σ' ένα βουνό του βορείου Καναδά, ύψους 4.500 μέτρων. Πρέπει να σημειωθεί ότι είναι ο πρώτος άνθρωπος που σκαρφάλωσε στο βουνό αυτό.

Οι ζωολόγοι προσπαθούν τώρα ν' ανακαλύψουν πώς τρέφονται τα σκουλήκια στον πάγο, πώς πολλαπλασιάζονται και πόσο ζούν. Πάντως, ψάφουν όλα μόλις τ' άγγιξε ο εξερευνητής, γιατί τα έκαψε κυριολεκτικώς η θερμότης του σώματός του!

ΡΟΜΑΝΤΙΣΜΟ «πολησας σχολης»

(Η σκηνή στο μπαλκόνι κάποιου παλιού αρχοντικού της Πλάκας. Λίγες γλάστρες με φούλια και γαρβένιες μυρώνουν αόρατα τον αέρα. Σε μία σάις - λόγκ, είναι εσπλωμένη:

ΕΚΕΙΝΗ: Η γυναίκα είναι γοητεία εξαυλωμένη. Λεπτή, αχρή, αιθέρια, μοιάζει ζωντανεμένο πορτραίτο του Γουναρό. Μαύρα σκούρα μάτια — σκούρα μαύρα — σαν από λυωμένο έβανο. Ρόδινες περισπωμένες τὰ χείλη. Σώμα διακριτικά πλαστικό μ' «αθόρυβες» καμπύλες.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ο ίδιος τύπος στην ανδρική κόπια. Σοβαρό, λιτό ντύσιμο. Άνετο και απλό ύφος.

Στο άνοιγμα της αψιάς, μπαίνει στο μπαλκόνι.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καλησπέρα.

ΕΚΕΙΝΗ: Καλησπέρα. Πώς άργησες;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Είχα κάποια δουλειά...

ΕΚΕΙΝΗ: Μου φάνηκε περίεργο... (Χαμογελάει). Σ' άναχες υποχρέωση να έρθεις κάθε μέρα και να περνάς το βράδυ σου μαζί μου!... Με συγχωρείς που σου είπα «αγέρας άργησες». Τό είπα χωρίς να το καταλάβω.

ΕΚΕΙΝΟΣ (σοβαρά): Γιατί, Ρένα; Ήταν τόσο αθόρυβο! (Γλυκά). Και τόσο ωραίο!...

ΕΚΕΙΝΗ (με την αθρότητα γυναίκας μιας παλιάς εποχής με Λουδοβίκους και λευκές περσικές): Εύχαριστώ!... Ξέρεις έχω συνιθίσει χρόνια τώρα, ναρχεσαι κάθε μέρα την ίδια ώρα και δε σκέφτηκα ποτέ πως είσαι άντρας, πως είσαι νέος... και φυσικά... δεν μπορείς να περνάς πάντα τις ώρες σου με μία παιδική φίλη... Είναι φυσικό να υπάρχει κάποιος δεσμός...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σ' άναχ διαμαρτυρία για μία βαρεία κατηγορία): Πώς το φαντάστηκες αυτό;

ΕΚΕΙΝΗ (κάπως ξαφνιασμένη): ...Δεν έπρεπε να

έφτα χρόνια. (Δυνατά). Γιατί άργησα; Γιατί δεν είχα το δικαίωμα να σου το πω. Γιατί ήμουν άρρωστος. Ρένα. Ο πόλεμος του Σαράντα μ' άφησε κληρονόμο μιάς πνευμονικής προσβολής. Το ίδιο βράδυ, που τοιμαζόμουν να σου μιλήσω για τον έρωτά μου, πέρασ' απ' τον άκτινολόγο και μου είπε πως «κάτι βλέπει στις κορυφές». Εύτυχώς το πρόλαβα. Ή αγάπη μου για σένα, μ' έσωσε. Είπα μέσα μου «θα γίνω καλά». Κι' έγινε. Μου χρειάστηκαν έφτα χρόνια. Μόλις χτές, ο γιατρός μου είπε πως δεν έχω πια τίποτα και μπορώ να παντρευτώ κι' εγώ και να ζήσω σαν όλους τους ανθρώπους...

ΕΚΕΙΝΗ: ...Ο Τάκης θά πληγωθώ πολύ... Μ' αγαπάει το καταλαβαίνω. Και θάναυ τρομερό να του πάρω πίσω το «ναί». (Θετικά). Τρομερό, αλλά θά το κάνω!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Αγάπη μου! (Της φιλεί παράφορα και τὰ δυο χέρια). Μεγάλο μου όνειρο!...

ΕΚΕΙΝΗ (ένώ του χαϊδεύει τρυφερά τὰ μαλλιά): ...Σ' εύχαριστώ που μου δίνεις την εύτυχία... Σ' εύχαριστώ και για τ' όμορφο ψέμμα της αρώσταξίας σου...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σηκώνει ξαφνιασμένος τὸ κεφάλι): Ψέμμα;

ΕΚΕΙΝΗ (στοργικό χαμόγελο): Ψέμμα, ναί! Ήξερα τὸ δεσμό σου με τὴ Μαίρη... Τώρα τὰ χαλάσατε... Όχι, μὴ μου πῆς, μὴ μου ἐξηγήσης, δὲν μ' ενδιαφέρει... Ήταν πολὺ εύγενικό που θέλησες μ' ένα ωραίο ψέμμα νὰ με πείσης πως πάντα ἐμένα αγαπούσες...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πάντα ἐσένα, Ρένα! Σ' αγαπούσα και δὲν τ' όξερα! Ή μάλλον δὲν ήθελα νὰ τ' όμολογήσω στὸν εαυτό μου.

ΕΚΕΙΝΗ: Δὲν τόξερες; Αλήθεια;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Στ' όρκίζομαι!...

ΕΚΕΙΝΗ: Ίσως... Μ' άρέσει νὰ τὸ πιστέψω! (Σηκώνεται με νευρική χαρά). Μὰ τί μὰς νοιάζουν όλ' αυτά; Τώρα... είσαι δικός μου... είμαι δική σου... Κι' ή ζωή... είναι δική μας!... (Πέφτει στην άγκυλιά του με λυγμούς εύτυχίας κι' ό Έρωτας που σέβεται κάτι τέτοιες σπάνιες σκηνές της ζωής του, κλείνει γρήγορα, σοβαρά και σιωπηλά τήν:

Αύλαία
Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

ΤΟ D.D.T. ΣΕ ΝΕΑ ΜΟΡΦΗ

Σύμφωνα με μία πρόσφατη και άπλη έφευρεση ή χρήση του εντομοκτόνου D.D.T. δὲν θά γίνεται στην ύλη του κατάστασι αλλά σε αέριο! Στην περίπτωση αυτή θά τοποθετηται μέσα στο δωμάτιο ένα μικρό κουτί από αλουμίνιο και θά περιέχει τὸ εντομοκτόνο σε πεπιεσμένο αέριο. Στην κατάλληλη στιγμή τὸ κουτί αυτό θά εκπαιμάτίζεται και τὸ αέριο θ' απλώνεται στο δωμάτιο. Το πλέοντέλεσμα αυτής της έφευρέσεως είναι ότι μόλις ανοιχτή τὸ δωμάτιο δὲν μένει ή παραμικρή μυρουδιά από τὸ D.D.T. ενώ ή αποτελεσματικότητά του, είναι ίδια με τὴν αέριαν.

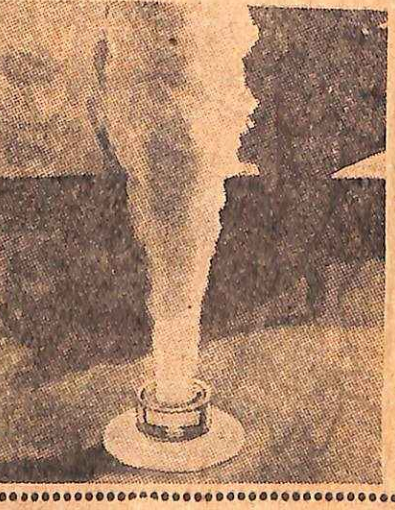
ΜΙΑ ΘΑΝΑΣΙΜΗ ΠΕΡΙΠΤΥΞΙ

Η Άρην Κόκα, ή διάσημη «Χορεύτρια με τὰ φερίδια», που εμφανίζεται κάθε βράδυ σ' ένα μιούζικ χάλ του Λονδίνου, κινδύνευε να πνιγεί από ένα από τὰ φερίδια της που τυλίχτηκε γύρω στο λαιμό της. Εύτυχώς, την κρίσιμη αυτή στιγμή βρέθηκε κοντά στην καλλιτέχνηδα ή άντρας της, ή οποίος με υπεράνθρωπες προσπάθειες κατόρθωσε να την απλλάξει από τὸ θανατηφόρο σφίξιμο. Μετά τήν διάσωση, ή χορεύτρια έμεινε αναίσθητη για αρκετά λεπτά της ώρας. Η φωτογραφία μας παρουσιάζει τήν Άρην τή στιγμή που έκτελε τὸ νούμερό της.

ΓΙΑ ΤΟ ΣΑΠΟΥΝΙ

Γιά νὰ διατηρηται τὸ σαποῦνι πάντα στεγνό, ένας Αμερικανός επινόησε μία βιδωτή καρτίτσα με μεγάλο σφαιρικό κεφάλι που δίδωνει μέσα στο σαποῦνι. Έτσι μπορεί κανείς νὰ τὸ «κολλήσει» σ' ένα μαγνητικό σίδερο που είναι στερεωμένο στον τοίχο.

ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ

Με τὸ φανάρι τοῦ ματιού.

ΟΙ ΔΙΑΚΟΠΕΣ τοῦ ηλεκτρικοῦ ρεύματος γίνονται άλλοτε με κάποιο πρόγραμμα. Καί οι καταναλωταί, προειδοποιημένοι, έπαιρναν έγκαιρως τὰ μέτρα τους. Τώρα οι διακοπές γίνονται ως ένα είδος... σουρπρίζ. Πριν από λίγες μέρες, μία μεγάλη περιοχή τῆς όδοῦ Βενιζέλου ως τήν όδο Ακαδημίας έμεινε ξαφνικά χωρίς ρεύμα από τὸ απόγευμα ως τὸ πρωί τῆς επομένης. Η ύπηρεσία δαδών έδινε σ' όσους ρωτούσαν, τὸ στερεότυπο απάντησι ότι «τὸ ρεύμα θά έλθῃ σε λίγη ώρα». Αλλά οι... «λίγες ώρες» περνούσαν χωρίς αποτέλεσμα. Τὸ φαινόμενο δὲν εινε μοναδικό. Τακτικά συμβαίνουν αυτές οι απόροπτες διακοπές, τὰν όποιων οι συνέπειες εινε βαρος τοῦ κοινοῦ περνοῦν συνήθως τὰ όρια τῶν μικροαγναμιών. Έν τούτοις και ή Έταιρία και τὸ αρμόδιο Υπουργείο δὲν παύουν νὰ διαφημίζουν τις επικρατές τὰν «τροβίλων» και τῶν «λεητόνων» και γενικά τὰ μεγάλα έργα που όλο γίνονται κι' όλο δὲν τελειώνουν κι' έν πάση περιπτώσει δὲν παύουν νὰ κρατοῦν σε κατάσταση άγώνιας τὸ κοινόν. Δὲν υπάρχει καμμία άρχή που νὰ υποχρεώσει τήν Έταιρία νὰ εινε λιγώτερο αθαίρετη απέναντι τῶν πελατῶν της;

Η ΕΛΛΕΙΨΙΣ έφημερίδων δὲν επέτρεψε στους Αθηναίους και σ' όλο τὸν ελληνικό λαό, νὰ πληροφορηθοῦν τήν ίδρυσιν ενός νέου κόμματος, ή άρχηγός τοῦ οποίου έκανε όλες τις νομιμες διατυπώσεις και θά πάρη μέρος στις εκλογές με έμβλημα... «Έρως και τέχνη». Ίδρυτής τοῦ κόμματος εινε ή καλλιτέχνης τοῦ Βόλου Ν. Στάθης, ή οποίος — όπως γράφει ή τοπική έφημερίς «Θεσσαλία» — «θὰ άποδυθῇ εινε θεαλλώδη προεκλογικῶν έξορμησιν και πιστεύει ότι θά συγκεντρώσῃ 1000 σταυρούς εινε τήν περιφέρειαν Βόλου και 500 εινε τήν περιφέρειαν Λαρίσης. Με τὸ πλεονασμα τῶν σταυρῶν που θά έχῃ θά χρῆσι ως βουλευτής... μετά τας εκλογάς και άλλους τρεις ή τέσσας φίλους και όπαδούς του...» Έσώθηκε ή Έλλάς!...

ΤΟ ΕΜΒΛΗΜΑ τοῦ Ν. Στάθης — πλανοδίου καλλιτέχνη τῶν κέντρων τοῦ Βόλου — εινε πολὺ ποιητικό, αλλά τὰ συνήματα τοῦ προεκλογικοῦ άγώνος του πρακτικώτατα. Στὸν πρώτο προεκλογικό λόγο που έξεφώνησε σε μία ταβέρνα, συνώπισε τὸ πρόγραμμά του στα έξης: «Νὰ φύγουν οι παλιοί κλέφτες και νὰ έλθωμε... εμείς οι καινούριοι». Ενωείται ότι τὰ σπουδαία αυτά σχέδια του δὲν τὰ άνέφερε ή Αρχηγός στην αίτησή του προς τὸν Πρόεδρο τῶν Πρωτοδικῶν, για λόγους προνοίας. Πάντως, όπως μάς πληροφορεῖ ή τοπική έφημερίς, ή νέος Αρχηγός — ή 159ος, άν δὲν κάνουμε λάθος — είδοποίησε τους όπαδούς του ότι «όχι μόνον δὲν θά πληρωθοῦν διά τήν ψήφω με τήν όποιαν θά τὸν τιμήσουν, αλλά θά... πληρώσουν τὰ άλμυρά προεκλογικά έξοδα». Ποιός όμως θά βεβαιώσει ότι δὲν εινε αρκετά ενδιαφέρουσα ή προεκλογική ψυχαγωγία;

ΚΑΙ ΕΠΕΙΔΗ τὸ εκλογικό θέμα εινε εκείνο που κυριαρχεί στη ζωή μας αυτές τις ήμερες, αξίζει νὰ διαβάσῃ κανείς τις δικαιολογίες

αὐτῶν που έμειναν έξω τοῦ εκλογικοῦ νυμφώνος. Ένας Θεσσαλονικέος ισχυρίζεται ότι «δὲν θά λάβῃ μέρος εινε τὸν άγώνα, διότι εινε άπρηχολημένος με τήν... θεραπείαν τῶν οδόντων του». Ένας άλλος γράφει στη δικαιολογία του: «...Ταχθείς με τὰς ιατρικές συστάσεις έζητήσα από τους φίλους εκλογείς τήν άδειαν νὰ άποσχῶ τῆς βουλευτικῆς ύποψηφιότητας κλπ... Υποθέτουμε ότι οι εκλογείς θά τὸ έδωσαν τήν άδεια... μετά χαράς. Ένας άλλος αποκλείσθηκε από τὸ συνδυασμό Αθηνῶν επειδή εινε... άσχημος. Πῶς νὰ σε παρουσιάσω στους εκλογείς, τὸ εινε ή Αρχηγός του, μ' αυτά τὰ μούτρα; Θά τρουάξουν...» Ας σημειωθῇ ότι ή Αρχηγός εινε πῶς άσχημος από τὸν αποκλεισθέντα ύποψήφιο!...

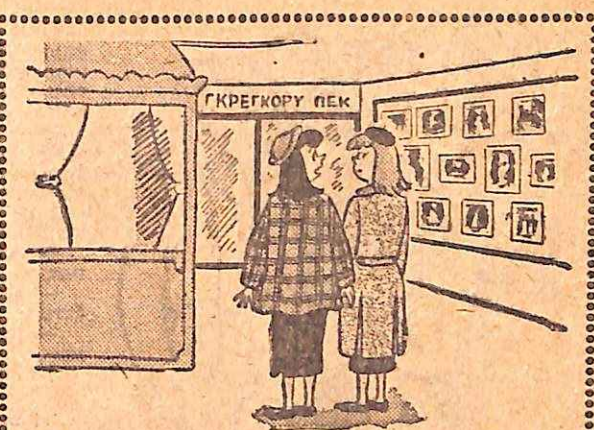
ΜΕ ΔΑΠΑΝΕΣ τοῦ σχεδίου Μάρσαλ πρόκειται ν' άνεγερθῇ στην Έλλάδα ένα συγχρονισμένο εργοστάσιο κατασκευῆς λιπασμάτων αζώτου για τήν έξυπηρέτησι τῆς γεωργικῆς παραγωγῆς. Η στοιχειώδης λογική λέγει ότι τὸ εργοστάσιο πρέπει νὰ εκχωρηθῇ στους γεωργικούς συνεταιρισμούς, που κατευθύνουν τις προσπάθειες και τήν δραστηριότητα τοῦ άγροτικού κόσμου. Γίνονται μ' όλα τα ένέργειες για τήν παραχώρησι τοῦ εργοστασίου σε μία Έταιρία, ή όποια θά εξασφάλισῃ έτσι τὸ μονοπώλιο τῆς παραγωγῆς και διαχειρίσεως τῶν λιπασμάτων. Αυτό θ' αποτέλεσῃ ένα από τὰ μεγάλα σκάνδαλα, που δὲν εινε δυνατόν νὰ τὸ άνεχθῇ ή άγροτικός κόσμος. Καί τὸ χειρότερο εινε ότι καταβάλλεται προσπάθεια νὰ γίνῃ ή εκχώρησις πριν από τις εκλογές, ώστε νὰ βρεθῇ ή μετά τήν 5ην Μαρτίου Κυβέρνησις μπροστά σε «τετελεσμένα γεγονότα»...

ΔΕΚΑΟΧΤΩ εινε τὰ μέλη τῆς Έθνικῆς Όμάδος που ήγαν στην Αίγυπτο για νὰ συναγωνισθοῦν με τους Αιγυπτίους αθλητάς. Ξέρете πόσοι εινε οι συνοδοί τους; Τριάντα! Θά ήσαν βέβαια ύπερ-αρκετοί έξ ή έπτά. Τί δουλειά όμως έχουν οι τριάντα; Όμολογούμε πως δὲν μπορούμε νὰ τὸ εξηγήσωμε. Όποιος εινε σε θέσι νὰ έρμηνεύσῃ τὸ καταπληκτικό φαινόμενο, άς μάς τὸ πῇ και θά τὸ ἀπονεύουμε... δημοσίῳ έπαιγιο. Ας σημειωθῇ... για τήν ιστορία, ότι τὸ ταξίδι ειναι τζάμπα!...

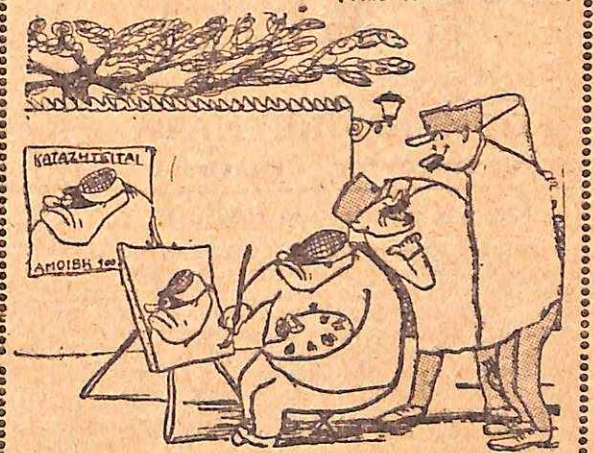
ΑΠΟ ΤΩΡΑ πρέπει νὰ ληφθοῦν μέτρα για τήν κανονική και πολιτισμένη λειτουργία τῶν Λουτροπόλεων. Εφέτος δὲν υπάρχει — εύτυχώς — ζήτημα τάξεως. Θά λειτουργήσουν όλες άνεξαρτέτως οι Λουτροπόλεις τῆς Έλλάδος, τις όποιες εινε πολὺ πιθανόν ότι θά επισκεφθοῦν τὸ καλοκαίρι και άρκετοί ένοι ή Έλληνες τοῦ έξωτερικοῦ. Πολλῶν Λουτροπόλεων οι άρκετοί έγκαταστάσεις εινε σε άπερίγραπτα χάλια. Άλλων καταστράφηκαν τὰ ξενοδοχεία. Η Γενική Γραμματεία Τουρισμοῦ έχει μπροστά της τρεις μήνες για νὰ λάβῃ τὰ άπαραιτήτα για τήν εύπρόσπλη παρουσίασι τῶν Λουτροπόλεων μέτρα. Ας μὴν άφῃθῃ νὰ πάῃ χαμένος αυτός ή καιρός...

ΤΟ ΘΡΥΛΙΚΟ ύφασμα τῶν δημοσίων υπάλληλων δὲν μοιράστηκε, ακόμη. Για τὸ Πάσχα δὲν μπορεί νὰ γίνῃ λόγος. Νὰ έλπίσωμε πως θά μοιρασθῇ πριν από τὰ Χριστούγεννα; Γιατί όχι, αφού ή έλπις εινε ή βασική... τροφή τῶν ανθρώπων;

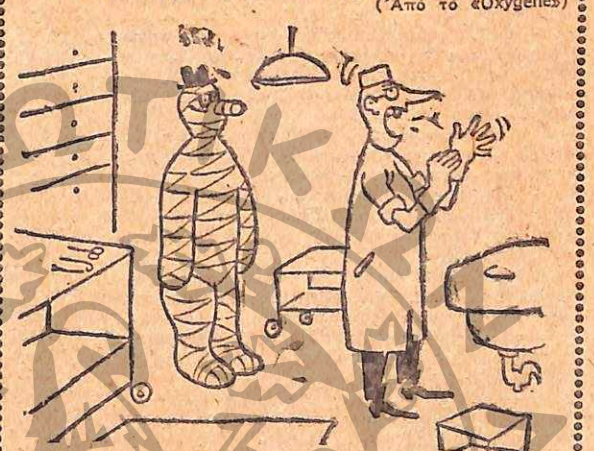
ΟΙ ΤΡΙΕΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ

— Δὲν πηγαίνω!... Θά ήταν σαν ν' άπατοῦσα τὸ... Ζάν Μαρσί!... (Από τὸ «Samedi - Soirs»)

— Ο άθλιος!... Τὸν πέτυχε θαυμάσια!... (Από τὸ «Oxygene»)

— Και τώρα σου ετοιμάζω μία μεγάλη έκπληξη. Θά σου δείξω μερικά από τὰ τελευταία μοντελλάκια που μούφερε ή άντρας μου απ' τὸ Παρίσι!...

πολλές προσπάθειες ως πού να καταφέρω αυτό το ρεκόρ, γιατί συνήθως ξεπνιούσα στις δεκάδες και στις δεκάς εβδομάδες. Τόσο με κουράσε αυτή η δουλειά, δεν λέγεται. Κορμί είναι αυτό, τόσες ώρες στο κρεβάτι θα τσακιστώ... Σε τέτοιες κι άλλες παρόμοιες μελέτες είχα επιδοθώ, όταν οι δικοί μου μου είπαν ένα πρωί:

— Κοσμά, είναι καιρός να διακόψης τις μελέτες σου και να πιάσης καμιά δουλειά.

— Τι δουλειά να κάνω;

— Γραμματάκια ξέρεις. Θα σε συστήσω σε μια εταιρία να εργασθής. Ο διευθυντής είναι φίλος μου.

Αυτή την κουβέντα μου την είπε ο θείος μου ο Μιχαλάκης, και σε πολύ αυστηρό τόνο μάλιστα, που δεν σήκωνε αντίρρηση.

— Να εργασθώ, θείε μου!

— Σε τότε δεν είχα υποψιασθεί το ρόλο που θα παίζαν οι καιρικές μεταβολές στην ευπαθή ιδιοσυγκρασία μου.

★

Πρωί - πρωί με παρέδωσε στο διευθυντή της εταιρίας «Αλφα Βήτα και Κόμπανυ» με τις καλύτερες συστάσεις.

— Έχεις εργασθής πρηνά; άλλου; με ρώτησε ο κ. «Αλφα Βήτα».

— Όχι. Είναι η πρώτη φορά!

— Ωραία. Από δω, λοιπόν, θ' αρχίση το στάδιο σου.

— Είναι βαρειά η δουλειά; ρώτησα.

— Όχι, παιδί μου! Δεν πρόκειται να σηκώνης τσουβάλια. Θα σε εγκαταστήσω σ' ένα γραφείο και θα γράφης. Σου πέφτει βαρειά η πένα;

— Όχι δά! απάντησα.

Βγήκαμε στο διάδρομο, άνοιξε μια πόρτα, μπήκαμε σ' ένα γραφείο και μούδειξε ένα τραπέζι κοντά στο παράθυρο.

— Αυτή είναι η θέσι σου! μου είπε.

Με σύστησε και στους άλλους υπαλλήλους, που ήταν συγκεντρωμένοι στα χαρτιά τους. Τέσσερις κύριοι, δύο νέοι, ένας μεσόκοπος, ένας γηραιός — ο κύρ - 'Αναστάσης.

— Τι θα κάνω τώρα; ρώτησα.

— Θα σε κατατοπίση ο κύριος 'Αναστάσης!

Ο θείος μου ο Μιχαλάκης μου εύχθηκε «καλορίζικος», ο κ. «Αλφα Βήτα» πήγε στο γραφείο του κι ο κύρ - 'Αναστάσης με κατατόπισε. Θάπαιρνα μερικά σημειώματα — περιλήψεις να πούμε — και θα τα φτιανω επίσημολές. Εύκολη δουλειά.

★

Ήταν μία θαυμάσια χειμωνιάτικη μέρα, μ' έναν εξάισιο ήλιο. Από τα τζάμια έμπαιναν οι χρυσές ακτίνες του ήλιου κι απλώνονταν στο τραπέζι μου και στα χαρτιά μου.

Εγώ κύτταξα την περιλήψη που μου είχε δώσει ο κύρ - 'Αναστάσης, προσπαθούσα να βγάλω ένα συμπέρασμα, αλλά δεν τα κατάφερα... Τα μάτια μου ήταν γεμάτα από χρυσό φως του ήλιου που έπεφτε και στο πρόσωπό μου. Μια γλυκειά νύκτα με είχε κυριεύσει.

— Είναι μέρα για δουλειά; έλεγα από μέσα μου. 'Ηλιος χαρά Θεού! Αυτή την ώρα τα πόδια είναι γεμάτα από κόσμο που κάβεται στα παγκάκια και χαίρεται τη θαυμάσια αυτή λιακάδα! Κι' εγώ νόμιμα βιδωμένος σε τούτη την καρέκλα, που δεν έχει ούτε καν ένα μαξιλάρι, και να πρέπει να νοιά-

φώ «αξιότιμε κύριε» και «έχω-μεν την τιμήν να σας γνωρίσω-μεν!»

Τι «να σας γνωρίσωμεν;» Το μυαλό μου δεν γνωρίζει τίποτα για να σας γνωρίση. Το μόνο που γνωρίζει είναι ότι τέτοιες εξαιρέτες μέρες δεν πρέπει να επιτρέπεται η εργασία! Το πνεύμα μου άρνείται να δουλέψω, το χέρι μου το νοιώθω σαν παράλυτο, την πένα μου διακόσιες οκάδες, τα γραμμάτα χορεύουν σαν πεταλούδιττες μπροστά στα μάτια μου. Καταλαβαίνω πως, αν επιμείνω στα καθήκοντα που μου ανέθεσαν, αυτό θα είναι προς βλάβη της υγείας μου. Ναι, αλλά οι άλλοι πώς εργάζονται κι' ακούω τις πέννες τους να τρίζουν σαν σκουλήκια που σιγοτρώνε τα παλιά επιπλά; Ξέρω κι' εγώ; Αυτοί είναι διαφορετικοί οργανισμοί, επί τελους μπορεί και νάχουν συνθήσεις. Εγώ είμαι άλλη ιδιοσυγκρασία. Κλείνω τα μάτια μου και βλέπω τὰ χαρούμενα δέντρα, τὰ πράσινα παγκάκια, τὰ παιδιά που χαμογελούν μέσα στα καροτσάκια τους! Πόσο θάθελα να ήμουνα σ' ένα τέτοιο καροτσάκι! Μια φωνή με ξυπνάει: Είναι ο κύρ - 'Αναστάσης.

— Τό τελειώσατε, κύριε Κοσμά;

— Ποιό; ρωτώ ξαφνιασμένος.

— Τό έγγραφο!

— Α! Ναι, τό έγγραφο!

— Όχι. Δεν τό τελειώσα ακόμη.

— Βρίσκετε καμιά δυσκολία;

— Ναι. Με δυσκολεύει η άμμοσφαιρική κατάσταση! Αισθάνομαι μια ελαφρά ζάλη.

— Τότε αφήστε το

— Ναι, πρέπει να πάω μια βόλτα για να συνέλθω. Αύριο όμως θα βγάλω διπλή δουλειά!

Σε λίγο είμαι στο Ζάππειο.

★

Η άλλη μέρα είναι βροχερή. Τάχει αυτά ο αθηναϊκός χειμώνας, μια ζέση, μια κρύα. Βαρειά σύννεφα σκεπάζουν το χθεσινό γελαστό ούρανο, ένα αλλόκοτο θλιβερό συναίσθημα κυκλοφορεί με πένθιμο ρυθμό στο αίμα μου. Κάθομαι στο γραφείο μου και ξαναπίνω το χθεσινό έγγραφο. Το μυαλό μου είναι κι αυτό συνεφιασμένο, ένα παράξενο δάρος συγκεντρώνεται πίσω από τα μάτια μου.

«Έχουμε την τιμήν να σας γνωρίσωμεν ότι...»

Μάλιστα. Έχουμε την τιμήν να σας γνωρίσωμεν ότι δεν μπορούμε να δουλέψουμε με τέτοιον πένθιμο καιρό και να μας συγχωρήτε. Το δαρόμετρο έχει πέσει πολύ χαμηλά και βλέπω μια μύγα να στέκεται κι' εκείνη θλιμμένη κι' άκεφη στη γωνία του τραπεζιού μου, χωρίς να τό κουνάει. Πού ορε-ξι για τρελλά πηδήματα. Τη σκουντάω με την άκρη της πέννας μου. Με άλλες άμμοσφαιρικές συνθήκες, η μύγα αυτή θα έκανε μια υπέροχη θεαματική απογειώσι και, με χαριτωμένα δολ - πλανέ, θα πήγαινε να προσγειωθή, να προστρα-πεζωθή ή να προσταδωνθή σε άλλο μέρος, στο διάστημα μουσού δευτερολέπτου. Τώρα μάλιστα σέρνεται μερικά εκατοστά του μέτρου. Κι' αυτό το ένστικτο της αυτοσυντηρήσεως την έχει εγκαταλείψει. Τόσο την επηρεάζει αυτή η βαρεία άτμοσφαιρά.

— Πώς πάει τό έγγραφο; με ρωτάει ο κύρ - 'Αναστάσης.

— Τάω άναίσιμη, λέω.

Εντείνω τις δυνάμεις μου και, κατά τις εντεκάμιση, τό τελειώνω. Δεν ήταν και μεγάλο, άλλωστε, έφτά άράδες άλες κι' άδες. Έχω όμως άλλα έξη να φτιάσω. Αδύνατον. Το μυαλό μου τρέχει στο πάρκο, που άσχη πάρεϊ τώρα τη θλιμμένη του ομορφιά. Τα δέντρα, σαν σκεφτικά, συλλογισμένοι άνθρωποι, μόλις θά τρεμουλιάζουν από τον υγρό άέρα που προηναίει τη βροχή. Κι' εγώ να είμαι βιδωμένος έδω, στο γραφείο μου. Αδύνατον να κουνηθώ το μυαλό μου, το χέρι μου, το μάτι μου. Έχω σκύψει τό κεφάλι, τό άκουμπάω στο τραπέζι.

— Έχεις τίποτα; με ρωτάει ο κύρ - 'Αναστάσης.

— Μία παράξενη ζαλάδα! λέω. Αυτή η άμμοσφαιρική πίεσι. Με συγχωρείτε, αλλά μου είναι αδύνατον να εργασθώ σήμερα! Πνίγομαι! Αύριο όμως θα βγάλω τριπλάσια δουλειά.

Φεύγω και βαδίζω άργά και θλιβερά στους δρόμους.

★

Την επομένη ξυπνώ κι' ακούω ένα συνεχές μουρμούρισμα απ' έξω. Είναι το μονότονο τραγουδί της βροχής. Να σηκωθώ ή να μη σηκωθώ; Να σηκωθώ! Και να πάω σε κείνο τό πληκτικό γραφείο! Όχι, ή βροχή δεν θέλει δουλειά.

Βάζω να τηλεφωνήσουν στο γραφείο «πως είμαι στο κρεβάτι». Κι' άς έρθη να μου πη κανείς πως λέω ψέματα.

Τρεις μέρες κρατάει ή βροχή και τρεις μέρες με χάνουν από τό γραφείο.

★

Χιονίζει. Και νοιώθω φρικτή άκεφία για δουλειά.

Κάποιος επισκέπτης μάς πληροφορεί:

— Στην Κηφισιά τόχει στρώσει για καλά!

Ναι, εκεί θά τόχη στρώσει. Τα δέντρα, θά φαντάζουν σαν κάτασπρες γηρούλες μέσα σ' αυτό τό όργιο του χιονιού, οι δρόμοι θάναϊ σαν να τους έχουν στρώσει με κρέμα σαντιγύ. Ποίημα! Κι' εγώ να κάθωμαι σ' αυτό τό γραφείο και να γράφω «έχουμε την τιμήν να σας γνωρίσωμεν ότι...»

Όχι, δεν θά γνωρίσω τίποτα. Παρακολουθώ άσπρημένος τό χιόνι που πέφτει, αισθάνομαι να υπάρχει ένας μουσικός δεσμός της ψυχής μου μαζί του.

— Τι έπαδες; ακούω τον κύρ - 'Αναστάση. Μία ώρα στέκεσαι έτσι!

— Μία ελαφρά ζάλη! λέω. Τό χιόνι πάντα μ' επηρεάζει ψυχικά. Δεν μπορώ να δουλέψω μ' αυτόν τον καιρό. Φεύγω. Αύριο όμως θά βγάλω διπλή δουλειά!

Παίρνω τό λεωφορείο για την Κηφισιά, όπου τόχει στρώσει γερά.

Και τό πρωί που άνοίγω τό παράθυρο βλέπω πως τόστρωσε και στην πόλι. Κι' έχει και ήλιο. Τί όμορφα θά είναι στο Ζάππειο. Τα πιτσιρίκια θά φτιάχνουν τό χιονάνθρωπο. Κι' εγώ θά πάω να κλειστώ στο στενάχωρο γραφείο μου; Όχι, βέβαια!

★

Ο κύρ - 'Αναστάσης, φαίνεται, με κάρφωσε στο διευθυντή γιατί με κάλεσε και μούκανε άυστηρές παρατηρήσεις. Είκοσι μέρες, λέει κι' όλα - όλα έχω φτιάξει πέντε έγγραφα! Τί έχω ν' άπαντήσω;

— Έχετε δίκιο, κύριε διευθυντά, αλλά βλέπετε έχω βαρομετρική ιδιοσυγκρασία. Τώρα όμως που μπαίνει άνοιξις, έ-

βγάλω διπλή δουλειά! Σας τό υποσχομαι!

— Άντε να ιδούμε! Πώς να δουλέψης όμως τον 'Απρίλη, όταν ή γη φοράει την άνοιξιάτικη φορεσιά της, τὰ κλαδιά των δέντρων ντύνονται στα πράσινα και ο ούρανος είναι όλο χαμογελο; Ένα γλυκό μούδιασμα νοιώθεις σ' όλο σου τό κορμί κι' ή καρδιά σου λαχταράει για καθαρό άέρα, γά παρατός και θεύγεις...

Και πως να δουλέψης τό καλοκαίρι, όταν ο ήλιος ψήνη την πέτρα, τό μυαλό σου γίνεται κουρκουτί και ξέρεις ότι, αυτές τις ώρες που έσένα σε υποχρεώνουν να γράφης «έχουμε την τιμήν να σας γνωρίσωμεν ότι» οι έξυπνοι άνθρωποι έχουν απλώσει τις άριδες τους σε μία σκιά και ρουφάνε τη γρανίτα τους κι' άλλοι πέφτουν όλοζούπτοι στη δροσερή άγκαλιά του Φαλήρου;

Και πως να δουλέψης τό φθινόπωρο, όταν ή θλίψη της μελαγχολικής αυτής εποχής κατακάβεται στην ψυχή σου και σου κόβει τό κέφι;

— Όχι, δεν μπορώ να δουλέψω... Έχω όλη την καλή διαθεσι, αλλά ο οργανισμός μου προβάλλει άρνησι. Πότε μία ελαφρά ζάλη, πότε μία ελαφρά σύγχυσι, πότε ένας άνάλαστρος έκνευρισμός, με άναγκάζουν να παίρνω τό καπέλλο μου και να τό δίνω για έξω...

Όπου ο διευθυντής με ξανακαλεί — παρών και ο θείος μου. Έκανα ύπομονή, προς χάριν του κυρίου Μιχαλάκη, μου λέει. Άλλά δεν μπορώ άλλο. Δέκα μήνες στο γραφείο, έχεις συντάξει τριάντα επίσημολές εν συνόλω. Τρεις τό μήνα!

— Δυστυχώς, είπα, έχω βαρομετρική ιδιοσυγκρασία, όπως σας έξηγησα και άλλοτε.

— Είσαι τεμπέλης! ξεφωνίζει ο θείος μου.

— Όχι, θείε μου. Εύαισθητο μπορέιτε να με πείτε. Τεμπέλη όχι.

— Αυτούμαι πολύ, Μιχαλάκη, είπε ο διευθυντής, αλλά δεν μπορώ να τον κρατήσω.

— Ωστε άπολύομαι; ρώτησα.

— Μάλιστα!

— Νομίζω όμως ότι δικαιούμαι κάποια αποζημίωσι.

— Βεβαίως, λέει ο κ. «Αλφα - Βήτα». Θα την ζητήσης από τό «στεροσκοπείο»!

★

Ξαναπέφτω με κέφι στις μελέτες μου. Παρακολουθώ τη ζωή των μυρμηγκιών, μετρώ τ' αυτόκίνητα στους δρόμους, κάνω πειράματα για να ιδώ πόσες ώρες μπορεί να μείνη ξαπλωμένος ένας άνθρωπος, χωρίς να κουνηθί από τη θέσι του. Σ' αυτό τό πείραμα με πέτυχε ο μπάρμπας μου. Με ρώτησε τί κάνω, του έξηγησα. Κι' αυτός μου είπε:

— Πολύ γρήγορα θά κάνης κι' ένα άλλο πείραμα.

— Ποιό, θείε μου;

— Να μελετήσης πόσες μέρες μπορεί να ζήση ένας άνθρωπος χωρίς να τρώη!

Δεν κατάλαβα τί ήθελε να πη ο μπάρμπας μου. Όμολογώ όμως ότι αυτό τό πείραμα δεν είναι του γούστου μου. Γιατί οι καιρικές μεταβολές, μου φέρνουν μία όρεξι άπίστευτη.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Υ. Γ. — Νίκα: Προφανώς έχετε πέσει θύμα παρέξηγησης. Για άλλο πρόσωπο θά πρόκειται, «αθασαυρόφλους» της Πόλης: Τό κρατό υπό σημείωσις, ίσως τό χρησιμοποίησε σε κάποια σχετική «ιστορία». Π. Π.

ΕΥΤΥΠΩΣΕΙΣ «ΥΠΟΨΗΦΙΟΥ ΒΟΥΛΕΥΤΟΥ»

Στιγμιότυπα απ' τα παρα-
σκήνια των κοιμημάτων

Ο έκλεκτος δημοσιογράφος
και άποτυχον βουλευτής, δ-
πως αυτότιτλοφορείται, ο κ. Ζα-
ρίφης, δημοσιεύει στο «Θησαυ-
ρό» τα σπαρταριστά του ανέκ-
δοτα. Κι' όμως είναι τυχερός
που δεν συγκαταλέγεται σήμε-
ρα μεταξύ των υποψηφίων!

Θα σάς πω έδώ π ρ α γ μ α-
τ ι κ ά παρασκήνια των κοιμη-
ματικών δολοπλοκιών και σάς πα-
ρακαλώ θερμώς αν μαντεύετε
ποιός είμαι... να τ' διαψεύσετε
στον έαυτό σας!

Συνδυασμός!
Συνδυασμός σημαίνει τυραν-
νικός εφιάλτης του οιοδήποτε
Αρχηγού του Κόμματος.

Πράττον: Κάθε υποψήφιος...
«υποψήφιος» στέλνει στον Πρόε-
δρο του κόμματός του την ήμέ-
ρα... τριάντα επιτροπές, που
απαρτίζονται από έτερόκοιτα
και άπίθανα στοιχεία:

— Γιάννη, θα πιάς αύριο στον
Τσαλδάρη επιτροπή να του πής
πως πρέπει να με βάλει στο
συνδυασμό.

— Μα έγω είμαι με τον Κα-
νελλόπουλο!

— Τι σημασία έχει αυτό;
Πού τ' έρεει ο Τσαλδάρης; Αύ-
τός επιτροπή θα δ'η και θα νο-
μίσω πως έχω κοιματική δύ-
ναμη!

Ο άλλος ανθρωπάκος πείθε-
ται:

— Τι να σου πω; Φίλοι εί-
μαστε τόσα χρόνια, να στο κά-
νω το χατήρι!

Ο υποψήφιος... «υποψήφιος»
έχει όμως και συνέχεια:

— Θα ξεκινήσουμε αύριο
στις 9 το πρωί απ' το Ζαχα-
ράτου. Θα πάτε στις 9½ στον
Τσαλδάρη, στις 10½ στον Πα-
πανδρέου και στις 12 στο Βε-
νιζέλο!

— Ε;... Μ' άφου έσύ είσαι
Λαϊκός;

Αγανακτεί ο πολιτευτής:

— Μωρέ τίποτα δεν είμαι!
«Υποψήφιος» είμαι κι' όπου
κολλήσω! Δεν το κατάλαβες;

— Α, έτσι;

— Αμ' πώς; Άλλοιώς; Βλά-
κας είσαι μωρέ Γιάννη!

— Ε, γι' αυτό δεν είμαι...
υποψήφιος!

Πηγαίνουν, λοιπόν, οι άπί-
θανες κι' έτερόκοιτες επιτροπές
στους καμένους τους Αρχη-
γούς που τις ημέρες αυτές είναι
όλοι... άξιολύπητοι!

— Κυρίε Πρόεδρε! Πρέπει
να μπη στο συνδυασμό ο μέγας
νέος πολιτικός κύριος Παπαδό-
πουλος!

— Πα - πα - δό - που - λος...
φωνάζουν απ' έξω είκοσι αλά-
νια που έχουν πάρει ένα δεκά-
ρικο έκαστον.

— Να το σκεφτώ, παιδιά!
Λέει ο Αρχηγός του κόμματος
σε δύσκολη θέση.

— Να μη σκεφτής τίποτα!
Ο Παπαδόπουλος είναι στο
συνδυασμό! Έχει «δύναμη»!

— Μά...
— Τίποτα! Θα μπη!

— Ε, άς μπη να ήσυχάσου-
με!

Αλλά οι «Παπαδόπουλοι» —

και με συγχωρούν όσοι έχουν το
δυναμ — είναι... πεντακόσιες
χιλιάδες σε κάθε κόμμα!

Ο κ. Τσαλδάρης είπε:

— Όλα τα μέλη του Λαϊκού
κόμματος θέλουν να είναι υπο-
ψήφιοι! Στο τέλος θα μείνουμε
όπαδοί... έγω, ο Χέλμης κι' ο
Χατζηπάνος!

Ο κ. Παπανδρέου δήλωσε:

— Η Έλλάς, άποτελείται
από Λαόν Αρχηγών! Όπαδοί...
δεν υπάρχουν!

Ο κ. Βενιζέλος ετόνισε:

— Πρέπει να εύρεθ' έκλογι-
κόν σύστημα που να περιλαμ-
βάνη όλους τους ψηφοφόρους...
εις τ'α ψηφοδέλτια!

Ο στρατηγός Ζέρβας είπε:

— Στο αντίρτικο, σ' άκούει.

Στη Βουλή και στο Κόμμα...
θέλουμε να σου επιβάλλουμε τη
γνώμη τους! Θα ξαναδωγ άν-
τάρτης! Αντάρτης... τών πό-
λεων!

Ο κ. Π. Κανελλόπουλος:

— Νοσταλγώ την θέσιν του
άπλου ψηφοφόρου! Άλλά δυσ-
τυχώς είναι άργά δια να την
άποκτήσω! Θα ήμουν ο μόνος
που δεν θα ήθελα να πολυτε-
υθώ!

Ο κ. Κοτζιάς:

— Τό συνδυασμό τόν άφησα
στο Μανιαδάκη! Του είπα:

«Κώστα... βάλτους πά-
γο»

Ο κ. Μανιαδάκης:

— Προσέχτε με! Όσοι θέ-
λετε να μπητε υποψήφιοι!...
Θα σάς κλείσω μέσα!

Ο κ. Βαμδέτσος:

— Μα είναι κατάστας
πραγμάτων αυτή; Ούτε... κ ρ ι-
τη κα τ ά σ τ α σ ι ς έινε, ού-
τε τίποτα!... Είναι άπλως...
φορική κατάστας! Όλοι οι

Έλληνες θέλουν να είναι υπο-
ψήφιοι! Ποιος θα ψηφισή επί
τέλους; Ο καθένας τόν έαυτό
τον!

Απομένει μόνος ψηφοφόρος
εις την παρούσαν έκλογήν ο κ.
Παπάγος! Υπάρχει όμως και
άλλη λύσις: Να παραιτηθούν οι

Αρχηγοί των κοιμημάτων της υ-
ποψηφιότητας... για να έχουμε
και μερικούς όπαδους έμεις οι
άλλοι!!!

Ο ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ

ΟΙ Άνδρωποι που δεν βλέ-
πουν τα χρώματα

Υπολογίζεται ότι σε κάθε 100
άντρα, 8 άντρες και πέντε γυναίκες
δεν μπορούν να ξεχωρίσουν καθαρά
μεταξύ τους τις 3.500 διάφορες ά-
ποχρώσεις των συνδυασμένων χρωμά-
των. Πάσχουν δηλαδή από δαλτωνι-
σμό, μία ανωμαλία που κάνει το μά-
τι άνικανο να διακρίνη άρισμένα
χρώματα.

Ο δαλτωνισμός είναι συχνά κληρο-
νομικός. Γίνεται όμως πιο έντονος
με τη μεγάλη κούρασι των ματιών.

Κάποτε, υπάρχει στο ένα μόνο μάτι.
Στόν πόλεμο, χρησιμοποιήθηκαν
απ' τη Ρ. Α. Φ. παρατηρητά που
έπασχαν από δαλτωνισμό, ακριβώς
για να μην τους ξεγελούσαν τα χρώμα-
τα των καμουφλάζ. Αντίθετος,
στούς άγγλικούς σιδηροδρόμους, έ-
ξασκιδώνεται πάντοτε μ' επιμέλεια
αν οι υπάλληλοι διακρίνουν καθαρά
τα χρώματα, γιατί αλλιώς μπορεί
να συμβούν τραγικά δυστυχήματα.

Πρό έτών π. χ., στη Γαλλία, σκα-
τώθηκαν σε μία σύγκρουσι 220 άν-
δρες επίδειξ' ένας μηχανοδηγός
δεν μπορούσε να ξεχωρίσει τα κόκ-
κινα απ' τα πράσινα σήματα.

Η έπιστήμη δεν έχει ακόμη έξα-
κριβάσει τελείως τους λόγους του
δαλτωνισμού. Φαίνεται πάντως ότι
συντείνει ή έλλειψις βιταμινών Α,
Β2 και C. Αντίθετος, το μπουρ-
νόλαβο και τα τρόφιμα τα πλούσια
σε βιταμίνη Α βοηθούν το μάτι να
διακρίνη καλύτερα τα χρώματα.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 265

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Έκεί βρίσκονταν οι περίφημοι
κρημνοί κηποι. — Αρχαία ακρό-
πολις των Θηβών.

2) Μονάς Ιππικού. — Γρήγορος
(άρχ). — Τουρκικό γυναικείο όνομα
— Μέρος του άρότρου (δημ.).

3) Σύμφωνον του άλφαβήτου. —
Προσπάθεια υπερνικήσεως αντίπα-
λου.

4) Της Γραβιάς έμεινε Ιστορικό.
(καθ.).

Εντομο που βρίσκομε στους καρπούς
της άγριοσυκιάς. — Φάνηεν και
σύμφωνο συνεχόμενα στο άλφαβήτο.

6) Ηπειρος. — Στήριγμα.

7) Σύμφωνον. — Μικρή στην ήλι-
κία. — Τοπικό επίρρημα.

8) Την άναζητούμε όταν κάνη
πολύ ζέστη. — Θα τ' άβρητε σ' ένα
ζαχαροπλαστείο. — Άποτελούν τους
μύς του σώματός μας.

9) Πλοίο των αρχαίων. — Μερικά
(καθ.).

10) Χρησιμοποιείται για τή με-
ταφορά υγρών. — Άνθος. — Τέτοια
είνε όλα τα πράγματα που υπάρχουν
σε μία έκκλησία.

11) Σύνδεσμος (μπροστά σε φω-
νήν). — Χερούλι. — Υπήρχαν έπτά
στην αρχαιότητα. — Δυό συνεχόμενα
σύμφωνα του άλφαβήτου.

12) Παντρεύτηκε τόν Περικλή. —
Ντροπαλότης.

13) Άντιθετικός σύνδεσμος. —
Διεθνής όργανισμός. — Υποθετικόν.

14) Τό δέρμα της κεφαλής (άρχ.).
— Αίριν... : στόν του Χόλλυγουντ.

15) Μπράβο. — 16. — Χτύπος ώ-
ρολογίου. — Χρονικός σύνδεσμος.

16) Η μητριά του Φρίξου και
της Έλλης. — Πληθις. — Τίμημα.
— Χρονικό επίρρημα (δημ.).

17) Έργον του Βιργιλίου. — Κρά-
τος της Ασίας.

Επίσημο καπέλλο (ξεν.).

5) Δεικνόν. — Νεαρός. — Αρ-
θρο (πληθ.).

6) Όρεινή περιοχή της Βαλκανι-
κής κατά μήκος της Αδριατικής. —
Απαραίτητη σ' ένα κατάστημα.

7) Εύχη. — Μ' αυτή πληρώθηκε ο
Ιούδας για τήν προδοσία του. —
Σπράξιμο.

8) Κάτοικος Ασιατικής χώρας.
— Μικρή έκτασις με δέντρα. — Α-
ποτελούν το σώμα μας.

9) Άναφορική άνταυμία (θελ.).
— Βίβιον... : γνωστή στάρ.

10) Τό όλον. — Τοπικό επίρρημα.
— Κόρη του Μουσουλίνι.

11) Μεγάλος ποταμός της Μ. Α-
σίας. — Έγκώμιον. — Μεταφορικών
μέσων.

12) Άφθονον πάνω στην Ακρό-
πολι. — Βρίσκονται κοντά στα σύ-
νορα.

13) Προτρέπει. — Συνολικός. —
Πρόδεξις (μπροστά σε φωνήν).

14) Άλλη όνομασία της Έρου-
σαλήμ. — Έπειτα (άρχ.).

15) Έκεί έμεναν οι πιο μακρυνοί
πρόγονοί μας. — Όνομαστό άγγλικό
κολλέγιο.

16) Άνθος. — Έναντιωματικός
σύνδεσμος. — Τα καταλαβαίνει κα-
νείς εύκολα. — Άλογο.

17) Αυτός ο Ηρώδης άποκεφάλι-
σε τόν Ιωάννη τόν Βαπτιστή.
— Περιοχή της Δ. Γερμανίας.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Περιοχή της Μ. Ασίας κοντά
στο Βόσπορο. — Έκεί γεννήθηκε ο
Στράβων.

2) Όνομα πολλών πασάδων. —
Άγονισμα. του στίβου. — Νοστιμί-
ζει τα πάντα. — Τίτλος σε ευρω-
παϊκή χώρα.

3) Σύμφωνον. — Ηρώς του Σαίξ-
πηρ. — Πολεμικό παράγγελμα.
— Υποδιαίρεσις ξένου νομίσματος.

4) Τέτοια είναι τα άγOURA φρο-
ντά. — Τραγουδι.

5) Έπώνυμο γνωστής ντιζέ. —

Αθηναϊκά Εθίκαιρε

Αγορεύσεις

Τί μπελός και τί χαλάδα
σ' όλη εν γένει την Ελλάδα
που οι υποψήφιοι μας αγορεύουν στην άράδα.
Για τό κόμμα του ο καθένας ξεφωνίζει και άφρίζει,
το δικό του υποστηρίζει
κι' όλα τ' άλλα σκυλοδρίζει!

Και άκούει ο λαουζίκος και τόν πιάνει άνατριχίλα:
«Κάτω οι κλέφτες», λέει ο ένας, άλλος «κάτω ή
(σαπίλα!»

«Κάτω ή φαυλοκρατία», «κάτω οι διασπασταί»,
«ζήτω οι νέοι, κάτω οι γέροι», «κάτω οι έκμεταλ-
(λευταί!»...
Ο καθένας λέει, λέει, μετά πείσματος κι' όρμης,
με συμπέρασμα εν τέλει: «Κάτω οι άλλοι, ζήτω
(έμείς».

Λένε οι μόν λένε οι άλλοι κι' όλοι τους μάς έχουν
με τό λέγε, λέγε, λέγε τό κεφάλι μας καζάνι!...

50 + 200

Ποτέ ή εύτυχής Έλλάς δεν είχε τόσα κόμματα
με άπειρα όνόματα
προγράμματα και... στόματα!

Και άρχηγους ένα σωρό, σχεδόν μία μεραρχία
που όλοι έλπίδες έχουνε για τήν έπιτυχία.

Άλλοι μόνον κατέρχονται. Άλλοι εν «συνεργασία».
Και με αυτή τη μέθοδο, λοιπόν, τή θαυμασία
θα κατεβούν τα κόμματα γεμάτα σιγουριά
και ύστερα θα γίνουμε από έκατό χωριά!

Μπροστά σε τόσα κόμματα, ρωτούν τώρα πολλοί
σαν τί άποτελέσματα ή έκλογη θα δώση;
Άλλά δεν θέλει ρώτημα. Στη νέα τη Βουλή,
θάνε πενήντα βουλευτοί και άρχηγοί... διακόσιοι!

Η φωτογραφία του

Ο Χέλμης ο Δημήτριος, καθώς σάς τόχω πη,
χωρίς καμμία συναίσθησι και δίχως έντροπη,
και από γούστο μάλλον,
έμπηκε υποψήφιος κι' αυτός μετά των άλλων.

Μά τη φωτογραφία του, που δίνει τόση έλπίδα,
τοίχους και τοίχους γύρισα και πουθενά δεν είδα.
Και πόσο θα τό ήθελα να δώ το Δημητράκη,
μ' αυτό τό συμπαθητικό και παχουλό μουτράκι!

Μήπως έτσιγγουνεύτηκε τ' έξοδα ο Μίμης;
Μήπως στριβέται επί της παλαιάς του φημης;
Και μήπως ξέρει ο Δημητρός — κι' είναι πολύ σωστό —
πως δεν τόν θέλει ο λαός ούτε... ζωγραφιστό;

Οι νεώτερες

Είς «δομολόγους» είδικός δήλωσε μετά πόνου
ότι, μετά την έκρηξιν της βόμβας ύδρογόνου,
ή γη μας θα τεμαχισθ' σ' ένα σωρό ήλιους
διακόσιους ή τριακοσίους, μπορείς και είς χιλίους.
Κι' ενώ ή «ύδρογονική» δεν έγινε ακόμη,
ίδου πολύ άπρόοπτα και νεωτέρως γνώμη:
Ανεκαλύφθη ή «βόμβα Χ», που αν θα μπη σε χρήσι
τη γη την κακομοίρα μας θα άεροποισή!

Ρωτά ο κάθε κάτοικος της γήινης της σφαίρας.
Ποιά βόμβα τάχα θα έκλεγ' ής πιο καλή κι' όρθή;
Κι' άόημονε όπισθοδρόμω σε πληροφορηθή
αν θα γινή ήλιος άκτίς ή θα γινή... άέρας!

Απ' την άρχή

Μ' αυτές τις βόμβες, δηλαδή, που φτιάνουν οι με-
(γάλοι
και που ή μία γίνεται καλύτερη απ' τήν άλλη,
κανένας δεν έσκέφθηκε να μάς σ' ένα λεπτό θα λείψη.
πως απ' τη γη μας ή ζωή σ' ένα λεπτό θα άνακα-
Κι' έτσι, μ' αυτές τας τέχνες των και τας άνακα-
(λύσεις των,
πάλι θα βάλουν οι σοφοί σε νέο μπελό τόν Ύψιστον,
που ξαφνικά θ' άναγκασθ' πάλι δουλεία να πιάση
και με ρυθμό ταχύ.

Κι' άφου τό χάος αυτής της γης για λίγο θα θαυ-
(μάση
θα πη ο Παντοδύναμος: — «Φτου κι' από τήν άρχή!»

ΠΑΝ. ΠΑΠ.

Δραστηριότητες

Ύπουργικόν Συμβούλιον συνήλθε τις προάλλες
και σχέδια κατέστρωσε περίφημα και «πλάνα».
για τις άεροπορικές τις βάσεις τις μεγάλες
κι' εν συνεχεία μίλησε και για τ' άεροπλάνα!
Τών άεροδρομίων μας τό θέμα έσυντόνισε,
τήν προσεχή επέκτασι του Χασσανίου ετόνισε
κι' εν γένει, τό Συμβούλιον αυτό, ιδιαιτέρως,
τρεις μέρες έσπατάλησε με λόγια του... άέρο ρ!

Σωτήριο

Πολλή κουβέντα γίνεται, προσφάτως, στην Ύφηλιον
κι' όλοι μιλούν με θαυμασμό για τό «Μονοδενζύ-
(λιον».

Μπορεί, σου λένε, θαύματα πραγματικά να κάνη
και σ' ένα δωδεκάωρον τους μαύρους να... λευκάνη!
Τόν θαυμασμόν του σύμπαντος, ούτως είπιν, έκί-
(νησε
και τους «υποψηφίους μας», πρό πάντων συνεκί-
(νησε,
έφ' ω! και πλείστοι έξ αυτών, ζητούν κατεπειγόν-
(τως,
αυτό τό θαύμα φάρμακον να φτάση κι' έδώ πέρα,
ώστε αν συμβή να... μαυριστούν στις έκλογές
(δεόντως
στους δρόμους να έμφανισθούν... λευκοί τήν άλ-
(λη μέρα!

Ιδού ή άπορία!

Μιά γενική άκρίβεια παρατηρείται ήδη,
σε όλα τα λεγόμενα πράτης ανάγκης είδη.
Με λίγα λόγια δηλαδή άπάνω παίρνουν όλα
κι' είναι φωτιά τα μαγαζιά, ή μάλλον φλογόδολα!
Μά όπως πάει τέτοιο βιολί, κατ' άλλους τέτοια
(«βίβλα»,
θα πούμε όλοι, βλέποντας τό δράμα της τιμής
«Εφ' όσον άνεβαίνουν κι' άπάνω παίρνουν όλα
πως διάβολο θα πάρουμε... ά πάνω μας κι
(έμεις»;

Οξύμωρον

Ο Τσώρτσιλ επέτεθηκε κατά του Άτλη, πλέον
και τάχει έναντιόν του ο Βρεταννός ο λέων,
διότι χρήμα κρατικό διασπαθίζει άράδα
και στις άργομισθίες του περνά και τήν Έλλάδα!
Κατόπιν τούτου έρώτημα γεννήθηκε σε πλείστους
και μ' άπορία, φυσικά, ρωτών μερικοί:

— Πώς γίνεται να συντηρη χιλιάδες άργομισθους
έφ' όσον τήν Κυβέρνησι τήν λέει. «Εργατικ ή»;

Τα συνηθισμένα...

Οί κρεοπώλες Αθηνών άπήργησαν κι' έκείνοι
κι' άναστατώθηκε τό παν, μ' αυτή τήν άπεργία
διότι ο κόσμος έφτασε χωρίς σφαγιά να μείνη
και να γιορτάση Άπόκριες με... άκρεωφάνια!

Στό μεταξύ, παράγοντες κι' υπεύθυνοι πολλοί
καταλογίζουν, στούς σφαγείς «ευθύνας άκρεωφας»
να τους πατάξ, τελικώς, τό Κράτος άπειλή
και άσφαλώς «τα μούτρα τους θα τους τά κάνη»!
(κρέας»;

Εύτυχώς...

Άεροπλάνα, συνεχώς, συγκρούονται και φλέγονται,
συντρίμματα και θύματα, αδιάκοπα, σπλλέγονται
κι' αυτά τα δυστυχήματα έπληραν τέτοια φόρα
που πανικόβλητη κρατούν της γης τήν κάθε χώρα!
Τό δέος, ήγουν, προκαλούν, μά και τόν πανικόν
κι' ο Ντίνοσ μας τόν Ύψιστον δοξάζει κάθε ώρα
γιατί δεν είναι ύπουργός τών Έξωτερικών
και στον... άέρα, φυσικά, δεν ταξιδεύει τώρα!

Πολιτικός στίβος

Καυγάδες είχαν, πρό τινος, μεγάλους κι' οί Ιταλοί
και έξω είδανε κι' αυτοί να πέφτη στη Βουλή.
Στό «μπόξ» έπιδοθήκανε οι παρτάσεις όλες
και τα κεφάλια κάναμε στη σάλλα καραμπόλες.
Έπηρε κι' έδωσε, κοινώς, μεγάλη πυγμαχία,
κι' είπαν χιλιάδες Ιταλοί, έκείνη τήν ήμέρα:
Για νάχη ή μέλλουσα Βουλή μεγάλη έπιτυχία
θα δώσουμε τήν ψηφο μας στον... Πρίμο τόν Καρ-
(νέρα!
Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Τὰ γαϊδουράκια ΤΗΣ ΖΑΡΑΚΟΒΑΣ

Σχέδια μαύρης ἀπελπισίας

Τὰ τραγικώτερα σκλαδωμάτα
σὺ Μωρία ἐγίναν τὸ 1825.

Ὁ ἀπόλεμος κ' ἄσπλος πληθυ-
σμός του εἶδε συμφορὰς ἀνείπτωτες.
Ἐνὰ πλῆθος σπαραχτικῶν σκηνῶν
εἶχε ξετυλιχθῇ, τότε, με γυναῖκες,
ποὺ κρατώντας τὰ μωρὰ στὴν ἀγ-
καλιά, ριχνόντουσαν κάτω ἀπ' τοὺς
γκρεμοὺς γιὰ νὰ γλυτώσουν τὸ κυ-
νητὸ τοῦ ἐχθροῦ.

Περίεργος κανένας βλέπει πῶς,
τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, οἱ ἐχθρικοὶ δυνά-
μεις εἶχαν μὴθ' ἱερὰ ὡς τὰ πιδ
παράμερα καὶ τὰ πιδ ψηλά τοῦ τό-
που. Καὶ λῦπη προέβει τὸ φαινό-
μενο τῆς ἐγκαταλείψεως τοῦ ἀδύ-
νατου κόσμου στὴ μαύρη τύχη του
ἀπὸ τὸν ἀνδρικό πληθυσμό, πράγ-
μα ποὺ φανέρωνε τὸ ἀνοργάνωτο
τοῦ πολέμου καὶ τὴν ἀποκλειστικὴ
φροντίδα τὸν πολεμιστῶν με μετα-
τοπιζοῦνται πάντα γοργά, μὰ καὶ
πάντα αἰφνίδια γιὰ τὴν βιαστικὴν
ἀνάγκη τῶν μαζῶν, δίχως σχεδὸν
ποτέ νὰ προλαβαίνουν νὰ σκεφθοῦν
ν' ἀφήσουν λίγη βοήθεια γιὰ τ' ἀδύ-
νατα πλάσματα.

Οἱ Ἕλληνες πολλὰς φορὲς στὴν
ἀπελπισία τους, βλέποντας πῶς ὁ
Ἱμπραὴμ Πασὰς ἦταν ἀνίκητος με
πόλεμο, συλλογίστηκαν νὰ βροῦνε
τρόπο νὰ σκοτωθῇ.

Πρώτος τὸ εἶχε φανταστῇ αὐτὸ
ὁ Γ. Μαυρομιχάλης ἀπ' τὸν καιρὸ,
ποὺ με ἀπιστία, ὕστερ' ἀπ' τὴν πα-
ράδοξο τοῦ Νεοκρίστου, πιάστηκε
αἰχμάλωτος. Γιὰ νὰ κερδίξῃ καιρὸ
ὡς τὴ μέρα τῆς ἐξαγορᾶς του ἡ τῆς
ἀνταλλαγῆς του, ὁ Μαυρομιχάλης,
εἶχε πλὴ τοῦ Ἱμπραὴμ:

— Ὅταν γυρίσω στὴ Μάνη θὰ
φροντίσω νὰ σὲ προσκυνήσῃ ὁλος ὁ
Μωρίας!

Ὁ Ἱμπραὴμ κατὰ τέτοια τὰ πῆ-
στευε ἡ τοῦ ἀρεῆς νὰ τὰ πιστεύει.
Καὶ φρόντισε γρήγορα νὰ ἐλευθε-
ρώσῃ τὸν Μαυρομιχάλη, κάνοντας
τὸν ἀνταλλάξῃ, μ' ἕνα αἰχμάλωτο
πασά, ποὺ εἶχαν οἱ Ἕλληνες στὸ
Ναύπλιο.

— Μὴν ξεχάσῃς — εἶπε πλὴ ὁ Ἱμ-
πραὴμ στὸ Μαυρομιχάλη, ὅταν τὸν
ἀποχαιρέτουσε — νὰ μοῦ γράψῃς
γιὰ τὸ προσκύνημα!

— Ἐννοία σου, εἶχε ἀπαντήσῃ
ἐκείνος, θὰ σοῦ στείλῃ γράμμα με
ἀνδρὸ ποικίλο μου...

Τὰ εἶπε αὐτὸ ὁ Μαυρομιχάλης
στὴν Ἑλληνικὴ Κυβέρνησι καὶ αὐτὴ
ἔμεινε συμφωνὴ νὰ διατηρήσῃ με
τὸν Ἱμπραὴμ τὴν ἐπαφὴν, γιὰ τὸ
καλὸ τῆς πατρίδος καὶ τὴν ἐπιτυχία
τοῦ σχεδίου τῆς δολοφονίας του.

Ἐνὰς Παναγιώτης Χρυσανθό-
πουλος, περισσότερο γνωστὸς με τ'
ὄνομα Κακλαμάνος, δέχτηκε νὰ πᾶν
στὴ Μεδών με γράμμα τοῦ Μαυρο-
μιχάλη γιὰ τὸν Ἱμπραὴμ καὶ ἐκεῖ,
μόλις γινόνταν δεκτός, καὶ παρού-
σιαζόταν θὰ τὸν σκότωνε.

— Μόνο νὰ φροντίσετε γιὰ τὴ
φамиλία μου, εἶπε πλὴ, μετὰ τὸ θά-
νατό μου! Τίποτ' ἄλλο!

Πῆρε τὸ γράμμα τοῦ Μαυρομιχά-
λη καὶ πῆγε στὴ Μεδών. Ἐκεῖ ἔ-
γινε ἀμέσως δεκτὸς ἀπὸ τὸν Ἱμ-
πραὴμ. Ἀλλὰ ὅταν τοῦ ἔδινε τὸ
γράμμα δὲν εἶχε ἀπάνω του οὔτε
καρφίτσα. Οἱ τσοχανταράκοι (σω-
ματοφύλακες) τοῦ πασά, πρὶν πα-
ρουσιαστῇ, τὸν εἶχαν ψάξῃ καὶ στὸ
στόμα... Ἐτοί ἔδωκε τὸ γράμμα
καὶ γύρισε πίσω στὸ Ναύπλιο ἀ-
πραχτος.

Τότε καθένας ἔρχισε νὰ λήθῃ τὴ
γνώμη του γιὰ τὸ πῶς θὰ πετυχαί-
ναν τὴ δολοφονία. Κι' ὅχι λίγοι,
ἄλλοι, παρουσιάστηκαν πρόθυμοι
ν' ἀναλάβουν τὸ σκοπὸ.

Παρουσιάστηκε λοιπὸν καὶ ἕνας
ἀρχιμανδριτῆς Κυπραίος καὶ ζήτη-

σε νὰ συνεννοηθῇ με τὸν Κολοκο-
τρώνη.

— Τί τρέχει; τὸν ρώτησε ὁ Γέ-
ρος.

— Πρέπει, τοῦ ἀπάντησε, νὰ
μεινόμεν οἱ δύο μας, μόνοι στρα-
τηγέ, γιὰ νὰ σοῦ πῶ ἕνα μεγάλο
μυστικό!

Τοῦ Κολοκοτρώνη δὲν τοῦ πολυά-
ρεσαν οἱ ἰδιαιτέρως συνεντεύξεις,
μὰ ἐπειδὴ ὁ ἀρχιμανδριτῆς τοῦ εἶ-
χε φέρεῖ καὶ ἕνα συστατικό γράμ-
μα ἀπ' τὴν κυβέρνησι, δέχτηκε νὰ
μείνουν μονάχοι στὸ δωμάτιο καὶ
νὰ μιλήσουν. Μόλις ὁ Κολοκοτρώ-
νης ἔβγαλε ὅλο τὸν κόσμο ἀπ' τὸ
δωμάτιο, ὁ Κυπραίος πῆγε καὶ κά-
θησε δεξιά του καὶ ἄρχισε νὰ τοῦ
λέγῃ πῶς πῆρε τὴν ἀπόφασιν νὰ θυ-
σιάστῃ γιὰ χάρι τῆς πατρίδας...

— Μπράβο! μπράβο! εἶπε στε-
γνὰ ὁ Κολοκοτρώνης.

— Θὰ πῶς κάτω, στὰ Μεσση-
νιακά φρούρια, νὰ συναντήσω τὸν
Ἱμπραὴμ, συνέχισε ὁ ἀρχιμανδρι-
της, καὶ μόλις τὸν πλησιάσω...

Ἐδῶ σταμάτησε νὰ παραστῇ
με λόγια μόνο γιὰ τὸ πῶς θὰ ἔκανε
τὸ φονικό καὶ θέλησε νὰ τὸ δείξῃ
καὶ με κινήματα. Τραβᾷ, λοιπὸν
τὸ μαχαίρι γυμνὸ διπλὰ στὸ στρα-
τηγὸ, ἔξαφνα, καὶ ἄρχισε νὰ τὸ φέ-
ρῃ ἀπάνω - κάτω, δεξιά - ἀριστε-
ρά, γρήγορα καὶ πολὺ κοντὰ στὸν
Κολοκοτρώνη.

Ὁ Γέρος εἶχε ἀπομείνει νὰ τὸν
κυττάξῃ, χωρὶς νὰ βγάλῃ λέξι. Μὰ
προσεχτικὸς καὶ ὅλας πάντας του,
ἄρχισε νὰ πονηρεῖται, μὴν ἦταν
ἐκεῖ πέρα ἄλλο τίποτε.

Σὲ μιὰ στιγμή, λοιπὸν, κάνοντας
πῶς τοῦ πονοῦσε τὸ νύχι τοῦ χε-
ριοῦ, τραβῆξε καὶ αὐτὸς τὸ μαχαί-
ρι, ποὺ εἶχε στὸ σελάχι του, γιὰ
νὰ κόψῃ τάχα τὴν παρωνυχίδα.

Καὶ κρατώντας τὸ γυμνὸ καὶ αὐ-
τὸς, στὸ χερί, ἀκούγει τὸ ρήτορα
καὶ τὸν παρακολουθοῦσε σὲ ὅλες
τὴς κινήσεις, ἐνῶ ἔλεγε ἀπὸ μέσα
τοῦ:

— Τώρα μίλα καὶ κούνα τὸ χα-
τζαράκι ὅσο θέλεις...

Ἐπειδὴ ὅμως αὐτὴ ἡ κ. ο. υ. τ. α-
μὰ ρα, ἀπὸ λόγια καὶ ἀπὸ σκη-
νικά, βαστοῦσε πάρα πολὺ ῥα, ὁ
Γέρος βαρέθηκε. Φώναξε τότε μερι-
κούς καὶ μπήκαν πάλι στὸ δωμάτιο,
κι' ἔτσι τὰ σταμάτησε ὅλα.

Αὐτὰ ἦταν τ' ἀποτελέσματα τῆς
μαύρης ἀπελπισίας στὰ τρία τε-
λευταία χρόνια (1825 — 28) τῆς
Ἐπαναστάσεως, τότε ποὺ ἡ ἱστο-
ρία τῆς ἀρχίζει νὰ παίρνῃ τραγω-
δικὰ σχήμα. Μιάς τραγωδίας
ποὺ τὴν πέρασαν, δίχως ἀναγκη-
σι, δίχως μιλιὰ τρία δολοφονη-
νισ, οἱ νικητὲς καὶ ἐλευθερωτὲς τῆς
πατρίδας.

Ὁ Κολοκοτρώνης ἔλεγε στὰ
στερνὰ του γιὰ τὴν περιόδον ἐκείνη:
— Ὅλοι πάθαμε τότε, ὡς καὶ τὰ
παιδιά στὴν κοιλιὰ τῆς μάννας
τους!...

Καὶ ριχνόντας τὸ σ' ἄσπετο ὅ-
στερα συμπύκνωνε μόνος του:

— Καὶ τὰ γαϊδουράκια τῆς Ζαρά-
κοβας, πάθανε πολλὰ!

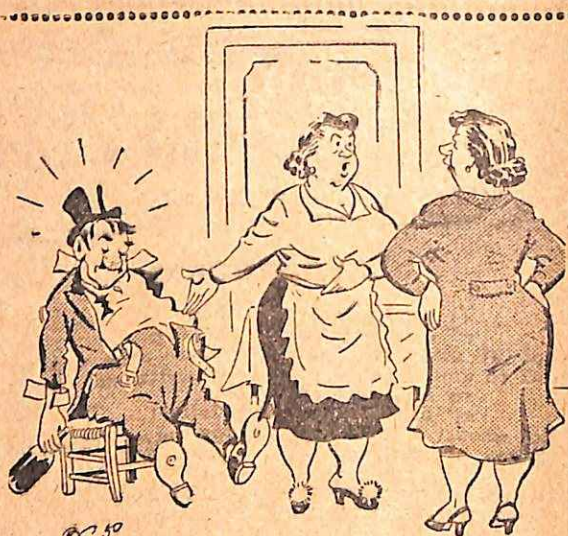
— Τί εἶναι αὐτὰ τὰ γαϊδουράκια
τῆς Ζαράκοβας; τὸν ρωτοῦσαν
πάλι.

— Νά, ἀπαντοῦσε ὁ Γέρος, ἐκεῖ-
να ποὺ μὰς κουβαλοῦσαν τὸ νερό
καὶ τὸ ψωμί, ποὺ τὰ εἶχαμε τότε
μεγάλῃ ἀνάγκῃ!

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

Σοφὸ μέτρο

Ἡ νομοθετικὴ συνέλευσις τῶν
Ἰνδιῶν ψήφισε ἕνα νόμο, ποὺ ὀρίζει
ὅτι ὁ ἀνὴρ τῶν 40 ἐτῶν ἄντρας,
ποὺ παντρεύεται μιὰ γυναῖκα κάτω
τῶν 35 ἐτῶν, θὰ τιμωρήται με φυ-
λάκις τριῶν μηνῶν καὶ θὰ ὑπο-
χρεοῦται στὴν πληρωμὴ ἐνὸς προ-
στίμου, ποὺ ἀντιστοιχεῖ σὲ δέκα
περίπου ἑκατομμύρια ἑλληνικῶν
δραχμῶν.

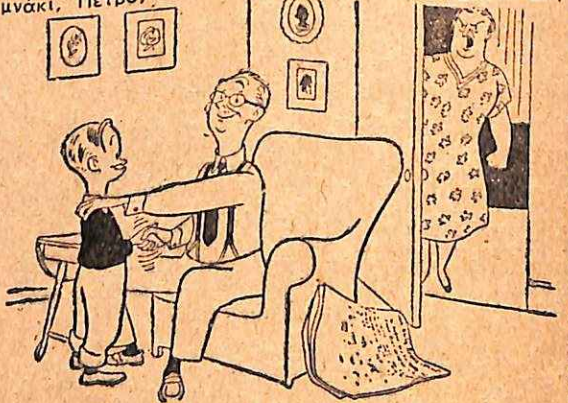
Εἶπε ἡ τρίτη φορά, συμπεθέρα μου, ποὺ τοῦ
μαζεύω τὸ παράβολο γιὰ νὰ πᾶν ἡ ὑποβάλλῃ ὑπο-
ψηφιότητα γιὰ βουλευτὴς καὶ αὐτὸς πάει καὶ τὸ
πίνει!...

(Τοῦ Β. Χριστοδουλίου)

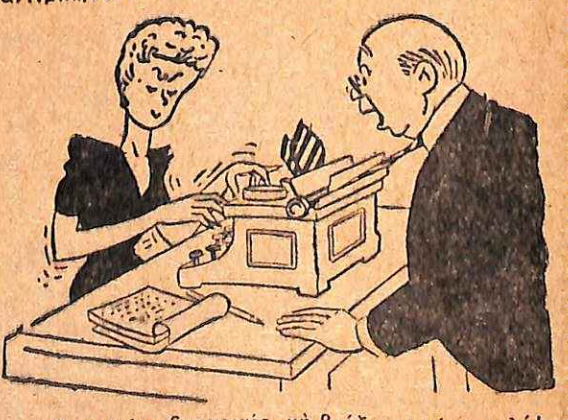
— Σοῦ χρειάζεται ἀκόμα γιὰ πολλὴ ὥρα τὸ σκα-
μνάκι, Πέτρο;

(Απὸ τὸ «Μαρίους»)

ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΑ!

— Στὸν ἔστειλα γιὰ νὰ τὸν μαλλώσῃς ἐπειδὴ μοῦ
ἀντιμίλησε!...

— Παρακαλῶ, δεσποινίς, μὴ βιάζεστε τόσο πολὺ!...

«ΤΑΝ ἡ οἰκογένεια Βλαμένου
ἔφτασε στὰ κατάφωτα σαλό-
νια τοῦ λόρδου Φαγάνου ἦταν ἡδὴ
πολλὸς κόσμος μαζεμένος. Ἐλαμ-
παν τὰ πολυφώτα, ἔλαμπαν καὶ οἱ
καλεσμένοι μέσα στὰ φράκα καὶ
στὶς ἐξώμες ἐσθῆτες. Γιατὶ ὁ λόρ-
δος καὶ ἡ λαίδη Φαγάνου στὶς προσ-
κλησεις ποὺ ἀπηλύθουν στοὺς κα-
λεσμένους τοὺς ὠρίζαν καθαρά:

«Ἐνδύμα ἐπίσημον.
Ὁ λόρδος Φαγάνος ἦταν ἕνας
διακεκριμένος ἀετὸς τῆς μαύρης
ἀγορᾶς ποὺ εἶχε ἀποκτήσῃ τὸ πα-
ρατσουκλί «λόρδος» ἀπ' τὴν ἐποχὴ
τῆς στομαχικῆς του «λόρδους», ποὺ
δὲν ἦταν ἀλλοῦσε πολὺ μακρινή.
Τὸν θυμόντουσαν ὅλοι πρὸ ὀλίγων
μόλις χρόνων με τὸ καρροτσάκι
τοῦ νὰ ποῦλα πότε κονσερβές, πό-
τε μολύβια καὶ στυλὸ καὶ πότε γυ-
ναϊκεῖα ζερεῖ:

— Τρέξε κόσμε, τρέξε! Ἀπὸ
τὰ κατασχεμένα τοῦ τελωνείου!
Ἡ ἀνοδὸς του στάθηκε τόσο ἱ-
λιγγιώδης ὅσο καὶ μυστηριώδης,
ἐπὶ ἐπὶ ἐπὶ κανονικὰ σὲ μιὰ ὀρι-
σμένη στιγμή καὶ τὰ ῥα εἶχε ἐξε-
λιχθῇ σ' ἕναν ἀπ' τοὺς μεγιστάνες
τοῦ πλούτου, ποὺ ξεδεύουν περισ-
σότερη μπεζίνα στὴν λιμουζίνα
τοὺς καὶ λιγώτερο νερό στὸ μπάνιο τους.
Ὑπνέτης με λιθρέα στεκότανε στὴν
πόρτα καὶ ὑποδεχότανε με βαθύτατη ὑπό-
κλιση τοὺς καλεσμένους.

— Μπονσουάρ, μεσιέ, τοὺς ἔλεγε ἁ-
σχετὰ ἂν ἦσαν ἄνδρες ἡ γυναῖκες.
Ἐκεῖνοι ἀπαντοῦσαν:

— Μπονσουάρ.

Ὑστερὰ ὁ ὑπνέτης ὑποκλινόταν βα-
θύτερα καὶ με ἄψυχον τυπικότητα τοὺς
ἐδεῖχε τὰ σαλόνια, λέγοντας:

— Περιπεράστε, παρακαλῶ.

Μὲ τὸν ἴδιο ἀκριβὲς τρόπο ὑποκλίθη-
κε καὶ στὴν οἰκογένεια Βλαμένου, ποὺ
προχώρησε στὸ ἐσωτερικό, ἐπ' ἐνὸς ζυ-
γίου. Μπροστὰ ὁ κυρ - Ἀντρέας Βλαμέ-
νος, ἀγαπώντας μέσα στὸ πολυθρόνητο
φράκο του, πίσω ἡ κ. Ἀσπασία Βλαμέ-
νος, λαμπρόντας μέσα στὰ μπιζιὸ της,
παραπλὶν καὶ Ἄλεξ Βλαμένου, θανάσιμα
γοητευτικὴ μέσα στὴν ἐξωμὴ τουαλέττα
της, καὶ τελευταῖος ὁ μέγας Ζάν Βλαμέ-
νος, ἀρχηγὸς τοῦ Ἀντικαρφικοῦ Κόμμα-
τος τῆς Ἑλλάδος, με τὸ πιδ βαρὺ καὶ
πιδ ἀγέροχο ὕψος ποὺ εἶχε ποτὲ στὴ
ζωή του.

Ἀτιμόσφαιρα παγερὴ. Τόση τυπικότη-
τα δὲν θὰ συναντοῦσε κανένας οὔτε σ' ἕν-
α γλέζικο πύργο αἰωνόβιας ἀριστοκρατικῆς
οἰκογενείας — ἀνάνταν μπαμπαντῶν λόρ-
δων. Οἱ κύριοι λοζοκτιτοῦσαν ὁ ἕνας τὸ
φράκο τ' ἄλλου καὶ οἱ κυρίες ὑποκλι-
νότανε με μεριδιὰματα ἀμνηστίας ἢ
μιὰ στὴν ἄλλη, λέγοντας:

— Καλησπέρα σας μαντάμ.

— Ὁ καλησπέρα σας. Κι' ἐσεῖς ἐδῶ;

— Κι' ἐμεῖς! Κι' ἐσεῖς;

— Κι' ἐμεῖς, ἔδωκε καιρὸς;

— Νά. Βρέχει!

— Βρέχει, πράγματι. Εὐτυχῶς! Νὰ
γεμίσι καὶ ἡ λίμνη τοῦ Μαραθῶνος!

Ἀπ' τὴν πρώτη στιγμή ὁ κυρ - Ἀν-
τρέας Βλαμένους δὲν ἐνοίωσε καλὰ μέσα
στὴν αὐτὴν ἀτμόσφαιρα. Πρῶτα πρῶτα
τοῦ φαινόταν ὅτι ὅλοι κυττοῦσαν εἰδικῶς
τὸ δικό του τὸ φράκο καὶ αὐτὸ τὸν ἐξε-
νέυριζε, τρομερὰ. Σούφρωνε τὴς φρυδάρες
τοῦ καὶ ὅποιος τὸν ζύγωνε καὶ κύτταζε
τὸ φράκο του, τὸν ἀγριοκίτταζε κατὰ-
ματα καὶ τοῦλεγε:

— Συμβαίνει τίποτα, φίλε;

Ἐκεῖνος κουνούσε τὸ κεφάλι τρομο-
κρατημένος, ἔλεγε «ὄχι» - ὄχι καὶ ἐγγυ-
στρῶσε ἀπὸ κοντὰ του στὸ λεπτό.

Ὁ κυρ - Ἀντρέας τότε ἀπομακρυνότα-
νε ἐπὶ ἐπὶ νοιώθοντας τὴν οὐρὰ νὰ κουνιέ-
ται ἐξοπίσω του καὶ νομίζοντας ὅτι ὅλοι
τὴν κρυφοκυττοῦσαν τὴν καταραμένη.

Γι' αὐτὸ ἔκανε ἀπότομα στροφή γιὰ νὰ
συλλογῇ κανέναν ἐπ' αὐτοφῶσα. Κι' ἂν
τάσκαμε κανέναν νὰ τὸν κυττά, τὸν ζύ-
γωνε:

— Συμβαίνει τίποτα, φίλε;

Ἐκεῖνος κουνούσε τὸ κεφάλι τρομο-
κρατημένος, ἔλεγε «ὄχι» - ὄχι καὶ ἐγγυ-
στρῶσε ἀπὸ κοντὰ του στὸ λεπτό.

Ὁ κυρ - Ἀντρέας τότε ἀπομακρυνότα-
νε ἐπὶ ἐπὶ νοιώθοντας τὴν οὐρὰ νὰ κουνιέ-
ται ἐξοπίσω του καὶ νομίζοντας ὅτι ὅλοι
τὴν κρυφοκυττοῦσαν τὴν καταραμένη.

Γι' αὐτὸ ἔκανε ἀπότομα στροφή γιὰ νὰ
συλλογῇ κανέναν ἐπ' αὐτοφῶσα. Κι' ἂν
τάσκαμε κανέναν νὰ τὸν κυττά, τὸν ζύ-
γωνε:

— Συμβαίνει τίποτα, φίλε;

Ἐκεῖνος κουνούσε τὸ κεφάλι τρομο-
κρατημένος, ἔλεγε «ὄχι» - ὄχι καὶ ἐγγυ-
στρῶσε ἀπὸ κοντὰ του στὸ λεπτό.

Ὁ κυρ - Ἀντρέας τότε ἀπομακρυνότα-
νε ἐπὶ ἐπὶ νοιώθοντας τὴν οὐρὰ νὰ κουνιέ-
ται ἐξοπίσω του καὶ νομίζοντας ὅτι ὅλοι
τὴν κρυφοκυττοῦσαν τὴν καταραμένη.

Γι' αὐτὸ ἔκανε ἀπότομα στροφή γιὰ νὰ
συλλογῇ κανέναν ἐπ' αὐτοφῶσα. Κι' ἂν
τάσκαμε κανέναν νὰ τὸν κυττά, τὸν ζύ-
γωνε:

— Συμβαίνει τίποτα, φίλε;

Ἐκεῖνος κουνούσε τὸ κεφάλι τρομο-
κρατημένος, ἔλεγε «ὄχι» - ὄχι καὶ ἐγγυ-
στρῶσε ἀπὸ κοντὰ του στὸ λεπτό.

Ὁ κυρ - Ἀντρέας τότε ἀπομακρυνότα-
νε ἐπὶ ἐπὶ νοιώθοντας τὴν οὐρὰ νὰ κουνιέ-
ται ἐξοπίσω του καὶ νομίζοντας ὅτι ὅλοι
τὴν κρυφοκυττοῦσαν τὴν καταραμένη.

Γι' αὐτὸ ἔκανε ἀπότομα στροφή γιὰ νὰ
συλλογῇ κανέναν ἐπ' αὐτοφῶσα. Κι' ἂν
τάσκαμε κανέναν νὰ τὸν κυττά, τὸν ζύ-
γωνε:

— Συμβαίνει τίποτα, φίλε;

Ἐκεῖνος κουνούσε τὸ κεφάλι τρομο-
κρατημένος, ἔλεγε «ὄχι» - ὄχι καὶ ἐγγυ-
στρῶσε ἀπὸ κοντὰ του στὸ λεπτό.

Ὁ κυρ - Ἀντρέας τότε ἀπομακρυνότα-
νε ἐπὶ ἐπὶ νοιώθοντας τὴν οὐρὰ νὰ κουνιέ-
ται ἐξοπίσω του καὶ νομίζοντας ὅτι ὅλοι
τὴν κρυφοκυττοῦσαν τὴν καταραμένη.

Γι' αὐτὸ ἔκανε ἀπότομα στροφή γιὰ νὰ
συλλογῇ κανέναν ἐπ' αὐτοφῶσα. Κι' ἂν
τάσκαμε κανέναν νὰ τὸν κυττά, τὸν ζύ-
γωνε:

— Συμβαίνει τίποτα, φίλε;

Ἐκεῖνος κουνούσε τὸ κεφάλι τρομο-
κρατημένος, ἔλεγε «ὄχι» - ὄχι καὶ ἐγγυ-
στρῶσε ἀπὸ κοντὰ του στὸ λεπτό.

Ὁ κυρ - Ἀντρέας τότε ἀπομακρυνότα-
νε ἐπὶ ἐπὶ νοιώθοντας τὴν οὐρὰ νὰ κουνιέ-
ται ἐξοπίσω του καὶ νομίζοντας ὅτι ὅλοι
τὴν κρυφοκυττοῦσαν τὴν καταραμένη.

Γι' αὐτὸ ἔκανε ἀπότομα στροφή γιὰ νὰ
συλλογῇ κανέναν ἐπ' αὐτοφῶσα. Κι' ἂν
τάσκαμε κανέναν νὰ τὸν κυττά, τὸν ζύ-
γωνε:

— Συμβαίνει τίποτα, φίλε;

Ἐκεῖνος κουνούσε τὸ κεφάλι τρομο-
κρατημένος, ἔλεγε «ὄχι» - ὄχι καὶ ἐγγυ-
στρῶσε ἀπὸ κοντὰ του στὸ λεπτό.

Ὁ κυρ - Ἀντρέας τότε ἀπομακρυνότα-
νε ἐπὶ ἐπὶ νοιώθοντας τὴν οὐρὰ νὰ κουνιέ-
ται ἐξοπίσω του καὶ νομίζοντας ὅτι ὅλοι
τὴν κρυφοκυττοῦσαν τὴν καταραμένη.

Γι' αὐτὸ ἔκανε ἀπότομα στροφή γιὰ νὰ
συλλογῇ κανέναν ἐπ' αὐτοφῶσα. Κι' ἂν
τάσκαμε κανέναν νὰ τὸν κυττά, τὸν ζύ-
γωνε:

— Συμβαίνει τίποτα, φίλε;

Εἶμαι μάγκας τὸ καυχιέμαι
εἶμαι ἔμπνο παιδί
τὴς γυναῖκες τὴς ἀλλάζω σὰν πουκάμισα
καὶ κοροῖδο δὲν με πιάνει καμιά βλά-
(μισσα)!

Καὶ τότε, λόρδοι καὶ λόρδισσες ξε-
σπάσανε ἀπότομα σ' ἕνα διάτορα ἀπολυ-
τρωτικό:

— Ἀμάν! Βαγγελίστρα μου!

Κατακόκκινος ἀπὸ ὀργὴ ὁ οἰκοδεσπό-
της λόρδος Φαγάνος εἶδε τὴν καταστρο-
φὴ καὶ ἔτρεξε ἀνάσπατος στὸ ραδιογραμ-
μοφῶνο νὰ βγάλῃ τὴν πλάκα σὰν πυρο-
σβεστής ποὺ τρέχει νὰ σβύσῃ τὴ φωτιά.
Ἀλλὰ δὲν ἦταν φωτιά ἐκεῖνη ποὺ ἀναψε.
Ἦταν ἐκρηκτὴς πυριτιδαποθήκης. Πάταγος
γινόταν. Οἱ καλεσμένοι οὐρλιάζανε, σφυ-
ρίζανε, χτυποῦσαν παλαμάκια καὶ διὰ
τρεῖς πετάσανε τὰ φράκα καὶ ὤρμησαν
στὴν μέση νὰ χορεύουν τὸ ρεμπέτικο. Ὁ
λόρδος Φαγάνος φώναζε:

— Ὁχι! Ὁχι! Αὐτὰ ἀπαγορεύονται!

Οἱ καλεσμένοι ὅμως βοοῦσαν:

— Ἀστους Φαγάνο! Ἀστὰ τὰ παιδιά
νὰ ξεθυμάνουν! Γεῖα σας τιμάνηδες!

Γεῖα σας θερισιόπουλα!

Κι' ἐπειδὴ ὁ λόρδος Φαγάνος ἐπέμενε
νὰ σβύσῃ τὴν πυρκαϊά, πῆρε φωτιά ὁ
κυρ - Ἀντρέας:

— Ἀστους, πρὸ Φαγάνο! Νὰ μὴ θυμη-
θῇτε λιγάκι καὶ τὰ κατασχεμένα τοῦ τε-
λωνείου; Τρέξε κόσμε, τρέξε! Τρελ-
λάθηκε τ' ἀφεντικό μου καὶ τάβαλε ὅλα
ἐνὰ τῆλερροοοοοο!

Σκυλὶ ἔγινε ὁ λόρδος:

— Ρε φοραντρέα! Κουμέντο θὰ κά-
νης στὸ δικό μου τὸ σπῆτι; Ἐδῶ μέσα
δὲν εἶναι φρενοκομείο, οὐτε καὶ τὸ κατοί-
κει ἡ οἰκο

Αδωνόμοικα

Κάθε τόσο στο γραφείο του αξιωματικού υπηρεσίας της Γενικής Ασφαλείας, οι αστυνομικοί της Βάρδας και των ειδικών ομάδων κουβαλούν διάφορα υποκείμενα που έχουν «τραβήγματος» με την Αστυνομία. Μέσα σ' αυτούς ξεχωρίζουν για τη θρασύτητά τους, την ξευπιάδα τους και τον... αέρα του επαγγέλματος οι αδωνόμοικοι. Ποιοι είναι αυτοί; Τόδε χέρι όλων των κακοποιών. Όλοι οι εκτός νόμου που σέβονται τον εαυτό τους έχουν και την αδάντα τους. Το δόλωμα που θα τραβήξει το θύμα, θα διαλύσει τους δισταγμούς του και θα το σπρώξει προς τη «λημμία».

Στην τάξη των παπατζήδων η αδάντα είναι εκείνη που κάνει την πιο σημαντική δουλειά. Ο παπατζής έχει δώσει στους αδωνόμοικους του λεφτά κι' όταν αυτός σταθεί στη γωνία ενός δρόμου για να μπορεί κι' ο ένας να ξεφύγει γρήγορα μόλις αντιληφθεί αστυφύλακα κι' απλώσει κάτω τα τρία χαρτιά της τράπουλας, πλησιάζει η αδάντα. Ο αδωνόμοικος δεν είναι κακοντυμένος, αλλά δεν έχει κι' έντυπωση, εμφάνιση πλουσιού. Κι' αυτό φυσικά για να μην κινή την περιέργεια. Είναι ντυμένος σαν απλόκοις άνθρωπος, σαν εργατικός, αλλά φαίνεται πως έχει τον τρόπο του. Έτσι, δεν σκανδαλίζει τους περιέργους και δεν κάνουν την σκέψη πως έχει τόσα λεφτά και παίζει με πείσμα για να βρή τον «παπάκι». Οι αδωνόμοικοι είναι εκείνοι που, μόλις βρεθεί το «κοροϊδο» και παίξει και χάσει τα λεφτά του, δημιουργούν την παρεξήγηση. Ρίχνονται στον «παπατζή», μαλλώνουν μαζί του, δερνόνται και τον κάνουν να φοβηθεί τόσο πολύ που να το βάλει στα πόδια. Καμμιά φορά αρπάζονται επίτηδες και μεταξί τους. Ο σκηνοθετημένος αυτός καυγάς είναι τόσο πετυχημένος που το θύμα δεν υποπτεύεται καθόλου την απάτη. Σε μια στιγμή ένας της αδάντας φωνάζει: «κορίσις» (αστυφύλακας). Ο παπατζής μαζεύει τα χαρτιά και το βάζει στα πόδια. Οι αδωνόμοικοι τον κυνηγούν διηρών για να τον πιάσουν και να τον παραδώσουν στον αστυφύλακα κι' όλοι μαζί εξαφανίζονται, αφήνοντας το θύμα ξετιναγμένο κυριολεκτικώς να κλαίει τα λεφτά που έχασε.

Αδάντα, μεταχειρίζονται επίσης και οι πορτοφολάδες. Οι αδωνόμοικοι πλαισιώνουν τον πορτοφολά στο συνωστισμό στις εισόδους των θεάτρων και των κινηματογράφων, στα πανηγύρια, στα λεωφορεία και τα τράμ. Οι αδωνόμοικοι σταμπάρουν το θύμα και το κυκλώνουν πρὶν φωνάξουν το σιγά-σιγά προς τον πορτοφολά που σε μια στιγμή

του βουτά το πορτοφόλι και εξαφανίζεται. Στις περιπτώσεις αυτές υπάρχει κι' άλλος συνεργάτης του πορτοφολά ο «σκούντας» για τον οποίο έχουμε γράψει. Αυτός χτυπάει στον ώμο τον άγνωστο. Εκείνος γυρίζει το κεφάλι να ιδεί ποιος τον χτύπησε φιλικά. «Με συγχωρείτε, του λέει τότε ο «σκούντας» μοιάζεσαι καταπληκτικά μ' ένα φίλο μου. Έκανα λάθος. Με συγχωρείτε». Ο άνθρωπος δεν τον παρεξηγεί. Μα στο διάστημα αυτό έχει αφαιρεθεί από τη συνομιλία κι' ο πορτοφολάς βρίσκει την ευκαιρία να του πάρει το πορτοφόλι — με τη μέθοδο του ψαλιδιού, δηλαδή δε τα δυο δάχτυλα του χεριού του. Η αδάντα δουλεύει καλά επίσης στην όδο Αθηνάς, πλαισιώνοντας όλους τους πωλητές παλιών ρούχων και κλεμμένων αντικειμένων.

— Ποιός είναι γι' αυτό; φωνάζει ο πλανόδιος πωλητής ρολογιών.
— Πόσα ακούει; ρωτάει η αδάντα.

— Είκοσι τάλληρα!...

Η αδάντα στέκεται και περιεργάζεται το ρολόι. Σε λίγο ένας ένας σταματούν γύρω οι περίεργοι. Η περιέργεια είναι μέσα στο αίμα του απλόκοι «Ελλήνος και φυσικά δεν άργει να σχηματισθεί ολοκληρωτικός κύκλος χασομερηδών. Στην άκρη αυτού του κύκλου πέφτουν τότε άλλοι αδωνόμοικοι. Συζητούν διηρών μεταξύ τους. Λένε πως το ρολόι είναι αξίας, ότι αν είχαν τα λεφτά θα τ' αγόραζαν. Στενοχωρούνται. Κάποιος από τους, αφελώς περιέργους στην ησυχία, Παρασύρεται κι' αγοράζει το ρολόι!... Έχουν τόση δε μαεστρία οι αδωνόμοικοι που μια φορά λίγο έλειψε να την πάθει κι' ένας αστυνομός με πολιτικά. Πουλούσαν ένα επιχρυσωμένο ρολόι τον καιρό της Κατοχής. Ο πωλητής ήταν ένας Ιταλός φαντάρος που είχε μνηθεί στα μυστήρια της οδοῦ Αθηνάς. Η αδάντα τον σιγοντάριζε λέγοντας στους περιέργους ότι ασφαλώς αυτό το ρολόι θα το είχε κλέψει ο Ιταλός από κανένα πλούσιο σπίτι, ότι θα ήταν οικογενειακό κειμήλιο. Τ' άκουσε ο αστυνομός κι' έσπευσε να ζητήσει ν' αγοράσει το ρολόι. Μα ένας από την αδάντα γνώρισε τον αστυνομικό και φοβήθηκε ότι θα είχαν άσχημα μπλεξίματα.

— Κύριε, του είπε, μην τ' αγοράσεις, γιατί είναι καραβάνι. Θα χάσεις τα λεφτά σου.

— Κι' εσύ τί ενδιαφέρεσαι; τον ρώτησε ο αστυνομικός. Θέλεις να το πάρεις εσύ;

— Όχι. Μα δεν θέλω να σου την σκάσουν γιατί είσαι αστυνομικός, του παρατήρησε η αδάντα.

Μα ο αστυνομικός έβλεπε ν' αγοράσει το ρολόι, μ' ένα σημαντικό χρηματικό ποσό. Τότε επενέβη στην κουβέντα ο αρχηγός της αδάντας, μίλησε στον Ιταλό που ήξερε αρκετά ελληνικά και του είπε:

— Δώσε ρε Τζιοβάνι το ρολόι στον κύριο ένα δίσ!...

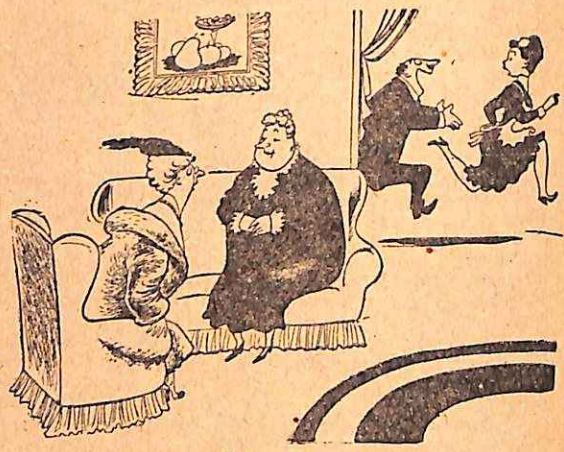
Ο Ιταλός το έδωσε.

— Ένα δίσ; παρατήρησε ο αστυνομικός. Μα πριν αυτός μου ζητάγε εκατό!

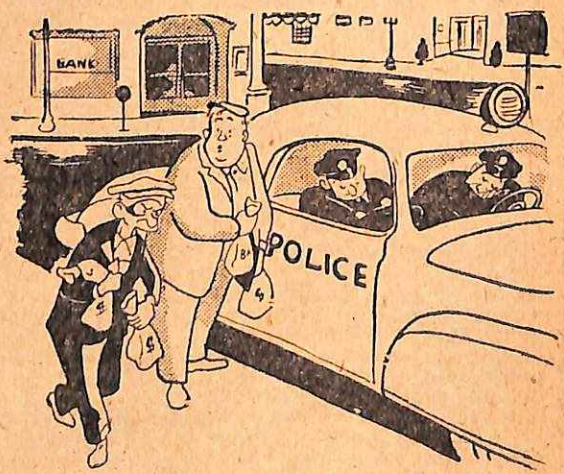
Τότε μόνο κατάλαβε ο αστυνομικός ότι όλοι τους ήταν παρέα. Γέλασε με την καρδιά του κι' έφυγε ευχαριστημένος. Μα στην όδο Αθηνάς ακόμη και σήμερα θυμούνται το Τζιοβάνι, την παρέα του και τον αστυνομικό που δεν έννοουσε να παραδεχτεί ότι ήθελαν να του την «σκάσουν»!... Οι αδωνόμοικοι είναι δαιμόνιοι. Κι' έχουν, απλώσει τα δίκτυα τους παντού σ' όλες τις υποπτες δουλειές όπου υπάρχει ένας «πληνός» κι' ένα «κοροϊδο». Και κάνουν πάντα χυσιές δουλειές. Ακόμη και σήμερα

— Πολύ καλά κάνουν, Τερψιθέα μου, και δεν επιτρέπουν στο «ωραίο φύλον» να ψηφίση. Δεν είμαστε ακόμα ώριμες γι' αυτή τη δουλειά!... (Του Β. Χριστοδούλου)

— Από τον καιρό που πήραμε υπηρέτρια, και το νοικοκυριό μας τακτοποιήθηκε και ο άντρας μου ξαναγάπησε το σπίτι του!... (Από την «Bataille»)

ΟΙ ΔΙΑΡΡΗΚΤΕΣ

— Σαν τίμιοι πολίτες, δεν νομίζεις ότι πρέπει να τους καταγγείλωμε στο διευθυντή της αστυνομίας;...

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Τρεις εβδομάδες πέρασαν και μπαίνει ένας μήνας, που δεν εκκλοφόρησε ο Τύπος της Αθηνάς κι' αναστατώθηκε ο Ρωμηός, μ' αυτή την απεργία, διότι τον έδουσαν εις πλήρη... ανεργία!

— Άλλαξε όψι έντελώς των Αθηνών η πόλι, γιλιάδες ματία έγιναν, γι' ανάγκωσι χαρίδα και κόπηκαν τα χέρια μας και η ζωή μας όλη, γιατί Ρωμείο θα πη... καφές κι' εφημερίδα!

Δελτίον τύπου, βέβαια, με νέα κυκλοφόρησε, μα περισσότερο, μ' αυτό, ο κόσμος έδυσφόρησε και το Δελτίον έγινε αιτία κι' αφορμή: κάποιος μεψίμοιρος Ρωμηός να πη σε μια στιγμή: «— Τόν Έλληνα, μου φαίνεται, τον παίρνουν γι' (άφελή, αυτοί που λένε, συνεχώς, πως πάμε «στα βελτίω», την ώρα που κατάντησε η δολία μας φυλή και τις εφημερίδες της να παίρνει με... Δελτίο»)

Κατσουφισμένο, πάντοτε, κι' αμίλητο κοινόν, κι' από τα νεύρα έτοιμο, συνήθως, να κραπάρη, περίπτερα ενύριζε κι' όδους των Αθηνών, εφημερίδες των Πατρών και Βόλου για να πάρη. Εφημερίδα ζήτανε να πάρη μια φορά κι' ως ήταν και των Λεχαίνων και του Κραβασαρά! Πολλάκις, όμως, σπάνιζαν κι' οι επαρχιακές και φάτσες έβλεπες παντού κωμικοτραγικές. — «Εφημερίδα, μερικοί, άμάν», παρακαλούσαν, σαν Αρχιμήδης «εύρηκε κι' πολλοί αναφωνούσαν κι' υπερβολή μη σάς φανή, άγαπητοί μου, ότι πολλές φορές τραγούδησαν σε κάθε ταξειδιώτη: «Σαν πάς στην Καλαμάτα και ρθής με το καλό, εφημερίδες φέρε κι' εδώ, παρακαλώ»!

Στον τύπο των επαρχιών ζητούσαν παρηγόρια κι' ως ήταν κι' ως έρχοταν κι' από τα κουτσώρια! Και τούτο έγιν' αφορμή να πούνε ώριμοι, εκείνοι που συνέταξαν σωτήρια προγράμματα! Ο κόσμος ο πολιτικός, πελάγωσε, τούτέστι, διότι, φέυ! της... κρίσσεως η ώρα του επέστη κι' αδύνατο τους ήταν, μ' αυτή την τακτική να δώσουν τη μάχη τους την προεκλογική!

Αυτά, περίπου έγιναν κι' ελέχθησαν συνάμα στών εβδομάδων των τριών τ' ανεπίπτο το δράμα, μα πιο πολύ τα σάστισαν και πάθανε ταραμάτα, εκείνοι που συνέταξαν σωτήρια προγράμματα! Ο κόσμος ο πολιτικός, πελάγωσε, τούτέστι, διότι, φέυ! της... κρίσσεως η ώρα του επέστη κι' αδύνατο τους ήταν, μ' αυτή την τακτική να δώσουν τη μάχη τους την προεκλογική!

Κι' ιδού τί λέει αυτόλεξει, ο Παπανδρέου πρώτος, εξ' αφορμής του σοβαρού αυτού του γεγονότος: «— Πιστεύουμε στο δίκαιον των τύπο-απεργιών, αλλά και εις το δίκαιον ήμων των Αρχηγών. Αύξησεις υποσχόμεθα και περισυλλογας κι' είν' όλο το «πιστεύω» μας σ' αυτές νέες εκλογάς! Αλλ' εκλογές δεν γίνονται υπό τ' αιώνας όσους, όταν στους τοίχους μας κολούν και στους υπο- (τους χώρους, Έξω φρενών με κάνουν οι τοίχοι ιδιαίτερας κι' αλλάζω χίλια χρώματα και σύγκορμος ριγιά, γιατί θυμάμαι τη στροφή από τους «Καμπαλλέ- (ρος):

«Ολόγυρα βουβάλια, χιλιάδες... κεφάλια, στη μέση εγώ»!

Ο Σαντορίνιος άνθρ, η Μαρκεζίνης Σπύρος,

έδηλωσ' απερίφραστα:

«— Έχάρημεν απείρως, διότι δεν εκδίδεται εφημερίς καμμία και κριτική δεν γίνεται εις βάρος μας δριμεία! » Θα προτιμούσα, μάλιστα, τας όλικας εκλείψεις (των, διότι με ζεμάτισαν με τας αποκαλύψεις των».

— Άλλά κι' ο Κανελλόπουλος, άρκούντως ταραγμένος, πρό εβδομάδος έσπευσε να πη συγκεκριμένως: «— Η απεργία έγινε, νομίζω, από σκοπού και σαμποτάζ μού έκαναν, καθώς μου είπαν κάπου, διότι μόλις είδανε μαζί μου τον «Παππού», ουτ' έντυπο δεν έδγαλαν από τη Στοά... Πά π π ο υ!»

Με φλέγμα κάπως Άγγλικό, κοινώς με ψυχραιμία και ν' ο Ζέρβας τα έξης, έν πλήρη συντομία: «— Κακώς, η μάλλον κακίστα τα έντυπα νομίζουν, ότι μ' αυτό που κάνουν την... Άρτα φοβερίζουν. Έγώ δεν σκιάζομαι μ' αυτά κι' ως έχουνε υπ' όψι ότι τα μέτρα έλαβα, παντού τα δυνατό μου κι' η απεργία δεν μπορεί το «ρεϋμα» μου να γιαν' είνε ρεύμα ισχυρόν, σαν του... Γοργόπο- (τά μου)!

— Ο Μανιαδάκης λόγον του κι' εκείνος εξέφωρησε κι' έν σχέσει με το θέμα μας έδηλωσε κι' έτόνισε: «— Διαμαρτύρομαι σφοδρώς, γι' αυτήν την ίστο- (ρία, διότι ο Τύπος κήρυξε σε μας... δικτατορία! Αυτός μας υποχρέωσεν έμάς τους... νέους άντρες, να γράφουμε συνθήματα στους τοίχους και τις μάν- (τρες, ή να περιεργώμαστε την κάθε γειτονιά και να τα λέμε στο λαό κι' έμεις με τα... χωνιά! Παρατηρείς, εκτός αυτού, μια νεκρά, φοβερή, καθώς και μίαν άτυχοφαιρα ψυχρή και παγερή. Ένώ καθήκον πρώτιστον παντός έντύπου ήτο, να συνεγείρη έναν λαό τόσο φανατικό, να δίνουν και να παίρνουνε τα «μπράβω» και τα (Ζήτω», κι' έτσι να βγοῦμε βουλευταί χωρίς... καθαρ- (τικών!

Την στάσιν καυτηρίασε κι' ο Σοφοκλής του τύπου εξέφρασε την γνώμη του κι' έδηλωσε περίπου: «— Η δύναμις του Κόσματος ο Τύπος είνε πάντα, αυτός σε μπάζει στη Βουλή με τον άέρα πρίμα, σου κάνει, προεκλογικώς, την πιο μεγάλη αδάντα και δίχως τύπο δεν μπορείς να κάνης ουτε... (Βήμα!

Είνε πολλά τα κέρδη σου άπ' τις εφημερίδες. Σε βάζουν πρωτοερίδων, φιλομειδών, μοιραίων κι' έτσι σε καμαρώνουνε όλες οι δεσποινίδες και λένε: «Δώστε ένα σταυρό στον άσσο των (ωραίων!»

Κατσούφης περισσότερο και πιο βαρύς ο Ντίνας, την άποψί του, σχετικώς, εξέφρασε κι' εκείνος: «— Έχουν μεγάλο άδικο οι δημοσιογράφοι και των εφημερίδων μας, έν γένει, το συνάφι, γι' αυτό πρέπει τα πείσματα ν' αφήσουν κατά με- (ρος, άφου το λέω αυτό εγώ σαν άρθρογράφος βέρος! Πολιτική ν' αλλάζουμε άφελών αυθαρεί και ν' άμω ρεκλαμάρομε λιγάκι και το κόμμα, γιατί είνε μέρες πονηρές και χαλεποί... καιροί άφου κι' ο γυιός μου ο Νανάς άπέργησε ακόμα!

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

Η ΚΩΜΩΔΙΟΥΣΙΑ ΜΑΣ

ΕΝΑΣ ΜΕΓΑΛΟΣ ΣΚΗΝΟΘΕΤΗΣ!

ΠΡΟΣΩΠΑ:
Αρίστος: Κοσμικός νέος.
Μπέμπης: Έτερος κοσμικός νέος.
Νέλλη: Φίλη του Αρίστου. Χαριτωμένη κοσμική νέα.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στο γραφείο του Μπέμπη. Συνεχίζεται συζητήσεις. Έχουν κι' οι δύο τους ύφος εξαιρετικά ζωηρό.)

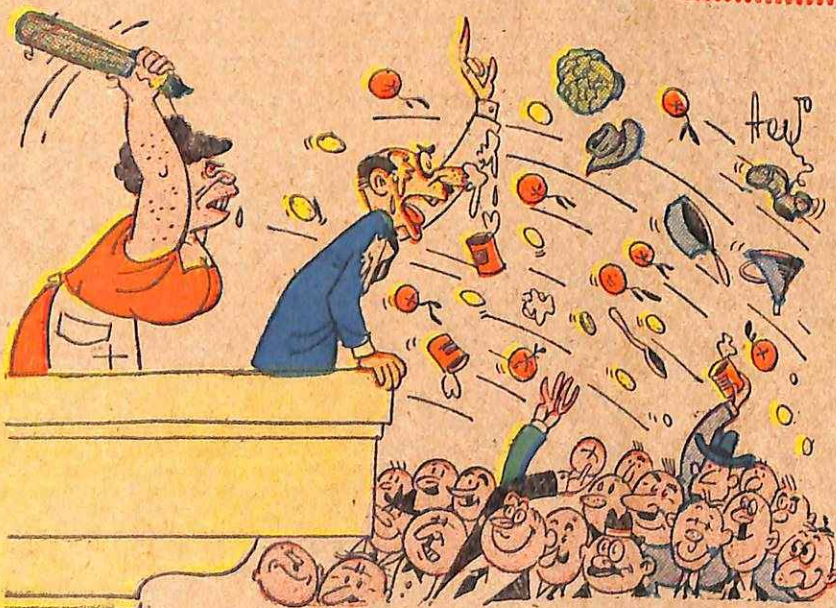
ΜΠΕΜΠΗΣ: ... Πώς να το πω... παθαίνω τράκι! Συνεχώς, όταν βρίσκομαι μπροστά σε κορίτσι, παθαίνω τράκι!

ΑΡΙΣΤΟΣ: (σοβαρά) Μου φαίνεται πως σου λείπει αυτό που λέμε «αυτοκυριαρχία»! Είναι θέμα ψυχανάλυσης... Μπορεί νάχες μέσα σου διάφορα «κομπλέξ». Πρέπει να πάς σε γιάτρο ψυχοθεραπευτή... (σκέπτεται) 'Η μάλλον... 'αυτοψυχαναλύθης!

ΜΠΕΜΠΗΣ: (αφέλεστατα) Σου όμολογώ πως δεν την ξέρω αυτή τη μοντέρνα επιστήμη. Ότι ξέρω απ' τις προόδους της επιστήμης σ' αυτό το πεδίο τάχα διαβάζει στο «Θησαυρό». 'Αλλά δεν θέλω, βρέ αδερφέ, να γίνω θαμνίας των ιατρικών προβαλάμων! Και μάλιστα... ανάμεσα σε τρελλούς! 'Εγώ απλώς, παθαίνω τράκι μπροστά στις γυναίκες! Αυτό είναι.

ΑΡΙΣΤΟΣ: Αυτό είναι! 'Αλλά αυτό είν' αρρώστια! Πώς θα θεραπευτής;

ΜΠΕΜΠΗΣ: Ξέρω γώ; Γι' αυτό ζητάω τη γνώμη σου, επειδή ξέρω πως εσύ έχεις μελετήσει πολύ την ψυχανάλυση και σούχω μεγάλη εμπιστοσύνη! Σε θεωρώ καλύτερο κι' από γιάτρο!

... 'Ακλόνητοι θ' αντιμετωπίσωμεν... εξωτερικά και εσωτερικά καταγίδας!... (Τού 'Αρχέλαου)

ΑΡΙΣΤΟΣ: (Κολακευμένος φοβερά σουλατσάει με ύφος έμπειρο στα «ψυχοεπιστημονικά» θέματα και με πόσα ηγετικής φυσιογνωμίας στην ενοτική σταδιοδρομία). Να σου πω!... Πρέπει να κάνεις πειράματα!

ΜΠΕΜΠΗΣ: ... Τι πειράματα;... Να σου πω εγώ τη γνώμη μου;

ΑΡΙΣΤΟΣ: Να μου την πής. Αυτό άλλωστε σημαίνει «ψυχανάλυση»!

ΜΠΕΜΠΗΣ: 'Εγώ νομίζω πως πρέπει να κάνω πρόβες! Σαν αυτές που κάνουν οι ήθοιοι. Μου χρειάζεται μία γυναίκα... φίλη μου... δηλαδή θέλω να πω αδελφική φίλη μου, αλλά πολύ εξοικειωμένη μαζί μου. 'Ισως αυτήν δεν θα την ντρέπομαι. Δεν θα την υπολογίζω σ' α γυναικα. Δεν θα μ' ενοχλή ψυχολογικά η παρουσία της. Κι' έτσι θα μπορώ να κάνω μαζί της δοκιμές και ασκήσεις.

ΑΡΙΣΤΟΣ: (Μ' ένθουσιασμό) Νά! Αυτό είναι η ψυχανάλυση! Το βρήκες μόνος σου! 'Ετσι θα θεραπευθής! Θά της λες «σ' αγαπώ», θα γονατίζει μπροστά της, θ' απαγγέλλει στίχους... (με οίστρο) 'Θα είσαι ο «ζεν πρεμιέ» της ζωής! 'Ο νεοφώτιστος της αγάπης που θα βγή στο πάγκο του προσγγυωμένου 'Ερωτα και θα πετύχει!...

ΜΠΕΜΠΗΣ: 'Αχ! να μπορούσα να τά-λεγα κι' εγώ έτσι!

ΑΡΙΣΤΟΣ: Μα τά λες πολύ καλά!

ΜΠΕΜΠΗΣ: (Μελαγχολικά) 'Ισως τά λένε σ' εμένα. Αλλά μπροστά σ' ένα κορίτσι!

ΑΡΙΣΤΟΣ: Μην είσαι άνοητος. Τό πάν είναι η αρχή.

ΜΠΕΜΠΗΣ: Μα αυτή η αρχή με τρομάζει!

ΑΡΙΣΤΟΣ: Θά πάρης φόρα και θά κάνης την αρχή. Και μόλις ξεκινήσης, ποιος σε κρατάει πίσω!

ΜΠΕΜΠΗΣ: Μιλάς σοβαρά;

ΑΡΙΣΤΟΣ: Πολύ σοβαρά υάλιστα.

ΜΠΕΜΠΗΣ: 'Απ' το στόμα σου και στού Θεού το ατύ! 'Αν πετύχω...

ΑΡΙΣΤΟΣ: Θά θιαμβεύσης!...

ΜΠΕΜΠΗΣ: 'Αν θριαμβέσω λοιπόν θά τά χρυστάω όλα σ' εμένα. Θά σου χρυστάω την εύτυχία μου, τη χαρά της ζωής μου. Γιατί διψώ για έρωτα. Στην καρδιά μου υπάρχει ένα μεγάλο κενό.

ΑΡΙΣΤΟΣ: Θά το γεμίσεις.

ΜΠΕΜΠΗΣ: Είσαι μεγάλος, φίλε μου! Μου δίνεις κουράγιο.

ΑΡΙΣΤΟΣ: Θά σου δώσω και τόν έρωτα. Και να μου τό θυμάσαι: Θά γίνης, με τόν καιρό, ένας επίκινδυνος κατακτητής. Θά οίχνης τη ματιά σου σε μία κοπέλλα, θά της λες δύο τρία λόγια και... γιάρτην κάτω!...

ΜΠΕΜΠΗΣ: Σαν να με δουλεύεις 'Αρίστο.

ΑΡΙΣΤΟΣ: Μην γίνεσαι γελοίος. Σου μιλώ σοβαρά. 'Χω πεποιθισι σε σένα.

ΜΠΕΜΠΗΣ: Καλά όλ' αυτά, αλλά σ'ά σου να ξεκινήσω... να συνηθίσω, να μπώ στο χορό τού έρωτος. Τό πάν είναι η συνηθισία λένε. 'Η ξέσι που είναι δευτέρα φύσις!

ΑΡΙΣΤΟΣ: Αυτό είναι αλήθεια.

ΜΠΕΜΠΗΣ: Λοιπόν; Θ' άποχτήσω την έρωτική πείρα; Θά βρούμε ό,τι μας χρειάζεται; Μία γυναίκα γιά τά πρώτα βήματα;

ΑΡΙΣΤΟΣ: Θά συνηθίσης. Θά βρούμε τό έρωτικό πειραματόζωο!

ΜΠΕΜΠΗΣ: (Αυτημένα) 'Αμ' δεν θά τό βρούμε... Για τόσο βλάκα με περνάς; 'Εσπασα τό κεφάλι μου, μέρες και νύχτες, αλλά δυστυχώς δεν υπάρχει.

ΑΡΙΣΤΟΣ: (Συγκαταβατικό φιλικό χαμόγελο, γεμάτο απ' την ικανοποίησι της υπεροχής) Μά η Νέλλη παιδί μου! (Τονίζει) 'Η Νέλλη!

ΜΠΕΜΠΗΣ: ('Υφος έμβρόντητο) 'Η Νέλλη;... Τό κορίτσι σου;

ΑΡΙΣΤΟΣ: Φυσικά! Σε ποιάν άλλη θάχουμε τόση εμπιστοσύνη; Θά της πώ εγώ τί σου συμβαίνει.

ΜΠΕΜΠΗΣ: (Διακόπτει) Μά θά θέλη άραγε; 'Η Νέλλη με περιφρονεί. Δηλαδή με βλέπει... πώς να σου πώ;... σαν κωμικό ύποκειμένο. Με μεταχειρίζεται σαν ένα «τίποτα».

ΑΡΙΣΤΟΣ: (Με ύφος καθηγητού τού άνυπάρκτου Πανεπιστημίου τού 'Ερωτος) Αυτό ακριβώς σου χρειάζεται! Θά μιλήσω εγώ στη Νέλλη. Άυριο θά σε δεχθί γι' αυτή την πρόβα... ή την ψυχοθεραπεία, όπως θέλεις πέστο.

ΜΠΕΜΠΗΣ: (Συγκινημένη χειραψία) Σ' ευχαριστώ θερμά!...

ΣΚΗΝΗ 2η

(Κι' άποφασιστική)

(Στο σαλόνι της Νέλλης που φορεί γοητευτικό «νεγκλιζέ»).

ΝΕΛΛΗ: (Συνεχίζοντας... άς την πούμε γιά λόγους δημοσίας εύπρεπείας «συζητήσι»). 'Αγάπη μου!...

ΜΠΕΜΠΗΣ: 'Αντρέια μου!... (Φίλι θερμοκρασίας 42 βαθμών)

ΑΡΙΣΤΟΣ: (Μπαίνει) Γειά σας!...

ΜΠΕΜΠΗΣ: (Πέφτει μ' άστραπιαία κίνηση σ'ά γόνατα της Νέλλης και φωνάζει με κωμικό τρόπο) Σας αγαπώ, τρελλά!...

ΑΡΙΣΤΟΣ: (Μ' ευάδεια επιστημονική) 'Ω, παρτόν! Κάντε τη δουλειά σας! (Βγαίνει και ξανακλείνει σιγά την πόρτα).

ΜΠΕΜΠΗΣ: (Εστομίζει, ψιθυριστά μία λέξι άπρεπéστατη που δεν γράφεται κι' αν γραφή δεν τυπώνεται)...

ΝΕΛΛΗ: (Πνιχτό γέλιο) Τόν ήλιθιο!... Τού τη σκάσαμε μία χαρά! 'Ας τον έξω τώρα να περιμένη τό φινάλε τού πειράματος!...

(Αύλεια)

ΕΨΙΛΟΝ

Προεκλογικό γιοέμοσ

'Η Λαίδη Ράντολφ Τσώρτσιλ που ήταν πολύ άρτια γυναίκα, ψηφοθηρούσε κάποτε γιά λογαριασμό τού συζύγου της σε μία περιοχή άνθρακρυχείων. Πλησίασε λοιπόν έναν έργατή και τόν ρώτησε ποιόν θά ψήφιζε.

— Τους έργατικούς φυσικά, της άπάντησε ο άνθρακρυχός. Ποτέ δεν θά ψηφίσω έναν τεμπέλη αστό, σαν τόν Τσώρτσιλ, που σηκώνεται από τό κρεβάτι του τό μεσημέρι.

'Η Λαίδη τόν βεβαίωσε ότι ήταν κακώς πληροφορημένος γιά τόν άντρα της. Και πρόσθεσε:

— Συμβαίνει να είμαι γυναίκα του και πρέπει να πιστέψης σ'ά λόγια μου. 'Ο Ραντόλφ σηκώνεται πολύ πρωί από τό κρεβάτι.

— Πολύ περίεργο! της άπάντησε τότε ο έξυπνος άνθρακρυχός. 'Αν εγώ είχα μία τόσο άρτια γυναίκα σαν κι' εσάς δεν θά σηκώνομουν διόλου από τό κρεβάτι!...

Τό μακιγιάζ γνώρισε τις μεγαλύτερες υπερβολές κατά τά τελευταία χρόνια. 'Ο σκοπός του δεν ήταν να ζωρέψη ένα γυναικείο πρόσωπο, αλλά να τό αλλάξει σύμφωνα με άρισμένα πρότυπα, όπως της «κρεολής», της «κούκλας από πορσελάνη» κλπ. και να τό έμφανίση διαφορετικό από ό,τι ήταν.

'Η τάσις αυτή εξυπνήρησε τις γυναίκες; Κάθε άλλο. Τις έκαμε διπρόσωπες ή καλύτερα πολυπρόσωπες. 'Ενας άντρας που θάβλεπε μία νέα σ' ένα χορό ή σε μία κοσμική συγκέντρωση και την άλλη μέρα σ' έναν περίπατο θά δυσκολευόταν να την άναγνωρίση, γι'ατί θά της έβρισκε ένα διαφορετικό πρόσωπο. Κι' αν πήγαινε μαζί της μία έκδρομή θά της έβρισκε ένα τρίτο πρόσωπο και ποιος ξέρει πόσα άλλα αν άποχτούσε κάποια οικειότητα μαζί της και την έβλεπε συχνότερα.

Βάλετε τώρα στη θέσι αυτού τού νέου ένα σύζυγο. 'Η γυναίκα του δεν θά μπορούσε να κρύψη απ' αυτόν τίποτε. Και άναγκαστικά θά τόν έκανε ν' άμφιβάλη αν ή κούκλα που συνόδευε σ' ένα χορό ή σε μία κοσμική συγκέντρωση ήταν τό ίδιο πρόσωπο με εκείνη που άντικρυζε όλες τις άλλες στιγμές της ήμέρας και της νύχτας.

'Αλλ' αυτές οι υπερβολές άνήκουν πιά στο παρελθόν. Οι σημερινοί αισθητικοί δεν παύουν να διακηρύσσουν τό ξαναγύρισμα στη φυσικότητα.

Τό ξαναγύρισμα στη φυσικότητα δεν σημαίνει κατάργησι τού μακιγιάζ, τού ρουζ γιά τά χείλη κλπ.. Κάθε άλλο. Σημαίνει άπλούστατα κατανόησι τού άληθινού σκοπού που έχει τό μακιγιάρισμα.

Ποιος είναι αυτός ο σκοπός; 'Οχι, βέβαια, να παραμορφώνη τό πρόσωπό σας και να τό κάνη να φαίνεται διαφορετικό από ό,τι είναι. 'Αλλά να τό ζωρέψη, να τό τονώση και να τό όμορφήν.

'Η καινούργια μόδα καταργεί επίσης τά «ψεύτικα» χείλη. Δεν τά ξέρετε ποιά είναι; 'Αλλά πρόκειται γιά τά χείλη που φαίνονται σαν κολλημένα πάνω σ'ά δικά σας και που δεν έχουν τίποτε τό φυσικό. Μην γελιέστε! Οι άντρες δεν άγαπούν αυτά τά χείλη, γι'ατί ξέρουν την ψευτιά τους, ξέρουν μ' άλλα λόγια πώς είναι μία χονδροειδής και κακοφτιαγμένη άπάτη, που τούς κρύβει την αλήθεια. Κι' αυτήν την αλήθεια, μ' ένα ελαφρό φτιασίδι, που την όμορφαίνει, την προτιμούν από τό ψέμμα.

Πρό παντός, λοιπόν, λίγο ρουζ σ'ά χείλη, όπως, άλλωστε και σ'ά μάγουλα.

'Αλλ' ή νέα μόδα έχει κι' αυτή τις άπαιτήσεις της. 'Η φυσικότητα άπαιτεί προσαρμογή στις μεταβολές τού φωτισμού κατά τη διάρκεια της ήμέρας και της νύχτας.

Είναι γνωστό σε όλους πώς τό ίδιο πρόσωπο φαίνεται διαφορετικό, όταν αλλάξωμε τό φωτισμό. Είναι αυτονόητο, λοιπόν, πώς τό ρουζ που βάζετε σ'ά χείλη δεν μπορεί να είναι τό ίδιο γιά όλες τις ώρες της ήμέρας. Γιά να είσαστε φυσική, πρέπει να υποβληθίτε σε μερικούς πρόσθετους κόπους και σε μερικά επί πλέον έξοδα (εύτυχώς όχι μεγάλα).

Είτε ξανθή, είτε μελαχρινή είσαστε, πρέπει να προμηθευθίτε τρία ρουζ γιά τά χείλη, με διαφορετική απόχρωση τό καθένα γιά να ταιριάζουν σ'όλο χρώμα σας.

Και τώρα να ποιά είναι τά χρώματα που θά προτιμήσετε.

Α' 'Η μελαχρινή

'Εχετε συμφέρον να προτιμήσετε γιά τό πρώι ένα ρουζ

ΠΩΣ ΘΕΛΕΙ Η ΝΕΑ ΜΟΔΑ

Ξαναγύρισμα στη φυσικότητα

πρός τό κεραμίδι, που ξανοίγει τό πρόσωπό σας και τού δίνει μία νεανική έκφρασι.

Τό άπογευματινό φώς, αντίθετα, έξασθενίζει τά χαρακτηριστικά σας. Χρησιμοποιήστε λοιπόν, γιά τά χείλη σας ένα ρουζ πιο σκούρο. Τό κόκκινο πρέπει να κυριαρχί σ' αυτό.

Στό βραδυνό φώς, τά χαρακτηριστικά σας γίνονται ακόμη πιο άτονα. Θά τονώσετε, λοιπόν, τό ρουζ που βάζετε σ'ά χείλη σας. Μπορεί να κυριαρχί σ' αυτό μία πολύ ελαφρή απόχρωση προς τό μώβ. 'Αλλ' αυτή ή μώβ απόχρωση πρέπει να είναι πολύ ελαφρή. Γιατί, διαφορετικά, τό πρόσωπό σας θά πάρη κάτι τό γερασμένο και τό πένθιμο.

Β' 'Η ξανθή

Τά χαρακτηριστικά της ξανθής είναι συνηθώς άτονα τό πρωί. 'Εχετε συμφέρον, λοιπόν, να τά τονώσετε. Θά προτιμήσετε, επομένως, ένα ζωηρό ρουζ.

Γιά τό άπόγευμα, αντίθετα, θά διαλέξετε ένα ανοιχτόχρωμο ρουζ, με άπόχρωσι προς τό κεραμίδι. Τό ζωηρό κόκκινο χρώμα δεν σας ταιριάζει κατά τις άπογευματινές ώρες.

Γιά τό βράδυ, τό ρουζ σας πρέπει να είναι πολύ σκούρο και έντονο.

Οι καστανές προσγγίζουν σ'όν τύπο της μελαχρινής ή σ'όν τύπο της ξανθής. Θά κάμουν, λοιπόν, την έκλογή τους άνάλογα.

Οι κοκκινομαλλούσες προσγγίζουν πιο πολύ σ'όν τύπο της ξανθής κι' έχουν όμοια μ' αυτήν την έπιδερμίδα. Τό πρωινό ρουζ τους μπορεί να είναι λιγώτερο έντονο από της ξανθής. Γιά τό βράδυ, όμως, τό ρουζ που θά διαλέξουν πρέπει να είναι πολύ έντονο.

Γιά τη γυναίκα και τόν έρωτα

'Η αλήθεια είναι όπωσ ό Θεός. Δεν ευφραίνεται απ' εύθείας. Πρέπει, κανείς να την μοντέψη από τά έξωτερικά της γνωρίσματα.

'Η γυναίκα πρέπει ασφαλώς να πλάστηκε τελευταία απ' τό Θεό, γι'ατί ή δημιουργία της άπαιτούσε ήσυχία και πολύ σκέψη...

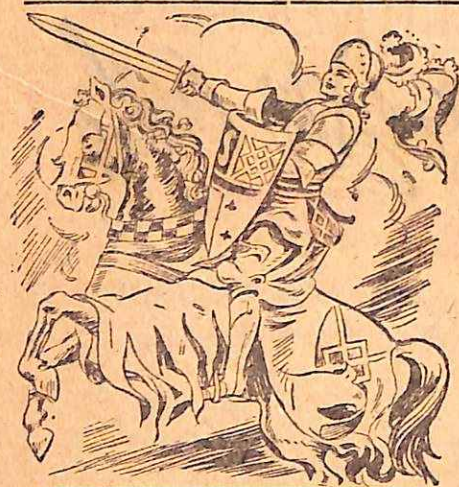
'Οταν θυμάσης, μέτρα ως τά δέκα κι' όταν γίνης έξω φρενών μέτρα ως τά έκατό.

Κανείς δεν νοιώθει την άξία της ζωής πριν δοκιμάση μία φορά, και λίγη δυστυχία.

Τό χρώμα τού ρουζ γιά τό χείλη που ταιριάζει στις ξανθές και στις μελαχρινές.

Δέκα κι' όταν γίνης έξω φρενών μέτρα ως τά έκατό.

Κανείς δεν νοιώθει την άξία της ζωής πριν δοκιμάση μία φορά, και λίγη δυστυχία.

Η ΛΕΒΕΝΤΙΣΣΑ

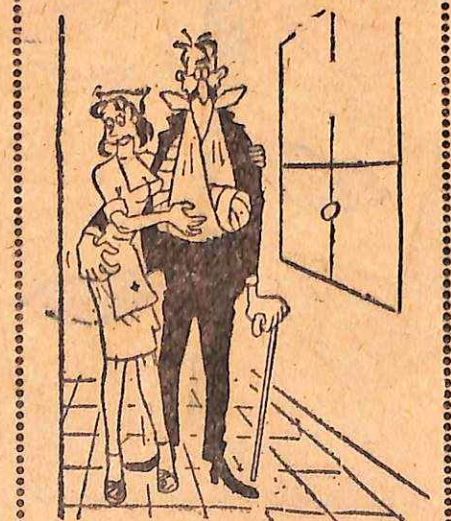
ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Τέλος η Χαράτζα παραδίδει στη δούκισσα τον αιχμάλωτο Λά Ουσιέρ, που είχε σε κακό χάλι απ' τις ταλαιπωρίες και που μόλις συγκρατεί τη συγκίνησή του αντικρύβοντας την. Η Έλεονώρα με τη συντροφιά της είχε έτοιμο ν' αναχωρήσουν για την άκτι, για να επιβιβαστούν στο πλοίο τους.

10ον — «Οχι δέβαινα. Άλλα τί θα μπορούσαν να κάμουν ή να επιχειρήσουν, τώρα που σ' όλες τις πόλεις του νησιού κυματίζει θριαιμδευτικά ή σημαία του Προφήτη κι' έχουν καταστραφεί ολόκληρα οι Χριστιανοί;» — «Ίσως οι άνθρωποι σου ξέρουν να μάς δώσουν καμμία πληροφορία. — Το ελπίζω κι' εγώ, Χαράτζα. Κατέβηκαν στην παραλία, κι' η Τουρκάλα πήδησε πρώτη απ' τ' αλόγο της. — Όλοι οι άλλοι τη μίμηθκαν, ενώ απ' το πλοίο ξεκινούσε μια βάρκα με τους δυο ναύτες που είχαν μείνει να το φυλάνε, και με τ' Χριστιανό που είχε στείλει ο Νικόλας απ' τον πύργο τη νύχτα για να τους ειδοποιήσει. — Όταν ζύγωσαν στην άκρογιαλιά, η Χαράτζα τους ρώτησε: — Ήταν εδώ ένα τρεχαντήρι; — Ναι, κυρία, απάντησε ο απεσταλμένος του Νικόλα, σαλπάρισε όμως σήμερα το πρωί για μια περιπολία στις άκτες. — Μήπως φάνηκε καμμία έκδικη γαλέρα; — Χτές το βράδυ, πριν πέση ο ήλιος, είδαμε στο νοτιά ένα πλοίο που τραβούσε προς το νησί. Ίσως να πήγε το τρεχαντήρι ως εκεί, για να ξεκαθρίωση αν ήταν τουρκικό ή χριστιανικό. — Άν είν' έτσι, θα ξαναγυρίσει σε λίγο... είπε η Χαράτζα. Μπαρκάρετε πρώτα το Χριστιανό και δέστε τον γερά στο κατάρωμα... ή καλλίτερα, κλειδώστε τον σε μια καμπίνα και βάλτε ένα φρουρό στην πόρτα. — Αυτό θα το κανονίσω εγώ, απάντησε ο Νικόλας. — Ο ύποκομης έμενε ψυχρός κι' ακίνητος, κρυφουκιάζοντας μόνο κάθε τόσο την Έλεονώρα. Ανεβήκε στη βάρκα, μαζί με το μπάρμπα - Στάκε, το Σίμονε και τέσσερις Έλληνες ναύτες. — Η Χαράτζα πλησίασε τότε τη δούκισσα, που παρακολουθούσε με το βλέμμα τη βάρκα, και της είπε: — Έφτασε η στιγμή του χωρισμού Χαμίτ. Μην ξεχάσεις πως θα σε περιμένω μ' ανυπομονησία και πως βασίζομαι στην παλληκαριά σου για να πάρω την έκδική σου μου. — Άν θελήσης, θα σε διορίσω διοικητή του πύργου του Χουσιόφ. Με τη βοήθεια του θείου μου, θα πετύχω για σένα απ' το σουλτάνο όλες τις τιμές κι' αξιώματα επιθυμής. Θα γίνης μια μέρα ο ισχυρότερος πασάς της Αυτοκρατορίας μας... Κατάλαβες, ωραία μου καπετάνιε! Η Χαράτζα

θα σε σκέπτεται πάντα και θα περιμένει το γυρισμό σου. — Φάνηκες πολύ καλή μαζί μας, αρχόντισσα, απάντησε η δούκισσα. — Όχι αρχόντισσα. Σου είπα να με λες απλώς Χαράτζα. — Αλήθεια, τόχα ξεχάσει... — Αντίο, Χαμίτ! πρόσθεσε η Τουρκάλα, σφίγγοντας δυνατά το χέρι της Έλεονώρας. Τα μάτια μου θα σ' ακολουθούν στη θάλασσα. — Κι' η καρδιά μου θα χτυπά για σένα, απάντησε η δούκισσα με λεπτή ειρωνεία. Θα γυρίσω κοντά σου, όταν σκοτώσω το Λέοντα της Δαμασκού. — Είχε ξαναγυρίσει στο μεταξύ η βάρκα, που είχε μεταφέρει στο πλοίο τον Λά Ουσιέρ. Την ακολουθούσε τώρα και μια άλλη, μεγαλύτερη. — Η Έλεονώρα πήδησε μέσα στην πρώτη, μαζί με τον Περινιάνο, τον Έλ - Καντούρ, το Μπέν Ταλ και μερικούς Έλληνες. Οι άλλοι Χριστιανοί πήραν θέσεις στη δεύτερη. Κι' οι δυο βάρκες ξεκίνησαν. — Η Χαράτζα τις παρακολουθούσε με το βλέμμα, ακουμπώντας στ' αλόγο της, που το κρατούσε απ' τα χαλινάρια. Ένας πέπλος θλίψης ήταν χυμένος στο ωραίο πρόσωπο της σκληρής αυτής γυναίκας...

Οι εξωμότες που είχαν μείνει στο πλοίο, είχαν ανοίξει κι' όλες τα πανιά και σηκώναν την άγκυρα. Μόλις ο μπάρμπα - Στάκε πάτησε στο κατάρωμα, τους φώναξε: — Σβέλτα, παιδιά! Σηκώθηκε αεράκι... Θα κάνη φτερά το καράβι μας! Άς μάς κυνηγήσουν με τα δικά τους οι Τουρκαλάδες, αν τα καταφέρουν!... Μα θα γελάμε σ' όλη μας τη ζωή με το χουνέρι που τους σκαρώσαμε! — Η άγκυρα είχε ανέβει πιά. Το πλοίο έκανε μια στροφή επί τόπου κι' άρχισε να γλιστράει στο νερό, με φουσκωμένα τα πανιά. — Σε περιμένα, Χαμίτ! φώναξε ακόμην μια φορά η Χαράτζα. — Η δούκισσα την αποκαιρέτησε, κουνώντας το μαντίλι της, ενώ συγχρόνως έσκαζε στα γέλια... — Αφού το πλοίο χάθηκε πίσω απ' το ακρωτήριο, η Χαράτζα ξαναβήκε στο άραπικο αλόγο της και πήρε πάλι το δρόμο του πύργου, μαζί με τους γενιτάρους της. Μια βαθειά ρυτίδα αλάκωνε το μέτωπό της. Κάθε τόσο, σταματούσε στ' αλόγο της, για να κυττάει προς το πέρασος. Μα δεν μπορούσε πιά να δει το πλοίο... — Όταν έφτασε στο δρόμο, σπηρούνισε μανιασμένα τ' αλόγο της, που άρχισε να καλπάζει. Σε μισή ώρα, βρισκόταν έξω απ' τον πύργο. Η συνοδεία της είχε μείνει πολύ πίσω και δεν είχε κατορθώσει να τη φτάσει. — Καθώς ήταν έτοιμη να περάσει την κοντινή γέφυρα, είδε, στο δρόμο που πήγαινε στους βάλτους, ένα καπετάνιο των γενιτάρων, ψηλό και χοντρό, με μακριά μαύρα

— Σάν να μου φαίνεται πως δεν σάς βανά πολύ το χέρι σας! (Από την «France Dimanche»)

ρα μουστάκια, καθάλλα σ' ένα άφρισμένο αλόγο. — Η Χαράτζα σταμάτησε, ενώ οι γενιτάροι της φρουράς, ακούγοντας τον καλπασμό, έτρεχαν, με τα όπλα στο χέρι... — Σταθήτε, κυρία! φώναξε ο καθάλαρης, σφίγγοντας απότομα τα χαλινάρια του αλόγου του για να το συγκρατήσει. Μήπως τυχόν είσατε ή ανεψιά του μεγάλου ναυάρχου Άλη - Πασά; — Εσύ, ποιος είσαι; ρώτησε η Χαράτζα, κυττάζοντας τον αγέροχα, με τα φρυδια ζαρωμένα. — Όπως βλέπετε, είμαι καπετάνιος των γενιτάρων. Έρχομαι απ' το στρατόπεδο της Αιμοχώστου... Έφτα ώρες τώρα τρέχω με τ' αλόγο. — Ναι, είμαι ή ανεψιά του μεγάλου ναυάρχου. — Τυχρός είμαι! Φοδόμουν, μη δέν σάς εύρισμα στον πύργο... Είν' εδώ ακόμην οι Χριστιανοί; — Άνακρίσι μου κάνεις; είπτε η Χαράτζα, λίγο πειραγμένη. Δεν είμαι, ύποβέτω, κανείς αξιωματικός του Μουσταφά!... — Με συγχώρητε, κυρία, αλλά διάζομαι. Τόχουμε έμεις αυτό το συνήθειο... — Έσεις;... Ποιος είσαι; — Ήμουν άλλοτε Χριστιανός Πολωνός. Τώρα είμαι Τούρκος και πιστός όπαδός του Προφήτη. — Ά, είσαι εξωμότης... πρόσφερε ή Χαράτζα με κάποια περιφρόνησι. — Μπορεί καθέννας να μετανοιώσει και ν' αλλάξη θρησκεία, κυρία... Όπωςόηποτε, είμαι σήμερα Τούρκος κι' ήρθα εδώ για να σάς προσφέρω μια πολύτιμη ύπηρεσία. — Τί είδους ύπηρεσία; — Σας ρώτησα αν βρίσκωνται ακόμην εδώ οι Χριστιανοί. — Δεν καταλαβαίνω ποιους έννοεις... — Εκείνους που ήρθαν για ν' άπελευθερώσουν ένα κάποιο ύποκομητα Λά Ουσιέρ. — Ήταν Χριστιανοί;... φώναξε ή Χαράτζα χλωμιάζοντας. — Άμ' τότεγα εγώ πως θα περνούσαν για Γούρκοι. — Πώς λέγεσαι, εσύ; — Μ' έλεγαν άλλοτε καπετάν - Λακζίν - σκυ, όταν ήμουν Χριστιανός. Τώρα έχω ένα τουρκικό όνομα, που σίγουρα θα σάς είνε άγνωστο. Πώς μπορεί άλλωστε να θυμάσαστε τόσους και τόσους Τούρκους καπετάνιους;... Μα πείτε μου, κυρία, είν' εδώ;... Άπαντήστε μου! — Μ' εξαπάτησαν λοιπόν; μούγκρισε με λύσσα ή Χαράτζα. — Ο Χαμίτ... — Ο δὴν Χαμίτ ήταν στην πραγματικότητα ο καπετάν - Φουρτούνας. — Ο καπετάν - Φουρτούνας;... — Άκούστε, κυρία! είπτε ο Πολωνός, βλέποντας να πλησιάζουν οι γενιτάροι της συνοδείας της Χαράτζα. Μου φαίνεται πως το μέρος αυτό δεν είνε πολύ κατάλληλο για μια έμπιστευτική συνομιλία. — Έχεις δίκιο! παραδέχθηκε ή ανεψιά του πασά. Έλα μαζί μου! Διέσχισαν την αύλη, ξεκαβαλλίκεψαν και μπήκαν σ' ένα σαλόνι του ίσογειού, επί - λωμένο μ' ανατολίτικη κομψότητα. — Η Χαράτζα έκλεισε γρήγορα την πόρτα και είπτε, τρέμοντας από ανυπομονησία: — Μίλησε τώρα! Μούλεγεσ ότι ο Χαμίτ είνε Χριστιανός; — Είνε ο περίφημος καπετάν - Φουρτούνας που νίκησε σε μια περίφημη μονομαχία, μπροστά στην Αιμοχώστο, το Λέοντα της Δαμασκού. — Ο Χαμίτ νίκησε το Λέοντα; φώναξε ή Χαράτζα. — Και τον πλήγωσε μάλιστα, κυρία. Θα μπορούσε και να τον σκοτώσει ακόμην, αλλά του χάρισε τη ζωή. — Όστε λοιπόν δεν είνε αληθινά φίλος του Μουλέυ - έλ - Καντέλ αυτός ο νέος Χριστιανός. Είπτε ψέματα! — Καθόλου, κυρία! Ο Τούρκος κι' ο Χριστιανός δεν είνε πιά έχθροι. Μπορώ μάλιστα να σάς πω ότι ο πρώτος έσωσε το δεύτερο, όταν ο Μουσταφά κυριέψεν την Αιμοχώστο και διάταξε τη γενική σφαγή των ύπεροπιστών της. — Ο Χαμίτ Χριστιανός;... μουμούρισε ή Χαράτζα, συλλογισμένη. — Άνασκήωσε ξαφνικά τους ώμους της και είπτε: — Τί με νοιάζει αν πιστεύη στο Μω-

άμεθ ή στο Σταυρό; Είνε πάντως όμορφος, περήφανος και μεγαλόκαρδος. — Ο Πολωνός χαμογέλασε σαρκαστικά και ρώτησε: — Όμορφος ή όμορφη, κυρία; — Άνεψιά του μεγάλου ναυάρχου τον κύτταξε με τροίο σχεδόν. — Τί θές να πής, καπετάνιε; πρόσφερε με τρεμουλιαστή φωνή. — Σας ρώτω, κυρία, αν πρέπει να λέμε το Χαμίτ όμορφο ή όμορφη, περήφανο ή περήφανη, μεγαλόκαρδο ή μεγαλόκαρδη! Ίσως να κάνετε λάθος στην αληθινή του προσωπικότητα. — Τί λες;... φώναξε ή Χαράτζα, που είχε γίνει κατακόκκινη. — Άρπαξε τον καπετάνιο απ' το μπράτσο και τον τράνταξε μανιασμένα. — Τί λες;... ξαναείπτε. — Λέω ότι ο ωραίος Χαμίτ, ή καπετάν Φουρτούνας, δεν είνε παρά ή δούκισσα Έλεονώρα του Έμπολι! — Είνε γυναίκα;... — Ναι, κυρία! — Η Χαράτζα έβγαλε ένα ούρλιασμα πληγμένου θηρίου κι' έφερε τα δυο χέρια της στην καρδιά της. — Με γέλασε!... Με κορόϊδεψε!... Μ' έξευτέλισε! μουμούρισε. — Άνοιξε με όρμη την πόρτα και φώναξε: — Μετιούμ! — Ο Μουσουλμάνος καπετάνιος, που κάπνιζε σε μια γωνία της αύλης, ξαπλωμένος σ' ένα χαλί, έτρεξε άμέσως κοντά της. Βλέποντας την με το πρόσωπο αλλοιωμένο, τα μάτια φλογισμένα, τα χείλη άφρισμένα, νόμισε πως την είχε προσβάλει ο Πολωνός, κι' άπλωσε το δεξιό χέρι του για να τον άρπάξει απ' το γαϊκά, ενώ με τ' άριστερο τραβούσε το γιαταγάνι του. — Όχι, όχι! τον σταμάτησε ή Χαράτζα. — Που είνε ή γαλέρα σου; — Άγκυροβολημένη πάντα στον κόλπο του Ντόζ. — Φύγε άμέσως με το καλλίτερο αλόγο σου, πάρ' την και κυνήγησε μ' αυτήν το πλοίο που έφερε εδώ εκείνο το Χαμίτ... Είνε όλοι τους Χριστιανοί!... Μας εξαπάτησαν!... Τρέξε, Μετιούμ! Και φέρε μου το Χαμίτ ζωντανό! Το άπαιτάω!... — Πριν βασίλειψη ο ήλιος, απάντησε ο Τούρκος, ή «Ναριάς» μου θαχαι αιχμαλωτίσει το καράβι τους, και θαχαι έκδικηθαι για τη σπαθιά που μούδωσε εκείνος ο θρασύς!...

Ελευθερία

Ενώ ο Τούρκος καπετάνιος κι' ο Πολωνός εξωμότης καλπαζαν μαζί προς τον κόλπο του Ντόζ, το πλοίο της Έλεονώρας ταξείδευε γοργά, με ούριο άνεμο, προς τη Σούδα, όπου σκόπευαν να ξαναγυρίσουν οι επιβάτες του πριν άφίσουν όριστικά το νησί. — Η δούκισσα είχε αποφασίσει να ξαναδὴ για τελευταία φορά το Λέοντα της Δαμασκού, που του χρωστούσε τη ζωή της και την ελευθερία του ύποκομητος. Ήθελε άλλωστε να επιστρέψη το πλοίο και να δρὴ εν' άλλο... μολονότι οι Έλληνες εξωμότες της είχαν έκφρασει την επιθυμία τους να την ακολουθήσουν στην Ιταλία και να ζήσουν εκεί στο έξῃς. — Μόλις το πλοίο είχε προσπεράσει το ακρωτήριο κι' είχε κρυφθαι απ' τα μάτια των γενιτάρων και της Χαράτζα, ή δούκισσα είχε κατέβη τρέχοντας στην καμπίνα, όπου την περίμενε ο ύποκομης μ' ευκολονόητη αγωνία. Δυο κραγές δγῆκαν απ' τα χείλη και των δυο συγχρόνως: — Έλεονώρα!... — Γκαστόν!...

Ο ύποκομης πήρε ανάμεσα στα χέρια του το λεπτό και ωραίο πρόσωπο της αγαπημένης του και την κύτταξε με λατρεία. Το βλέμμα του άκτινοβολούσε απ' τον πυρετό που βασάνιζε το άδυνατισμένο του κορμί, ρουφηγμένο απ' τις δδελλες. — Είχα μάθει ότι ήρθατε στην Κύπρο, Έλεονώρα, είπτε ο ύποκομης. Κι' ή έλπίδα πως θα σάς ξανάβλεπα μια μέρα, με συγκρατούσε, μούδινε τη δύναμη ν' αντιμεταπίζω τα πιο φοβικά μαρτύρια, χωρίς να νάσω το θάρος μου. — Πως! Ξεράστε, Γκαστόν ότι ήμουν στην Κύπρο; φώναξε ή δούκισσα. — Ναι. Η φῆμη του καπετάν - Φουρτούνα είχε φτάσει ως τον πύργο του Χουσιόφ, ή μάλλον ως τους βάλτους!

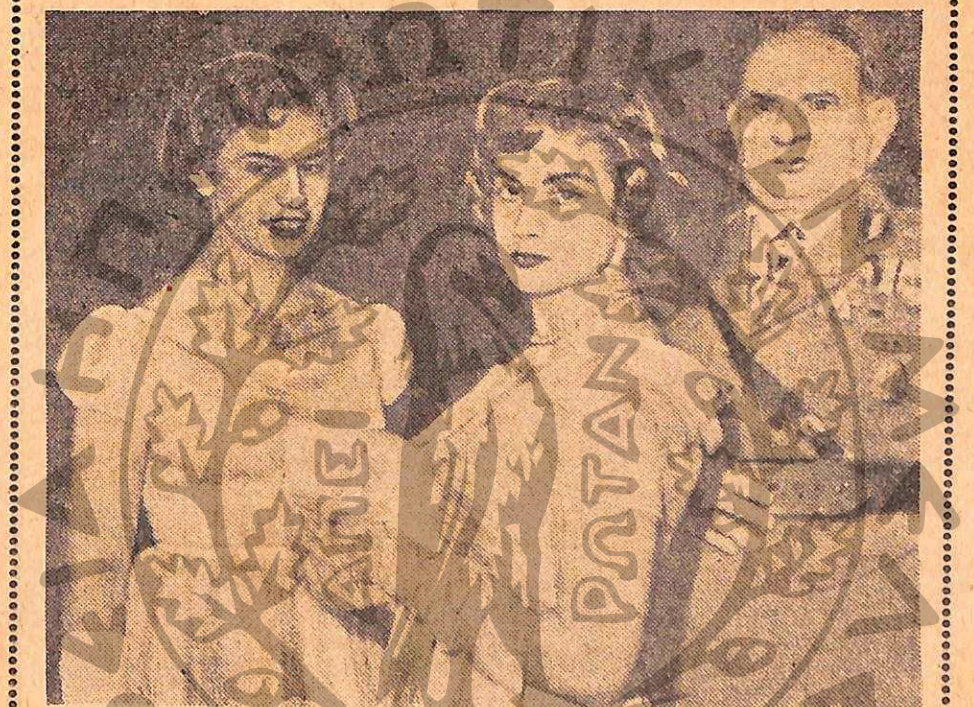
— Μα πως;...

— Ένας Χριστιανός, που τον είχαν αιχμαλωτίσει οι Τούρκοι σε μιαν έξοδο των πολιορκημένων της Αιμοχώστου και που τον είχαν δώσει για συντρόφο στο ψάρεμα της βδέλλας, μου είχε μιλήσει για τον καπετάν - Φουρτούνα. — Απ' την περιγραφή αυτού του πολεμιστού και του πιστού σκλάβου που τον συνόδευε, μάντεψα ότι ο καπετάνιος που θαύμαζαν όλοι οι Χριστιανοί της Αιμοχώστου, δεν ήταν άλλος από σάς!

Καταλαβαίνετε, Έλεονώρα, ότι λίγο έλειψε να τρελλαθώ τότε απ' τη χαρά μου! Έσεις στην Αιμοχώστο!... Ήταν ή ωραιότερη είδησι που μπορούσε να χαροποιήση την ψυχή μου, την πληγωμένη από τόσους πόνους και ταπεινώσεις. — Μου φαίνεται σαν όνειρο που σάς βλέπω επιτέλους ελεύθερο, εδώ, αντίκρυ μου, έπειτα απ' όσα περάσαμε!...

Είμαι περήφανος που χρωστάω την ελευθερία μου σε σάς, στην τόλμη σας, στην αξία του σπαθιού σας. — Έκανα ότι θα μπορούσε να κάνη κάθε άλλη γυναίκα. Τίποτε παραπάνω, αγαπῆτε μου Γκαστόν. — Όχι! είπτε ζωηρά ο ύποκομης. Μόνο μια δούκισσα του Έμπολι μπορούσε νάχη τόσο θάρρος. Καμμία άλλη δεν θα τολμούσε νάρθη εδώ, και ν' άψηρήσει κινδύνους που θα τρόμαζαν ακόμην και τους γενναίους Χριστιανούς πολεμιστάς!... Νομίζετε πως δεν έμαθα ότι νίκησατε τον καλύτερο ξιφομάχο του μουσουλμανικού στρατού; — Πως το ξέρετε, Γκαστόν; — Ο στρατιώτης που μου μίλησε για σάς και για τον Έλ - Καντούρ, μου διηγήθηκε επίσης και τη μονομαχία σας. — Ά, ήταν ένα παικνιδάκι! είπτε ή δούκισσα χαμογελώντας. — Κι' όμως κανείς Χριστιανός δεν τολμούσε να το αναλάβη, απάντησε ο ύποκομης. — Γιατί οι άλλοι δεν είχαν την εύτυχία να διδαχθουν ξιφομαχία απ' τον καλλίτερο όπλομάχο της Νεαπόλεως... Στον πατέρα μου χρωστάω αυτή τη νίκη. — Και στο θάρρος σας, Έλεονώρα.

— Άς μη μιλούμε πιά γι' αυτό, Γκαστόν... Άλήθεια, σε λίγο πιστεύω να σάς συστήσω τον αντίπαλό μου. — Ποιόν; Το Μουλέυ - έλ - Καντέλ; ρώτησε με έκπληξι ο Λά Ουσιέρ. — Βρισκόμαστε εδώ χωρίς σ' αυτόν. Το πλοίο είνε δικό του. Του όφειλω τη σωτηρία μου. Δίχως τη βοήθειά του, δεν θα κατάρθωνα ποτέ να βγώ ζωντανή απ' την Αιμοχώστο. — Δεν υπάρχει φόβος να μάς προδώσει; ρώτησε ο ύποκομης με κάποια ανησυχία. — Όχι. Είναι τόσο μεγαλόκαρδος! Κι' άλλωστε, αν εγώ του χρωστάω τη σωτηρία μου, αυτός μου χρωστάει τη ζωή του. — Ξέρω, του την χροιάστε, ενώ μπορούσατε να τον σκοτώσετε. Όστόσο... εγώ δεν θα είχα τόση έμπιστοσύνη σ' ένα Τούρκο! — Μην έχετε κανένα όδο, Γκαστόν. Αυτός διαφέρει απ' τους άλλους Μουσουλμάνους. — Έπειτα θα φύγουμε για την Ιταλία... δεν είν' έτσι, Έλεονώρα; — Ναι, Γκαστόν. Δεν έχουμε πιά να κάνουμε τίποτα στην Κύπρο. Η Ένετική Δημοκρατία έκκατέλειψε στην τύχη του αυτό το νησί, δεν σκοπεύει να επιχειρήσει να το ξανακαταλάβη. Θα πάμε λοιπόν στη Νεάπολι κι' εκεί θα ζήσουμε εύτυχισμένοι και θα ξεχάσουμε όσα περάσαμε. Με το γλυκό κλίμα της, θα συνέλθετε γρήγορα απ' τα μαρτύρια που ύποφέρατε απ' τη σκληρή Χαράτζα. — Άς ανεβούμε τώρα στη γέφυρα, Γκαστόν. Δεν θα ήσυχάσω τελείως, παρά μόνον όταν θ' αντικρύσουμε τις ιταλικές άκτες. — Μας άπειλει μήπως κανείς άλλος κίνδυνος; ρώτησε ο ύποκομης. — Δεν είμαι ήσυχη, Γκαστόν... Φοβάμαι καμμία έκδικησι εκ μέρους της Χαράτζα. Αυτή ή γυναίκα είναι σκληρή και δραστήρια, και μπορεί να βασισθαι στις γαλέρες του θείου της. — Μα άκουσα ότι ο τουρκικός στόλος βρισκόταν άγκυροβολημένος στο λιμάνι της Λευκωσίας, είπτε ο ύποκομης. Πριν να φτάση εδώ, έμεις θαμάσατε πολύ μακριά. — Θα μείνουμε στην Κύπρο μόνον όσο χρειάζεται για να ναυλώσουμε εν' άλλο

ΕΝΑΣ ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΟΜΟΦΙΑΣ

Στο Παρισινό Μέγαρο των Ήλων, κατοικία του Έλλου Προέδρου της Δημοκρατίας, έγινε, όπως κάθε χρόνο, στα τέλη Ιανουαρίου, η μεγάλη δεξίωση του διπλωματικού σώματος. Οι καλεσμένοι: ένοι πρεσβευτές και διπλωμάτες, Γάλλοι ύπουργοί και άνωτεροι δημόσιοι λειτουργοί, ανήλθαν σε 1.200. Μεταξύ των άλλων καλεσμένων ήταν έφοτος και ο στρατιωτικός ακόλουθος της εν Παρίσιος πρεσβείας μας, στρατηγός Μπουλαλάς που συνοδεύταν από τις δυο κόρες του Μαρία, 19 χρόνων και Λίνα 18. Οι δυο αυτές νέες χαρακτηρίστηκαν από τον φωτορεπόρτερ του γαλλικού περιοδικού «Match» ως οι πιο όμορφες κοπέλες της βραδιάς.

πλοίο. "Επειτα θά σαλπάρουμε άμέσως για την Ιταλία.
— "Ας άνεδοϋμε στη γέφυρα, "Ελεονώρα. "Ο θαλασσινός άέρας θά μού κάνει πολύ καλό, έπειτα άπ' τού μολυσμένο άέρα τών βόλταν.
"Ο ύποκόμης πήρε άπ' τού χέρι τή δούκισσα κι' άνέβηκαν μαζί στο κατάστρωμα.

Τό πλοίο τους είχε άπομακρυνθί άρκετά άπ' τόν κόλπο τού Χουσσίνφ, και γλυ-στρώσε, έλαφρό σαν πουλί, πάνω στά γαλάνα νερά τής Μεσογείου, προς τού νότο.

Οι άκτες τού νησιού, πολύ κοφτές κι' άπόκρημες στο μέρος αυτό, άπέιχαν λίγα μίλια.

— Πώς πάμε, μπάρμπα - Στάκε; ρώτη-σε ή δούκισσα τού γερο - ναυτικό, που τή χαιρέτησε βγάινοντας τού κασκέτο του.

— Πολύ καλά, κυρία. Τό καρδάκι μας πετάει καλλίτερα κι' άπό γαλέρα... Είνε εύχρηστημένος ό κύριος ύποκόμης άπ' τού κόλπο μας;

— Θέλω νά σου σφίξω τού χέρι, καλέ μου άνθρωπε! άπάντησε ό Λά Ουσιέρ.

— Είναι μεγάλη τιμή για μένα, άρχοντά μου! είπε ό μπάρμπα - Στάκε μέ φανε-ρή άμνηστία.

— Καλημέρα, άφέντη! πρόσφερε μία άλ-λη φωνή, τή στιγμή εκείνη.

— "Α, ό μαυρομούρη!... μουρμούρισε ό μπάρμπα - Στάκε, βλέποντας νά ξεπρο-βάλλη ό "Ελ - Καντούρ πίσω άπ' τόν ύ-ποκόμητα. Τί μούτρο πούχει! Σάν νάναι σε κηδεία...

Πραγματικά, τού πρόσωπο τού "Αραβός δέν φαινόταν καθόλου χαρούμενο και τά μαύρα μάτια του ήσαν βουρκωμένα...

— Εσύ, καλέ μου "Ελ - Καντούρ! φά-ναζε ό ύποκόμης. Πόσο εύτυχής είμαι πού σε βλέπω!...

— Κι' εγώ τού 'ίδιο, κύριε ύποκόμης... ά-πάντησε ό "Αραφ, προσπαθώντας νά δώ-ση χαρούμενη έκφραση στη φυσιογνωμία του. "Ημουν περισσότερο άπό βέβαιος ότι θά κατορθώναμε νά σε γλυτώσουμε άπ' τή σκλαβιά. Νά πού έγινε... και τώρα θά-σαι, βέβαια, εύτυχισμένος.

— "Ω, ναι, άπέραντα εύτυχισμένος! ά-πάντησε ό ύποκόμης. "Ελπίζω νά μη μέ χωρίση πιά τίποτε άπ' τή γυναίκα πού αγαπάω.

Μιά σύσπασε άλλοίως τού πρόσωπο τού "Αραβός. Κράτησε όσα μία άστραπή.

— "Ωστόσο ή δούκισσα τήν είχε αντίληφθί... Τώρα, άρχοντά, δέν χρειάζεσαι πιά τίς ύπηρεσίες μου, είπε ό "Ελ - Καντούρ. Τό καθήκον μου τελείωσε. Καί θάθελα νά

σου ζητήσω μία χάρι πού μου άρνήθηκε ή κυρία.

— Ποιά χάρι; ρώτησε ό ύποκόμης μέ κάποια έκπληξι.

— Νά μη μέ πάρτε μαζί σας στην Ι-ταλία.

— Ελ - Καντούρ!... φώναξε έπιτακτι-κά ή δούκισσα.

Θάθελα πολύ νά ξαναδώ τήν πατρί-δα μου... είπε ό "Αραφ, κάνοντας πώς δέν άκούσε τή φωνή τής κυρίας του. "Ισως δέν θά ζήσω πολύ άκόμα, γιατί νοιώθω τόν έαυτό μου άπελπισμένο κι' άπέραντα κου-ρασμένο. Ποθώ λοιπόν νά ξαναγρίσω έ-κει κάτω... "Ονειρεύομαι κάθε νύχτα τις έρήμους τής "Αραβίας, τά πράσινα φοι-νικόδεντρα, τή γυνή μέ όμορφη γή που τήν ψήνει ό ήλιος και τή λούζουν τά κύματα τής "Ερυθράς θαλάσσης.

»Εμείς οι γυιοί τής έρήμου δέν ζούμε πολ... κι' όταν νοιώθουμε νά πλησιάζη ό θάνατος, δέν έχουμε πιά παρά μία έπιθυ-μία: νά κοιμηθούμε στην άμμο, στη σκιά μιας χουρμαδιάς!...

» Παρακάλεσε λοιπόν τή γυναίκα πού ά-γαπάς νά δώση στο φτωχό σκλάβο τήν έ-λευθερία του!

— Θέλεις λοιπόν νά μάς άφήσης, "Ελ-Καντούρ; ρώτησε ή δούκισσα.

— Ναι, άν μου τού έπιτρέψης.

— Μά γιατί, εσύ πού ανατράφηκες κον-τά στη μνηστή μου, εσύ ό προστάτης της κι' ό οδηγός της, θέλεις νά χωρίσης άπό μάς; έπέμεινε ό ύποκόμης. "Η Νεάπολις είναι ωραιότερη άπ' τήν Αραβία, τού πα-λάτι τών δουκών τού "Εμπολι πιδ άνετο άπό μία σκηνή τής έρήμου... Μίλησε λοι-πόν!

— "Ο "Ελ - Καντούρ είχε μισοκλείσει τά μάτια του. "Η δούκισσα, πού είχε καταλά-βει άπό καιρό τή μυστική φλόγα πούκαίγε τήν καρδιά τού άγριου άπ' τού τέκνου τής "Αραβίας, τόν κύτταζε έπιμονά.

— Τό θέλεις, "Ελ - Καντούρ; τόν ρώ-τησε.

— Ναι, κυρία, άπάντησε ό "Αραφ μέ ύπόκωφη φωνή.

— Και δέν θά νασταλήσης τήν κυρία σου, πού ήσουν ό παιδικός της σύντροφος;

— "Ο Θεός είναι μεγάλος!

— Όταν φύγουμε άπ' τήν Κύπρο, θά-σαι έλεύθερος, πιστέ μου "Ελ - Καντούρ.

— Εύχαριστώ, κυρία, άπάντησε άπλά ό "Αραφ.

Δέν πρόσθεσε τίποτε άλλο. Τυλίχτηκε σφιχτά μέ τού μπουνουζί του και πήγε νά καθήση στην πόρρα, ενώ ό ύποκόμης κι' ή δούκισσα χαιρετούσαν τους ναυτικούς πού παρατάσσονταν στο πέρασμά τους.

"Ο μπάρμπα - Στάκε τους πλησίασε, μαζί μέ τού Νικόλα.

— Κυρία, είπε, ξεχάσατε τού πλήρωμα τού τρεχαντηνού...

— Τους Τουρκούς ναύτες;

— Ναι. Αυτά τά βρωμόσκυλα είναι γε-ρά δεμένα και κλεισμένα στ' άμπάρι μας. Μπορεί ώστόσο νά μάς φέρουν μεγάλους μπελάδες! "Θέλω λοιπόν νά μου πητέ τί θά τους κάνουμε.

— Τί μάς συμβουλεύετε, σείς; ρώτησε ή δούκισσα τους δυό άντρες.

— Εγώ, άν ήταν στο χέρι του, θά τους πετούσα όλους στη θάλασσα, δεμένους χει-ροπόδαροι! άπάντησε άδίστακτα ό μπάρμ-πα - Στάκε.

— Εγώ θά τους έδερνα ως που νά ξε-ψυχήσουν, πρόσθεσε ό Τζιώτης.

— Μά δέν μάς έκαμαν κανένα κακό, οι δυστυχισμένοι! είπε ή δούκισσα.

— Είναι Τουρκοί, κυρία.

— Άλήθεια, μπάρμπα - Στάκε. Μά γι' αυτό άκριδώς έμείς οι Χριστιανοί πρέπει νά φανούμε γενναίωψυχοι. Δέν είν' έτσι Γκαστόν;

— "Ο ύποκόμης έκαμε μία κίνηση έπιδο-κίμασίας.

— Θά τους βγάλουμε λοιπόν στη στε-ριά; ρώτησε ό γερο - θαλασσόλυκος, λίγο στενοχωρημένος για τήν υπερβολική εκεί-νη μεγαλοψυχία.

Κούνησε τού κεφάλι του, κι' έπειτα πρόσ-θεσε:

— Ξέχασα νά σας πώ, κυρία, ότι οι ναύτες μας πού βούλιαξαν τού τρεχαντη-νί, βρήκαν στ' άμπάρι τόν δυό μεγάλες κάσ-σες, προωρισμένες σίγουρα για τήν πυρ-γοδέσποινα τού Χουσσίνφ.

— Τις άνοίξεις;

— Ναι. Καί βρήκα μέσα κάτι ωραιό-τατα τουρκικά γυναικεία φορέματα. "Θέ-λετε νά τά φέρουν στην καμπίνα; Μού φαί-νεται πώς δέν έχετε πιά λόγο νά φοράτε άντρικά, τώρα πού βρίσκεται εδώ ό κύριος ύποκόμης, έτοιμος νά σας υπερασπισθί.

— Δέν είν' άσχημη ή ιδέα νά γίνω και τουρκάλα! άπάντησε ή δούκισσα. Βέβαια, ό καπετάν - Φουρτύνος κι' ό Χαμίτ δέν έχουν πιά λόγο νά άρξέζω.

— Θάσαστε πιδ έλκυστική μέ γυναι-κεία φορέματα, είπε ό ύποκόμης, και δέν θά ξεμυαλίσετε πιά τις γυναικείες. "Εμαθα πώς ή Χαράτζα σας είχε έρωτευθί τρελλά, περνώντας σας για Μουσουλμάνο πρίν-κηπα.

— Θά γελούσα πολύ μ' αυτό τού είδύλ-λιο, άν δέν ήσαστε σείς στη μέση... "Αν μάθαινε τήν αλήθεια, πού έξερει πόσο ά-κριβά θά μ' έκανε νά πληρώσω τήν άπάτη αυτή!

— Δέν θά βγαίνατε ζωντανή άπ' τά νύχια αυτής τής θύνας.

— Ελπίζω ότι τώρα πιά δέν θά μέ ξα-ναδή... έκτός άν έρθη νά μέ βρή στη Νεάπολι ή στη Βενετία!

— Είναι πολύ άπίθανον αυτό, κυρία... είπε ό μπάρμπα - Στάκε, πού είχε πλησι-άσει πάλι, άφού είχε δώσει διαταγή σέ μερικούς ναύτες νά μεταφέρουν στην καμ-πίνα τις κάσες μέ τά φορέματα. "Ωστό-σο δέν βρισκόμαστε άκόμη τόσο μακριά, ώστε νάμαστε προφυλαγμένοι άπό κάθε κίνδυνο.

— Κανείς δέν μπορεί νά τής φανέρωσε πώς είμαι γυναίκα.

— Χμ... Ποιός ξέρει!... Δέν λείπουν ποτέ οι πρόσδοτες.

— Γίνατε άπαισιόδοξος, μπάρμπα - Στάκε;

— "Α, όχι, κυρία! "Ωστόσο, θάθελα νά-χαμε φτάσει τώρα κοντά στις Ιταλικές άκτες, γιατί μ' άνησυχούν τά καπρίσια τού άνέμου! Βλέπω πού άρχίζει ν' άδυνα-τίζη, και φοβάμαι πη μάς σταματήσει έ-δώ καμιά μπουνάτσα!

— Έχουμε άπομακρυνθί πολύ άπ' τού Χουσσίνφ; ρώτησε ό ύποκόμης.

— "Ως είκοσι μίλλια μόνον, άρχοντά μου.

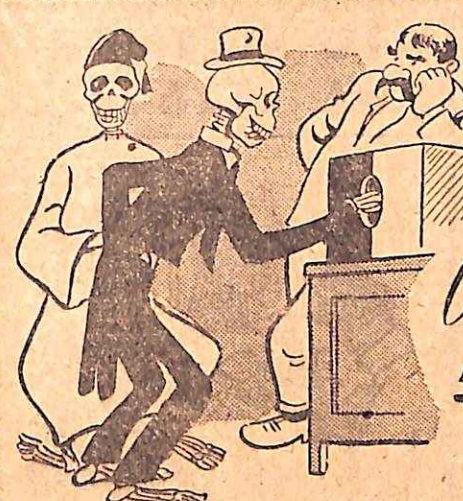
— Μάς άπειλεί κανείς κίνδυνος;

— "Οχι, για τήν ώρα.

— "Ετοιμάστε μας λοιπόν νά φάμε, μπάρμπα - Στάκε.

— Εγώ θά πάω νά λεηλατήσω τις κάσ-σες τής... άρραβωνιαστικής μου! είπε ή δούκισσα γελώντας.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΣ: "Η συνέχεια.

κλογικού νόμου» και νά άκυρώση στο τέ-λος τήν έκλογή, όποτε άνεκηρύσσεται βου-λευτής ό Κωλεττικός ύποψήφιος, πού δέν είχε μέν ψηφισθί άπό τού λαό, αλλά ήταν... νομοταγής!

Οι άκόλουθοι στίχοι τής έποχής χα-ρακτηρίζουν άρκετά τήν αποθώσι τής καλπονοθεύσεως:

Οι καλπονοθεύσεις ΚΑΙ Η...ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΤΟΥΣ

Στά πολή «καλό χρόνια»

Βουλευτήν εις τας "Αθήνας
μ' έφερεν ή έξουσία,
ενώ ουτε μέ γνωρίζει
ή λαμπρή μου επαρχία.
Παραγέμισαν τις κάλπες
αί άρχαι και διαφόρους
ζωντανούς και πεθαμένους
έδωκαν ως ψηφοφόρους,
κι' ήλθα ν' αντιπροσπεύσω
στην όμνηγυι τού Γένους,
ζώντανους και πεθαμένους...

Τή μακαρία εκείνη έποχή, τού Κόμμα πού βρισκόταν στην Κυβέρνησι και είχε τού πρόνομο νά κάνει τις έκλογές, είχε τήν έπιτυχία στην τσέπη του. Γιατί έρ-ρύθμιζε κατά τις έπιθυμίες του όλα τά σχετικά μέ τις καλπονοθεύσεις, στις ό-ποιες, πρέπει νά σημειωθί, έπαιζαν ση-μαντικώτατο ρόλο οι... πεθαμένοι.

Στις έκλογές τού 1844 είχαν έκτεθί στη Σκιάθω δυό ύποψήφιοι: ένας τού Κω-λέττη κι' ένας τού Μαυροκορδάτου. "Ο αντίπαλος τού Κωλεττικού ύποψηφίου πήρε τή συντριπτική πλειοψηφία, αλλά τελικά άνεκηρύχθη βουλευτής ό άγρίως καταψηφισθείς Κωλεττικός. Νά πώς έφα-ντο τήν έκλογή τού άντιπολιτευόμενου ύπο-ψηφίου, ή κοινοβουλευτική έπιτροπή — Κωλεττική κατά τή μεγάλη πλειοψηφία της — έφού έξήτασε όλες τις λεπτομέ-ρειες και δέν εύρισκε τίποτε τού παράνο-μο, άνεκάλυψε τελικά ότι ή κάλπη του εί-χε κάποιο... ρόλο. Αυτό ήταν... φο-δερό.

— "Η έκλογή είναι παρόνομος! έφώ-ναναν τά Κυβερνητικά μέλη τής έπιτρο-πής.

— Άδικα διεμαρτύροντο οι άντιπολιτευό-μενοι. "Η έκλογή άκυρώθηκε και άνεκη-ρύχθη βουλευτής ό ύποψήφιος τής συμπο-λιτευέως, πού δέν ψηφισθηκε μέν άπό τους Σκιαθίτες, αλλά τού όποιου ή κάλ-πη έτυχε νά μην έχη... ρόλους!

Στις έκλογές τού 1844 συνέβη και τού έξης: "Αντιπολιτευόμενος ύποψήφιος στην Τήνο ήταν ό Ν. Βιτάλης, ό όποιος ψηφί-σθηκε μέ μεγάλο ενθουσιασμό άπό τους συμπατριώτες του. Αυτό, φυσικά, δέν ή-ταν δυνατόν νά γίνη άνεκτό άπό τού Κόμ-μα τού Κωλέττη, τού όποιο διεκήρυξε ότι οι ψήφοι πού πήρε ό Ν. Βιτάλης δέν ά-νήκαν σ' αυτόν, αλλά σέ κάποιον άλλον Ν. Βιτάλη — συμπολιτευόμενο αυτόν —, ό όποιος μ' όλα ταύτα είχε δηλώσει δη-μοσία πρό των έκλογών ότι παραιτείται τής ύποψηφιοτήτος του! Αυτό δέν είχε σημασία για τού Κόμμα. Τό ότι άνομα-ζόταν Ν. Βιτάλης ήταν άρκετό για νά τού δώση τού δικαίωμα νά διεκδικήση τις ψήφους τού αντίπαλου του και νά βρεθί βουλευτής χωρίς νά τού ύποψιάζε-ται.

Στό ζήτημα των συνωνυμών έδινε με-γάλη σημασία τού Κόμμα τού Κωλέττη, όταν είχε τή σπουδαία εύκαιρία νά κάνει αυτό τις έκλογές. "Οταν διεπίστανε ότι σέ μία περιφέρεια ή αντίπαλος ήταν πανί-σχυρος, άναζητούσε κάποιον συνώνυμο — δέν ήταν πολύ δύσκολο νά τόν ανακαλύ-ψη — τόν έχριε ύποψήφιο και κατάρθωνε

στό τέλος νά τόν άνακηρύξη και βουλευ-τή μέσον τής έξελεγκτικής έπιτροπής τής Βουλής, ή όποία έδεβαίνανε ότι οι ψήφοι άνήκαν στον κυβερνητικό ύποψήφιο κι' ό-χι στον άντιπολιτευόμενο. Κι' άς έπαιρνε

Οι τραμπούκοι έπαιζαν τεράστιο ρόλο στην πολι-τική κίνηση τής παλιές έποχής. "Από τά καθή-κοντά τους τού κυριώτερο ήταν ν' άνατρίπουν τις κάλπες...

στην πραγματικότητα ό κυβερνητικός τού ένα δέκατο των ψήφων! Αυτό συνέβη και μέ δυό Ι. Χατζοπούλους στην Εύρυτα-νία.

Στά παλιά χρόνια λοιπόν — μέχρι τού 1910 — οι καλπονοθεύσεις είχαν άναχθί σέ περιωπή έπιστήμης. "Οταν δέν ύπήρχε δυνατότης νά γίνη ή νοθεία με... νόμιμα μέσα, τά Κόμματα προσέ-φευγαν στην βία. Οι τραμπούκοι έπαιζαν τεράστιο ρόλο στην πολιτική κίνηση τής παλιές έποχής. "Από τά καθήκοντά τους, τού κυριώτερο ήταν νά ανατρίπουν τις κάλπες στα τμήματα εκείνα όπου ήσαν βέβαιο ότι τού Κόμμα δέν είχε ελπίδες έπιτυχίας. "Ενας άλλος σπουδαίος τρό-πος νοθείας ήταν τού... λάδωμα των καλποφυλάκων, οι όποιοι άνελάμβαναν τήν ύποχρέωση νά μεταφέρουν τά σφαίρι-δια των ύποψηφίων άπό τού «όχι» στο «ναι».

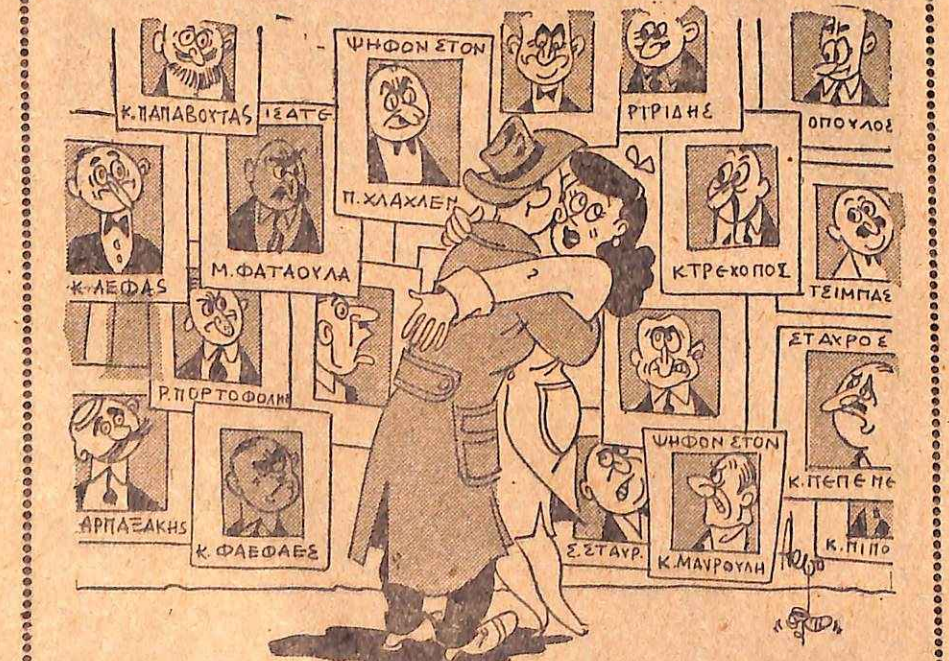
Και, όσο κι' άν φαίνεται δύσκολο, τά κατάφεραν μία χαρά, φθάνει νά ήταν γενναία ή δόσις τού λαδώματος.

Σέ άλλες περιπτώσεις, ή Κυβέρνησις πού έκανε τις έκλογές και πού κινητο-ποιούσε όλα τά παρόνομα μέσα, όταν έ-βλεπε τήν εξέγερσι των αντίπαλων της και τής κοινής γνώμης κι' αντιμετώπιζε τόν κίνδυνο νά ματαιωθούν τά... άγαθή άποτελέσματα των νοθείων, διεκήρυξε ότι «ψίστη έθνικά συμφέροντα επιβά-λουν νά καταπαύση ό περί τής έκλογής θόρυβος και αί έκθεταύσαι τού γόητρον τής "Ελλάδος εις τού έξωτερικόν συκοφαν-τικά περί νοθείων διαδόσεις!».

Φυσικά, δέν είναι αυτά τά μόνα περι-στατικά πού αναφέρει ή ιστορία των έ-κλογών στην "Ελλάδα. "Οχι μόνο ή Κυ-βέρνησις τού Κωλέττη, αλλά σχεδόν όλες οι Κυβερνήσεις χρησιμοποίησαν εύρυτάτα τού μέσον των νοθείων για νά μπροσά-ν ν' άναδείξουν και έτσι ν' άναλάβουν τήν έξουσία. "Ισως όταν κυβερνούσε ό Βενι-ζέλος νά γίνονταν λιγώτερα παραπτώμα-τα. "Αποδείξεις οι έκλογές τού 1920 ό-που ό πανίσχυρος τότε πρωθυπουργός υπέστη τήν πιδ φοβερή ήττα τής πολι-τής του σταδιοδρομίας.

Αυτά πάντως άνήκουν στο μακρινό παρελθόν. Οι μεγάλες έκτάσεις νοθείας σταμάτησαν τού 1910. Δέν μπορεί βέ-βαια νά βάλη κανείς τού χέρι του στο Εύαγγέλιο ότι οι νοθείες είναι έντελώς ά-γνωστες στην έποχή μας, αλλά ή έκτα-σίς τους είναι άσπαστη. Τό πολύ - πολύ νά ψηφίσουν μερικοί... πεθαμένοι.

Κ. Π.

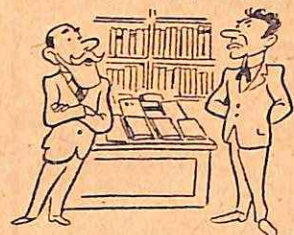

— "Αγάπη μου... έπιτέλους... μόνοι!... (Τού "Αρχέλαου)

Ευθύμα ενσταντάνε

Πελάτης με ύψος αγέραχο και βλέμμα ζωηρό, μπήκε σ' ένα βιβλιοπωλείο και ζήτησε μερικά βιβλία. 'Ο βιβλιοπώλης, ένας ελαφρώς λοζατός τύπος με τετράγωνη γενειάδα και γκριζά μουστάκια, τον περιποιήθηκε και του έδωσε τα βιβλία που ζητούσε. Την ώρα, όμως, που ο πελάτης πλήρωνε κι έτοιμαζόταν να πάρη το πακέτο ξαφνικά τέντωσε το κορμί του, κύτταξε τον βιβλιοπώλη κατάματα και του είπε με ύψος έντονο:

— Ξέρετε ποιος είμαι εγώ;
'Ο βιβλιοπώλης τραβήχτηκε ένα βήμα πίσω και τον ρώτησε:

— Ποιος είσθε;
— Υπολοχαγός Ζοζέφ Ζερόμ του τάγματος των ούσσάρων της Μαρίας 'Αντουανέτας, καρατομηθείς την 5 Μαΐου του 1793.

'Ο βιβλιοπώλης δεν τ' άχασε:

— Χαίρω πολύ, του είπε. 'Εσείς έχετε ποιος είμαι εγώ;

— 'Ο τρελλός τον κύτταξε με άπορία:

— Ποιος είσθε;
— Κωνσταντίνος Παλαιολόγος, τελευταίος αυτοκράτωρ του Βυζαντίου, πεσών επί των τειχών της Κωνσταντινούπολης την 29 Μαΐου 1453.

'Ο τρελλός τ' άχασε:

— 'Ω! με συγχωρείτε, Μεγαλειότητα! Ψιθύρισε τα-ραγμένως.

— 'Υστερα μάζεψε τα λεφτά του, άφισε τα βιβλία και έφυγε προτροπαδην. 'Ο βιβλιοπώλης που είχε καιρό να δ' ή πελάτη από κατάστημά του, τράβηξε τη γενειάδα του, μετάνοιγμένος για την εμπνευσί του:

— Να πάρ' ο διάβολος, είπε, ένας πελάτης μ' ήμνη στο μαγαζί μου κι' αυτός τρελλός, κι' εγώ τον έδιωξα!...

— Τη λήρα μου! 'Αστυνομία! Μ' έκλειψε!...
Είδε κι' έπαθε ο ταχυδακτυλουργός να ξεμπλέξη

ρέα του σε μια κοσμική ταβέρνα με μια λήρα, που την έβγαξε τότε από το στόμα, τότε από την τσέπη κανενός, τότε από το αυτί του. Σε μια στιγμή ένας από την παρέα του του έδειξε κάποιον μεθυσμένο, που καθόταν μόνος στο πλαϊνό τραπέζακι και μονολογούσε:

— Δεν του την σκάς αυτού του έκει να γελάσουμε; του είπε.

'Ο έρασιτέχνης ταχυδακτυλουργός για να διασκεδάσει περισσότερο την παρέα του πλησίασε τον μεθυσμένο και τον χαιρέτησε ευγενικά:

— Καλησπέρα σας, κύριε.

— Καλησπέρα, είπε ο μεθυσμένος με έγκραδη όλητα. Πώς είσθε; Καλά;

— Πολύ καλά, έσείς;
— Δόξα σοι ο Θεός.

Καθώς του μιλούσε έβαλε με ταχυδακτυλουργική μαεστρία την λήρα μέσα στο πακέτο των τσιγάρων του μεθυσμένου κι' ύστερα του ζήτησε ένα τσιγάρο. 'Ο μεθυσμένος άνοιξε το πακέτο του να του προσφέρει κι' είδε την λήρα με κάποια άπορία:

— Μπρέ, να παρ' ο διάβολος, είπε. 'Αντί να βάλω την λήρα στην τσέπη μου, την έβαλα μέσα στα τσιγάρα μου. Μπρέ, να παρ' ο διάβολος!...

Κι' έκανε να την βάλη στην τσέπη του. Με ταχύτητα ο ταχυδακτυλουργός την πήρε πάλι στα χέρια του κι' ενώ η παρέα του γελούσε, την φύσηξε και έβγαλε. 'Αλλά τότε σηκώθηκε άπάνω έξαλλος ο μεθυσμένος, άρπαξε τον άλλον απ' το γαϊάκι κι' άρχισε να ούρλιαζε:

— Τη λήρα μου! Δώσε μου τη λήρα που μου έκλειψες, γιατί σ' έφαγα!

"Ολη η ταβέρνα αναστατώθηκε κι' ο ταχυδακτυλουργός βρέθηκε σε δύσκολη θέση, ενώ πολλοί θαμώνες μη ξέροντας τι συνέβη, πήραν τ' ό μέρος του μεθυσμένου.

— Δώσου τη λήρα, βρέ! Τον βρήκες μεθυσμένο και πήγες να τον κλέψεις;

'Ο μεθυσμένος στο μεταξύ άφύσταν:

— Τη λήρα μου! 'Αστυνομία! Μ' έκλειψε!...
Είδε κι' έπαθε ο ταχυδακτυλουργός να ξεμπλέξη

απ' τα χέρια του μεθυσμένου. Και για να πείση τους άλλους θαμώνες ότι ήταν ταχυδακτυλουργός κι' ότι ο μεθυσμένος δεν είχε λήρα, άναγκάστηκε να κάνει δημοσία πλέον, μερικά ταχυδακτυλουργικά πειράματα.

— Άντε τώρα βγάλε και τον δίσκο! του φώναζαν μερικοί.

Κι' ο άνθρωπος πήρε την παρέα του κι' έφυγε άρον-άρον, με την άποψη να μη ξανακάνη άστεία σε μεθυσμένους.

— 'Υπαίθριος αύτοπώλης σε μια γωνιά της αγοράς είχε μπροστά του ένα καλάθι αυγά και φώναζε:

— 'Ω! ρέ, και κάτι αυγά, σαν μπόμπες! 'Ω! ρέ, και κάτι αυγά σαν μπόμπες! Πάρε κόσμε!... Μου τσέπτελε ο πεθερός μου από τη Θήβα!

— Άλλοι ζύγαναν, κυττάζανε τ' αυγά κι' άλλοι αγόραζαν. 'Όπου σε μια στιγμή πλησιάζει άγριεμένος ένας ήλικιωμένος κύριος:

— Σπουδαία είναι τα αυγά που σου στέλνει ο πεθερός σου! του φώναζε. Δεν ντρέπεσαι! Πήρα χτες πέντε και τα τρία βγήκαν κλούδια!

Κι' ο αύτοπώλης μ' έτοιμότητα:

— 'Εκείνα, κύριος, μου τάχε στείλει η πεθερά μου. Πάρε από τούτα! 'Ω! ρέ, και κάτι αυγά που μούστειλε σήμερα ο πεθερός μου από τη Θήβα!...

— Άλλά, φυσικά, ο ήλικιωμένος κύριος δεν ψώνισε, βέβαιος ότι κι' αυτά τ' είχε στείλει η... πεθερά του.

— 'Εγράφη στις έφημερίδες ότι ιδρύεται στη Ρόδο σχολή δημοσίων υπαλλήλων.

— Και τί θα διδάσκουν στη σχολή αυτή; ρωτά ένας χριστιανός.

Κι' ο άλλος:

— Τί μπορούν να διδάσκουν σε μια σχολή δημοσίων υπαλλήλων; Μάθημα πρώτον: Πώς να μη τρώτε. Μάθημα δεύτερον: Πώς να γυρίζετε γυμνοί. Μάθημα τρίτον: Πώς να κάνετε υπομονή. Μάθημα τέταρτον: Πώς να μη διαμαρτύρεστε, και ούτω καθ' εξής:

— 'Υποθέτω ότι ο άνθρωπος δεν είχε άπολύτως άδικο στην πρόβλεψη του προγράμματος των μαθημάτων.

— Ένα μόνον έχουμε να προσθέσουμε ακόμα. Να σταλούν στη σχολή ως καθηγητά όλοι οι γηραιοί δημόσιοι νέοι υπάλληλοι. Θα διδάξουν στους νέους πολλά πράγματα. Πώς μπορεί να τρέφεται κανείς με ελπίδες, να χορταίνει με όνειρα και άλλα πολλά και διάφορα σοφά και σωτήρια πράγματα!...

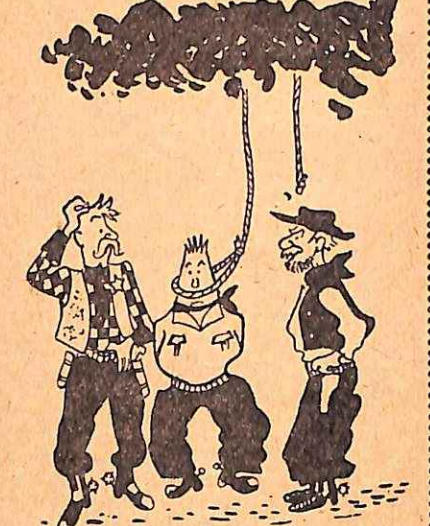
— Μή χασομεράς, Εύανθια... Θα τ' αδιασώμε όλα λεπτομερώς αύριο στις έφημερίδες!...

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

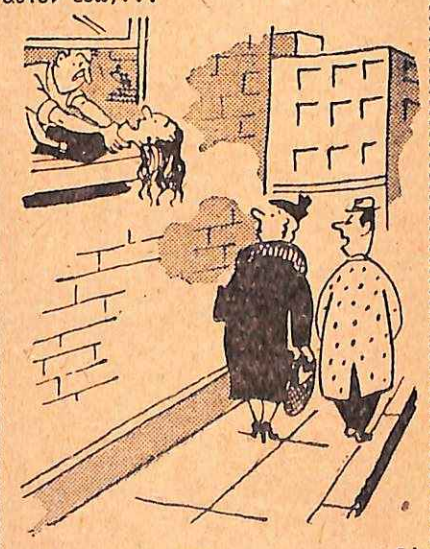
ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΣΕ ΕΙΚΟΝΕΣ

Ο ΒΙΑΣΤΙΚΟΣ
— Στάσου, χριστιανέ μου, να σε ρωτήσω πρώτα αν τη θέλεις!...

— Πώς διάολο να τον κρεμάσουμε αυτόν εδώ;...

— Μή χασομεράς, Εύανθια... Θα τ' αδιασώμε όλα λεπτομερώς αύριο στις έφημερίδες!...

Οι άγγλικές έκλογές ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΜΠΑΡΕ

Ο άγώνας μεταξύ 'Εργατικών και Συντηρητικών

Τα πρακτορεία ειδήσεων, οι έφημερίδες, οι ραδιοσχολιαστές έκούρασαν τους άναγνώστες και άκροατές τους μέχρι τις 23 Φεβρουαρίου που έγιναν οι 'Αγγλικές έκλογές, εξηγώντας τα προγράμματα των μενέλων άγγλικών κομμάτων. Τους είπαν ότι ο Τσώρτσιλ θέλει τούτο ενώ ο 'Αττλν θέλει το αντίθετο, ο 'Ηντεν λέει αυτά και ο Μπέδιν άλλα. 'Αλλά κανείς τους, άσφαλώς, δεν μ' άπληροφόρησε ότι οι συντηρητικοί είχαν πάρει το μέρος των γλεντζέδων, ενώ οι εργατικοί κηρύχθηκαν έναντίον τους.

Από τις άγγλικές έκλογές της 23ης Φεβρουαρίου πρόκειται να κριθ' η τύχη των νυκτερινών κέντρων της Μεγάλης Βρετανίας.

'Η ιστορία αυτή δεν είναι νέα. 'Αρχισε το 1929, όταν η πρώτη εργατική κυβέρνηση της 'Αγγλίας άπαγόρευσε την πώληση οινόπνευματων ποτών μετά τα μεσάνυχτα. Φυσικά, το μέτρο αυτό υπήρξε βαρύ πλήγμα για πολλά κέντρα. Οι 'Αγγλοι γλεντζέδες, έχον τη συνήθεια να πηγαίνουν σ' ένα κέντρο κατά τις δέκα το βράδυ, μετά το θέατρο, για να φάνε και να χορέψουν. Κατόπιν, κατά τις δώδεκα φεύγουν από το κέντρο και πηγαίνουν σε άλλο, όπου μένουν ως το πρωί, πίνοντας και άπολαμβάνοντας διάφορα «εύχαριστα» νούμερα.

Στην 'Αγγλία οι συνήθειες είναι βαθεία ριζωμένες. Χρειάζονται αιώνες ολόκληροι για ν' αλλάξουν. 'Υπάρχουν κέντρα στις μεγάλες πόλεις όπου ο 'Αγγλος πηγαίνει μόνο για να φάη. 'Αν του βάλεις και νούμερα στο ίδιο κέντρο εξοργίζεται άμεσως, γιατί έτσι χαλάει μια παράδοση. 'Ο πατέρας του δεν πηγαίνει στο κέντρο αυτό για να δη νούμερα, πηγαίνει για να φάη, έπομένως δεν πρέπει να υπάρχουν νούμερα σήμερα, έφ' όσον δεν υπήρχαν και χθες.

'Ετσι, όταν εφαρμόσθηκε ο νόμος που άπαγόρευε την πώληση οινόπνευματων ποτών μετά από τα μεσάνυχτα, οι 'Αγγλοι εξακολούθησαν να συχναίνουν στα κέντρα όπου πηγαίνουν άνεκαθεν για φαγητό, και παρ' όλο ότι τα μεταμεσονυχτικά κέντρα προσπάθησαν ν' αποκτήσουν κι' αυτά πελατσία ως εστιατόρια, δεν τ' κατόρθωσαν. 'Εφ' όσον μάγειρους από τη Γαλλία, πήραν τα καλύτερα γκαρσόνια, γέμισαν τα υπόγειά τους με έκλεκτα κρασιά. Τού κάκου! 'Η άγγλική άριστοκρατία και οι γλεντζέδες εξακολούθησαν να πηγαίνουν στα

Περσικά τραγούδια

Χαμένοι κόποι
Δύο άνθρωποι μόνο έπόνεσα και για δύο μόνο ανθρώπους λυπήθηκε τα βασαν και τους χαμένους κόπους: Τού πλούσιου, που έσβυσε χωρίς το βίος του να χορτάση και τού σκεπού, που είχε άδικα χιλιάδες γνώσεις μάσει.

Ο τιποτένιος
Ποτέ από σίδερο άσχημο σπαθ' γερό δεν φτιαχτείς! Τον τιποτένιο άνθρωπο με τις σπουδές δεν σιάχνεις. 'Η ρίζα η πρώτη των βαστών... 'Η ούρανοτάλαχτη βροχή, που ναι ζωή στην πλάσι, γεννά στους κάμπους λαλούδα και δέντρα μες στα δάση, μες στους βούρκους κίτρινα χορτάρια ξεπετά. ΣΑΑΝΤΗ

έστιατόρια όπου είχαν πάει και οι γονείς τους.

Κατόπιν αυτού τ' ένα μετά τ' άλλο, τα μεταμεσονυχτικά καμπαρέ χρωπόησαν και κλείσανε. Και για μερικά χρόνια, οι 'Αγγλοι γλεντζέδες ή κοιμόντουσαν με τις κόττες ή γλεντούσαν στα σπίτια τους.

Ένας όμως από τους ιδιοκτήτες των μεταμεσονυχτικών κέντρων που χρωπόησαν πίστευε — σωστά έξ άλλου — ότι οι γλεντζέδες προτιμούν να πάνε σε κέντρα παρά σε φιλικά σπίτια, όπου είναι φιλοξενούμενοι, και έχουν έπομένως ώρισμένες υποχρεώσεις. 'Ο «καμπαρετζής» αυτός, που λεγότανε Τζών Ντ' 'Αρου, βρήκε τον έξης τρόπο για να καταστρατηγήση το νόμο:

Σκέφθηκε ότι ο νόμος δεν άπαγόρευε την λειτουργία των κέντρων, αλλά άπλώς την πώληση οινόπνευματων ποτών. 'Αν λοιπόν, αγόραζαν οι πελάτες τα ποτά τους το πρωί, κι' έστελναν τα μπουκάλια τους σ' ένα κέντρο, μπορούσαν να πάνε τα μεσάνυχτα στο κέντρο αυτό και να μείνουν ως το πρωί, πίνοντας τα δικά τους ποτά, και πληρώνοντας μόνο για τη μουσική, για το «κουβέρ» κλπ.

Το σχέδιο του Ντ' 'Αρου πέτυχε, και το Λονδίνο γέμισε γρήγορα με τέτοια κέντρα. Τα μεγαλύτερα και άριστοτεκνότερα ήσαν το «Κόκονατ Γκρόουβ» και το «'Ορκιντ Ρούμ» Σ' αυτά, κάθε νύχτα, με άμυδρο φωτισμό, οι γλεντζέδες του Λονδίνου χορεύαν με θαυμασία γκέρλες, ενώ η ορχήστρα έπαιζε παθητικούς σκοπούς. Τα γκαρσόνια, πολύ περιποιητικά έφερναν νερό, πάγο, κανένα σάντουιτς, ή και καμμία χορεύτρια, για όσους έφταναν χωρίς συνοδεία. Γι' αυτού του είδους την εξυπηρέτησι, ο πελάτης άφινε στο ταμείο κάθε βραδυά, περίπου πεντακόσιες χιλιάδες δραχμές.

Έτσι, χωρίς να παραβαίνουν το νόμο, οι 'Αγγλοι ξεφάντωναν ως το πρωί, πρὸς μεγάλη άγανάκτησι των ήθικολόγων και των μεταρρυθμιστών του εργατικού κόμματος. 'Όταν όμως πήραν την άρχή, οι εργατικοί άπαγόρευσαν την λειτουργία κάθε κέντρου μετά τα μεσάνυχτα, και έτσι έκλεισαν και πάλι τα καμπαρέ. Οι συντηρητικοί έπιμένουν ότι τα κέντρα πρέπει να μείνουν άνοιχτά για να προσελκύουν τους περιηγητάς, αλλά οι εργατικοί άπαντούν ότι δεν πρέπει ο λαός που εργάζεται να βλέπη τα «άσσεμνα ξεφαντώματα των άισχροκερδών». Τέλος οι γλεντζέδες που στερήθηκαν την διασκέδασή τους, έλεγαν ότι θα ψηφίσουν όλοι τον Τσώρτσιλ, για να ξαναοίξουν τα κέντρα, και να ξαναμπή λίγη χαρά στη ζωή.

Τον ψήφισαν άραγε;
Γ. Χ. ΤΣΙΓΑΝΤΕΣ

Μία τυχερή συννοκφεύς

Συμπληρώθηκαν είκοσι πέντε χρόνια, από την εποχή που η 'Ανίτα Λούς δημοσίευσε το περίφημο βιβλίο της: «Οι άντρες προτιμούν τις ξανθές». Τό είχε γράψει μέσα σ' ένα τραίνο, κατά τη διάρκεια ενός ταξιδίου, που έκαμε από τη Νέα 'Υόρκη στην Καλιφόρνια, και που κρατήσε εξη συνεχείς μέρες. Το έργο αυτό μεταφράστηκε σε δεκατρείς γλώσσες κι' έδωσε στη συγγραφέα του κέρδη ενός εκατομμυρίου δολλαρίων. 'Η 'Ανίτα Λούς το διεσκεύασε τελευταία σε θεατρικό έργο. 'Η έπιτυχία που σημειώνει στο θέατρο Ζίγκφελντ της Νέας 'Υόρκης, όπου παίζεται από μερικές βδομάδες, έινε καταπληκτική.

Όλα τα είσιτήρια έχουν προπωληθ' ως το τέλος Μαρτίου. 'Η συγγραφέα του εισπράττει κάθε βδομάδα ως συγγραφικά δικαιώματα 2000 δολάρια.

ΕΝΑ ΑΕΡΙΟΠΡΟΨΕΥΜΕΝΟ ΚΑΤΑΔΙΩΚΤΙΚΟ
Κατασκευασμένο σ' ένα μεγάλο εργοστάσιο της Β. Γαλλίας, το αεροπρόσθρομένο αυτό καταδιωκτικό αεροπλάνο έκανε πρὸ ήμερών την πρώτη του δοκιμαστική πτήσι στο αεροδρόμιο του Μελν-Βιλλαρός. Οι δοκιμές έστειψαν από πλήρη έπιτυχία.

ΕΝΑΣ ΓΙΓΑΣ
Σ' ένα νοσοκομείο του Σάρρυ της 'Αγγλίας εχειρίσθηκε πρὸ ήμερών στο πόδι, ένας πραγματικός γίγας. 'Εχει ύψος δύο μέτρα κι' όγδόντα πόντους! Και ζυγίζει περισσότερο από 160 κιλάδες! Για να σηκαθ' απ' τα δύο κρεβάτια που έχει καταλάβει στο νοσοκομείο χρειάζεται η βοήθεια 11 νοσοκόμων. 'Ο γίγας αυτός εινε ώστόσο ήσυχος και παίζει στο βασιλικό θέατρο του Πάρστοουθ. Τό κοινόν, παρ' όλο τ' άνοικόνητο άνάστημά του, τον θαυμάζει και τον συμπαθεί. Κάθε έμφάνισή του την χαιρετούν με ροδόδια χειροκροτήματα. Γιατί άπλούστατα, τον θεωρούν ως τόν... 'Ηρακλήα του άγγλικού θεάτρου.

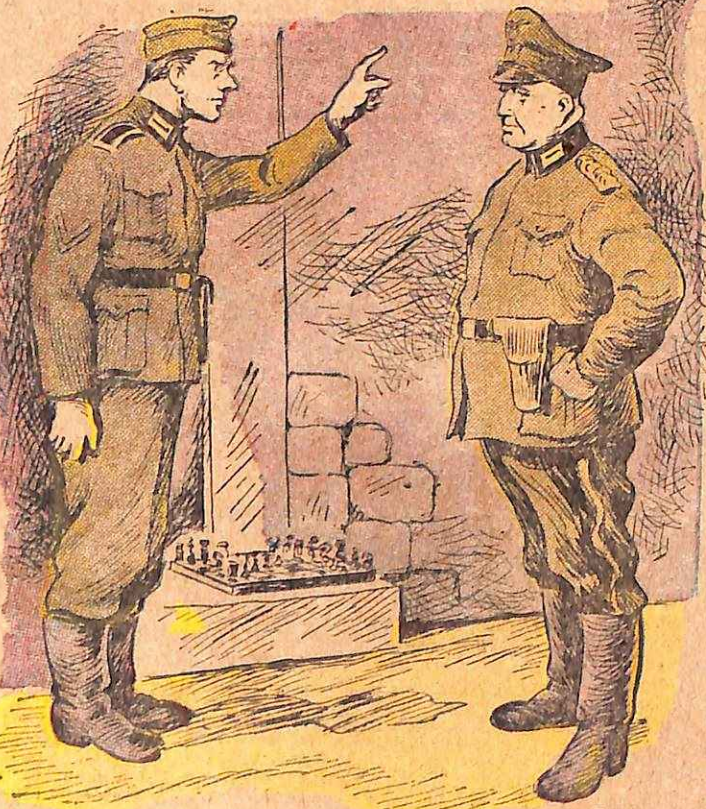
Ο «ΒΑΣΙΛΕΥΣ» ΤΩΝ ΠΕΤΕΙΝΩΝ
Σε μια πτηνοτροφική έκθεσι που έγινε στο «Μέντιζον Σκουίρ» της Νέας 'Υόρκης, έξελεγη «βασιλέας» ενός συναγωνισμού ο υπέροχος αυτός κόκκορας ράτσας Λαγκόρν. Δεδομένου δε ότι τον παρουσίασε ή ίδια ή ιδιοκτήτριά του, δεν εινε καθόλου άπίθανο να έπηρεάστηκε κάπως ή έπιτροπή και από την όμορφιά της μες Χονέ Μερρύλ. 'Η μίς Χονέ νοιώθει άληθην λατρεία για τόν υπέροχο πετεινό της. Κι' αυτός πάλι δεν άποχωρίζεται απ' την κυρία του, την όποια συνοδεύει συχνά στους περιπάτους της. (Φωτογραφίες Keystone)

Μία παρτίδα σκάκι με τὸ θάνατο

Α Π' την αρχή ακόμη της κατοχής και ως τα μέσα του 1942 ο μηχανικός κ. Σταύρος Φρυγανιάς—ο γνωστός πρωταθλητής της Ελλάδος στο σκάκι—συνεργαζόταν στενά με τις τρεις μυστικές συμμαχικές οργανώσεις ΓΙΑΝΝΑΤΟΥ—ΟΑΓ—ΒΥΡΩΝΕΣ και πρόσφερε σημαντικές υπηρεσίες στο συμμαχικό αγώνα. Ο κ. Φρυγανιάς είχε τοποθετηθεί στο Γερμ. Φρουραρχείο Πειραιώς και μαζί με την Άγγλιδα πράκτορα Παμέλα Χάρις—αδελφή του βουλευτού Χάρις του Συντηρητικού Κόμματος του Τσάρτλιν—καθάρθηκε να φωτοτυπήσει σοβαρώτατα έμπιστευτικά έγγραφα του Γερμανικού Ναυαρχείου και να τα στείλει στη Μ. Ανατολή με τον Έλληνα κουρσώρο Γιάννη Μαρνερή, που πιάστηκε και τουερκερίστηκε λίγο αργότερα για την πατριωτική του δράση. Ο κ. Φρυγανιάς καθάρθηκε ακόμη να διασώσει με αληθινό κίνδυνο της ζωής του και με πραγματικά ρυθιστορηματικό τρόπο το Μιχαήλ Μαρτίνο (αδελφό του λοχαγού του Γ.Ε.Σ. κ. Κώστα Μαρτίνου) που πιάστηκε απ' τη Γκεστάπο για συνωμοσία και κατοχή όπλων. «Εδώ όμως δεν πρόκειται να γράψουμε όλες εκείνες τις περιπέτειες που πέρασε ο κ. Φρυγανιάς μαζί με την Παμέλα Χάρις στο διάστημα της κατοχής. Θά μ'ος δοθεί ωστόσο η ευκαιρία να τις γνωρίσουμε πολύ σύντομα, γιατί αξίζει και πρέπει να διαδαστούν από κάθε Έλληνα. Σήμερα θά μιλήσουμε μονάχα για μία, ίσως την πιο δραματική περιπέτεια που έζησε ο Έλληνας πρωταθλητής μέσα στα μπουντρούμια των γερμανικών φυλακών.

Τὸ Μάρτιο τοῦ 1942, ὁ κ. Φρυγανᾶς πιάστηκε μὲ τὴ σειρά τοῦ ἀπ' τοὺς Γερμανοὺς ὡς «ὑποπτοῦ σαμποτάζ», κατασκοπείας, κλπ.» καὶ κλειστικὸς στὶς φυλάκες "Αἶθρο", σὲ ἀπόλυτα αὐστηρὴ ἀπομονώσει. Ἐκεῖ μέσα πέρασε τὶς πρὶο μαρτυρικὲς μέρες τῆς ζωῆς του. Τρεῖς μῆνες ὀλοκήρυτος βασανίστηκε ἀδιάκοπα μὲ ἀνακρισίες γιὰ νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἐνοχὴ τοῦ καὶ τοὺς συνεργάτες του. Καὶ κάθε φορὰ τὰ βασανιστήρια ἦταν καὶ πρὶο φρικιαστικά. Τίποτε ὅμως, καμμιά ἀνθρώπινη δύναμη δὲν τὸν ἔκανε ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα του. Οὐτὸ τὸ ἐξόλο, οὐτὸ τὸ στεφάνι τοῦ μαρτυρίου, οὐτὸ τὸ ξεριζώμα-τὼν νυχιῶν του κατῶρθασαν νὰ τοῦ λυγίσουν τὸ ἠθικὸ καὶ τὴν ψυχικὴ του ἀνοχὴ. Στὸ τέλος, οἱ Γερμανοὶ κατάλαβαν πὼς ἔχαναν τὸν καιρὸ τους. Τὸν ξανάκλεισαν λοιπὸν στὴν ἀπομόνωσι καὶ τὸν αἶψαν ἐκεῖ ἄρρωστο καὶ μισοπεθαμένο.

Στις 12 Ιουνίου 1942, στο Ρούρ είχε γίνει το μεγάλο σαμποτάζ στις Γερμανοίταλικες αποθήκες πολεμικού υλικού. Έπειδή δεν πιστώθηκαν οι ασφατέρες, ό τότε Γερμανός στρατιωτικός διοικητής Άττικοβοιούσις, διάταξε την «ομνηροποίησην» πολλών Έλλήνων κρατουμένων και τόν τουφεκισμό ώρισμένου αριθμού καταδικών, που ανήσαν στούς τελευταίους ήταν και ό κ. Φρυγανός. Ή καλή του όμως τύχη άρχισε να τόν βοηθή. Τη στιγμή άκριβώς που έπρόκειτο να μεταφερθή για εκτέλεση, έφτασε ή διαταγή τού Γερμανικού στρατοδικείου που ώριζε τη μέρα της δίκης του. Αυτό ήταν άρκετο

—“Όχι, κύριε Διοικητά, απάντησε ο Φράνκ. Παίζω μ’ έναν κατάδικο που βρίσκεται στο παράθυρο του μπλόκ Α. Είνε ασυναγώνιστος και παίζει χωρίς να βλέπει.

για να τη γλυτώσει απ' το Σκοπευτήριο της Καισαριανής. "Υστερ" από τη δική του και την καταδίκη του σε δυόμιση χρόνια φυλάκιση, που θα την έκανε στα κάτεργα της Γερμανίας — πράγμα που ισοδυναμούσε με καταδίκη σε θάνατο — ο κ. Φρυγανάς από την απομόνωσή του 'Αβέρωφ μεταφέρθηκε προσωρινά στις φυλάκες Βουλγαγμένης.

Ἄπ' τὸ σημεῖο ὁμως αὐτὸ ἀρχίζει ἡ τραγική, ὅσο καὶ περιήγηση περιπέτειά του. Στὸ μπλάκ Α ποὺ τὸν ἔδωσαν, ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους κρατούμενους ἦταν καὶ ὁ κ. Ν. Κανελλόπουλος, λάτρης κι' αὐτὸς τοῦ σκακιού. Οἱ δύο τοὺς τότε ἐφτίσαν ἀπὲς μερικὰ ἐξυλαρῆς κι' ἀπὸ κάτι χαλασμένες πατάτες σκακιστικὲς φιγούρες, χάραξαν σὲ μιά γωνία τοῦ πατώματος μιά σκακιέρα μὲ λευκὰ καὶ σκούρα τετραγώνια κι' ἀπὸ τότε ὅλοι οἱ φυλακισμένοι παρακολουθοῦσαν μὲ βαθεῖα προσήλωσι τοὺς δύο παίχτες, ποὺ τοὺς ἔκαναν νὰ ξεχνοῦν γιὰ λίγο τὴ δυστυχία τους. Ὁ κ. Φρυγανῆς, ἀντίθετα μὲ τοὺς ἄλλους κρατούμενους, ἦταν λιγολόγος, μὰ πάντοτε προθύμος νὰ βοηθήσῃ τὸν καθένα. Ἡ ἀπομόνωσί του στοῦ Ἀβέρωφ, ἡ νηστεία καὶ τὰ μαρτύρια ποὺ πέρασε κεῖ, τὸν εἶχαν μεταβάλει σὲ πραγματικὸ ράκος. Καθὼς μάλιστα τοὺς εἶχαν «ξυρίσει» γιὰ τιμωρία μαλλιά καὶ φρυδιὰ, ἔδινε τὴν ἐντύπωσι φαντασματος μὲ τὰ μεγάλα μάτια του ποὺ γυάλιζαν παρὰξένα ἀπὸ μισόφορτο τῆς φυλακῆς. Ὡστόσο τὸ παιγνίδι τοῦ σκακιού, μαζὶ μὲ τὸν κ. Κανελλόπουλο, τὸν εἶχε συνεπάρεῖ. Ὡρες ὁλόκληρες, οἱ δύο παίχτες βυθίζονταν πάνω στὴν πρωτόγονη σκακιέρα τοὺς κι' ἀμίλητοι κερδίζαν ἢ ἔχαναν τὴν εἰρηνική τους μάχη.

Ἐνα πρωΐ, ἕνας δεσμοφύλακας, τοὺς ἀνάγγειλε ὅτι τὸ πολὺ

+
 Ἕλληνες καὶ Ἕνοι
 ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ
 ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

σε μία βδομάδα θάφευαν οι περισσότεροι απ' τους κρατούμενους για τη Γερμανία. Άνεμος σ' αυτούς ήταν κι' ο Έλληνας πρωταθλητής. Ή είδιαν αυτή τον συντάραζε τόσο, ώστε όλοκληρη τη νύχτα την πέρασε στο πόδι. ☹ Άλλοι κρατούμενοι είχαν πλανάσει και προσπαθούσαν να κοιμηθούν. Ήταν Ίου- νιος κι' ή ζέση του καλοκαιριού ανυπόφορη. Ξανθί- νος, κάτω απ' το παράθυρο, στο προαύλιο των φυ- λακών, άκούστηκε ή φωνή του δεσμοφύλακα Φράνκ- ικούσε με κάποιο συνάδελφό του. Ό κ. Φρυγανιάς έβα- λει προσπάθεια να καταλάβει γιατί μάλναν.

— Τί τρέχει, Σταύρο; τὸν ρώτησε ὁ κ. Κανελλόπουλος ἀπ' τὴ γωνία του. Ἐσύ ξέρεις καλά γερμανικά. Γιατί τσακώνονται αὐτοὶ ἐκεῖ κάτω;

— Δὲν ἀκούσα καλά. Μοῦ φαίνεται ὅμως πὼς μαλώνουν γιὰ μία παρτίδα σκάκι ποὺ ἔπαιξαν οἱ δύο τους. Ὁ ἓνας κατηγορεῖ τὸν ἄλλον γι' ἀτάκην...

Τὴν ἐπομένη τὴν πρῶτῃ, στὸν πεντάλεπτο «περίπατο» ποὺ γίνονταν κάθε μέρα στὴν αὐλὴ τῶν φυλακῶν, οἱ Φρουράδες πλησίασε τὸ Φράγκ καὶ τοῦ πρότεινε νὰ παίξουν μιά παρτίδα σκάκι. Οἱ Γερμανοὶ τοῦ κτύπησε περὶεργά. Ἡ πρότασις ποὺ τοῦκανε οἱ φυλακισμένους τοῦ καλάρωσε ἴσως, μὰ σύμφωνα μὲ τὸν κανονισμό τῆς φυλακῆς, δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ μῆτι στὴν αἰθούσα τῆς φυλακῆς καὶ νὰ κἀνὴν παρὰ μὲ κρατουμένους.

— Αυτό δὲν ἔχει σημασίαν, τοῦ εἶπε τότε ὁ Φρυγανᾶς. Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ εἴμαστε μαζί. Θὰ μπορούσαμε νὰ παίξουμε μιὰ παρτίδα σκάκι μὲ Μπλάιντ Σιμουλτανέ...

«Μπλάιντ Σιμουλτάν» σημαίνει περίπου «χωρίς να βλέπεις». Σ' αυτή τη μέθοδο είχε ειδικευθεί ο Φρυγανάς από καιρό. Μπορούσε μάλιστα ν' αντιμετωπίζει συγχρόνως πολλούς μαζί αντιπάλους. Ο Φράνκ εκπλήκτο τότε ρώτησε, με ποιόν τρόπο μπορούσε ν' γίνει αυτό. Ποτέ άλλοτε δεν τούτυχε να παίξει σκάκι «ξέσπασσας» και τού φαινόταν τέλεια αδύνατο να πραγματοποιήσει μια τόσο απίθανη παρτίδα.

— Είπε πολύ εύκολο, του εξήγησε ο Φρυγανάς. Θά καθήσεις κοντά στο παράθυρο καί θά σημάδεψεις μέ αριθμούς καί γράμματα τά διάφορα τετράγωνα τής σκακιέρας σου. Ύστερα θά μου λές από κάτω τīs κινήσεις σου. Έγώ θά τīs συγκρίνω στή μνήμη μου χωρίς νά βλέπω, θά κάνω κατόπτι τīs δικές μου αντίστοιχες κινήσεις καί θά στίς λέω κάθε φορά μέ τόν ίδιο τρόπο απ' το παράθυρο...

Ἡ συμφωνία τους ἔκλεισε καὶ τὸ ἴδιο βράδυ, κρατοῦμενος καὶ δεσμοφυλάκας, ἄρχισαν νὰ παίξουν στὰ «τυφλά». Ὁ Φρυγανᾶς ἔλεγε τὶς κινήσεις του ἀπὸ πάνω κ' ὁ Γερμανὸς τοὺ ἀπαντοῦσε ἀπὸ κάτω. Ἐπαίξαν ἐπὶ δύο पार्टιές τους τὴς κέρδισε ὁ τολμηρὸς πράκτορας. Αὐτὸ ἐναλλάχθηκε δύο βράδια συνεχῆ καὶ ὅλες οἱ νύκτες πηγαῖναν μὲ τὸ μέρος τους, παρ' ὅτι τοὺ ὁ Γερμανὸς ἀντίπαλός του ἦταν γερός καὶ δοκιμασμένος παίχτης. Τὸ τρίτο βράδυ, καθὼς ἐπαίξαν πάλι μὲ τὸ συνηθισμένον αὐτοῦ τρόπο, πέρασε κατὰ τύχην αἰὶ τὴν αὐλὴν ὁ Ἕλληνας Χάρτ, ὁ διοικητὴς τῶν φυλακῶν. Ἦταν Ἀυστριακὸς καὶ μάλλον

Μόλις ή Σόνια μπήκε στο δωμάτιό της, είδε με φρικη τρεις Γερμανούς να την περιμένουν με τὰ περίστροφα στο χέρι.

συμπαθητική φυσιογνωμία. Βλέποντας τὸ δεσμοφυλάκα νὰ κά-
θεται ὁλομόναχος μπροστὰ στὴ σκακιέρα τὸν ρώτησε περίεργος
ἂν ἔπαιζε μόνος του.

— Όχι, κύριε Διοικητά, απάντησε ο Φρανκ. Παίζω μ έναν κατάδικο που βρίσκεται στο παράθυρο του μπλόκ Α. Είναι ασυ-
ναγωνίστος και παίζει χωρίς να βλέπει... Έτσι τότε το δεσμοφύ-

[illegible]

Πραγματικά, ύστερ' από μερικές ώρες το καθωρούσε με ξαίρεισι μιάς μονάχα παρτίδας όπου βγήκε ισόπαλος. Οι Γεμανοί, παρ' όλη την ήττα τους, δεν μπόρεσαν να κρύβουν την κατάπληξι τους για το έλληνο αυτό «δαίμονιο» κι' ο ταγματάρχης Φρίτε Μπένγκελ που ήταν γιατρός, είπε στον Έρμαν Χάρτ:

— Αυτός ο φυλακισμένος σου είναι ασφαλώς ένα «ανώμαλο μεγαλοφυές» που αξίζει καλύτερη τύχη απ' αυτή που τουλάχε... Στην αλήθειάν τους ήταν ότι, την επο-

[illegible]

γάτες τους. Μά αυτή είναι άλλη ιστορία και θα τη γράψουμε σ' ένα από τα επόμενα τεύχη μας. Ωστόσο δὲν είναι περίεργο, τὶ ἀπίστευτους τρόπους διαλέγει, καμμιά φορά ἡ μοίρα γιὰ νὰ καταστρέψῃ ἢ γιὰ νὰ σώσῃ ἕναν ἄνθρωπο;

Ἔνα ἀνθρώπυνο Λευκορώσων

Η ΤΑΝ ή τέταρτη φορά που ή Μαρθα Κόσνικ συναντούσε αυτό τον άνθρωπο και δε μπόρεσε να κρύψει την ταραχή της. 'Ο δίσκος που κρατούσε έφυγε απ' τα χέρια της κι' ένα κρυστάλλινο ποτήρι έγινε κομμάτια στο πάτωμα. Οί πλάτες του μικρού παραλιακού ξενοδοχείου — όλοι Γερμανοί αξιωματικοί — γύρισαν και την κτύπαξαν με χαμόγελο κι' ένα γκαρδόνι έτρεξε να τήν βοηθήσει. 'Η ζημία δεν ήταν μεγάλη. 'Οστόσο ή έκπληξη της Μαρθας κι' ο θυμός της είχαν φτάσει στο κατακόρυφο. Τέσσερα επαγγελματίες άλλαξε μέσα σ' ελάχιστο χρονικό διάστημα και σε τέσσερις διαφορετικές πόλεις: 'Αθινα, Πάτρα, Λάρισα, Θεσσαλονίκη. Κι' όμως ο θαντός αυτός αξιωματικός των 'Ες - 'Ες κατώρθωσε πάντα να τήν ανακαλύπτει.

Ἡ Μάρθα Κόνσικ, ἦταν κορη τοῦ δακτύλου Κόνσικ, καθηγητοῦ τῆς Φυσικῆς στὸ Πανεπιστήμιον τῆς Βαρσοβίας. Ἡ μητέρα της ἦταν Ἑβραία, μὰ εἶχε πεθάνει πολλὰ χρόνια πρὶν, ὅταν ἡ Μάρθα ἦταν ἀκόμη μωρό. Τ' ὄνειρο τοῦ πατέρα της ἦταν νὰ τὴ σπουδάσῃ καὶ νὰ τὴ στείλῃ ὀγδοῦσα στὸ ἐξωτερικόν. Ἀλλὰ μόλις τέλειωσεν τὶς σπουδὲς της — Ἀύγουστου τοῦ 1939 — τὰ σύνορα τῆς ἡρώικης Πολωνίας ἀρχισαν νὰ κινδυνεύουν ἀπ' τὴ γερμανικὴ

θεομηνία. Ήστοςόσ η τύχη του στρατού της είχε κλώσας έπιφραγο-
τίση άπ' την καταθλιπτική ύπερχογή του πολεμικού υλικού που
παράταξας εσφακικά ή άπραιοδιποήτα ή έχθρος. Έτσι δέν γά-
γασαν να πραγματοποιήση ή είσοδία τών γερμανικών στρατευ-
ματων στό έδαφος της. Η έκστρατεία κράτησε ουσιαστικά τρεις
βδομάδες. Οι Πολωνοί πολέμησαν γενναία ενάντια σέ άφαντα-
στές δυσχέρειες ή, ανάμεσα τους ή Μάρθα Κόνιακ μ' ένα πολυ-
βόλο στο χέρι. Όταν όμως οι συμπατριώτες της άρchiσαν να
υποχωρούν μοιραία μπρος στο γερμανικό όγκο, ή μικρή Πολω-
νίδα μαζί μέ τρεις αξιωματικούς της αεροπορίας κατάρωσε να
διαφύγει ή σύλληψη και την αιχμαλωσία από ένα αεροδρόμιο
του Στανισλowski.

“Επειτα από αφάνταστες περιπέτειες, ἡ Μάρθα Κόνικ με τούς τρεῖς συντρόφους της, βρέθηκε στήν Ἀγγλία. Ὁ πόλεμος στό μεταξύ εἶχε γενικευθεῖ. Ὁ Βρετανισμός ἀρχεῖ πού ἐξέτιμη- σαν τή μορφωσί της καί τήν ἐξυψάνα της, τήν ἐπέστησαν χωρί- διαστομο στή σχολή Εἰδικῶν Ἐπιχειρήσεων τοῦ ὁμοσυντηρω- μάτρου». Ἡ ἐκπαίδευσί της κράτησε καποῦ ἕξη μήνες, μέ στό διαίσθημα αὐτό ἔμαθε πῶς να ζή στό ὑπαίθριο, πῶς να πλεσιάζη τό στοχο χωρίς να φαίνεται, πῶς να προσανατολίζεται. Εἰκονι- κούς βόμβες τοποθετοῦνταν σέ σιδηροδρομικές γραμμές, ἀμφο- στεῖχες ἀνατίσσανταν κατά διαφόρους τρόπους καί τέλος ὅταν βῆκε ἀπ’ τή σχολή ἦταν μία πρώτη τάξεως κατάσκοπος καί σπασμοτέρ. Ἀρχεῖς ἀκόμη της κατοχῆς ἐνα συμμαχικό ὑποθρο- χιο τήν ἐβγαδε μία νύχτα στήν Ἑλλάδα, μαζί μέ τόν Ἀγγλο-λο- χαγό Ρούμπινσον Τάτσερ τήν ἱντελλίτζενς Σέρβις. Ἡ ἀποστολή τους ἦταν λεπτή κι ἐπικίνδυνη. Δούλεψαν μεμονωμένα, χωρίς δι- χτυο καί παρουσιάζονταν ὡς ἀνδρόγυνο Λευκοφάνων, ἀπ’ τήν Πετροῦπολι. Μιλοῦσαν κι’ οἱ δύο βασιλίσσια τά ρωσικά κι ἴσως αὐτή ἦταν κι’ ἡ αἰτία πού οἱ Γερμανοὶ δέχτηκαν να προσλάβουν τόν Τάτσερ στήν ὑπηρεσία τους. Ἀλλ’ αὐτός εἶχε μαζί του ἕνα σωρό ἐπίσημα χαρτιά μέ τσαρικές ὑπογραφές καί σφραγίδες πού φανέρωναν τήν... ὕψηλή του καταγωγή. Ποιός μπορούσε να φανταστῇ τήν πλαστοσθένιά τους;

Ἡ Μάρθα Κόνινη ἦταν ευχαριστημένη. Τὸ «πρώτο» πού εἶχε ἀναλάβει ὁ συντρόφος τῆς ὡς διερχόμενος στὴν «Ἐς - Ντε», πᾶν ἄρκετο καὶ γιὰ τοὺς δυο. Ἀπὸ κεῖ μέσα ὁ ἠρωικός αὐτὸς πρῶτος, συγκέντρωσε ἕνα σωρὸ πολυτίμητες πληροφορίες ὑψίστης σημασίας γιὰ τοὺς Συμμαχοὺς. Γιῶρῆς σκεδὸν μὲ ἀκρίβεια, καθὲς κίνησι τοῦ γερμανικοῦ στρατοῦ στὰ Βαλκάνια, καθὲς υποπομπὴ πού ξεκίνησε ἀπ' τὸ Αἰγαῖο καὶ προπατὰς καθὲ Ὀρειβατισμὸ πού προετοίμαζε ἡ Λουδοβίκα στὴν Ἀφρική. Ὁ Τάστερ ἢ μάλλον ὁ Φεντόρ Γιαμρόν, συγκέντρωσε ὅλες αὐτὲς τὶς πληροφορίες καὶ τὶς παρέδωκε στὴ Μάρθα, πού τὶς ἐπέστειλε στὸν προηρισμὸ τοὺς μὲ τὸ μικρὸ ασυρτάτο πομπὸ τῆς.

Η δουλειά αυτή κράτησε περισσότερο από χρόνο. Ένα πρωί ο Ρομπίνσον Τάτσερ πήρε διαταγή να φύγει με τὸ τάγμα Μπόγγερ γιὰ τὸ Ἀνατολικό Μετώπο. Ὁ Βρετανὸς ἀκολούθησε δίχως ἀντίρρηση τὸ καινούργιο πετρωμένο του καὶ ἡ Κόσικ ἔμεινε μοναχὴ στὴν Ἑλλάδα. Μὲ τὴ βοήθεια τότε τῆς Μαρτῆρας Λούες, προκτρά τοῦ «Αὐγῶνος Φόρος 133» καὶ τῶν συνεργατῶν τῆς «Βυρῶνων», ἡ Μάρθα κατάρτισε νὰ δημιουργήσῃ ἕνα πρῶτῃ τάξεως κατασκοπευτικὸ δίκτυο μὲ σαμπότερ καὶ πληροφοριοδότες, ποὺ μέσα σὲ λίνο χρονικὸ διάστημα ἔγινε ὁ φόβος καὶ ὁ

(Ἡ συνέχεια ὀπίσθεν)

Ἡ συνέχεια ὀπτισθεν)

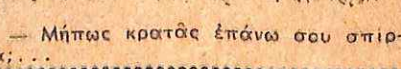

Οι ἴδιες προφυλάξεις ισχύουν καὶ γιὰ τὴ θερμότητα τῆς ἐκρήξεως. Ἐπὶ πλέον, συνιστῶνται τὰ ἀνοιχτόχρωμα βαμβακερὰ ρούχα, ποὺ διώχνουν τὶς θερμικὲς ἀκτινοβολίες, ἐνῶ τὰ σκούρα τὶς ἀπορροφῶν. Εἶναι προτιμώτερα ἐπίσης

Για τις ακτίνες γάμμα, που εκπέμπονται τη στιγμή της έκρηξης — και που διαρκούν μόλις ένα κλάσμα του δευτερολέπτου — ή ως η προστασία είναι ένας «θώρακας» από άτσάλι, τσιμέντο ή χυμό.

Το ύπνωση ενός κτιρίου παρέχει την καλλίτερη δυνατή προστασία απ' τα

Οι λουρίδες υφάσματος, που θα χρησιμοποιηθούν στην ανάγκη για την επίδεση των πληγών ενός τραυματία, όταν δεν υπάρχουν επίδεσμοι, είναι προτιμότερο να προερχονται απ' τα εσώρουχα του, που έχουν μικρότερες πιθανότητες μόλυνσης.

Από το 1803 ως το 1806, ο νεαρ

Κ. Οικονόμος & Οικονόμων

καὶ ὅλοι οἱ ἀγκροαταὶ τοῦ ἐγοητευομένου καὶ
ἐκρέμοντο, κυριολεκτικὰ ἀπὸ τῆς χεῖλης τοῦ.
Συλλήθως ὅλοι οἱ θαυμαῖοι καὶ πύρι-
νοι λόγοι τοῦ ἐκλείναν μετὴν βροντῶδη
φράσι τοῦ:
— Οἱ ἔχοντες ὥτα ἀκούειν, ἀκούε-
τωσαν!

Δ. Ι. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

γιατρός θα σας υποδείξει πώς θα το επιτύχετε. "Αν όμως αρ-
γη να φτάση ο γιατρός, μπο-
ρείτε στο μεταξύ να περάσετε
όλο το σώμα του παιδιού μ' έ-
να πανί βρεγμένο με μίγμα αλ-
κοόλ· και νερού, ή και με σκέτο
νερό. Προσέξτε όμως να μην
το πιάσουν ρίγη. Καλλίτερα εί-
ναι ν' αρχίσετε απ' το ένα του
χέρι, κρατώντας σκεπασμένο το

ΤΑ ΗΛΕΚΤΡΙΚΑ Σ

Με τις ηλεκτρικές κυμάνσεις 'που ταυράζονται με μία ειδική συσκευή μπορεί να εξακριβωθεί αν όχι κι' αν θα έχει ομαλό ή ανώμαλο προτομόση το απαιτούμενο φάρμακο αυτή, έρευνες του 'Α. δοκιμασθή ήδη μ' επιτυχία σε

...μπει μια ετοιμογεννη και που κα-
...τον «ηλεκτροσυγγραφέα», ό γιά-
...γυναίκα αυτή πονά πραγματικά ή
...τοκετό. Έτσι, έχει τον καιρό να
...κα ή τη χειρουργική επέμβαση. Η
...κανού δόκτορος Τσάρλ Στήρ, έχει
...ισσότερες από 200 περιπτώσεις.

της μήτρας ένα παχύ σπυγώδες στρώμα, κατάλληλο για την ανάπτυξη του έμβριου.

προτιμώτερο ν' αποφευχεται,
γιατί τὸ νερό προκαλεῖ ψύξι.
Ἐπίσης πρέπει ν' αποφεύγων-
ται οἱ πεισματώδεις ἀθλητικοὶ
ἀγῶνες ποὺ δημιουργοῦν ψυχι-
κὰ ὀπλοεργεῖα.

(Τοῦ Π. Ποταμιάνου)

42

Η γυναίκα της μοίρας

Λισθηματικό διήγημα

— Έν τὰ περνώς λοιπόν καλά με τη γυναίκα σου; 'Η Σουζάν δεν είναι πιά τρυφή και στοργική μαζί σου; — Αχ, θεία μου, έχει καταντήσει απόφορη ή ζωή μας. Μου κάσκειν καθημερινώς, με την τραμικρή άφορμή... — 'Η θεία μου κούνησε το κεφάλι — Είσαι λοιπόν δυστυχισμένος; — 'Α, δεν είναι πιά ζωή, αυτή!... — 'Αλλοιώς όνειρευόμουνα τη γυναίκα μου... — 'Η θεία μου έβυσε το κεφάλι της, όπως συνήθιζε να κάνει κάθε φορά που την άπασχολούσε μία σκέψη, κι έπειτα μου είπε: — Δεν πρόκειται να σου δώσω συμβουλές, γιατί ξέ-

ρώ πώς δεν θα τις ακολουθήσεις. Θα σου διηγηθώ μόνο μία ωραία ιστορία:

— Άνοιξε την ταμπακέρα της, ρούφηξε μία πρέζα ταμπάκο κι άρχισε:

— 'Η ιστορία αυτή αμνέθη τον καιρό που οι έρωτευμένοι τρέφονταν με το φως του φεγγαριού... τον καιρό που ζούσαν ακόμη ο Βίκτωρ Ουγκώ κι' ο Λαμαρτίνος... Ένας νέος έμενε τότε με τους γονείς του σ' ένα παλιό πύργο, στη Βρετάνη. Ήταν γλωμός, με μακριά μαλλιά, διάβαζε το «Βέρθερο» κι' έκλαιγε απαγγέλλοντας τη «Λίμνη» του Λαμαρτίνου. Τον καιρό εκείνο, βλέπεις είχαν οι άνθρωποι διαθέσιμες ώρες για όνειροπολήσεις...

— Όταν, τὰ βράδυα, ο νέος έκανε μοναχικούς περιπάτους στο μεγάλο πάρκο του γιγύου του, προσπαθούσε να πλάση με τη φαντασία του τη μορφή εκείνης που θα γινόταν μία μέρα γυναίκα του. Τη φανταζόταν ξανθείά, ψηλή, με κατάμαυρα μάτια... Και την περίμενε, ρατώντας τον' ουρανό, τὰ λουλούδια, τὰ πουλιά, να του φανερώσουν τη στιγμή που θάρχόταν εκείνη που ζούσε κάπου στον άπέραντο κόσμο, περιμένοντας κι' αυτή την ώρα της ποθητής ενώσεώς τους...

— Τέλος, μία νεράιδα άκουσε τις παρακλίσεις του. Μπήκε μία νύχτα στο δωμάτιό του, ντυμένη με άχτιδες του φεγγαριού, μ' άστρα στο κεφάλι για στολίδια.

— Ξέρω το μυστικό σου και θέλω να σε βοηθήσω, του είπε. Όταν έρθη η άνοιξη, να πιάς να ψάξεις καλά στο πάρκο του γιγύου σου... Θα βρης κοντά στο συντριβάνι ανθισμένο το πρώτο λευκό μαγιάτικο κρίνο. Πάνω στο χιονάτο, βελουδένιο φύλλο του θάνα γραμμένο τ' όνομα της διαλεχτής σου!

— Όταν έβγινε ο νέος, δεν άμφέβαλε καθόλου πώς θ' αλήθευε η προφητεία της νεράιδας. Ήταν χειμώνας. Ο νέος πέρασε τούτες τις μέρες της παγωνιάς προετοιμάζοντας την καρδιά του, σαν να στόλιζε μία φωλιά για να υποδεχτή μία βασιλίσσα...

— Όσο περνούσε ο καιρός, η εικόνα της έκλεκτής του γινόταν καθαρότερη. Ζούσε τώρα κοντά του, όμορφη και γλυκειά. Κάθε βράδυ, ο νέος φανταζόταν πώς έκαναν μαζί περίπατο με τη βάρκα στη λίμνη του πάρκου. Έγερνε τότε το κεφάλι του προς το δικό της κι' έβλεπε μέσα στα μάτια της όλη τη γοητεία του άστροστολιστού ουρανού...

— Τέλος, έφτασε η άνοιξη κι' άρχισαν να ντύνονται τὰ δέντρα με την πράσινη φορεσιά τους. Ο νέος ήταν βαθειά συγκινημένος. Έφτασε ο Μάης. 'Η φύσι γύρω του χαϊρόταν...

— Ο νέος έτρεξε με λαχτάρα κοντά στο συντριβάνι κι' είδε χαρούμενος, όλανόχτο το πρώτο λευκό κρίνο. Έσκυψε με καρδιοχτύπι, μὰ δεν είδε τίποτα γραμμένο πάνω σ' αυτό. Όσοόσο δεν άπελπίστηκε. «Όλο το Μάη, όλη την άνοιξη, γύριζε στο πάρκο κι' έσκυβε μ' άγωνία πάνω σ' ανθισμένα κρίνα. Μὰ του κάκου... Το όνομα της διαλεχτής του δεν ήταν γραμμένο πουθενά!...

— Έξακολουθούσε ώστόσο τις αναζητήσεις του. Το πάρκο ήταν άπέραντο, άμέτρητα τὰ

ανθισμένα κρίνα. Τί' έψαχνε, έψαχνε άκούρ-στος... Τέλος ήρθε το καλοκαίρι. Κι' ο νέος δεν είχε βρη ακόμη το όνομα που ζητούσε. Μὰ δεν άπελπίστηκε. Έκανε τη σκέψη πώς ή νεράιδα δεν του είχε όρίσει ποιά άνοιξη θά μάθαινε τ' όνομα της αγαπημένης του. Ίσως νάταν του χρόνου...

— Πέρασαν έτσι τρία χρόνια, μ' άναμνή κι' άπογοητεύσεις... Σιγά-σιγά, ο νέος πείστηκε πώς ή νεράιδα είχε γελαστή ή είχε θελήσει να τον κοροϊδέψη. Υποτάχτηκε τότε καρτερικά στο μοιραίο του και πήρε γυναίκα μία κοπέλα που του ύπέδειξαν οι γονείς του. Την έλεγαν Λάουρα, κι' ήταν μελαχροινή, μάλλον κοντή κι' άρεκετά όμορφη.

— Στην άρχή, ο νέος συγκέντρωσε σ' αυτήν όλη τη στοργή που νοιούσε στην καρδιά του για την άλλη, τη γυναίκα των όνειρων του.

— Σε λίγο όμως είδε πώς βγήκε γελασμένος στις έλπίδες του. 'Η Λάουρα ενδιαφερόταν μόνο για να κρατάη το νοικοκυριό της και την κοινωνική της θέσι και να κάνει οικονομίες... Είρωνευόταν διαρκώς τον άντρα της, γιατί ήταν ποιητής κι' όνειροπόλος, άνίκανος ν' άντιμετώπιση την πραγματική ζωή.

— Όλ' αυτά έκαναν το νέο να την συγκρίνει με την Άλλη, με την αϊθέρια εκείνη ψυχή που θα μπορούσε να καταλάβη τὰ αισθήματά του. Έκλεινε συχνά τὰ μάτια του κι' έβλεπε ζωντανό μπροστά του το πλάσμα της φλογερής φαντασίας του. Όταν τὰ ξανάνοιγε, ή Λάουρα φαινόταν πενή και άσημαντη...

— Άρχισε σιγά-σιγά να διαπιστώνη ότι ή Λάουρα γινόταν κακή και άδικοη. Δεν περνούσε μέρα, χωρίς να του κάνει σκηνή. Ήταν δυστυχισμένος. Μετανοίανε γιατί παντρεύτηκε. Έποεπε ναχε κάμει όποια όνομη άκούμ, ως που να βρη τη γυναίκα των όνειρων του...

— Την πέμπτη άνοιξη, ενώ ο νέος καθόταν στο χείλος του συντριβανιού, μ' ένα βιβλίο άνοιχτό σ'α γόνατά του, βυθισμένος στις μελαγχολικές σκέψεις του, σήκωσε σε μία στιγμή τὰ μάτια του και κύτταξε μπρός του. Κι' είδε τότε ένα κρίνο που μόλις είχε άνοιξει την προηγούμενη νύχτα και που δεν το είχε προσέξει πριν. Άμέσως ένοιωσε την καρδιά του να χτυπά δυνατά. Πάνω στο κρίνο διέκρινε κάτι γραμμές που μοιάζαν με γράμματα! Ωστε δεν τούχε πη ψέμματα ή νεράιδα!... Κατάχλωμος άπ' την άγωνία, έσκυψε και διάβασε το όνομα 'Εκείνης:

«Λάουρα!...

— 'Η θεία μου σταμάτησε μία στιγμή, κι' έπειτα συνέχισε: — Είπε απλό το έπιμύθιο της ιστορίας μου. Σημαίνει πώς ή μοίρα προορίζει μία γυναίκα για κάθε άντρα... με τη διαφορά όμως ότι συχνά ή γυναίκα αυτή δεν είν' εκείνη που όνειροπολούσε ο άντρας...

— Δεν ξέρω γιατί, τὰ λόγια αυτά της γοηθίας θείας μου με παρηγόρησαν, έδωξαν ένα βάρος άπ' την καρδιά μου. Και με πλημμύρισε ξαφνικά ένα αίσθημα συμπάθειας για τη Σουζάν, τη γυναίκα μου... τη γυναίκα που μου είχε όρίσει ή Μοίρα! Π. ΝΕΖΕΛΩΦ

I. MATEY

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Φλεμάν δικαιολογείται στη Ρόζα, της υπόσχεται να εξαφανισθεί, να μη γίνει εμπόδιο στην ευτυχία της, φιλεί το παιδάκι του με δάκρυα στα μάτια, της φιλεί το χέρι και φεύγει συντριμμένος, με την απόφαση να τερματίσει τη ζωή του. Στο μεταξύ, ο Τρεβίλ αποφασίζει να απαγάγει τη Ρόζα το βράδυ της Δευτέρας. Το ίδιο αυτό βράδυ ξαναγεννιέται στο Σκό κι' ο Φλεμάν. Αναβάλλει την αυτοκτονία του για να δει τη Ρόζα για μία ακόμα φορά, χωρίς να τον αντιληφθεί. Στο Σκό βλέπει τον Τρεβίλ να φανεί αυτοκίνητο. Υποπτεύεται ότι κάτι κακό ετοιμάζει και τον παρακολουθεί. Στις λίγο η Ρόζα βγαίνει από το σπίτι να καλέσει το γιατρό του παιδάκι της που είχε αδιαθετο.

29ον Τό σπίτι του γιατρού του Σκό Ζερβαί, δεν ήταν μακριά από το καπηλειό για το οποίο μιλήσαμε.

Η Ρόζα πήρε το πιό σύντομο μονοπάτι για να πάει γρήγορα.

Ο Τρεβίλ ένοιωσε την καρδιά του να φουσκώνει από χαρά. Τα πράγματα έρχόντουσαν όπως τα ήθελε. Η Τυχή ή ο Διάβολος τον ευνοούσαν σκανδαλωδώς, γιατί η κ. Κριλλιόν προχωρούσε, με το δρόμο που πήρε, προς το μέρος που είχε αφήσει το αυτοκίνητό του.

Η Ρόζα βάδιζε γοργά. «Όχι γιατί ένοιωθε κανένα φόβο, αλλά γιατί βιάζονταν να γυρίσει στο σπίτι της, κοντά στον άντρα της και στο παιδάκι της».

Ο Τρεβίλ, βαδίζοντας, χωρίς να κάνει θόρυβο, μέσα σ' ένα γειτονικό γρασίδι, λογάριζε να βγει άφωνα μπροστά της.

Ο Φλεμάν όμως άγρυπνιωσε. Καί, με τη σειρά του κι' αυτός, τον παρακολουθούσε από πιό κοντά τώρα, χωρίς να τον χάνει στιγμή από τα μάτια του.

Στο μονοπάτι δεν φαινόταν την ώρα-αυτή κανένας περαστικός διαβάτης.

Ο ύποκομης νόμιζε ότι είχε φτάσει ή στιγμή της δράσεως. Κάνοντας πιό γοργό το βήμα του βγήκε εμπρός από τη Ρόζα μερικά βήματα κι' έβλεπε γύρισε και στάθηκε μπροστά της.

Η Ρόζα δεν τον γνώρισε στην αρχή. Φαντάστηκε πως ήταν κάποιος μεθυσμένος ερμάνης και θέλησε να τον αποφύγει λοξοδρομώντας.

Μά ο Τρεβίλ πρόλαβε πάλι και της έφραξε το δρόμο. Συγχρόνως έβγαλε το καπέλλο του, υποκλίθηκε με ευγένεια και της είπε:

— Κυρία Κριλλιόν, είμαι εύτυχης που σας ξαναβλέπω!...

Κι' αυτή τη φορά η Ρόζα δεν τον αναγνώρισε. Σταμάτησε και τον κύτταξε σα-στιμένη, μη μπορώντας να μαντέψει τις διαθέσεις του.

Ο Τρεβίλ κατάλαβε τι συνέβαινε. Δεν με γνωρίζετε, κυρία; τη ρώτησε. Τόσο γρήγορα ξεχνάτε τους καλούς φίλους σας; Απομονώσατε λοιπόν τον ταπεινό φίλο και πιστό θαυμαστή σας ύποκομητα Στέφανο Τρεβίλ;

Πριν ακόμα πη τ' όνομά του ο ύποκομης ή Ρόζα τον αναγνώρισε. Κι' ωστόσο δεν τρόμαξε. Δεν φανταζόταν ποτέ τις διαθέσεις του ανισορρόπου αυτού άριστο-κράτη.

Αντί να λιποψυχήσει ένοιωσε απεριγγραπτή όργη να κολλάει στην καρδιά της. Σήκωσε περήφανα το κεφάλι της, τον κύτταξε κατάματα και του φώναξε:

— Σεις!... Και τολμάτε να παρουσιά-ζεστε μπροστά μου;... Τολμάτε να με χαιρετάτε;... Χαίρετε, κύριε!...

Θέλησε συγχρόνως να φύγει. Μά, για τρίτη φορά, ο Τρεβίλ την εμπό-δισε να φύγει.

— Βιάζεστε λοιπόν τόσο, κυρία; της εί-πε, χαμογελώντας ειρωνικά.

Σφίγγοντας τις γροθιές της ή Ρόζα έρ-ριξε μια απειλητική ματιά γύρω της.

Κανένας δεν φαινόταν.

Αυτό όμως δεν ήταν αλήθεια.

Ο Φλεμάν είχε έπωφεληθεί από τη λιγό-στιμη συνομιλία τους και είχε πλησιάσει πολύ κοντά τους, χωρίς να τον αντιληφθούν.

Ξαπλωμένος στη χλόη, με τα δόντια σφιχτά, με την καρδιά γεμάτη άγρια πάθη και λυσσαλέο μίσος έναντι τον άγνω-στον εκείνου νεαρού, κρυφάκουγε, έτοιμος να επέμβει στην κρίσιμη στιγμή.

Από τα πρώτα λόγια του άγνωστου και της Ρόζας κατάλαβε ότι το πρόσωπο αυτό ήταν γνωστό στην πρώην σύζυγό του κι' ότι οι σκοποί του δεν ήταν καθόλου καλοί.

Η Ρόζα έκαιε τώρα ένα βήμα εμπρός.

— Αφήστε με να περάσω, φώναξε.

Ο Τρεβίλ υποκλίθηκε και με φωνή που προσπαθούσε να την κάνει γλυκειά της είπε:

— Δεν θέλετε να μ' ακούσετε;

— Δεν έχουμε τίποτε να πούμε, του ά-ποκρίθηκε απότομα ή Ρόζα.

— Σεις ίσως όχι, κυρία. Έγώ όμως έχω να σας πω κάτι...

— Δεν θέλω να μου πείτε τίποτε.

— Κι' όμως θα με ακούσετε.

— Είσαστε ένας άνδρας!

— Είμαι μόνον έρωτευμένος, ωραία μου κυρία. Σας αγαπώ σαν τρελλός!...

— Σας απαγορεύω να συνεχίσετε. Δια-φορετικά!...

— Διαφορετικά;

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Εμπόριον

Έν' όψει... νέες έκλογές, μπηκά, φροσι, σε συλλογές και πήρα την απόφα-καμμία κομπίνα να σκαρώ-και στον καιρό τον πονηρό, να κάνω κάμνια μπλόφα!

Βρήκα τη «μάκενα» κοινώς, ενός, τουλάχιστον, μηνός το πρόβλημα να λύσω, καθ' ότι σκέβομαι κι' εγώ, να βρω κανέναν άρχηγό την ψήφο να... πουλησω!

Είν' ένα είδος που σπανί-στην πιάτσα τη σημερινή και που ζητείται τώρα. Κι' όποιος ζητείται πώς και πώς, πρέπει να γίνει, συνε-καί ψήφου... «μαυρα- (γώρα)!

Και μία και τ'όθλα (σκοπό) «Τσίφτες πατέρες θα (τους πώ, ακάβετοι και λαύροι, φωνίστε όλοι σας άρά-ψήφο με μαύρη άγορά, αλλοίως θα βγήτε... μαύροι!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

— Θα τ'α πω όλα στον άντρα μου.

Ο Τρεβίλ γέλασε σαρκαστικά.

— Γελάς, άθλιε!... φώναξε ή Ρόζα.

Απομνηστές ότι θέλησε να τον δολοφονή-σης άναυδρα, προσκαλώντας τον σε μονο-μαχία, ενώ ήξερες πολύ καλά ότι δεν είχε πιασει ποτέ όπλο στα χέρια του; Σου τό έπαναλαμβάνω: Είσαι ένας άνδρας!...

— Κι' εγώ σας έπαναλαμβάνω ότι σας αγαπώ, σαν τρελλός!... μούγγρισε γεμά-τος πείσμα ο Τρεβίλ.

Ο Φλεμάν άκούε, δαγκάνοντας από λύσσα τα χείλη του. Συγχρόνως χείδευε νευρικά τη λαβή του πιστολιού του.

«Φτωχή Ρόζα!... συλλογιζόταν. Δοκι-μασες και πίκρες που τώρα μόλις τις μα-θαίνω... Μά, έννοια σου, μικρούλα μου, και θα τον συγυρίσω εγώ αυτό τον κανά-για!...»

Φρενιασμένη άπ' το θυμό της ή Ρόζα κύτταξε τον ύποκομητα μ' άπεριγραπτή περιφρόνηση.

— Κτήνω!... τραύλισε.

Ο Τρεβίλ δεν θυμωσε.

— Μπορείτε να με βρίζετε όσο θέλετε, της είπε. Αυτό δεν θα με κάνει να πάω να σας αγαπώ. Ναί, σας αγαπώ και θα γίνετε δική μου είτε το θέλετε, είτε όχι.

Η Ρόζα δεν συγκρατήθηκε πιά. Σήκω-σε το χέρι της και μπάτισε τον ύποκό-μητα!

Συγχρόνως θέλησε να φύγει, πηδώντας προς τ' άριστερά.

Αλλά ο Τρεβίλ πρόφτασε και την άρ-παξε άπ' το χέρι.

— Σας είπα ότι θα γίνετε δική μου, της είπε με φωνή ύποκομη. Τόσες νύχτες τρι-γυρίζω έξω άπ' το χτήμα. Κι' άπόψε ήρθε ή στιγμή που θα πραγματοποιηθώ το όνει-ρο που με βασανίζει τόσον καιρό. Θα μ' ά-καλοηθήσετε. Άν δεν τό κάμντε με τό καλό θα μ' αναγκάσετε να χρησιμοποίησω βία...

Μιλούσε σκυμμένος κοντά της.

Η λαχανιασμένη άνάσα του την έκαιε.

Τό μάτια του λάμπανε, σαν του άγρι-μιού μέσα στο σκοτάδι.

Τό χέρι της πονούσε, έτσι καθώς της τό έσφιγγε βίανυσσα.

Η άτυχη γυναίκα προσπάθησε, με κάθε τρόπο, να λυτρωθί άπ' το σφίξιμό του, να ξεφύγει. Τό στήθος της άνεδοκατέβαινε, τό πρόσωπό της είχε κοκκινίσει.

— Αφné με, άθλιε!... ξεφώνισε.

Και συγχρόνως μία κραυγή της ξεφύγε, γεμάτη άπόγνωση, γεμάτη άγωνία:

— Αδóλφε... Αδóλφε, βοήθεια!...

— Φωνάζεις τό σύζυγό σου; μούγγρισε με άγριο σαρκασμό ο Τρεβίλ. Μην κοπι-άς άδικα, άγάπη μου. Δεν πρόκειται να σ' άκούση. Μά κι' αν σ' άκουγε μία κατη-φόριζε ως εδώ θα του φύτευα μία σφαίρα κατάσθηκα, κι' αυτή τη φορά δεν θα γλύ-τωνε άπό τό λύχια του Χάρου, στο ύπο-σχομαι.

— Αδóλφε!... ξεφώνισε πάλι ή Ρόζα.

— Διάδóλε!... Είσαι πολύ πεισματά-ρα, όμορφóυλα μου!... Σού είπα ότι ο σύζυγός σου βρίσκεται μακριά.

— Είμ' εδώ!... άντήχησε μία τρομερή φωνή.

Η Ρόζα δεν αναγνώρισε τη φωνή αυτή μέσα στην ταραχή και τον παραδαρμό της για να ξεφύγι άπ' τα χέρια του ύποκομη-τος. Νόμιζε ότι έπρόκειτο για τό σύζυγό της. Κι' άρχισε να φωνάζει άπελπισμένα:

— Εδώ, Αδóλφε... Σώσε με!... Σώ-σε με!...

Ο Τρεβίλ, παρ' όλη την τρέλλα του και την άπόφασί του να τελειώνη, ξαφνιασθηκε άκούοντας τη φωνή αυτή.

«Ο Κριλλιόν!...» συλλογίστηκε.

Και χωρίς ν' άφήση τη Ρόζα γύρισε

πρός τό μέρος που είχε άντηχήσει ή φωνή. Όλα αυτά συνέβησαν μέσα σε λίγα δευ-τερόλεπτα.

Αυτό ζευγάρια μάτια κύτταζαν τώρα έπί-μονα προς τό πλαγιό γρασίδι: Τα μάτια της κ. Κριλλιόν, γεμάτα άγωνία κι' έλπί-δα. Τα μάτια του ύποκομητος γεμάτα πε-ριέργεια και λάμψεις θυμού.

Κι' έξαφνα είδαν έναν άνθρωπο να ση-κώνεται άπό κάτω άπότομα, να πηδά όρ-βιος και να τρέχει προς τό μέρος τους φω-νάζοντας:

— Έρχομαι, Ρόζα!...

Ο Τρεβίλ άναγκάστηκε ν' άφήση τό χέρι της Ρόζας, για ν' άντιμετωπίση τον άπρόοπτο αυτό σωτήρα της κ. Κριλλιόν, που ξεφύτρωνε άπό τη γή!

Μόλις έκείνος πλησίασε τον αναγνώρισε άμέσως: Ήταν ο μυστηριώδης άγνωστος που τον είχε παρακολουθήσει την άλλη φο-ρά και που μάταια προσπάθησε να τον στριμώξει κάπου.

Αλλά ποιός ήταν ο άγνωστος αυτός; Και τί σκοπούς είχε; Έπρόκειτο για κά-ποιο φίλο της Ρόζας; Γιατί όχι; Μήπως δεν της είχε φωνάξει με τό μικρό της όνομα; Οι άπορίες του αυτές δεν κράτησαν πολύ. Γιατί άκουσε τη Ρόζα να ξεφωνίζει:

— Σώσε με, Έρρίκο!

— Έρρίκος!...

Ο Τρεβίλ φωτίστηκε άμέσως.

Ήταν ο Φλεμάν, ο πρώτος σύζυγος της Ρόζας. Ναί, ναί, δεν χωρούσε άμφιβολία.

Ότε έτσι λοιπόν; Η ωραία κυρία Ρό-ζα είχε σχέσεις και με τον πρώτο της σύ-ζυγο; Ο Φλεμάν δεν είχε πεθάνει; Τί σκάν-δαλό!...

Οι πρόστυχες αυτές σκέψεις πέρασαν γοργά άπ' το μυαλό του. Και συγχρόνως συλλογίστηκε και κάτι άλλο: Τίς εύθυνες της Ρόζας και του Κριλλιόν άπέναντι τις πε-νιούμης, που ήταν αυστηρός σ' αυτές τις πε-ριπτώσεις; Η Ρόζα δεν μπορούσε να παν-τρευτεί έφ' όσον ζούσε ο πρώτος της σύ-ζυγος...

Ο Τρεβίλ γέλασε άγρια, με σαρκασμό και φωνάζει:

— Όραία!... Όστε έτσι λοιπόν; Ο κ. Φλεμάν είναι πολύ καλά στην υγεία του. Και περνάτε περίφημα, όπως βλέπω...

Τό ξερεί αυτό ο κ. Κριλλιόν άραγε;

Αλλά ο Φλεμάν δεν τό έδωσε καιρό να συνεχίσει. Μπήκε άνάμεσα σ' αυτόν και στη Ρόζα και τον κύτταξε με θυμό, με πε-ριφρόνηση.

— Άθλιε, του φώναξε, άνανδρε, γιατί έ-νοχλείς την κυρία;

Ο Τρεβίλ δεν τό έδωσε άπάντηση. Πήδησε μαινόμενος προς τό μέρος του και τό κατέφερε ένα δυνατό χτύπημα στο στήθος, τρίτοντας με λύσσα τα δόντια του.

Ο Φλεμάν πρόφτασε και λύγισε τό κορ-μί του προς τα πίσω. Έτσι τό χτύπημα έκείνο δεν τον ξάπλωσε κάτω.

Ο Τρεβίλ έτοιμάστηκε να τον ξαναχτυ-πήσει. Φρενιάζε άπ' την όργη του, έβλεπε τό σχέδιό του να ναυαγή.

Μά αυτή τη φορά, ο Φλεμάν, έσκυψε, άπόφυγε τό χτύπημα και κατέφερε μία γε-ρή γροθιά στον αντίπαλό του.

Ούρλιαζοντας, περισσότερο άπό θυμό, παρά άπό πόνο ο ύποκομης, προσπάθησε ν' άρπάξει τό Φλεμάν άπό τό λαιμό. Τά νύχια του χώθηκαν στη σάρκα του Έρρί-κου.

— Θα σε πνίξω, άθλιε!... ούρλιαξε. Θα σε σκοτώσω, σαν τέκλιο, αλήτη, τυχα-διώκτη!...

Πλάϊ τους ή Ρόζα έτρεμε σύγκορμη. Δεν είχε τη δύναμη να φύγει, τά γονάτά της έ-τρεμαν, τό έδαφος σάλευε κάτω άπό τό πόδι της, δεν είχε τό κουράγιο ούτε να φωνάξει και να ζητήσει βοήθεια.

Τά μάτια της, γουρλωμένα άπό την τρο-μάρα και την άγωνία της έξερευνούσαν γύ-ρω, μέσα στο σκοτάδι, μήπως φανή κανείς και τους λυτρώσει άπό τον τρελλό ύπο-κόμητα.

Μά, αλλοίμονο, τό μονοπάτι ήταν έρημο, κανείς δεν περνούσε αυτές τίς κρίσιμες, τίς άγωνιώδεις στιγμές.

Έξαφνα τό βλέμμα της έπεσε στην έ-παυλι.

Συλλογίστηκε τό παιδί της, τον άντρα της...

Τί άτυχη που ήταν!... Γιατί να μην άφήση τον Αδóλφο να τρέξει στο γιατρό;

— Αλλά και στην περίπτωση αυτή ο Τρε-

βίλ θα τό ριχνοταν ίσως και θα χτυπιόν-ταν.

Ο Φλεμάν είχε μάθει στη φυλακή στην Άμερική, ένα είδος πάλης με τό όποίο μπορούσε να καταβάλει κανείς εύκολα τον αντίπαλό του.

Νοιώθοντας τό χέρι του Τρεβίλ να τό σφίγγει τό λαιμό κι' άποφασισμένος να τε-λειώνει μαζί του, τό κατέφερε ένα χτύπη-μα στο στομάχι και τον ξάπλωσε κάτω.

Μουγγρίζοντας και βλαστημώντας ο ύ-ποκομης μισοσκόκωσε κι' έφερε τό χέρι του στην τσέπη που είχε τό πιστόλι του.

Πρώτη ή Ρόζα άντελήφθη την κίνησή του αυτή και φώναξε:

— Φυλάξου, Έρρίκο!... Είναι όπλι-σμένος!...

Ο Φλεμάν ώρμησε εμπρός και μ' ένα πήδημα έπεσε πάνω στον Τρεβίλ μ' όλη τη δύναμη του σώματός του.

Έτσι ο ύποκομης που είχε βγάλει τό περιστρώφό του δεν πρόφτασε να πυροβο-λήσει.

Ο Έρρίκος τό άρπαξε τό χέρι και προσπαθούσε να τό πάρη τό περιστρώφο. Μά ο Τρεβίλ άγωνιζόταν τώρα με άπελπι-σία, με άγωνία. Οι δυνάμεις του είχαν δε-καπλασιασθή.

Η Ρόζα ένοιωσε κάτι σαν ίλιγγο, προ-μήνυμα λιποθυμίας.

Δεν ήξερε ότι ο Φλεμάν κρατούσε έ-πίσης περιστρώφο. Και στη σκέψη να δει τον ύποκομητα, που ήταν ικανός για όλα, να τον σκοτώνει μπροστά στα μάτια της, συγκέντρωσε τό κουράγιο της και κραύ-γασε:

— Βοήθεια!... Βοήθεια!...

Τί θα συνέβαινε πιά; Ποιός θα ήταν οί συνέπειες αν την άκουσε ο Αδóλφος κι' έ-τρεχε επί τόπου; Τί θα σκέφτονταν συναν-τώντας έκεί τον πρώτο της σύζυγο να την ύπερασπίζεται;

Ο Κριλλιόν ήταν λογικός, είχε εύγενικά αισθήματα. Κι' άσφαλώς θα πίστευε στις έξηγήσεις που θα τό έδινε.

Χωρίς να δισταγή λοιπόν ξεφώνισε και πάλι μ' όση δύναμη της άπόμεινε:

— Βοήθεια!... Αδóλφε, βοήθεια!...

Αλλά ή έπαυλις ήταν άρκετά μακριά. Πώς να φτάσει ή φωνή της ως έκεί;

Απελπισμένη γύρισε προς τους δυό άν-τρες που κυλιόνταν κάτω και χτυπιόνταν με λύσσα, λαχανιάζοντας.

Ο Φλεμάν δεν είχε καταρθώσει να πάρη τό όπλο του Τρεβίλ. Κι' άσάφνα άντήχησε ένας πυροβολισμός.

.....

Τό περιστρώφο είχε έκτυρσοκρότησει, πάνω στη φρενιασμένη πάλη τους.

Έντρομη ή Ρόζα έκρυψε τό πρόσωπό της άνάμεσα στα χέρια της, σίγουρη πώς ο Έρρίκος είχε χτυπηθεί.

Ακούγοντας όμως τό άγχομαχητό των δυό άντρών ξανασήκωσε τό κεφάλι της και κύτταξε προς τό μέρος τους.

Η πάλη συνεχιζόταν.

Συγχρόνως κύτταξε προς την έπαυλι. Είδε την πόρτα ν' ανοίγει και κάποιον να βγαίνει έξω τρέχοντας.

Αυτό την παρηγόρησε, μά και μεγάλω-σε, εύθυσ άμέσως την άγωνία της. Γιατί ή-ταν βέβαιη ότι ο άνδρας που είχε βγει άπ' την έπαυλι ήταν ο Κριλλιόν. Άκουσε άσφαλώς τον πυροβολισμό κι' έτρεχε να δει τί συμβαίνει, άνήσυχος γι' αυτή.

— Θεέ μου, λυπήσου με!... τραύλισε ή άμοιρη γυναίκα, σηκώνοντας τα μάτια της στον ουρανό. Λυπήσου με, Κύριε... Τί σου έκανα και με βασανίζεις έτσι; Γιατί δεν μ' άφηνες να πεθάνω όταν έπεσα στο ποτάμι; Έλεος, Θεέ μου, σπλαχνίσου με!...

Εστριψε την ίδια στιγμή τα μάτια της στο χτήμα. Δεν διέκρινε καλά, μά άκουσε ποδοβολήτο. Κάποιος έτρεχε προς τό μέρος που βρισκόταν. Ο Αδóλφος, χωρίς άλλο...

Μία άγρια κραυγή, ένα μούγγρισμα θρι-άμβου την έκανε ν' άναπηδήσει.

Ο Τρεβίλ είχε σηκωθεί άπό κάτω. Και λαχανιάζοντας, άφρίζοντας, μαινόμενος ση-κωσε τό όπλισμένο του χέρι κραυγάζοντας:

— Τυχοδιώκτη, θα σε σκοτώσω!...

Ο Φλεμάν ύποχώρησε, όσο γρήγορα, μπορούσε, μερικά βήματα κι' έτοιμάστηκε να βάλει κι' αυτός τό πιστόλι του.

Μά δεν πρόλαβε.

Ο Τρεβίλ πυροβόλησε.

Η σφαίρα πέρασε σφυρίζοντας πλάϊ στον Έρρίκο, λίγους πόντους μακριά άπ' τό κεφάλι του.

Χωρίς να χάσει καιρό ο Φλεμάν έπεσε μπρούμυτα στο χώμα. Ήταν ο μόνος τρό-πος για να σωθί. Συγχρόνως τράβηξε τό περιστρώφο του.

Η Ρόζα νόμιζε πώς χτυπήθηκε κι' άφησε μία κραυγή άπελπισίας.

— Έρχομαι!... Έρχομαι, Ρόζα!... άκούστηκε μέσα στο σκοτάδι ή φωνή του Κριλλιόν.

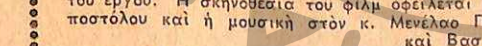
— Ο δεύτερος σύζυγος!... μούγγρισε σαρκαστικά ο ύποκομης. Θα τον συγυρίσω κι' αυτόν!...

Συγχρόνως βλέποντας ότι ο Φλεμάν δεν είχε χτυπηθί ξαναπυροβόλησε έναντιόν του.

.....

ΕΝΑ ΑΚΟΜΑ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΦΙΛΜ

Η «Σπέντζος - φίλμ» που μας έφερε περσι τον «Κοκκίνο βράχο» θα μας παρουσιάσει σε λί-γο ένα νέο ελληνικό φίλμ με τον τίτλο: «Αμαρτία για τό παιδί μου». Στη φωτογραφία μας, δυό εκ των πρωταγωνιστών ή Έλένη Χατζηνάργη και ο Ίων Χατζάκος, σε μία σκηνή του έργου. Η σκηνοθεσία του φίλμ όφείλεται στον κ. Χρ. Σπέντζος, τό σενάριο στον κ. Αρ. Ποστόλου και ή μουσική στον κ. Μενέλαο Παλλάντιο. Τραγουδούν οί Πολυμέρης Παπαδάκης και Βασ. Τσιτσάνης.

Ο Έρρικος ένοιωσε έναν δυνατό πόνο στο πλευρό. Είχε τραυματισθεί!... Έξαλλος απ' την όργη του κι' άδιαφορώντας για το τραύμα του σηκώθηκε όρθιος, αποφασισμένος να χρησιμοποιήσει το όπλο του.

Ο Τρεβίλ φρένισε. — Έστάψυχος είσαι, κάθαρμα! ούρλιασε.

Και ύψωνοντας για μια ακόμα φορά το περιστροφικό του πυροβόλο έναντίον του. Μία κραυγή πόνου αντίχρησε κι' ένα σώμα σωριάστηκε βαρύ στο χώμα!

Εγιναν τόσο γρήγορα όλα αυτά που κανείς δεν κατάλαβε τί συνέβη μέσα στην παραζάλη της συμπλοκής και στο σκοτάδι.

Πρώτη η Ρόζα άρχισε να ξεφώνιζε σαν τρελή:

— Αδόλφε!... Αδόλφε!... Σκότωσε τον άγαπημένο μου Αδόλφε!

Πραγματικά η σφαίρα του Τρεβίλ είχε βρή στο στήθος του Κριλλιόν που πλησίαζε εκείνη τη στιγμή.

Ο άτυχος νέος σωριάστηκε κάτω, αφήνοντας μία κραυγή πόνου.

Η Ρόζα ώρμησε παραπατώντας και ρίχτηκε επάνω του.

— Αδόλφε!... φώναξε. Άγαπημένε Αδόλφε!... Μίλησε μου... Σε σκότωσε ο άβλιος!

Ο Αδόλφος δεν σάλευε καθόλου. Αφ' όθονο αίμα έτρεχε απ' το τραύμα του.

Η ξαφνική αυτή συμφορά, το τρομερό αυτό λάθος δεν συγκίνησε, δεν τάραξε καθόλου τον ανισόρροπο ύποκομητα. Αντιθέτως, η άποτυχία του να χτυπήσει το Φλεμάν τον έξαγρισε περισσότερο.

— Γλυτώσεις, άχρειε; φώναξε. Μά δεν θα μου γλυτώσεις.

Κι' έτοιμάστηκε να ξαναπυροβολήσει.

Ο Φλεμάν δεν διάστασε πιά. Κατάλαβε ότι ήταν χαμένος, ότι είχε αντίκρου τον ένα φρενοβλαβή επικίνδυνο. Και χωρίς να διαστάση πιά, υπερασπιζόταν τη ζωή του, πρόσφερε και πυροβόλησε.

Μά η σφαίρα του αστόχησε.

Σκυλιάζοντας απ' το κακό του ο Τρεβίλ πυροβόλησε δυο φορές στη σειρά έναντιον του αντίπαλπου του.

Ήταν όμως τόσο η λύσσα του, που κι' οι δυο σφαίρες πέρασαν χωρίς να θίξουν τον Έρρικο.

Ο ύποκομης έτοιμαζόταν να ξαναπυροβολήσει.

— Αλλά δεν πρόλαβε.

Ο Φλεμάν γρήγορος σαν άστραπή, σημάδεψε ψυχραιμία, μ' όση ψυχραιμία μπορούσε νάχη αυτή τη στιγμή, και πυροβόλησε.

Η σφαίρα του βρήκε τον Τρεβίλ στο μέτωπο, ανάμεσα στα φρύδια.

Χωρίς να βγάλει ούτε ένα βογγητό ο Τρεβίλ, στριφογύρισε στη θέση του και σωριάστηκε βαρύς στο χώμα.

Ο Φλεμάν διάστασε για μία στιγμή.

Οι σπαρτακτικοί θρήνοι της Ρόζας, που δέρονταν, πάνω απ' το χτυπημένο σώμα της τον τρέλαιναν. Πριν τρέξη κοντά της πλησίασε για μία στιγμή, τον ύποκομητα κι' έσκυψε πάνω του. Παρά το σκοτάδι διέκρινε το πρόσωπό του πλημμυρισμένο στο αίμα.

— Νεκρός!... θιθύρισε.

Κι' ανασήκωσε αδιάφορα τους ώμους του.

Τι σημασία είχε αυτό; Μήπως κι' ο ίδιος δεν θα εγκατέλειπε αυτό τον κόσμο σε λίγο, και μάλιστα ύστερα απ' όσα συνέβησαν αυτό το βράδυ;

Αμέσως κατόπιν πλησίασε στη Ρόζα κι' έσκυψε κοντά της.

— Μου τόν σκότωσε ο άβλιος!... του είπε εκείνη.

Ο Φλεμάν έπιασε το χέρι του Κριλλιόν.

— Δεν είναι νεκρός, της είπε. Ήσυχασε, Ρόζα.

Φωνές και θόρυβος βημάτων άνηχούσαν.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Εκδόσεις

Κυκλοφόρησε το «ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ» του συγγραφέως Κώστα Μάνου με τα δημοφιλέστερα ευρωπαϊκά και λαϊκά τραγούδια, άλλη καλλιτεχνική πλούσια ύλη και ένα θαυμάσιο μουσικό κομμάτι.

Έξεδόθη τρίπρακτη έμμετρη τραγωδία του κ. Σπύρου Διον. Κουρούπου με τον τίτλο «Ο Άνθρωπος».

Η περίεργη ζωή του ΜΑΡΚΗΣΙΑΣ ΝΤΕ ΠΕΡΩ

Μία σειρά από κινηματογραφικά επεισόδια

Μία φορά κι' έναν καιρό — για ν' αρχίσωμε όπως στα παραμύθια — ζούσε ένας πλούσιος άρχοντας, ο μαρκήσιος ντε Γκάντ, που είχε παντρευτεί μία πολύ όμορφη νέα κι' είχε άποκτησει απ' αυτήν ένα κοριτσάκι, την Αρτεμίδα. Αλλά ο μαρκήσιος είχε δυο αδελφούς, έναν αξιωματικό κι' έναν αβάδα, που άγαπησαν κι' οι δυο τη νύφη τους και μηχανεύτηκαν χίλια δυο μέσα για να την καταχτήσουν. Προσέκρουσαν, όμως, πάντα στην άρετή της. Συμμάχησαν τότε μαζί και, για να την εκδικηθούν, την καθηγόρησαν στον άντρα της ότι όθην τον άπατούσε μ' έναν άλλον και του ζήτησαν την άδεια να προστατεύσουν την... τιμή της οικογενείας. Αυτός τους την έδωσε πρόθυμα κι' οι δυο αδελφοί του παρουσιάστηκαν άμέσως στη νύφη τους και της είπαν να διαλέξει μεταξύ του ξιφους, του έγχειριδιού και του δηλητηρίου. Η δυστυχισμένη διάλεξε το τελευταίο και πέθανε έπειτα από τρομερούς πόνους.

Αλλά η σκανδαλώδης αυτή «έκτελεσις» προκάλεσε μεγάλη εξέγερση κι' οι τρεις αδελφοί, που μωρίςτηκαν τον κίνδυνο, βιάστηκαν να φύγουν στο ξωτικό. Μία βωσιλική διαταγή, που έξεδόθη σε λίγο, τους άπαγόρευε εφ' όρου ζωής να ξαναπατήσουν το πόδι τους στο γαλλικό έδαφος.

Στον πύργο του ντε Γκάντ είχε μείνει ή μητέρα τους, που ήταν χήρα από καιρό κι' ή μικρή Αρτεμίδα.

Η γρήα μαρκησία είχε ένα φίλο, που την παρηγορούσε στη μοναξιά της, το μαρκήσιο ντε Περώ. Όταν, λοιπόν, ή έγγονή της έγινε δώδεκα χρόνια, έπεισε το φίλο της να την πάρη για σύζυγο.

Η αλήθεια είναι πως μισούσε αυτό το κοριτσάκι, που της θύμιζε την έξορία των τριών παιδιών της κι' ήθελε να το άπομακρύνη από κοντά της. Από τ' άλλο μέρος, ο μαρκήσιος είχε κυριευθεί από την έπιθυμία ν' άποκτήσει παιδιά, από μίσος για το μικρότερο αδελφό του, που, σε διαφορετική περίπτωση, θα τον κληρονομούσε.

Στις άρχές του 1673, έγιναν, λοιπόν, οι γάμοι του μαρκησιού ντε Περώ με τη μικρή Αρτεμίδα. Ο γαμπρός ήταν 71 χρόνων κι' ή νύφη μόνον 12!

Όπως είπαμε, όμως, ο μαρκήσιος ήθελε ν' άποκτήσει άπογόνους. Ήταν εύκολο, βέβαια, να το έπιθυμη, αλλά πολύ δύσκολο, στην ηλικία του, να το πραγματοποιήσει. Και, στο τέλος, όταν είδε πως οι προσπάθειες κι' οι κόποι του δεν έφερναν άποτέλεσμα, αποφάσισε να ζητήσει τη συνδρομή... ενός τρίτου.

Είχε τότε στην ύπηρεσία του ένα νεαρό κι' ώραίο άκόλουθο, τον ίπποτή ντε λ' Εστράντ. Ο μαρκήσιος τον έφωδίασε μ' άφθονα χρήματα και του έκυμνησε τη ζωή με μυστικό του. Εκείνο που ζήτουσε απ' αυτόν ήταν να καταχτήσει τη μαρκησία ντε Περώ, τη γυναίκα του.

Ο ίπποτής δέχτηκε. Κι' έπειτα από ένα διακριτικό φλέοτ, πέρασε στις έπιθέσεις. Αλλά ή μαρκησία ήταν πολύ έναρε-

τη ή ίσως πολύ μικρή για να συγκινήθη απ' αυτές τις έκδηλώσεις.

Ο ίπποτής έτρεξε στο μαρκήσιο για να του άναφέρει την άποτυχία του και να του δηλώσει ότι θάφευγε από τον πύργο. Αλλά ο Περώ δεν είχε άπογοητευθεί. Κι' έπειτα από μερικές μέρες έμπασε ένα πρωί τον ντε λ' Εστράντ στον κοιτώνα της γυναίκας του.

Η μαρκησία κατάφερε, ώστόσο, να τον άπομακρύνη κι' έτρεξε στο δωμάτιό του σύζυγου της για να άξιώσει να διώξη τον ίπποτή. Αλλά αυτός προσποιήθηκε ότι δεν την πίστευε.

— Ξέρω την άφοσίωσή σου ντε λ' Εστράντ, της είπε. Είναι άδύνατο να ξεχάσει το σεβασμό που σου άφείλει. Η φαντασία σου σε κάνει να βλέπεις τα πράγματα διαφορετικά από ό,τι είναι...

Μία καινούργια έπιθεσις δεν είχε καλύτερο άποτέλεσμα. Ο μαρκήσιος άποφάσισε τότε να μιλήσει καθαρά στη γυναίκα του και της είπε ότι αυτός ήταν εκείνος που παρακινούσε το νεαρό ίπποτή στις έπιθέσεις του.

— Δεν θέλω να πεθάνω χωρίς άπογόνους! της φώναξε. Κάμε μου τη χάρη να δεχτής μία νύχτα τον ντε λ' Εστράντ στο δωάτιό σου.

Αλλά ή μαρκησία έμεινε άμετάπειστη. Κι' ο Περώ πέθανε από τη λύπη του μερικούς μήνες άργότερα.

Η σκηνή απ' αυτό το σημείο αλλάζει. Η νεαρή χήρα — μόλις δεκατέσσε χρόνια — ξαναπαντρεύεται έπειτα από λίγο καιρό το γιο του μαρκησιού ντε Ουρμπάν που ήταν ένας άνθρωπος με περιωρισμένο μυαλό και δεν είχε κανένα από τα προσόντα που κάνουν γοητευτικό έναν άντρα στα μάτια μιας γυναίκας.

Η Αρτεμίδα, νασταλούσε τώρα τον ώραίο ντε λ' Εστράντ. Κι' όπως δεν μπορούσε να τον ξαναβρή — ο ίπποτής είχε πάει να πολεμήσει στις Κάτω Χώρες — δέχτηκε χωρίς δυσκολία τις έκδηλώσεις του θαυμασμού ενός δόν Ζουάν της έποχής, του ίπποτου ντε Μπουγιόν.

Η μαρκησία δεν ήταν πιά δειλή κι' άτολμη, όπως άλλοτε. Κι' έπειδή ο άντρας της είχε τη φήμη εύθου, ήθελε να δείξει σ' όλο τον κόσμο την κατάκτησή της. Υποπνέωσε, λοιπόν, το φίλο της να πηγαίνει τις νύχτες στο σπίτι της, μαζί με πολυάριθμη άκολουθία και να βάλη στα άλογα του άμαξιού του ένα σωρό κουδονάκια, για να μαθαίνουν όλοι πότε ο ίπποτής την έπισκεπτόταν και πότε έφευγε από την άγκαλιά της. Μία νύχτα, όμως, ο μαρκήσιος ντε Ουρμπάν έφυγνε από το θόρυβο κι' έβαλε τους άνδράπους του να διψήσουν τους άκολουθούς του Μπουγιόν.

Ο ίδιος ο ίπποτής άναγκάστηκε να πηδήσει από ένα παράθυρο για να σωθή. Υποσχέθηκε, όμως, πως θα ξαναμπαινε την άλλη μέρα το μεσημέρι στο σπίτι της άγαπημένης του. Και τήρησε την ύπόσχεσή του. Την άλλη μέρα, συγκέντρωσε μερικούς τυχοδιώκτες, μπήκε μαζί τους στο σπίτι του ντε Ουρμπάν και έμεινε τρεις όλόκληρες ώρες στο δωμάτιό της μαρκησίας, ενώ, στους διαδρόμους και την αυλή, οι άνθρωποι του χτυπιόνταν με τους άνδράπους του μαρκησιού. Όλη ή Αδινιόν, όπου έστύλιγονταν αυτά τα κωμικοτραγικά γεγονότα, γελούσε για τον έξευτελισμό του ντε Ουρμπάν, ενώ οι πύο ψυχραιμοί δεν έκρυβαν την άγανάκτησή τους για την ξεστειπωσιά της μαρκησίας.

Το ίδιο βράδυ, ο Μπουγιόν, θέλοντας να πανηγυρίσει το θρίαμβό του, κάλεσε μερικούς φίλους του στην ταβέρνα κάποιου Λεκόκ, που, κατά μοιραία σύμπτωση, είχε εύεργετηθεί από τους Ουρμπάν και θυμωσε στα γερά όταν άκουσε τους πελάτες του να μιλάνε περιφρονητικά γι' αυτούς. Άλλω, μιλάνε περιφρονητικά γι' αυτούς, που λα θύμωσαν κι' αυτοί. Κι' όπως είχαν πηλά θύμωσαν κι' αυτοί. Κι' όπως είχαν πηλά θύμωσαν κι' αυτοί. Κι' όπως είχαν πηλά θύμωσαν κι' αυτοί.

Και κάπνιζαν οι ψηφοφόροι άγρίως, μέχρι... δηλητηριάσεως. Ήσαν τόσο τα σύννεφα του καπνού που δεν διέκρινε ο ένας τον άλλο.

Κι' άκούστηκε σχετικώς κι' ο παρακάτω διάλογος μεταξύ πολιτών:

— Ρε σύ, πάμε απ' το σαλόνι του Δραγούμη;

— Τί να κάνουμε, ρε;

— Πάμε, μωρέ άδερφέ μου, να δούμε... τί καπνό φουμάρινε κι' εκεί πέρα!

Τα σαλόνια των ύποψηφίων βουλευτών, δεν έμοιαζαν καθόλου με τα σημερινά κέντρα τους.

Οι ύποψήφιοι δεχόντουσαν τους ψηφοφόρους των σ' ένα περιβάλλον έντελώς άριστοκρατικό.

Νά πως περιγράφει έφημερίς της έποχής το σαλόνι του Στεφ. Δραγούμη: «Το σαλόνι του κ. Δραγούμη, με την μεριόλυσαν καλλονή της συζύγου του εις μεγάλην εικόνα, την βιβλιοθήκην, το γραφείο του, τις πολυθρόνες και τους φρακφόρους ύπηρετας του έχει μετα-

Η μάχη της «Ελλάς» και του «Κορδονιού»

ΤΡΑΨΑΜΕ σε προηγούμενο τεύχος για τις πρώτες βουλευτικές εκλογές στην Ελλάδα.

Ας έπιχειρήσουμε ένα πείδημα μισού αιώνας και πλέον κι' ας παρακολουθήσωμε τις βουλευτικές εκλογές που έγιναν το Φλεβάρη του 1899 και που συνέπεσαν, όπως και οι σημερινές, με το Καρναβάλι.

Αντίπαλοι πανίσχυροι το «Κορδόνι» του Θεόδωρου Δεληγιάννη και ή «Ελλά» των Τρικουπικών. Υποψήφιοι οι πύο γνωστοί και παλαίμαχοι Έλληνες πολιτευταί:

Η Αθήνα, οι έπαρχίες, τα νησιά σε άναστάτωση.

Αποκρηά κι' έκλογες. Διαδηλώσεις, αίματηρες συγκρούσεις, πρόγκα, μασκαράδες, μπράβοι των κομμάτων, βαρελότα, σφαίριδια και κομφετί, σφαίρες και σερπαντίνες, μουσικά όργανα και τενεκεδοκρουσία εις βάρος των άποτυχόντων.

Κι' όλα αυτά δυο χρόνια μετά την τραγική καταστροφή του πολέμου του 1897.

Και τώρα θα κάμουμε ένα γοργό ρεπορτάζ... στα φύλλα της έποχής για να σας δώσουμε τα πύο χαρακτηριστικά ανέκδοτα, έπεισόδια, τραγουδάκια των έκλογών αυτών:

Στα έκλογικά κέντρα και στα σαλόνια των ύποψηφίων βουλευτών, δεν διέκρινε ο ένας τον άλλο, κατά τα πατροπαράδοτα προεκλογικά έθιμα ύπηρες καπνός και σιγαρόχαρτο για να φουμάρινε οι φίλοι του κομματος.

Και κάπνιζαν οι ψηφοφόροι άγρίως, μέχρι... δηλητηριάσεως.

Ήσαν τόσο τα σύννεφα του καπνού που δεν διέκρινε ο ένας τον άλλο.

Κι' άκούστηκε σχετικώς κι' ο παρακάτω διάλογος μεταξύ πολιτών:

— Ρε σύ, πάμε απ' το σαλόνι του Δραγούμη;

— Τί να κάνουμε, ρε;

— Πάμε, μωρέ άδερφέ μου, να δούμε... τί καπνό φουμάρινε κι' εκεί πέρα!

Τα σαλόνια των ύποψηφίων βουλευτών, δεν έμοιαζαν καθόλου με τα σημερινά κέντρα τους.

Οι ύποψήφιοι δεχόντουσαν τους ψηφοφόρους των σ' ένα περιβάλλον έντελώς άριστοκρατικό.

Νά πως περιγράφει έφημερίς της έποχής το σαλόνι του Στεφ. Δραγούμη: «Το σαλόνι του κ. Δραγούμη, με την μεριόλυσαν καλλονή της συζύγου του εις μεγάλην εικόνα, την βιβλιοθήκην, το γραφείο του, τις πολυθρόνες και τους φρακφόρους ύπηρετας του έχει μετα-

βληθή εις έντευκτήριον παντός μούρη και παντός ταρουχάτου».

«Εις το σαλόνι του κ. Κωνσταντοπούλου ύποδεχεται μία ώραία εύόθαμος θαλαμηπόλος».

Και φαντάζεται κανείς με τί προθυμία έτρεχαν οι ψηφοφόροι να θαυμάσουν τη θαλαμηπόλο με τα ώραία μάτια.

Σ' αυτές τις εκλογές, λίγο έλειψε να πληρώσει άκριβά το θρίαμβο των Τρικουπικών ο Αττικός έλαιώνας.

Όλα τα μαγαζιά της Αθήνας και των περιχώρων είχαν στολιστή με κλάδους έλας.

Ο έλαιώνας κινδύνευε!... Και πρό του κινδύνου αυτού, οι άγρό-

Το κορδόνι, το κορδόνι, την έλας την ξεπατώνει!... Νά και το τραγούδι των Τρικουπικών στους Δεληγιαννικούς:

Σαν τί δνεира να είδες, Δεληγιάννη Θεόδωρε, όνειρευτηκες κορδόνι να ξαναμπής στη Βουλή.

Το κορδόνι, το κορδόνι, ξεφτίσε και δεν μπαλάνει. Ξεφτίσε και δεν σε σώνει, το κορδόνι, το κορδόνι.

Και τραγουδούσαν οι Δεληγιαννικοί για τους τρικουπικούς:

Άλλοίμονο, άλλοίμονο να μάβαιν' ο Χαρίλαος πως καταντήσατε! Θα σήκωνε τα χέρια του, τα φρύδια του θα σουφρώνε και θα σας μούτζωνε!

Και ένα ακόμα από τα προεκλογικά λαϊκά τραγούδια:

Έλας με την έλπίδα σου και με την πρασινάδα, όλοι θα σε άσπρίσουμε να σώσης την Ελλάδα!...

Τις ημέρες αυτές της προεκλογικής παραζάλης το να κυκλοφορή κανείς νύχτα στους δρόμους της Αθήνας ήταν έπικίνδυνο.

Οι μπράβοι των κομμάτων, αν συνέβαινε να είσαι αντίθετος φρονιμάτων, σου ριχνόντουσαν και σε ξυλοκοπούσαν... κανονικώτατα.

Έτσι την έπαθε ο δήμαρχος Αιγίνης Πέπας. Έπινε τη μύρα του στο ζυθοπωλείο «Ηθης». Κι' όταν σηκώθηκε να φύγη δυο άγνωστοι τον ρίχτηκαν, μέσα στο σκοτάδι, και τον καταχειρίσανε δεόντως!...

Οι αντίθετες έφημερίδες παρουσίαζαν ως χρηματοδότη του Δεληγιαννικού κόμματος τον Άλξ. Σκουζέν.

Κι' έγραφαν σχετικώς:

«Ο κ. Σκουζές διέδωσε 30 χιλιάδες δραχμών — ποσό τεράστιο για την έποχή εκείνη — προς ένοικίασιν άμαξών και μόνων!...».

Αλλά το ίδιο γίνεται και σήμερα. Κόμμα χωρίς χρηματοδοτήν δεν γίνεται.

Το στρατηγό Κωνσταντίνο Συμεώνη τον φώναζαν: Ξεφότερι!...

— Γειά σου ξεφότερι!...

«Έπειτα του κόλλησαν κι' άλλη όνομασία: Ο Βελεστίνοσ!...».

Και άκουγες στις διαδηλώσεις:

— Ζήτω του Βελεστίνου!...

Τις ημέρες αυτές — τέλη Ιανουαρίου, άρχες Φεβρουαρίου — πέρασε από την Αθήνα και ή διάσημη Ιταλίδα τραγούδισσα Έλεονώρα Ντούζε.

Κι' ένα βράδυ που ο Δεληγιάννης μιλούσε απ' το μπαλκόνι του κέντρου του στο λαό, κι' έκανε τις περίφημες ρητορικές του χειρονομίες, που ήσαν πολύ θεατρικές, άντηχησε στο δρόμο μία φωνή:

— Μπράβο, Έλεονώρα!... Κορδοναρούμπαρας!...

Και μία διαταγή του Υπουργείου των Στρατιωτικών σχετική με τις εκλογές:

«... Οι αξιωματικοί θα περιορισθούν εις τους στρατώνες των μετά των όπλιτών, θα τιμωρηθούν δε άυστηρά εκείνοι οίτινες ήθελον έξέλθει έν πολιτική ένδυμασία εις τας όδους».

Το μέτρον αυτό έλήφθη για να μην άναμιχθούν οι στρατιωτικοί στην εκλογή και προκαλέσουν έπεισόδια.

Ο ΠΑΛΑΙΟΣ

Ο σύζυγος που σάς ταιριάζει

Ανήκετε στις "Αννες ή στις Μαρίες;

«Η άγαπη είναι ο κυρίαρχος του κόσμου», έγραψε κάποιος ποιητής. Τίποτε άλλο δεν αποδεικνύει καλύτερα την αλήθεια αυτού του ισχυρισμού από το γεγονός ότι η πεζή και μηχανική ζωή μας δεν κατάφερε να την εκθρονίσει. Οι περισσότεροι γάμοι γίνονται και σήμερα από έρωτα. Άραγε είναι πιο ευτυχισμένοι ή πιο δυστυχισμένοι από τους άλλους; Η πείρα δείχνει πως δεν υπάρχει καμιά διαφορά μεταξύ τους.

Γιατί ο γάμος είναι μια ιδιότυπη κατάσταση, που δεν έχει ίσως μεγάλη σχέση με τον έρωτα και που, συχνά, δεν τον προϋποθέτει. Πρέπει, λοιπόν, ν' αντιμετωπισθεί όπως παρουσιάζεται, χωρίς αισθηματισμούς και προκαταλήψεις. Αυτό υποστηρίζουν, τουλάχιστον, οι σύγχρονοι ψυχολόγοι, που πιστεύουν ότι μπορούν να υποδείξουν ώριμους κανόνες, που να εγγυώνται την επιτυχία του γάμου.

Τελευταία, λοιπόν, μια επιτροπή 'Αμερικανών ψυχολόγων και βιολόγων άσπασχληθηκε μ' αυτό το ζήτημα και, έπειτα α-

πό πολλές έρευνες και παρατηρήσεις, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι όλες οι γυναίκες, ανεξάρτητα από άλλες μικρότερες υποδιαίρεσεις, μπορούν να υπαχθούν σε δυο μεγάλες κατηγορίες, τις «Αννες» και τις «Μαρίες». Καθεμία από αυτές αντιμετωπίζει με διαφορετικό τρόπο τη ζωή. Συνεπώς είναι λογικό ότι οι σύζυγοι που ταιριάζουν στην καθεμία πρέπει να διαφέρουν μεταξύ τους.

Μελετώντας προσεκτικά τις κατωτέρω έρωτικές και τις αντίστοιχες απαντήσεις, θα καταλάβετε άμεσα αν ανήκετε στις «Αννες» ή τις «Μαρίες». Δεν απομένει παρά ν' αναγνωρίσετε με τις υποδείξεις των 'Αμερικανών επιστημόνων στην έκλογη του ανθρώπου που θα πάρετε ως σύζυγό σας. 'Αν βρείτε εκείνον που σας ταιριάζει, έχετε πολλές πιθανότητες να ζήσετε μαζί του ευτυχισμένα...

Και τώρα προσπαθήστε ν' αναγνωρίσετε τον τύπο σας από τις κατωτέρω έρωτικές και απαντήσεις:

Ερωτήσεις	Απαντήσεις	
	της Άννας	της Μαρίας
1. Ποιες φιλίες προτιμάτε; α) Κατά την παιδική ηλικία; β) Κατά την εφηβική ηλικία; γ) Άργότερα;	Τα κορίτσια. Τις συνομήλικές μου. Νέους και νέες.	Άγόρια και κορίτσια. Περισσότερο τα αγόρια. Νέους.
2. Πώς φερνόσαστε όταν είσατε έξω από το οικογενειακό σας περιβάλλον;	Δειλά.	Είμαι θερμή και διαχυτική.
3. Ποιό είναι το κυριώτερο γνώρισμα του χαρακτήρος σας;	Η ευαισθησία.	Είμαι πάντοτε πρόσχαρη.
4. Όταν σάς στενοχωρή κάτι ζητάτε τη συμβουλή του πατέρα ή της μητέρας σας;	Της μητέρας.	Του πατέρα.
5. Έχετε αυτοπεποίθηση;	Όχι.	Ναί.
6. Ποιά πράγματα σάς ενδιαφέρουν εκτός από την εργασία σας;	Ο κινηματογράφος κι η μουσική. Μου αρέσουν οι γάτες.	Το θέατρο κι η φιλολογία. Λατρεύω τα σκυλιά.
7. Υποχωρείτε εύκολα;	Ναί.	Όχι.
8. Πώς φαντάζεστε το γάμο;	Σάν μια ζωή ήρεμη κι ευτυχισμένη. Αισθάνομαι την ανάγκη ν' αφοσιωθώ στον άντρα μου.	Δεν θ' άνεχθώ ποτέ να με διευθύνει ο άντρας μου.
9. Σας αρέσουν οι άνεσεις;	Όχι.	Ναί.
10. Βρίσκετε ευχάριστη στη συντροφιά των άλλων;	Όχι.	Ναί.
11. Νομίζετε πως πρέπει να λή κανείς κάθε τι που σκέφτεται;	Όχι.	Ναί.
12. Σας αρέσουν οι συγκινήσεις κι οι περιπέτειες;	Όχι.	Ναί.
13. Σας αρέσει το παιχνίδι;	Όχι.	Ναί.
14. Σας αρέσει να διατάσσετε και να διευθύνετε τους άλλους;	Όχι.	Ναί.
15. Σας αρέσει η μοναξιά;	Ναί.	Όχι.

Και ν'ά τώρα τί φανερώνουν αυτές οι απαντήσεις:

Η Άννα ανήκει στην κατηγορία των καλουμένων «κλειστών τύπων», που δυσκολεύονται στη συντροφιά των άλλων. Στη συζυγική της ζωή θα είναι μια υποδειγματική σύζυγος και θα προσπαθήσει να φανη άνταξα των υποχρεώσεων και των ευθυνών της ως οικοδεσπoίνης. Ο άντρας που θα διαλέξει πρέπει να είναι άποφασιστικός, γιατί αυτός θα κρατάει τα ήνια της οικογενείας. Προτιμήστε τον υπάλληλο, καταστηματάρχην, κλπ. Πρό παντός, αποφύγετε τους ελευθερούς επαγγελματίες, γιατί και αυτούς θα δυσκολέψετε στη σταδιοδρομία τους και σεις θα είσατε κοντά τους δυστυχισμένη. Δεν είσα-

στε πλάσμένη για να τους παρακολουθήσετε στην πολυκύμαντη και κάποτε περιπετειώδη ζωή τους.

Η Μαρία, αντίθετα με την Άννα, είναι τύπος διαχυτικός και θερμός. Το θάρρος της κι η περιφρόνησις που αισθάνεται για τις κοινωνικές προλήψεις την κάνουν να βρίσκει μεγαλύτερη ευχαρίστησι στη συντροφιά των ανδρών. Προτιμάει, όμως, τους άντρες που έχουν χαρακτήρα. Θα διαλέξετε συνεπώς έναν άντρα με ισχυρή θέλησι, που δεν τον τρομάζει η πάλη και που είναι άποφασισμένος να κατακτήσει όπωσδήποτε μια θέση κάτω από τον ήλιο. Η ημερη και μονότονη ζωή δεν σας ταιριάζει. Θα είσατε πολύτιμη συντροφος και συνεργάτις του συζύγου σας.

Η ΑΝΔΡΙΚΗ μόδα του 1950

Κοστούμια, πουκάμισα, γραβάτες κλπ.

Πόσος θόρυβος κάθε άνοιξη, κάθε καλοκαίρι, κάθε φθινόπωρο και κάθε χειμώνα για τη γυναικεία μόδα! Για την ανδρική μόδα δεν γίνεται ποτέ σχεδόν λόγος. Κι όμως, υπάρχει μια ανδρική μόδα. Εκείνο που την κάνει να ξεχωρίζει από τη γυναικεία είναι ότι αλλάζει με βραδύτατο ρυθμό κι ότι οι μεταβολές της είναι πολύ λίγο σημαντικές, ώστε ένας άντρας μπορεί να φορή επί τρία ή πέντε χρόνια — και κάποτε πολύ περισσότερο — τα κοστούμια του, χωρίς να δινή την εντύπωσι άνορθογραφίας.

Οπωσδήποτε, αν τα οικονομικά σας κι οι απαιτήσεις της συζύγου σας σας επιτρέπουν ν' ανανεώσετε τη γκαρνταρόμπα σας, είναι καλό να έχετε τη απόφασις του τελευταίου συνεδρίου των ραπτόν και κατασκευαστών υποκαμίων, που συγκροτήθηκε πριν από δυο βδομάδες στο Παρίσι.

Τα χρώματα της μόδας είναι το άνοιχτο γκριζό, το μπλε και λιγότερο το μαρρόν. Τα μονόχρωμα ύφασματα κατέχουν πάντα την πρώτη θέση. Θα φορεθούν, επίσης ύφασματα με λεπτές ρίγες. Τα «καρρώ» και τα ύφασματα με μεγάλες ραβδώσεις δεν είναι πιά της μόδας.

Τα σακάκια διατηρούν το ίδιο μήκος. Είναι, δηλαδή, κάπως μακρύτερα, αλλά χωρίς τις υπερβολές του 1946 ή του 1947. Πρέπει να πέφτουν όμορφα πάνω στο σώμα, αλλά χωρίς να έχουν απόλυτη εφαρμογή. Το μοντέρνο σακάκι πρέπει να έχει προ παντός καλή γραμμή. Τίποτε άλλο. Οι τσέμες στρουγγυλές και κανονικές. Οι τετραγωνοί ώμοι ανήκουν πιά στο παρελθόν.

Η προτίμησις των ραπτόν στρέφεται στο σταυρωτό σακάκι. Για το σπορ, τα ανδρικά σακάκια είναι έντελως ίσια, μ' ένα μικρό άνοιγμα στο κάτω μέρος. Έξωτερικες τσέπες.

Το πανταλόνι είναι λιγότερο φαρδύ από άλλοτε. Το φάρδος του κάτω δεν πρέπει να ξεπερνάει τα είκοσι πέντε εκατοστά. Η μόδα απαιτεί για το πανταλόνι ν' ακολουπάει πάνω στο παπούτσι χωρίς να «τσακίζει».

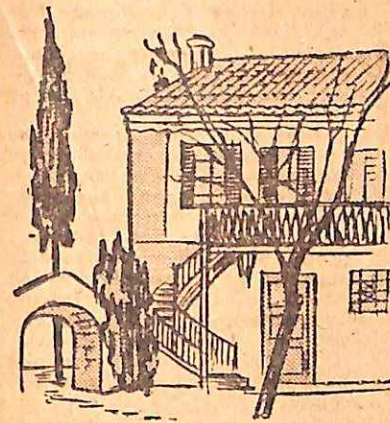
Τα ζιλέ με καρρό ή με ρίγες είναι πάντοτε πολύ της μόδας. Άλλ' όταν πρόκειται για μια κάπως πιο επίσημη εμφάνισι, θα προτιμήσετε τα μονόχρωμα, από μάλλινο ύφασμα ή άπλο πανί. Είναι καλό, άλλ' όχι απαραίτητο, να έρχονται σ' αντίθεσι με το χρώμα του κοστούμιού σας. Το γκρι, το μπλε και το μπέζ είναι πολύ της μόδας.

Στην περιοχή τών υποκαμίων, τα λευκά κρατούν πάντοτε τα σκήπτρα. Θα φορεθούν επίσης έφετος τα μονόχρωμα χωρίς ρίγες: άνοιχτά γκριζά, γαλάζια, άνοιχτά πράσινα κτλ. Οι πλατιείς ρίγες, καθώς και τα πουκάμισα με διάφορα σχέδια, που λανσάρισε η αμερικανική μόδα, κατακρίνονται γενικά από τους ευρωπαίους κατασκευαστάς υποκαμίων. Στα ριγωτά υποκάμισα, θα επικρατήσει η λεπτή διακριτική ρίγα.

Τα σκληρά κολλάρα περιορίζονται μόνο για τις επίσημες εμφανίσεις. Επίσης τα μανικέτια με κουμπιά. Οι κατασκευασταί υποκαμίων είναι υπέρ των μανικετιών σπόρ. Οι γραβάτες ξαναγυρίζουν στα παλιά διακριτικά σχέδιά τους. Τα πολύπλοκα και φανταχτερά σχέδια, που άλλωστε, δεν κατόρθωσαν να επιβληθούν, θεωρούνται σαν ένδειξι κακού γούστου. Αποφύγετέ τα.

Το σμόκιν, ως επίσημο ένδυμα, διατηρεί πάντοτε τη θέση του. Για το χειμώνα, πρέπει να είναι απαραίτητος μαύρο. Άν προτιμάτε το «μπλε-νουάρ», πρέπει να είναι πολύ σκούρο, ώστε να φαίνεται έντελως μαύρο στο φώς. Για το καλοκαίρι, το σακάκι του σμόκιν μπορεί να είναι λευκό ή «γκρί-πέρλ» ή έστω «παστέλ», μ' όλο που το τελευταίο χρώμα δεν είναι πολύ αξιοσύστατο.

Το σμόκιν μπορεί να φορεθί με άπλο πουκάμισο. Το κολλάρο, στην περίπτωση αυτή, μπορεί να είναι κολληρισμένο, αλλά πολύ ελαφρά. Τα σμόκιν του 1950 είναι κατά κανόνα σταυρωτά.

Το σπίτι του Χασεκί (σχέδ. Κ. Χέλμη)

Για να γνωρίσωμε ΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Το σπίτι του Χασεκί στο Βοτανικό

Ένα από τα παλαιότερα σπιτία της Αθήνας — χτίστηκε πριν από δυο αιώνες, περίπου — είναι στο Βοτανικό κήπο το σπίτι του Χατζή - Άλη - Χασεκί, του περιδότη του Βοδδα που τυράνησε τους Αθηναίους στα τελευταία χρόνια της τουρκοκρατίας.

Το σπίτι αυτό θα ήταν άσφαλώς από τα αξιολογότερα της εποχής του αν κρίνουμε από ένα έγγραφον της «Φιλομούσου Έταιρείας των Αθηνών» που προτείνει στα πρώτα χρόνια της Έπαναστάσεως όπως «το περιβόλι και το σπίτι του Χατζή Άλη λεγόμενον, έξω της πόλεως προς τον Ίερόν δρόμον, ήτοι της Έλευσίνος, να μείνι φυλαγμένον διά μέλλουσιν επιχείρησι της Κοινότητος». Και πραγματικά, παρ' όλη την καταστροφή που υπέστη η Αθήνα στο διάστημα της Έπαναστάσεως, το σπίτι του Χασεκί διατηρήθηκε και μετά την απελευθέρωσι. Το χρησιμοποιήσαν με το μεγάλο κτήμα του για φυτώριο στην αρχή και έπειτα για Βοτανικό κήπο.

Το Βασιλικό διάταγμα της 22 Νοεμβρίου 1835 «περί συστάσεως νεοφυτειών» ώριζε συγχρόνως ότι «συσταίνεται και βοτανικός κήπος εν Αθήναις όστις θέλει χρησιμεύσει εις την φυσικοιστορικήν έταιρείαν, τα Ιατρικά σχολεία και τα άνωτερα εκπαιδευτήρια».

Η ίδρυσις του Βοτανικού κήπου οφειλόταν στο Γερμανό βοτανόλογο και γεωπόνο Κάρολο Φράας που είχε έλθει στην Αθήνα το 1835 και έθεσε τις πρώτες βάσεις για την ανανέωσι της περιοχής της πρωτεύουσας. Και είχε απόλυτη ανάγκη η Αθήνα από το πράσινο, γιατί με τον πόλεμο που ακολούθησε την ελληνική Έπαναστάσι το μεγαλύτερο μέρος από τών ελαιώνων της Αττικής είχε καταστραφεί, τα δέντρα είχαν ξεριζωθεί και οι πλούσιοι άμπελώνες των Αθηναίων είχαν εξαφανισθί.

Ο πατέρας του Όθωνα, ο Λουδοβίκος, όταν επισκέφθηκε την Αθήνα (1835) συμβούλευε διαρκώς να φυτεύουν δέντρα και ιδίως πλατάνια «πικνές σειρές από σκιερά δέντρα», έγραφε δε άργότερα στο γιό του, ότι «θα ήταν άναμφικτατατες για την πρωτεύουσα. Και είναι γνωστό το πλατάνι, πού, κάτω από τη σκιά του, δίδασκε ο Πλάτων. Άλλα έγω δεν είδα κανένα πλατάνι στην Αθήνα».

Στο φιλελληνικότατο αυτό Βασιλιά της Βαυαρίας οφείλεται και η άπρωτολή του Φράας στην Έλλάδα, που έκτός από τών Βοτανικό φυτέψι και το Βασιλικό κήπο, ο οποίος επί έναν αιώνα κατόπιν μαζί με τών παρ-

κο του Ζαπτείου αποτέλεσαν τών μοναδικό πράσινο πνεύμονα της πρωτεύουσας. Το πάρκο του Πεδίου του Άρεως είναι έργο της τελευταίας είκοσαετίας.

Με τη λειτουργία του Βοτανικού κήπου η Αθήνα ξαναγυρίζει και πάλι στην παλιά παράδοσι του πράσινου και του λουλουδιού που έπικρατούσε στα χρόνια της τουρκοκρατίας. Σ' αυτό συνετέλεσε και τών μεγάλο ενδιαφέρον που έδειξαν για την ανανέωσι ο Όθων με την Άμαλία και στα κατόπιν χρόνια η Βασίλισσα Σοφία. Στην εποχή του Όθωνα φυεύτεκε ένα μεγάλο μέρος του Λυκαβηττού και στην εποχή του Τρικούπη η περιοχή που πήρε και τών όνομα «Πευκάκια».

Όταν μάλιστα φυτεύαν τα «Πευκάκια» συνέβη και ένα έπεισοδιό με τών Έπιτετραμμένο της Άγγλιας Νικόλσον.

Ο χωροφύλακας — Λουκάς Καπούζος — που φύλαγε τών νεοφυτευμένη περιοχή από τούς ανεπιθύμητους έπισκέπτες, έκανε τών σύστασι και στών Έπιτετραμμένο της Άγγλιας να άπομακρυνθί όταν πλησίασε στην άπαγορευμένη περιοχή. Και έπειδή ο Νικόλσον είτε γιατί δεν κατάλαβε τών έλληνικά, είτε για άλλο λόγο εξακολουθούσε να θαυμάζει τών Αθήνα, ο Καπούζος — σά γνησιος χωροφύλακας της εποχής εκείνης — τών άρπαξε από τών μανίκι και με σπρωξιές τών έδωσε έξω από τών φυτευμένο μέρος. Και συμπλήρωσε τών «υπηρεσία» του αρχίζοντας στό... πετробόλημα τών Νικόλσον και μερικους διαβάτες που θέλησαν να τών πληροφρήσουν ποιός ήταν...

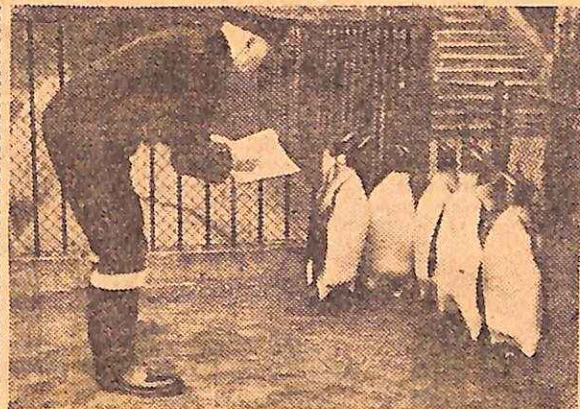
Το άσημαντο αυτό έπεισοδιό πήρε μεγαλύτερες διαστάσεις από τών αγγλική πρεσβεία, που δεν της έφτασε η τιμωρία του Καπούζου, αλλά ζητούσε γενικότερη ίκανοποίησι, άπειλώντας να λάβη μέτρα κατά της Έλλάδος. Η κυβέρνησις Τρικούπη για να άποφύγη μεγαλύτερες φασαρίες δέχτηκε να δώσει τών ικανοποίησι. Και κατά σύγχρονο περιγραφή «... έκπληκτοι οι πολιταί παρετήρουν τών πρωί της 7 Ίανουαρίου 1885 τών σώμα της χωροφυλακής μετά τών αξιωματικών, πάντων έν μεγάλη στολή να παρατάσσονται μετά της μουσικής της φρουράς εν τών πλατεία του Συντάγματος. Μετά τών παρατάξι άφίκετο ο Πρόξενος της Άγγλιας Μέρλιν εις όν η φρουρά παρουσίασε όπλα και έν συνέχεια η μουσική έπαιάνισε τών αγγλικών ύμνον. Έπειτα ο Πρόξενος έσφίγγ, εις δείγμα συμφιλίσεως τών χειρά του επί κεφαλής αξιωματικού και τών έπεισοδιον έληξε μετά μόνου έπακολούθου μιας θορυβώδους συζητήσεως έν τών Βουλή».

Παρά τών προσπάθειες για τών πράσινο η Αθήνα τών περασμένου αιώνα ύστερούσε σε δημόσιους κήπους και δεινροστοιχίες. Αυτό οφειλόταν και στην έλλειψι του νερού. Τα προάστια της όμως ήσαν καταπράσινα.

Έκτός όμως από τών χλοερές χώτες έκτάσεις και κάθε σπιτί στην Παλιά Αθήνα είχε τών πράσινο του. Καλλιεργούσε άνθη και δέντρα στον κήπο του, που τα συμπλήρωνε η άπαροίτητη κληματαριά.

Σήμερα οι καινούργιες πολεοδομικές απαιτήσεις εξαφανισαν τών γλαστρά από τών αθηναϊκό σπιτί, τών δέντρο και τών λουλουδι από τών αυλή. Σπάνια βρίσκει κανείς άνθισμένους έξώστες και περιβόλια μέσα στην πόλι. Γι' αυτό και τών σπιτί του Χασεκί στο Βοτανικό με τών αθηναϊκή παλαιότητα και τών αρχιτεκτονική που τών διακρίνει, μέσα στό πράσινο περιβάλλον του, ξαναφέρει τών έπισκέπτη στα καλά παλιά χρόνια.

ΕΠ Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

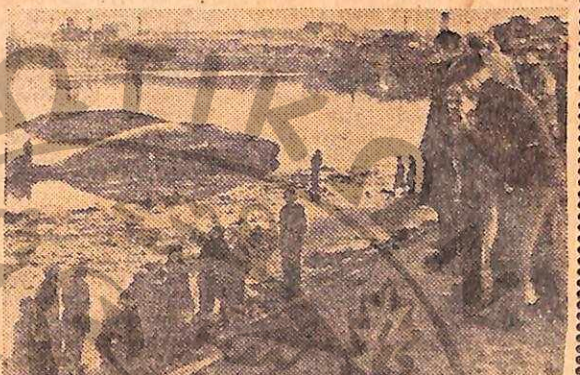
ΑΠΟΓΡΑΦΗ ΣΤΟ ΖΩΟΛΟΓΙΚΟ ΚΗΠΟ

Στό Ζωολογικό Κήπο τών Λαυδίων, έρχισε πρ ό ημερών η καταγραφή όλων τών ζώων. Στη φωτογραφία μας ο φύλακας τών Κήπου τών στίγη που μετράει τούς περίφημους Βασιλικούς Πινγκουίνους.

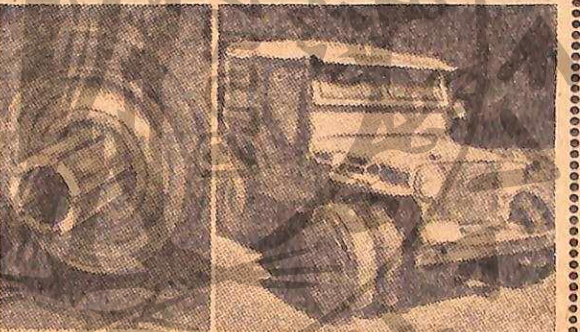
ΜΙΑ ΩΡΑΙΑ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ

Τών έκατοστό χιλιστό αυτοκίνητο 4 ίππων που βγήκε από τών εργοστάσι Ρενώ μπήκε στόν κλήρο υπέρ τών 45.072 εργατών και υπαλλήλων τών τεραστίων έγκαταστάσεων της Έταιρείας. Και τών κέρδις ο εικονιζόμενος Άχιλλεύς Βαν Στρέτεν που εργάζεται στα εργοστάσι τών Μπιγιανκούρ επί είκοσι συνεχή χρόνια.

ΔΥΟ ΦΑΛΑΙΝΕΣ ΣΤΙΣ ΑΚΤΕΣ ΤΗΣ ΔΑΝΙΑΣ

Στις ακτές της Γιουτλάνδης έξώκειλαν πρ ό ημερών δυο τεραστίες φαλαίνες που ζυγισαν πάνω από 15 τόννους η καθεμία. Είδικά πιάρι έσυραν τών δυο νεκρά κητή μέχρι τών λιμένος τών Έσμποζεργκ.

ΤΖΙΠ ΜΕ ΔΙΠΛΟΥΣ ΤΡΟΧΟΥΣ

Άν προστεθί στό ήμισθιο ενός «τζίπ» ένας ειδικός κύλινδρος θα μπορεί να βιδωθεί επάνω σ' αυτόν ένας δεύτερος τροχός. Έτσι τών «τζίπ» αποκτούν μεγάλη «έλκτική ίκανότητα» και δεν κολλάνε ούτε στις λάσπες, ούτε στην άμμο.

ΕΙΝΕ λυπηρό, ότι η Ναταλία μου δεν έχει την απαιτούμενη προίκα για να παντρευτεί έναν ευγενή.

Μ' αυτά τα λόγια, η κυρία Γκοντσερόβα υποδέχτηκε την αίτηση που της έκανε ο έρωτευμένος Πούσκιν.

Ο ποιητής νόμισε για μια στιγμή πως παρότρυνε. Ήταν δυνατόν η μητέρα εκείνης που ελάτρευε να του μιλάει μ' αυτό τον τρόπο;

Ο Ντ' Αντέ είχε πυροβολήσει κιόλας. Η σφαίρα του όπλου του βρήκε στην κοιλία τον Πούσκιν, που έπεσε άμεσα στα γόνατα.

Κυρία, απάντησε, συγκρατώντας την όργη του, ξεχνάτε ότι η ευγενική καταγωγή της οικογενείας μου είναι το ίδιο παλιά όσο και των Ρωμάνωφ; Όταν, το 1613, οι Βογιάροι ανακηρύξαν έναν ανάμεσα τους, το Μιχαήλ Ρωμάνωφ, Τσάρο όλων των Ρωσίων, τέσσερες Πούσκιν έλαβαν μέρος στην ψηφοφορία.

Η κυρία Γκοντσερόβα προσποιήθηκε πως το άγνοουσε. Άλλα δεν αποηλίστηκε.

Η Ναταλία μου είχε ένα άγγελουδι, είπε. Ενώ σεις... Υπονοούσε την έκλυτη ζωή, που ο ποιητής είχε ζήσει ως τότε, τα χρέη του στο χαρτοπαίγιο, τις δεκαετίες μονομαχίας του...

Ορκίζομαι στην τιμή μου, απάντησε ο ποιητής, ότι στο μέλλον, δεν θα κάμω τίποτα που να σας δυσαρεστήσει. Θέλω να είσατε περήφανη για το γαμπρό σας.

Η κυρία Γκοντσερόβα έφτασε στο τελευταίο της επιχείρημα, εκείνο που πρέπει να κληθεί από την αρχή.

Είσατε ένας φημισμένος ποιητής, είπε. Άλλ' η ποιησία δεν τρέφει τους ανθρώπους. Κι αν δεν κάνω λάθος, η περιουσία σας...

Η περιουσία μου είναι ή πέννα μου, την δέχομαι ο ποιητής. Θά ιδίετε τι μπορεί να κάμει για την ευτυχία της Ναταλίας...

Αυτή τη φορά, η κυρία Γκοντσερόβα υποχώρησε κι' έδωσε τη συγκατάθεσή της. Άλλα δε συμπάθουσε τον Πούσκιν κι' έβρισκε διακόως προσηνέματα για ν' αναβάλει, το γάμο του με τη Ναταλία. Όταν τα ξάντλησε όλα, ισχυρίστηκε πως ή

Η ΜΙΚΡΗ ΠΑΝΑΓΙΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

προίκα της κόρης της δεν ήταν έτοιμη και πως της έλειπαν τα απαραίτητα χρήματα για να την αποτελειώσει.

Πριν από λίγο, ο ποιητής είχε πουλήσει το «Βορίδα Γκοντουνάφ» στην τιμή των ενδεκα χιλιάδων ρουβλίων, που ήταν τεράστιο ποσό για την εποχή. Έδωσε, λοιπόν, αυτό το ποσό στην πεθερά του για να συμπληρώσει την προίκα της κόρης της.

Άλλ' η Γκοντσερόβα βρήκε καινούργιες προφάσεις για ν' αναβάλει και πάλι το γάμο. Κι' ο ποιητής, για να μην αναγκαστεί να στραγγαλιστεί τη μέλουσα πεθερά του, όπως έσολογώθηκε στους φίλους του, μολογήθηκε στους φίλους του, έφυγε για το χτήμα που είχε στο Μπουλντίνο, κοντά στο Νιστό Νουβγορόντ. Εκεί, έλαβε ζνι Νουβγορόντ. Εκεί, έλαβε σε λίγο ένα γράμμα της Ναταλίας, που δεν ήταν λιγότερο αγανακτισμένη για τις αναβολές της μητέρας της.

«Σ' αγαπώ μ' όλη μου την καρδιά, του έγραφε. Ξαναγυρίστε. Θά σας παντρευτώ κι' αν ακόμη η προίκα μου δεν είναι έτοιμη».

Ο γάμος τους έγινε, τέλος, στις 18 Φεβρουαρίου του 1831, στην εκκλησία της Αναλήψεως της Μόσχας. Όλη η αριστοκρατία της παλιάς ρωσικής πρωτεύουσας είχε συγκεντρωθεί εκεί.

Άλλ' έγινε τότε κάτι, που θεωρήθηκε απ' όλους σαν κακός οίανος: ο Έσταυρωμένος και το Ευαγγέλιο έπεσαν από την Αγία Τράπεζα και, σε μια στιγμή, η λαμπάδα, που κοίταζε στα χέρια του ο ποιητής, έσβησε.

Ο μόνος που δεν έδωσε σημασία στα δύο αυτά πράγματα

ήταν ο Πούσκιν. Τί τον ενδιέφεραν από τη στιγμή που είχε κοντά του την αγαπημένη του Ναταλία;

Οι νεόνυμφοι έφυγαν κατόπιν για το Τσάρκοε Σέλο, το χαριτωμένο προάστιο της Πετρούπολης, όπου βρισκόταν το καλοκαιρινό ανάκτορο των Τσάρων.

Ένα χρόνο αργότερα, η Ναταλία γεννήσε εκεί ένα κοριτσάκι, τη Μαρία, που ήταν το ζωντανό πορταίτο του πατέρα της. Ο ποιητής έλεγε γι' αυτήν στους φίλους του:

«Η γυναίκα μου είχε την κακή έμπνευση να γεννήσει μια μικρή λιθογραφία της ασχημίας μου. Μ' όλο που αυτό με κολακεύει, δεν μπορώ να κρύψω πως είμαι πολύ δυσαρεστημένος».

Ο ποιητής, από την πλευρά της μητέρας του, καταγόταν από τον περίφημο Άδηςανό Μπραμ Άννιδα, που ο πρεσβευτής της Ρωσίας στην Κωνσταντινούπολη είχε στείλει άλλοτε, για δώρο στο Μέγα Πέτρο και διατηρούσε αρκετά έντονα στο πρόσωπό του τα χαρακτηριστικά της αφρικανικής καταγωγής του.

Η ζωή του ζεύγους δεν ήταν ωστόσο, ευτυχισμένη. Η Ναταλία αγαπούσε τον άντρα της, αλλά από τ' άλλο μέρος τρελαίνονταν για τις διασκεδάσεις. Και το χειρότερο ήταν πως, με την εκθαμβωτική ομορφιά της, είχε προκαλέσει την προσοχή και το ενδιαφέρον του Τσάρου Νικολάου του Α'.

Ο κυρίαρχος πασών των Ρωσικών άρχισε τότε να περιποιείται τον ποιητή και τον νόμιμο, μάλιστα, «εμπάτριν» του αυτοκρατορικού θαλάμου.

Ο τίτλος αυτός, που συνοδεύονταν κι' από μια γενναία επιχορήγηση, ήταν περιζήτητος μεταξύ των Ρώσων ευγενών. Άλλ' ο Πούσκιν τον αρνήθηκε κι' έφυγε για το Μπουλντίνο.

Η Ναταλία του είχε υποσχεθεί ότι θα πήγαινε εκεί έπειτα από μερικές μέρες. Άλλα δεν πήγε. «Οχι γιατί είχε επηρεαστεί από το ενδιαφέρον που της έδειχνε ο Τσάρος ή γιατί σκεφτόταν να προδώσει τον άντρα της. Άλλα γιατί δεν ήθελε να στερηθεί τις διασκεδάσεις που της παρείχε η ζωή στην Πετρούπολη. Η έρημιά του Μπουλντίνο την τρόμαζε».

Με την ευκαιρία αυτή, ωστόσο, το κουτσουμπολόι εις βάρος της ομορφής Ναταλίας έδωσε και πήρε.

Οι φήμες αυτές έφτασαν κάποτε ως τ' αυτιά του Πούσκιν, που έσπευσε άμεσα να γυρίσει στην Πετρούπολη. Έρεύνησε τότε και δεν άργησε να μάθει ποιά ήταν η προέλευσίς τους.

Βρισκόταν τότε στην Πετρούπολη ένας Γάλλος εμπάτρινος, ο Γεώργιος ντ' Αντέ, που είχε αναγκασθεί να εγκαταλείψει την πατρίδα του, έπειτα από την επανάστασι του 1830. Ήταν προστατευόμενος ή, σύμφωνα με άλλη έκδοξη, νόθος γιός του Όλλανδου πρεσβευτού βαρόνου ντ' Έρκερέν.

Ο ντ' Αντές πολιορκούσε, λοιπόν, από καιρό με τις έρω-

τοτροπίες του, την ομορφή Ναταλία κι' έπειδή αυτή του φερόταν με υπεροψία και περιφρόνησι, άρχισε να διαδίδη χίλιες δυο κακοήθειες εις βάρος της.

Αυτή η χυδαία τακτική του ντ' Αντές έκανε τον Πούσκιν έξω φρενών. Ποθούσε να τιμωρήσει με κάθε τρόπο τον συκοφαντή Γάλλο εμπάτρινό του.

Ο ντ' Αντές δεν έπαψε στο μεταξύ ούτε μια στιγμή να διασύρει τη λατρευτή σύζυγο του ποιητή. Είχε μαύρη καρδιά και προσπαθούσε να κηλιδώσει την υπόληψή της ωραίας κυρίας.

Ο Πούσκιν βρήκε τότε μια πρόφασι και τον κάλεσε σε μονομαχία.

Την ημέρα της συνάντησεως, ο ποιητής σηκώθηκε στις οχτώ, έπεζεργάστηκε τον «Ευγένιο Ονέγκιν» ως τις έντεκα κι' έπειτα ντύθηκε με μεγάλη προσοχή, τυλίχτηκε στη γούνα του κι' έφυγε. Το άμαξι του διασταυρώθηκε στο δρόμο με το άμαξι της Ναταλίας, που πήγαινε με μια φίλη της περίπατο. Η νεαρά γυναίκα γέλουσε άμεριμνη, χωρίς να υποπτεύεται τίποτε.

Το άμαξι του Πούσκιν πήρε έναν έξοχικό δρόμο και σταμάτησε στην άκρη ενός πυκνού δάσους. Ένα παχύ στρώμα χιονιού σκέπαζε το έδαφος. Ο λόγους μερικά κοράκια έσκουζαν πένθιμα...

Οι δυο αντίπαλοι προχώρησαν με κόπο πάνω στο χιόνι και σταμάτησαν σ' απόστασι μερικών μέτρων ο ένας από τον άλλον.

Ένας από τους μάρτυρες, ο Ντανζάς, έδωσε το σύνθημα του πυρός. Ο ντ' Αντές, όμως, είχε πυροβολήσει κιόλας. Η σφαίρα του όπλου του βρήκε στην κοιλιά τον ποιητή, που έπεσε άμεσα στα γόνατα.

Οι μάρτυρες έκαιαν τότε να τρέξουν προς το μέρος του για να τον βοηθήσουν. Άλλ' ο ποιητής τους φώναζε ν' άπομακρυνθούν.

«Αισθάνομαι ακόμη τη δύναμη να πυροβολήσω, είπε.

Και πίεσε τη σκανδάλη. Η σφαίρα βρήκε στο χέρι τον ντ' Αντές και τον τραυμάτισε αρκετά σοβαρά».

Άλλ' ο ποιητής είχε χάσει πια τις αισθήσεις του. Κι' έπεσε μπουρνούνα πάνω στο χιόνι, που βάφτηκε κόκκινο από το αίμα του.

Δυο μέρες αργότερα, πεθαίνε έπειτα από τρομερούς πόνους. «Ως την τελευταία του στιγμή, δεν έπαψε να φωνάζει το όνομα της Ναταλίας, που ήταν γι' αυτόν πάντα η «μικρή Παναγία» του, όπως την αποκαλούσε σ' ένα ποίημα που είχε γράψει την εποχή των γάμων τους».

Η Ναταλία θρήνησε με αληθινή συγκίνηση το θάνατό του κι' έμεινε πιστή στη μνήμη του. Ήταν ίσως επιπόλαιη κι' ελαφρόμυαλη. Άλλα, στο βάθος της ψυχής της, αγαπούσε τους πάντες τον άντρα της. Μ' όλο που δεν καταλάβαινε τη μεγαλοψυχία του.

«Έπειτα από πολλά χρόνια, ο ντ' Αντές ωμολόγησε ότι όλα όσα είχε πει εις βάρος της Ναταλίας ήταν καθαρές συκοφαντίες, που του τις είχε υπαγορεύσει το νασηρό πάθος που νοσούσε γι' αυτήν. Άλλ' ήταν άνοιγες γι' αυτήν. Το κακό είχε γίνει πια άργα. Το κακό είχε γίνει. Κι' ήταν ανεπανόρθωτο...»

ΑΝΤΡΕ ΝΤΕ ΜΟΡΣΕΦ

Τα αίτια και η θεραπεία της

Η ΠΤΩΣΙΣ ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΧΟΥ

Ραδιογραφία του στομάχου (το όργανο διακρίνεται στην εικόνα μαύρο). Οι λευκές στιγμές δείχνουν τη θάσι που παίρνει ο στομάχος σε περίπτωση πτώσεως.

Η «γαστρική πτώσις», γνωστή συνηθέστερα ως «πτώσις του στομάχου», προκαλείται από μια χαλάρωσι των μυών και ινιδών ιστών της κοιλιακής χώρας. Τα όργανα, που βρίσκονται από πάνω, τείνουν τότε να καλύψουν προς τα κάτω, σύμφωνα με το νόμο της βαρύτητας. Ο στομάχος αυξάνει τότε σε όγκο, «κρεμάει» προς τα κάτω και ακουμπάει πάνω στα έντερα. Είπε εύνοητα τα δυσάρεστα επακόλουθα αυτής της καταστάσεως: δύσκολος και δύσνηρη χώνευσις, πονοκέφαλοι, ίλιγγοι, γενική εξασθένησις.

Φαίνεται ότι υπάρχει κάποια προδιάθεσις σ' αυτή τη χαλάρωσι. Τα παιδιά που γεννιούνται από ηλικιωμένους γονείς ή που βαρύνονται με φυματική ή συφιλιδική κληρονομικότητα παρουσιάζουν συνηθώς αυτή την τάσι. Σε πολλές άλλες περιπτώσεις, η πτώσις είναι επίκτητη. Πολλά άτομα π.χ. παθαίνουν, κατά την εποχή της εφηβείας, μια πτώσι των εσωτερικών οργάνων, δηλαδή του στομάχου, του δεξιού νεφρού, του διαφράγματος και των εντέρων. Η πτώσις αυτή πα-

Φάσεις της ειδικής γυμναστικής και της γυμναστικής «θεραπείας» που αναφέρονται μέσα στο κείμενο.

ρατηρείται συνηθώς σε εφήβους που υπεπύχθησαν πολύ γρήγορα και που κατά κανόνα είναι ψηλού αναστήματος και ισχυροί.

Στη γυναίκα, η πτώσις του στομάχου εμφανίζεται ως επακόλουθον μακρών και σοβαρών ασθενειών, που υποσκάπτουν βαθμιαία την υγεία της ή έπειτα, από χειρουργικές επεμβάσεις στην κοιλιακή χώρα. Άλλα και η έγκυμοσύνη επίσης, μπορεί να προκαλέσει πτώσι του στομάχου, όταν η νεαρή μητέρα δεν λάβει μετά τον τοκετό τα κατάλληλα μέτρα για να την εξηθερώσει.

Η διάγνωσις της πτώσεως του στομάχου είναι σχετικά εύ-

κολη. Ο ασθενής παραπονείται ότι δεν έχει όρεξι, ότι αισθάνεται βάρος στην κοιλία, ότι δεν χώνεψει και ότι υποφέρει συχνά από πονοκεφάλους. Μια διπλή ραδιογραφία σε θέσι ορθία και εν κατακλίσει επιβεβαιώνει τη διάγνωσι.

Παρά τον σοβαρώτατο χαρακτήρα, που παίρνει πολλές φορές, η πτώσις του στομάχου μπορεί να θεραπευθεί ή τουλάχιστον να μετριασθεί, ώστε ν' ανακουφισθεί αισθητά ο ασθενής. Κι' άνακουφισθεί αισθητά ο ασθενής.

Παρά τον σοβαρώτατο χαρακτήρα, που παίρνει πολλές φορές, η πτώσις του στομάχου μπορεί να θεραπευθεί ή τουλάχιστον να μετριασθεί, ώστε ν' ανακουφισθεί αισθητά ο ασθενής. Κι' άνακουφισθεί αισθητά ο ασθενής.

Ταν ακόμη η θεραπευτική αγωγή εφαρμόζεται κάπως άργα, τα αποτελέσματα είναι πάντοτε ικανοποιητικά. Παράδειγμα ή περίπτωσης μιας ασθενούς που ανέφερε τελευταία ο δόκτωρ Μπερζέ. Έπρόκειτο για μια γυναίκα, που είχε πάθει πτώσι του στομάχου, σε ηλικία 23 χρόνων, έπειτα από έναν τοκετό και που υπεβλήθη σε θεραπεία μόνον όταν έφτασε σε ηλικία 65 χρόνων. Έπειτα από μερικούς μήνες, είχε θεραπευθεί τελείως.

Ο ασθενής που υποφέρει από πτώσι του στομάχου υποσιτίζεται κατά κανόνα και γι' αυτό αδυνατίζει. Ο υποσιτισμός οείλεται συνηθώς στο ότι φοβάται μήπως βαρύνει το στομάχι του. Ο φόβος αυτός τον κάνει να τρώη λιγώτερο απ' όσο πεινάει πραγματικά. Ο πρώτος σκοπός της θεραπευτικής αγωγής είναι να συνηθισί ο ασθενής να τρέφεται κανονικά. Μ' αυτό τον τρόπο τα μεταξύ των οργάνων διαστήματα γεμίζουν από λίπος και οι δυσάρεστες συνέπειες της πτώσεως μετριάζονται σε σημαντικό βαθμό.

Όταν, όμως, η πτώσις είναι πολύ μεγάλη (πτώσις παλαιά ή πρόσφατη σε ηλικιωμένο άτομο) ο ασθενής πρέπει να παραμείνει στο κρεβάτι τις πρώτες βδομάδες της ανάρσεως της θεραπείας, ως που να ξαναπαρή το κανονικό του βάρος. Ο υπερσιτισμός πρέπει να είναι ομαλός και προοδευτικός. Κάθε κατάχρησις μπορεί να χειροτερεύει την κατάστασι.

Τα υγρά, νερό, κρασί, ποτά, κτλ. πρέπει να περιορισθούν στο ελάχιστο. Όπωσδήποτε, ο ασθενής δεν πρέπει να πίνει κατά την ώρα του φαγητού. Τα αφεψήματα, το γάλα, πολύ λίγο, και ελάχιστο κρασί μαζί με νερό επιτρέπονται. Ο καφές απαγορεύεται απόλυτως. Ο ζωμός από κρέας συνιστάται ιδιαίτερος ως όρεκτικό. Οι τροφές, κατά κανόνα, πρέπει να είναι ελαφρές και θρεπτικές. Τα αυγά, έφ' όσον είναι ανεκτά, δεν βλάπτουν. Τα φρούτα, οι κομπόστες, κτλ. ενδείκνυνται ιδιαίτερος. Δεν υπάρχει ειδική αντένδειξις για το ρύζι, τις πατάτες, τα κρέατα, τα ψάρια, τα ζυμαρικά. Η παρασκευή των, όμως, πρέπει να είναι απλή. Θά αποφευχθούν, δηλαδή, τα άφθονα λίπη και τα πολύπλοκα καρυκεύματα. Στόν πάσχοντα από πτώσι του στομάχου συνιστώνται ιδιαίτερος τα σπρεϊδία, που είναι πολύ θρεπτικά και αφομοιώνονται εύκολώτατα.

Ο ασθενής από πτώσι του στομάχου έχει μεγάλη ανάγκη αναπαυσεως. Πρέπει να κοιμάται 9 - 11 ώρες την ημέρα.

Οι ζώνες είναι τελείως άχρηστες και όχι σπάνια επικίνδυνες κατά την έναρσι της θεραπείας. Αργότερα, όταν σημειωθή μια αισθητή καλύτερησις, μπορεί να χρησιμοποιηθή μια πολύ ελαφρή ζώνη.

Το καλύτερο μέσον της θεραπείας της πτώσεως του στομάχου είναι ή ειδική γυμναστική. Η γυμναστική αυτή θά είναι τριών ειδών:

1. Γυμναστική «θεσεως», που αποβλέπει, στο να υποδοθή την επάνοδο του στομάχου στην κανονική του θέσι. Οι κινήσεις της είναι απλούστατες, δεν θά χρειαστή να κάμετε τίποτε άλλο από το να πλავιάσετε προς τα αριστερά κατά την έναρσι της πύσεως και προς τα δεξιά έπει-

τά από δυο ώρες. Και στίς δυο περιπτώσεις θά βάλετε ένα μαξιλάρι στα πόδια σας, ώστε ή έδρα να βρίσκεται ψηλότερα από το θώρακα.

2. Κλασσικές ασκήσεις: Κάμψις του κορμού προς τα εμπρός, έκτασις των χειρών προς τα πλάγια, κάμψις των γονάτων, και έκτασις των ποδών εναλλάξ (ποδηλάτο).

3. Αναπνευστικές ασκήσεις, που συντελούν στην τόνωσι του διαφράγματος και άπωδον το στομάχο προς τα επάνω. Επιτερόμενα από: ποδηλάτο, κωπηλασία, κολύμβηση. Τα μασάζ 'καλόν είναι ν' αποφευχώνται. Η ωφέλιμότης των άμφισβητείται.

Επιθεωρητής Βάυν παρουνισιάστηκε στις 5 το απόγευμα στο διευθυντή της Σκωτλαντ Γκάρτ Κάμελ, γιατί είχε να του ανακοινώσει, όπως του είπε, κάτι το εξαιρετικά ενδιαφέρον σχετικά με την υπόθεση του Σύρλεϋ Πλαίης.

Το Σύρλεϋ Πλαίης ήταν ένα μικρό χωριό σ' απόσταση πέντε μιλίων από το Μπέντον. Στη μέση περίπου του δρόμου, βρισκόταν το Σύρλεϋ Φόρτ, ένα επιβλητικό οικοδόμημα, όπου έμενε από κάμποσο καιρό ένα άντρογγυνο από το Λονδίνο, ο κύριος και η κυρία Κρόνερ.

Το απόγευμα της 10 Νοεμβρίου, στις 3 και 30', ο σωφείρ του Έρνεστ Κρόνερ, κάποιος Βόρις Μάντορφ, έφυγε από το Σύρλεϋ Φόρτ, για να πάει το αυτοκίνητο του κυρίου του σ' ένα γκαράζ του Μπέντον, όπου θα το άφινε για έπισκεψη. Στο πίσω μέρος του αυτοκινήτου, είχε δεθεί ένα ποδήλατο, για να γυρίσει μ' αυτό στο σπίτι. Αλλά δεν γύρισε ποτέ ή τουλάχιστον δεν γύρισε ζωντανός. Στις 5 και 30' της ίδιας ημέρας, ένας σωφείρ, που έτρεχε με το αυτοκίνητο του πάνω στο δρόμο του Σύρλεϋ Πλαίης, είδε σ' απόσταση ενός περίπου μιλίου από το Σύρλεϋ Φόρτ μια ρόδα ποδηλάτου, που ξεπρόβαλλε από ένα χαντάκι. Η άλλη δεν φαινόταν. Όταν πήγε κοντά, διέκρινε μέσα σ' αυτό το χαντάκι έναν άνθρωπο, που, στην αρχή, του φάνηκε πως είχε μόλις λιποθυμήσει. Αλλά, προσέχοντας καλύτερα, κατάλαβε πως ήταν νεκρός. Στο κάτω μέρος του κρανίου του διακρινόταν μια όπη, που έπρεπε να είχε γίνει από σφαίρα όπλου. Αυτός ο άνθρωπος ήταν ο Βόρις Μάντορφ.

Ο ιδιοκτήτης του γκαράζ κατέθεσε ότι ο σωφείρ είχε φύγει από το κατάστημα του λίγο μετά τις τέσσερις. Κατόπιν, όπως εξασκρίδωσε η ανάκριση, είχε πάει σ' ένα μπαρ, από όπου έφυγε λίγο πριν από τις πέντε, για να γυρίσει στο Σύρλεϋ Φόρτ.

Η σφαίρα προερχόταν από καρμπίνα διαμετρήματος 22 χιλιοστών. Είχε χωθεί από το αριστερό μέρος του κρανίου και είχε σφηνωθεί στον εγκέφαλο, προκαλώντας ακαριαία το θάνατο του Μάντορφ.

Την άλλη μέρα, παρουσιάστηκε στην αστυνομία ένας δασοφύλακας, ο Φράνκ Κούπερ, που κατέθεσε ότι το προηγούμενο απόγευμα είχε ιδει κοντά στο μέρος όπου βρέθηκε το πτώμα ένα νεκρό χωρικό, τον Κίν Ρόντα, που κυνηγούσε πουλιά με το όπλο του. Έξακριδώθηκε, λοιπόν, ότι το όπλο του νεκρού κυνηγού ήταν μια καρμπίνα διαμετρήματος 22 χιλιοστών.

Ο έμπειρο γυνώνων Πόντζ πήγε τότε στο μέρος όπου βρέθηκε το πτώμα του σωφείρ κι έκαμε πραγματογνωμοσύνη. Τα συμπεράσματά του ήταν τα εξής:

α) Ο σωφείρ είχε χτυπηθεί από απόσταση όκτω ή δέκα μέτρων.

β) Ο φονεύς ήταν γονατιστός.

γ) Αν υποθεθεί πως είχε σκοπεύσει από το αριστερό μέρος του δρόμου ένα πουλί που βρισκόταν στα κλαδιά ενός δέντρου, στο δεξίο μέρος, θα μπορούσε η σφαίρα του όπλου να βρη στο κεφάλι έναν άνθρωπο πάνω σε ποδήλατο, που περνούσε εκείνην τη στιγμή.

Τα συμπεράσματα αυτά ισχυδυναμούν με καταδίκη του Κίν Ρόντα. Ο νεαρός κυνηγός συνελήφθη τότε με την κατηγορία του φόνου εξ αμελείας.

— Λοιπόν; ρώτησε ο Κάμελ. Τί τρέχει πάλι μ' αυτή την υπόθεση του Σύρλεϋ Φόρτ; Νομίζα πώς ήταν αρκετά καθαρή...

— Καθαρή είναι, απάντησε ο Βάυν. Αλλά εξαρτάται από το πως την βλέπει κανείς. Εγώ δεν την βλέπω όπως ο

Βόρις Μάντορφ. Τί τρέχει πάλι μ' αυτή την υπόθεση του Σύρλεϋ Φόρτ; Νομίζα πώς ήταν αρκετά καθαρή... — Καθαρή είναι, απάντησε ο Βάυν. Αλλά εξαρτάται από το πως την βλέπει κανείς. Εγώ δεν την βλέπω όπως ο Βόρις Μάντορφ.

Ο ιδιοκτήτης του γκαράζ κατέθεσε ότι ο σωφείρ είχε φύγει από το κατάστημα του λίγο μετά τις τέσσερις. Κατόπιν, όπως εξασκρίδωσε η ανάκριση, είχε πάει σ' ένα μπαρ, από όπου έφυγε λίγο πριν από τις πέντε, για να γυρίσει στο Σύρλεϋ Φόρτ.

Η σφαίρα προερχόταν από καρμπίνα διαμετρήματος 22 χιλιοστών. Είχε χωθεί από το αριστερό μέρος του κρανίου και είχε σφηνωθεί στον εγκέφαλο, προκαλώντας ακαριαία το θάνατο του Μάντορφ.

Την άλλη μέρα, παρουσιάστηκε στην αστυνομία ένας δασοφύλακας, ο Φράνκ Κούπερ, που κατέθεσε ότι το προηγούμενο απόγευμα είχε ιδει κοντά στο μέρος όπου βρέθηκε το πτώμα ένα νεκρό χωρικό, τον Κίν Ρόντα, που κυνηγούσε πουλιά με το όπλο του. Έξακριδώθηκε, λοιπόν, ότι το όπλο του νεκρού κυνηγού ήταν μια καρμπίνα διαμετρήματος 22 χιλιοστών.

Ο έμπειρο γυνώνων Πόντζ πήγε τότε στο μέρος όπου βρέθηκε το πτώμα του σωφείρ κι έκαμε πραγματογνωμοσύνη. Τα συμπεράσματά του ήταν τα εξής:

α) Ο σωφείρ είχε χτυπηθεί από απόσταση όκτω ή δέκα μέτρων.

β) Ο φονεύς ήταν γονατιστός.

γ) Αν υποθεθεί πως είχε σκοπεύσει από το αριστερό μέρος του δρόμου ένα πουλί που βρισκόταν στα κλαδιά ενός δέντρου, στο δεξίο μέρος, θα μπορούσε η σφαίρα του όπλου να βρη στο κεφάλι έναν άνθρωπο πάνω σε ποδήλατο, που περνούσε εκείνην τη στιγμή.

Όταν πήγε κοντά, διέκρινε μέσα σ' αυτό το χαντάκι έναν άνθρωπο, που, στην αρχή, του φάνηκε πως είχε μόλις λιποθυμήσει.

πολύ καλός κυνηγός, σκόπευε ένα πουλί, που βρισκόταν σ' αυτό το ύψος ή σφαίρα θα περνούσε πολύ πάνω από το κεφάλι του ποδηλάτου και θα ήταν αδύνατο να τον πετύχει.

— Κι' αν το πουλί είχε κατέβει στον κορμό του δέντρου; — Πρώτα-πρώτα, τα πουλιά δεν συνηθίζουν να κάνουν βόλτες στους κορμούς των δέντρων. Κι' όταν κατεβαίνουν εκεί, δεν σταματούν περισσότερο από ένα χιλιοστό του δευτερολέπτου. Ξαναπετούν άμεσα. Αυτό αποτελεί το άλφα της κυνηγετικής. Γι' αυτό, κανείς κυνηγός δεν σκοπεύει ένα πουλί που σταματάει για μια στιγμή πάνω στον κορμό ενός δέντρου. Περιμένει να πάει στα κλαδιά για να το χτυπήσει.

— Συμπεραίνεις λοιπόν; — Ότι η σφαίρα που σκόπευσε τον Μάντορφ δεν έφυγε από το όπλο του Κίν Ρόντα.

— Πάει καλά. Από πού έφυγε λοιπόν;

— Από ένα άλλο όπλο, που είχε κι' αυτό διαμέτρο 22 χιλιοστών.

— Τα συγχαρητήριά μου για την ανακάλυψή σου, του είπε. Εκείνο που θέλω να μου πης είναι ποιος κρατούσε στα χέρια του αυτό το όπλο;

— Ο Έρνεστ Κρόνερ, απάντησε χωρίς δισταγμό ο Βάυν. Ένωσε τον ιδιοκτήτη του Σίρλεϋ Φόρτ;

— Μάλιστα.

— Και ποιο λόγο είχε να σκοτώσει το σωφείρ του;

— Ο επιθεωρητής Βάυν έβγαλε από την τσέπη του ένα κουτάκι.

μέσα σ' αυτό, πάνω σ' ένα στρώμα από μαύρο βελούδο, βρισκόταν μια τούφα ολόξανθων μαλλιών.

— Το βρήκα στο βάθος ενός συρταριού, μέσα στο δωμάτιο του Μάντορφ, είπε.

— Τίνας είναι αυτά τα μαλλιά; ρώτησε ο Κάμελ.

— Της κυρίας Λίζυ Κρόνερ, απάντησε ο επιθεωρητής.

— Πώς το ξέρεις;

— Άρκει να ιδει κανείς την κυρία Κρόνερ, για να καταλάβει άμεσα πως αυτή η τούφα προέρχεται από τα μαλλιά της. Φαντάζομαι πως την είχε δώσει στον Μάντορφ.

— Συνδέομαι με τον σωφείρ; — Ο Έρνεστ Κρόνερ, απάντησε ο επιθεωρητής, είναι ένας άνθρωπος που πλησιάζει τα εξήντα κι' η γυναίκα του μόλις θα είναι τριάντα. Ο λόγος που τον έκαμε να φύγει από το Λονδίνο ήταν ότι τη ζήλευε. Γι' αυτό πήγε να κλειστή σ' αυτήν την ερημιά του Σίρλεϋ Φόρτ.

Νόμιζε πως εκεί θα μπορούσε να είναι ήσυχος. Αλλά του χρειάζοταν ένας σωφείρ. Και το γραφείο του Λονδίνου, όπου απευθύνθηκε, του έστειλε ένα νέο με άθλητική κορμοστασιά κι' έκφραση φυσιογνωμίας.

— Όλα αυτά είναι σωστά, είπε ο Κάμελ. Αλλά μας χρειάζεται μια απόδειξη.

— Την έχω, απάντησε ο Βάυν. Στο Σίρλεϋ Πλαίης τρεις μόνον άνθρωποι έχουν καρμπίνες διαμετρήματος 22 χιλιοστών. Ο ένας είναι ο Κίν Ρόντα. Αποκλείεται να είναι ο δράστης για τους λόγους που σας είπα. Ο άλλος είναι ο Τόμας Λάρυ, ο δασκαλός του χωριού, που δρίσκεται από μια δρομάδα στο νοσοκομείο του Μπέντον. Κι' αυτός, λοιπόν, αποκλείεται. Ο τρίτος είναι ο Έρνεστ Κρόνερ. Αγόρασε πριν από δυο βδομάδες αυτή την καρμπίνα από το κατάστημα Φόρστερ στο Λονδίνο...

— Έχετε την καλωσύνη τώρα να μου υπογράψετε ένα ένταλμα συλλήψεως του Κρόνερ; — Ο Κάμελ έβαλε την υπογραφή του κάτω από το χαρτί που του παρουσίασε ο Βάυν.

Το ίδιο βράδυ, ο Έρνεστ Κρόνερ ώλολόγησε στον άστυνόμο του Σίρλεϋ Πλαίης το εγκλήμα του. Αλλά δεν θέλησε να κανέναν τρόπο να τη τους λέγους που τον έστρωσαν σ' αυτό. Ο επιθεωρητής Βάιν, όμως, τους ήξερε και τους είχε ανακοινώσει πριν από μερικές ώρες στον Κάμελ.

ΤΟΜΑΣ ΒΟΛΦ

ΟΟ

Εννεα περιεργος άπατεών

Οι άμερικανικές αρχές δέχθηκαν τον τελευταίο καιρό επανειλημμένες διαμαρτυρίες εκ μέρους διαφόρων γυναικών έναντι κάποιου αγνώστου που «κατεχράσθη» την έμπιστοσύνη τους. Ο άνθρωπος αυτός γύριζε τα σπίτια και ύποσχοταν στις γυναίκες να τους στείλει δωρεάν έσώρρουχα, αν άπαντούσαν στίς άδικαιολογητές έρωτήσεις του για τα πιο κρυφά μυστικά τους. Έξηγουσε δε ότι συγκέντρωνε στοιχεία για μια έπιστημονική μελέτη επί της σεξουαλικής ζωής του γυναικείου φύλου. Πρέπει να σημειωθεί ότι οι περισσότερες παραιτούμενες είνε άγανακτισμένες μαζί του, όχι για τις έρωτήσεις του, αλλά... έπειδή δεν τους έστειλε τα έσώρρουχα!

«Αν και οι Άθηναίοι δεν αγαπούσαν τη σπαρτιατική τραχύτητα, υπήρχαν όμως μερικοί απ' αυτούς που συμπάθουσαν να «λακωνίζουν» τα παιδιά τους. Μήπως και σήμερα δεν θέλουν μερικές μανάδες να «φραγοκφέρνουν» τα βλαστήρια τους;

Την ξενομανία αυτή κοροΐδευε ο Ά-

θηναίος.

Από πανάρχαια χρόνια λίκνιζαν, κουνούσαν τα παιδιά για να τ' αποκοιμίσουν. Ο Θεόκριτος παριστάνει την Άλκμήνη να κουνά τους διδυμούς Ήρακλή και Ίφικλέα σε χαλυβιδινή άσπίδα.

Τά βρέφει, ναι, οι παραμάνες στην αρχαιότητα

μικρό ξάπλωνε σε στρώμα και στήριζε το κεφαλάκι του σε μαξιλάρι, όπως διακρίνεται σε κάποιο άγγείο στο Μουσείο του Λούβρου.

Κούνιες σε σχήμα γλάστρας, ή σε σχήμα ζυγαριάς, που συνηθίζουν και σήμερα στα χωριά, χρησιμοποιούσαν οι άρχαίοι Έλληνες και μάλιστα οι Άθηναίοι.

Από πανάρχαια χρόνια λίκνιζαν, κουνούσαν τα παιδιά για να τ' αποκοιμίσουν. Ο Θεόκριτος παριστάνει την Άλκμήνη να κουνά τους διδυμούς Ήρακλή και Ίφικλέα σε χαλυβιδινή άσπίδα.

Την εύθυνη για την άνατροφή και το βύζαγμα του παιδιού την είχε πάντα η μάνα.

Ο Άριστοτέλης αναφέρει πως η γαλακτοτροφία ήταν η καλύτερη διατροφή για τα παιδιά και πως η γυναικική στήθος είναι απαραίτητη. Συμβουλεύει να γίνονται οι κινήσεις με μεγάλη προσοχή και άπαλα, για να μη τους βγάλουν κανένα χέρι. Από μικρή ηλικία πρέπει το παιδί να συνηθίσει στη σκληραγγία και όχι στη μαλακότητα. Τα σπάργανα, λέει ο μεγάλος σοφός, δεν είναι απαραίτητα, ενώ ο Πλάτων, υποστηρίζει πως «οι γονείς πρέπει να υποχρεωθούν με νόμο να σπαργανώνουν (φασκιώνουν) τα παιδιά τους, μέχρις ότου γίνουν δυο χρονών».

Τις φασκίες αυτές οι Άθηναίες μητέρες δεν τις χρησιμοποιούσαν για να προφυλάγουν τα παιδιά τους απ' το κρύο, αλλά κυρίως για «να συμπτέξουν» τα μέλη και να προλαμβάνουν τις άποτομες κινήσεις.

Οι παραμάνες μεριμνούσαν για την καθαριότητα του βρέφους, έπλεναν τις φασκίες και τα ρουχαλάκια του και όταν τούκοθαν το γάλα, τότεφαν με μασημένη τροφή. Ο Άριστοτέλης σημειώνει την άπάτη μερικών απ' αυτές, που αντί να δίνουν το φαί που μασούσαν στο μωρό, προτιμούσαν να το... καταπίνουν οι ίδιες.

Γενικά, διασκεδάσαν το παιδί, το παρηγορούσαν, το «κουνούσαν» το αποκοιμίζουν, του μάθαιναν να βηματίζει.

Υπήρχαν όμως και καλές και πιστές παραμάνες, που γερνούσαν στα σπίτια που τις έριξε η τύχη. Αυτές ήταν άφοιστοι και έμποράζοντο με τ' άφεντικά τους τις λήψεις τους και τις χαρές τους.

Το φάσκιωμα ήταν απαραίτητο. Το

ΤΑΚΗΣ Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Η ΓΑΛΗΝΗ του θανάτου

Δέν έχει τίποτε τὸ τρομερό

Οι περιγραφές κι' οι χαρακτηρισμοί που δίνουμε συνήθως στο θάνατο, εκφράζουν τὸ φόβο πὸν μᾶς ἐμπνέει. Κι' ὅμως ὅλα τὰ στοιχεῖα δείχνουν ὅτι δέν ἔχει τίποτε τὸ τρομερό. Οἱ ἡλικιωμένοι, οἱ ἀνάπηροι, οἱ ἀρρωστοί, τὸν δέχονται σχεδὸν πάντοτε σὰν μίαν ἀπολύτρωση. Μ' ἄλλα λόγια, ἡ μεγάλη πλειονότης τῶν ἀνθρώπων ἔχουν πᾶψει πιά νὰ φοβοῦνται τὸ θάνατο, ὅταν φτάνη ἡ ὥρα τους νὰ πεθάνουν.

Ὁ διάσημος Ἀγγλὸς γιαντρός σερ Ουίλλιαμ Ὁσλερ ἀσχολήθηκε μὲ τὶς περιπτώσεις 500 ἐτοιμοθανάτων. Μόνον 2 λοιπὸν ἀπ' ὅλους αὐτοὺς ἔδειξαν σημεῖα τρόμου, κι' ἄλλοι 11 ἐξεδήλωσαν κάποιο μικρὸ φόβο.

Χιλιάδες άτομα ξαναγύρισαν στὴ ζωὴ, ἀφοῦ εἶχαν «πεθάνει» ἀπὸ πνίξιμο, ἀσφυξία ἢ ηλεκτροπληξία. Ὁλοὶ αὐτοὶ συμφωνοῦν στὸ ὅτι δέν ἐνοιοῦσαν καμμία ἀγωνία, πόνο ἢ τρόμο στὶς ὑστάτες στιγμὲς τους... Τίποτ' ἄλλο ἀπὸ μίαν ἀπέραντη γαλήνη.

Ὁ δόκτωρ Ἀρθουρ Μὰκ Ντόναλντ διακεκριμένος ἐπιστήμων, δηλώνει κατηγορηματικά: «Ἡ ἰδέα ὅτι ὑποφέρει πολὺ ὅποιος πεθαίνει, ὀφείλεται σὲ παρεξήγηση τῶν φυσικῶν φαινομένων πού συνοδεύουν τὸ θάνατο, καὶ σὲ σύγχυση μὲ τὰ συμπτώματα τῆς ἀρρώστειας πού προηγήθηκε. Στὴν πραγματικότητα, ὅταν ἡ μάχη τελειώσῃ πιά μὲ τὴ νίκη τῆς ἀσθενείας, τὸ σῶμα, κουρασμένο ἀπ' τὶς τόσες προσπάθειές του γιὰ νὰ διατηρηθῇ στὴ ζωὴ, ἐγκαταλείπεται σὲ

μιά ἀνσκούφιστικὴ γαλήνη. Κι' ἐρχεται ἔτσι ὁ θάνατος».

Ὁ Ἀγγλὸς συνάδελφός του δόκτωρ Τζὼν Ράουλ προσθέτει:

«Ὁ θάνατος δέν εἶναι τόσο τρομερός, ὅσο ἔχομε συνήθειαν νὰ πιστεύουμε. Συνήθως, δέν ὑποφέρει ὁ ἴδιος ὁ ἐτοιμοθάνατος, ἀλλὰ οἱ δικοὶ του, τὰ ἀγαπημένα του πρόσωπα, ἐπειδὴ φαντάζονται τὴ θάλασσαν ἀπὸ τοῦ θανάτου καὶ συλλογίζονται πὼς τὸν χάνουν γιὰ πάντα».

Ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Χάρβαρντ δόκτωρ Ἀλφρεντ Γουόρτσσεστερ λέει: «Ὁ θάνατος εἶναι πάντοτε εὐκόλος στὸ τέλος. Ὅσο κι' ἂν ἔχη ὑποφέρει κανεὶς προηγουμένως, γνωρίζει πρὶν πεθάνει ἀδιάλειμμα ἀτόλутης γαλήνης καὶ ἐκστάσεως. Ἡ δὴθεν ἀγωνία τοῦ θανάτου» εἶναι ἐντελὴς φανταστικὴ κι' ἀνυπαρκτή. Οἱ σπασμοὶ τοῦ σώματος καὶ τοῦ προσώπου τοῦ ἐτοιμοθανάτου δέν ὀφείλονται σὲ πόνο, ἀλλὰ σὲ ἀπλὴς κι' ἀκούσιες συσπάσεις τῶν ἀντανακλαστικῶν μυῶν. Καὶ στὸν ὕπνο ἄλλωστε παρατηροῦμε συχνὰ τέτοιους σπασμωδικούς μορφασμούς, μολοντὶ δέν πονεῖ βέβαια ὁ κοιμισμένος».

Ἐνας γιαντρός, πού ἔφτασε ὡς τὸ χέλος τοῦ τάφου ἀπὸ μίαν καρδιακὴ κρίσι κι' ὕστερα ξαναγύρισε στὴ ζωὴ, περιέγραψε τὶς ἐντυπώσεις του σὰν ἕνα «ἐλαφρὸ μεθύσι». Ὡστόσο, ὅσοι τὸν εἶχαν ἰδῇ πίστευαν πὼς πονούσε τρομερά.

Ἐνας ἄλλος πάλι, πού κινδύνευε νὰ πεθάνῃ ἀπὸ μίαν πνευμονία, φαινόταν πὼς ὑπέφερε πολὺ στὴν κρίσιμη φάσι τῆς ἀρρώστειας του, κι' ὅμως δέν θυμόταν πιά τίποτε ὅταν πέρασε ἡ κρίσις καὶ συνήλθε.

Ἐπίσης τρεῖς ἄλλοι, πού εἶχαν σχεδὸν πνιγῇ, διηγήθηκαν κατόπιν ὅτι ἐνοιοῦσαν μόνο μίαν εὐχάριστη γαλήνη, ὅταν σταμάτησε πιά ἡ ἐντονὴ πάλη τους γιὰ νὰ διατηρηθοῦν στὴ ζωὴ.

Στὶς τελευταῖες του στιγμὲς, ὁ Ουίλλιαμ Χοντερ, ὁ περίφημος ἀνατόμος τοῦ 18ου αἰῶνος, μουρμουροῦσε μὲ σδυσμένη φωνή: «Ἄν εἶχα ἀρκετὴ δύναμι γιὰ νὰ κρατήσω μίαν πέννα, θάγραφα πόσο εὐκόλος κι' εὐχάριστος εἶναι ὁ θάνατος».

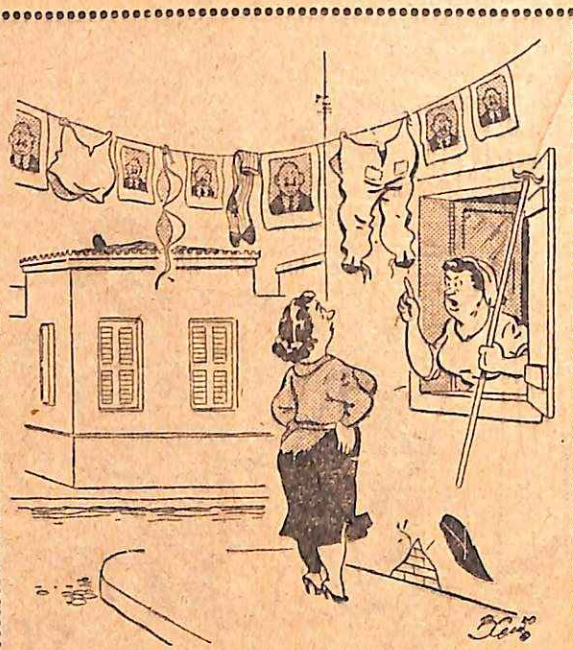
Ὁ Γάλλος ποιητὴς Σκαρόν ἐξεδήλωσε τὴ λύπη του γιὰ τὴν πέννη, κι' ἔτσι δέν θὰ μπορούσε νὰ γράψῃ μίαν σάτιρα γιὰ κείνους πού φοβοῦνται ἀδικαιολόγητα τὸ θάνατο.

Ἀλλὰ κι' ἡ φυσιολογία τοῦ θανάτου μᾶς πείθει πὼς δέν ἔχει τίποτε τὸ τρομερό. Οἱ τελευταῖοι παλμοὶ τῆς καρδίας στέλνουν ὅλο καὶ λίγο αἷμα στὸ σῶμα. Ἡ φλόγα τῆς ζωῆς ἀδυνατίζει. Τὸ συναίσθημα τοῦ πόνου ἐξαφανίζεται — κι' αὐτὸ εἶναι μίαν ὑπερτατὴ ἀνακούφισι, ἐπειτα ἀπὸ ἀρρώστειες φοβερὰ ὀδυνηρές, ὅπως ἡ μηνιγγίτις ἢ ὁ τέτανος.

Ὁ ἐγκέφαλος δέν δέχεται πιά ἀρκετὸ ὀξυγόνο κι' ἀρχίζει νὰ ναρκώνεται. Ὁ ἐτοιμοθάνατος ἀκούει ἴσως νὰ χτυποῦν ἀνύπαρκτες καμπάνες, ἢ βλέπει μπροστὰ του ἀνύπαρκτα φῶτα. Καί, σιγά - σιγά, βυθίζεται στὸ σκοτάδι, δίχως νὰ ὑποφέρει, σὰν ν' ἀποκοιμείται.

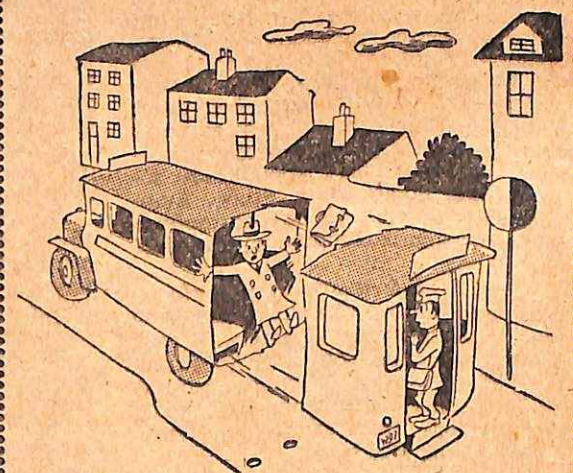
Ἄν ὁ ἐτοιμοθάνατος διατηρήσῃ ὡς τὸ τέλος τὶς πνευματικὲς του ἱκανότητες, ἐκδηλώνει τότε τὸν ἀληθινὸ χαρακτήρα του. Ὅσοι π.χ. ἦσαν γκρινιάρηδες καὶ μεμψιμοίροι σ' ὅλη τους τὴ ζωὴ, καταναλίσκουν ἀκόμη καὶ τὴν τελευταία τους πνοὴ σὲ πικρὲς ἐκφράσεις γιὰ τὴν τύχη τους. Οἱ καλοκαρδοὶ ἀπεναντίας μιλοῦν μὲ καλωσύνη.

Τὸ περίεργο εἶναι ὅτι τὸ μυαλὸ τοῦ ἐτοιμοθανάτου ἀποκτᾷ πολλὰς φορὲς μίαν διαύγεια πού τὴν εἶχε χάσει ἀπὸ χρόνια. Ὁ Γκαίτε π.χ. ξεψύχησε ἀπαγγέλλοντας ἑλληνικὰ ποιήματα, μολοντὶ ἐπὶ 50 χρόνια δέν εἶχε ἀσχοληθῇ μ' αὐτὴ τὴ γλῶσσα.

— Ἀς εἶναι καλὰ, κουμπάρα μου, ὁ ὑποψήφιος τοῦ ἐπάνω. Καὶ δέν εἶχα καθόλου σκοινὶ ν' ἀπλώνω τὴ μπουγάδα!...

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

ΕΦΥΓΕ Ο ΕΞΩΣΤΗΣ

— Τοῦ εἶπα τόσες φορὲς τοῦ εὐλογημένου νὰ μὴ ξεκινᾷ ἔτσι ἀπότομα!...

— Σ' ἀρέσει αὐτὸ τὸ ἐμπριμέ!...

(Ἀπὸ τὸ «France-Dimanche»)

Τὰ δυὸ «δράματα» ΤΟΥ ΓΚΑΝΤΙ

Ἡ «δίκιτά» του καὶ ἡ συζυγικὴ ζωὴ του

Στὶς 30 Ἰανουαρίου 1950 συμπληρώθηκαν δυὸ χρόνια ἀπὸ τὴν τραγικὴ δολοφονία τοῦ Γκάντι. Μὲ τὴν εὐκαιρία αὕτη, δημοσιεύθηκε σὲ πολλὰς ἑνέες γλῶσσες ἕνα βιβλίο τοῦ Ἰνδοῦ σοφοῦ, πού ἀποτελεῖ ἕνα εἶδος αὐτοβιογραφίας του. Στὸ βιβλίο αὐτό, πού ἔχει τὸν τίτλο «Πειράματα ἀληθείας» ὁ Μαχάτμα, δηλαδὴ ἡ Μεγάλὴ Ψυχὴ, ἀφηγεῖται διάφορα περιστατικὰ τῆς πολιτικῆς καὶ ἀτομικῆς ζωῆς του. Ἀφιερώνει ἐπίσης πολλές σελίδες σὲ δυὸ «δράματα» πού συγκλόνισαν τὴ ζωὴ του. Τὸ ἕνα ἀφορροῦσε τὴ διατροφή του. Τὸ ἄλλο τὴ συζυγικὴ του ζωὴ.

Ἀς ἀρχίσουμε ἀπὸ τὸ πρῶτο, πού μᾶς ἀποκαλύπτει μίαν ἀγνωστὴ πτυχή ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ Ἰνδοῦ σοφοῦ.

Ἡ μητέρα τοῦ Γκάντι ἦταν φυτοφάγος καὶ τηροῦσε ἀσχητά ὅλες τὶς νηστείες τῆς βραχμανικῆς θρησκείας. Ἐβαλε, λοιπόν, τὸ γιοῦ τῆς νὰ ὀρκιστῇ ὅτι δέν θάτρωνε ποτὲ κρέας.

Ὁ Μαχάτμα παρέδωκε μίαν μόνον φορά τὸν ὄρκο του. Σὲ ἡλικία δέκα πέντε χρόνων, κάποιος συμπατριῆς του τοῦ εἶπε ὅτι ἡ κρεοφαγία ἔκανε τοὺς Ἀγγλοὺς «ψηλοὺς, κόκκινους καὶ δυνατοὺς», καὶ ὅτι αὐτὴ τοὺς εἶχε ὀπλίσει μὲ τὴν ἀπαραίτητη δύναμι, γιὰ νὰ καταχτήσουν τὶς Ἰνδίες. Ἀλλὰ δέν περιορίσθηκε σ' αὐτό. Βλέποντας ὅτι ὁ Γκάντι εἶχε ἀρχίσει νὰ κάμπτεται, τὸν ἔπεισε νὰ δοκιμάσῃ κρέας κατόπιν μὲ ρυτί. Ὁ μέλλον σοφὸς τὸ βρῆκε ἀκρόατο καὶ ἀδιάσπαστο. Κυριεύθηκε κατόπιν ἀπὸ τύψεις γιὰ τὴν παράβασιν τοῦ ὅρκου του καί, γιὰ πολὺν καιρὸ, τοῦ φαίνονταν πὼς «μὴ γίδα οὐρλιάζε ἀπὸ ἀγωνία μέσα στὰ ἐντέρά» του.

«Μὲ ποῖο δικαίωμα, παρατηρεῖ ὁ Μαχάτμα, ὑποστηρίζομε ὅτι ἡ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων εἶναι ἱερή, ἐνῶ, ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, θυσιάζομε τὴ ζωά; Μὲ ποῖο δικαίωμα σφάζομε αὐτὰ τὰ δυστυχισμένα πλάσματα, ἀφοῦ δέν εἶναι ἀπαραίτητα στὴ συντήρησί μας;»

Ὁ Γκάντι ἔβγαλε, λοιπόν, τὸ κρέας ἀπὸ τὰ ψάρια ἀπὸ τὸ διατολόγιό του καὶ ἀπεφάντο ἀποκλειστικὰ μ' αὐτά, χόρτα καὶ γάλα.

Ἀλλ' ὅταν ἔφτασε σὲ ἡλικία εἴκοσι χρόνων, κατάλαβε πὼς, τρώγοντας αὐγά, κατέστρεφε μίαν ζωὴ. Γιατί ἀπὸ τὸ αὐγὸ αὐτὸ μπορούσε νὰ γεννηθῇ ἕνα πουλάκι. Ὁ Γκάντι κατάρνησε, λοιπόν, τὰ αὐγά καὶ ἔτσι ἦταν ἡσυχία.

Ἐπειτα ἀπὸ κάμποσο καιρὸ, ὅμως, διάβασε ἕνα βιβλίο πού τὸν πληροφοροῦσε ὅτι οἱ ἀγελαδοφόροι, γιὰ ν' αὐξήσουν τὴν παραγωγή τῶν ἀγελάδων τους, τὶς ὑπέβαλλαν σὲ διάφορα βάρβαρα μέσα. Πλημμυρισμένος ἀπὸ ἀνανάγκη, διέγραψε τότε καὶ τὸ γάλα ἀπὸ τὴ διατροφή του.

Τοῦ ἀπόμειναν τὰ χόρτα, ἀλλ' ὅπως ὅλοι οἱ Ἰνδοὶ τὰ ἔτρωγε χωρὶς ἀλάτι, γιὰ τὸ ἔβρισκε διεγερτικό, ὅπως καὶ τὸ πιπέρι.

Μὲ τὸν καιρὸ, ὅμως, τὰ χόρτα, λόγω τῆς κутταρίνης πού

περιεχοῦν, τοῦ ἔφεραν οὐσκολιότητα καὶ οἱ γιαντροὶ τοῦ συνέστησαν νὰ τὰ κόψῃ. Ὁ Γκάντι ἀναγκάστηκε τότε νὰ περιορίσῃ τὰ φρούτα. Ἐκτότε, τὰ μήλα καὶ τὰ καρύδια ἀποτελέσαν τὶς μόνες τροφές πού ἔβαζε στὸ στόμα του.

Ἀς ἔρθωμε τώρα στὸ συζυγικὸ του δράμα. Ὁ Γκάντι δέν τὸ χαρακτηρίζει μ' αὐτὴ τὴ λέξι. Αὐτὸ δέν τὸν ἐμποδίζει, ὅμως, ν' ἀφηγητῇ μὲ ὡμές ἐκφράσεις τὸ μαρτύριο τῆς συζυγικῆς του ζωῆς.

Σύμφωνα μὲ τὴν Ἰνδικὴ συνήθειαν, παντρεύτηκε σὲ ἡλικία δώδεκα χρόνων, μὴν νῆα τῆς ἱδίας ἡλικίας, πού τοῦ παρουσίασαν οἱ γονεῖς του. Λέγονταν Καστουρμπάι...

Ὁ γάμος τοῦ δέν τὸν ἐμποδίζει νὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ πηγαίνει στὸ σχολεῖο.

Σὲ ἡλικία 18 χρόνων, ὁ πατέρας του τὸν ἔστειλε στὸ Λονδίνο, γιὰ νὰ σπουδάσῃ νομικὰ. Ὁ Γκάντι ἦταν τότε πατέρας δυὸ ἀγοριῶν. Ὅταν ξαναγύρισε στὶς Ἰνδίες, ἐπιδόθηκε στὴν ὑπεράσπισιν τῶν συμπατριωτῶν του, πού εἶχαν ὑποθέσεις μὲ τὰ δικαστήρια καὶ ταυτόχρονα πῆρε ἐνεργὸ μέρος στὴν κίνησιν γιὰ τὴν ἀνεξαρτησία τῶν Ἰνδιῶν κι' εἶναι πρωτοπόρος τῆς.

Στὸ μεταξύ, ἐνῶιωσε τὴν ἀνάγκη ν' ἀφοσιωθῇ περισσότερο στοὺς στοχασμούς του κι' ὅταν ἔφτασε στὴν ἡλικία τῶν τριάντα χρόνων, ἀποφάσισε νὰ γίνῃ «μπαχμασάρα». Ἐτσι λέγονται στὶς Ἰνδίες οἱ ἄνθρωποι πού κάνουν ὄρκο ἀπόλυτης ἀγνότητος. Προηγούμενος, ζήτησε τὴ συγκατάθεσιν τῆς Καστουρμπάι, πού τοῦ τὴν ἔδωσε χωρὶς μεγάλη δυσκολία.

Ἀλλ' ἡ Καστουρμπάι ἦταν γυναίκα κι' ἡ διακοπὴ τῆς συζυγικῆς ἐπαφῆς μὲ τὸν ἀντρα τῆς τὴν ἔκανε οὐδύνη.

Ὁ Γκάντι ἀναφέρει ἕναν ἀπὸ τοὺς πολλοὺς καυγάδες τους. Εἶχε πᾶει τότε στὴ νῆοι Ἀφρική γιὰ νὰ παραστήσῃ ὡς συνήγορος σὲ μίαν ὑπόθεσιν (χωρὶς νὰ τὸ ἔχη προσχεδιάσει καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, μὲ τὴν παρουσία του ἐκεῖ, προκάλεσε τὴν ἐκρηξὴ μίας ἐπαναστάσεως). Κατὰ τὴν ἀναχώρησί του, οἱ φίλοι τοῦ τῆς Ἀφρικῆς τοῦ χάρισαν μερικὰ ὑπερόχα διαμάντια. Ἡ Καστουρμπάι ἤθελε, λοιπόν, νὰ τὰ φορέσῃ ἢ τουλάχιστον νὰ τὰ κρατήσῃ γιὰ τοὺς γιουῦς τῆς. Ἀλλ' ὁ Γκάντι εἶχε τὴ γνώμη πὼς δέν τοῦ ἀνήκαν προσωπικὰ καὶ ἔπρεπε νὰ γίνουν κτήμα ὅλης τῆς κοινότητος, ὅπου ζούσαν. Ἐπικαλούμενος τότε ἕνας τρομερὸς καυγάς μεταξύ τους. Στὸ τέλος, ὅμως, ὑπερίσχυσε ὁ Μαχάτμα.

Μίαν ἄλλη φορὰ, ἡ Καστουρμπάι ἀπειλοῦσε ὅτι θὰ γυρίζε στοὺς γονεῖς τῆς. Βρίσκονταν τότε στὴ Βομβὰν κι' ὁ Γκάντι, γιὰ νὰ τὴν σωφρονίσῃ καὶ νὰ τὴν συνήθισῃ νὰ εἶναι ταπεινὴ κι' ἡρεμὴ, τὴν ὑποχρέωσε νὰ καθαρίσῃ τὰ ἀποχωρητήρια.

Δυστυχῶς ἡ Καστουρμπάι δέν κατάφερε ποτὲ νὰ νοιώσῃ τὸ μεγαλεῖο τῆς ψυχῆς τοῦ συζύγου τῆς καὶ νὰ σταθῇ κοντά του σὰν στοργικὴ συντροφὸς καὶ συνεργάτης. Ὁ Γκάντι ἐκφράζεται μὲ μεγάλη ἀπογοήτευσι γιὰ τὶς σχέσεις τους. «Ἡ ἀφοσίωσις ἑνὸς ὑπηρετοῦ, γράφει, μοῦ φαίνεται πὼς ἀξίζει χίλιες φορὲς περισσότερους ἐπαίρους ἀπὸ τὴν ἀφοσίωσιν πού μπορεῖ νὰ ἔχη μίαν γυναῖκα στὸν ἀντρα τῆς».

Ἀντίπολος... τοῦ Τρούμαν!

Δικηγόρος καλὸς γιὰ τὴν ἐπαρχία του, ἐθεωρεῖτο «προσωπικότης». Στὸ κεντρικὸ καφενεῖο, τὸν χαιρετοῦσαν μετὰ σεβασμοῦ.

— Καλημέρα σας, κύριε Παπαδόπου!

Καὶ οἱ κάτοικοι τῆς μικρῆς «πρωτεύουσας», γραμματιζόμενοι καὶ μὴ, τὸ θεωροῦσαν μεγάλη τους τιμὴ νὰ τὸν κάνουν παρὰ καὶ νὰ παίρουν τὴ γνώμη του ἐπὶ τῶν σοβαρῶν διεθνῶν, οικονομικῶν καὶ... οἰκογενειακῶν ἀκομῇ ζητημάτων.

Ὁ κ. Παντελῆς Παπαδόπουλος, ἀπαντοῦσε πάντοτε σοφὰ καὶ ἀποφθεγματικά:

— Ὁ Τρούμαν δέν ἔχει πολιτικὴ διαίσθησι! ἔλεγε, παραδείγματος χάριν.

Καὶ ἡ καφενακτικὴ ἐπαρχιακὴ ὁμηγυρία, ἔσπευδε νὰ συμφωνήσῃ μὲ μίαν γενικὴν ψευδίστην κατάφασιν:

— Μάλιστα! Μάλιστα!

Καὶ ὁ ῥήτωρ ἐμεθεύσε ἀπὸ ἐνθουσιασμόν καὶ συνέχισε τὴν ἀγόρευσι.

— Πρὸς τί ὁ δικασμός; Ἡ λύσις εἶναι ἀπλὴ, καὶ τὸ ἱστορικὸν ἐκείνο ὠν τοῦ ἀειμνήστου ἐφευρέτου (!) τῆς Ἀμερικῆς Κολόμβου. Καὶ ἡ ἀπλὴ αὕτη λύσις, φίλτατοι, εὐρίσκειται εἰς χεῖρας τοῦ προέδρου Τρούμαν!...

(Γουλιὰμ νερὸ ἐδῶ καὶ συνεχίζεται). Μάλιστα! Ὁ εἰρητὴς ἴσως: «Εἶνε ἡ ἀτομικὸς δόμῃς! Ὁχι, κύριοι! Χιλιάκις ὄχι! Ἡ λύσις εἶναι τὸ δολαρίον!... Τί θὰ ἔπρεπε νὰ πράξῃ ὁ πρόεδρος Τρούμαν ἐάν ὄντως ἦτο ἰδιοφυΐα πολιτικός;»

Ἐνῶς τῆς φωνοῦσαν πὼς φο...

— Γιατί τόσος σκοτωμός γι' αὐτὸν τὸν ὑποψήφιο; — Μοιράζει, βλέπετε, κι' ἀπὸ ἕνα πιάτο μακαρόνια μὲ τυρί!...

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

ΠΟΥ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΚΑΤΕΚΙΝΗΣΕ
ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΜΕ ΤΟ
ΜΕΓΑΛΟ ΤΟΥ ΠΛΕΟΕΚΤΗΜΑ:
ΝΑ ΜΗ ΒΙΑΙΝΗ ΚΑΙ ΝΑ ΜΗΝ
ΑΦΙΝΗ ΑΠΟΤΥΠΩΜΑΤΑ.

ράει «Εξώμο αίσθησης» στην κα-
κόμοιρη λέξη. Στις άρχες, ή-
θελε να γίνει ο άντρας της
Δημάρχου. Άλλα λίγο - λίγο,
κι' όταν πείστηκε πιά πως ο
Παντελής είνε άποωσθήποτε ά-
νώτερος από τον Τρούμαν, έ-
νεπνευσθη τη μεγάλη ιδέα :

— Παντελή, έσύ πρέπει να
κυβερνήσεις την Έλλάδα!

— Να την κυβερνήσω, παιδί
μου, αλλά πως; Αφήνουν οι
«κλικές» και τα συμφέροντα;
— Νά πας στην Άθνα!
Νορήεις είνε έπαφην με τους
πολιτικούς! Νά βάλεις να σου
στείλουν από δω τηλεγραφήμα-
τα!... Κι' όταν μπής στη Βου-
λή, αυτό είνε το παν! Σ' έξη
μήνες, θα είσαι άρχηγός κόμ-
ματος.

Την άλλη μέρα το πρωί,
βούτηξε μία βαλίτζα, πήρε το
τραίνο και ήρθε στην Άθνα.
Ήξερε κάποιο δικηγόρο που
είχε σχέσεις με κάποιο άρχη-
γο κόμματος και πήγε και τον
βρήκε:

— Κύριε συνάδελφε, έχω πά-
ρα πολύ μεγάλο ρεύμα στην
έπαρχία. Πρέπει να με πας
στον Πρόεδρο, να με «κρίση».

«Άκουσε «κρέυμα», ο άλλος,
και τον πήρε απ' το χέρι και
τον πήγε στον Άρχηγό. Α-
κριβώς την ίδια μέρα, είχε
λάβει και τα πρώτα τηλε-
γραφήματα που είχε συντάξει
ο ίδιος: «Τασομέθα παρά το
πλευρόν σας άπαντες προς γε-
νικόν καλόν Πατρίδος, κτλ».

Ο Πρόεδρος είχε κόπο πολ-
ύ. Όταν όμως είδε τις υπο-
γραφές και τα τηλεγραφήματα
κι' άκουσε «δικηγόρος» συμ-
φώνησε:

— Έν τάξει! Είσθε ύποψή-
φιος! Σας εύχομαι επιτυχίαν!

— Ευχαριστώ, επίσης κύριε
Πρόεδρε! είπε ο Παπανόμου κι'
έτρεξε στο τηλεγραφείο και ά-
πέστειλε το μέγα μήνυμα:

«Εχρίσθην, στόπ. Όλοι έμ-
πρός στον άγώνα, στόπ, ανοί-
ξατε εκλογικόν μου κέντρον κα-
φενείον Μπουρδούση στόπ, πλη-
ρώσατε όσα θέλει, στόπ, Παν-
τελής Παπανόμου ύποψήφιος
δουλευτής έθνικοχριστιανόσσι-
αλδημοκρατικού κόμματος.

Και χάλασε ο κόσμος στο
χωριό. Γιάει ο καφενές, πών τα
ταβάρια, πάει το μυτιλιάρδο,
πάνε οι καφεδες... Τυτάθηκαν
χιλιάδες φωτογραφίες στην
Άθνα κι' έστράφησαν απ' τον
κ. ύποψήφιο γιά να στολίσουν
το «Κέντρο» και τους δρόμους,
τό «κ. ύποψήφιος όμως ήταν
άκομη στην Άθνα, διά να
συμπερασθών μετά του Άρχηγού
«έφ' όλων των άφοράντων την
έπαρχίαν ζητημάτων».

Εν άπογευμα, τον δέχθηκε
ο Πρόεδρος εις ιδιαίτερον συν-
ομιλίαν.

— Πώς τα βλέπετε τα πράγ-
ματα, κύριε Παπανόμου; τον
ρώτησε.

Ο Παντελής κορδώθηκε. Αύ-
τη ήταν ή εύκαιρία γιά να κά-
ν ή έντύπωσι, ώστε ο άρχηγος
να τον υπολογίζει και να τον
κάν ή ύπουργό.

— Φίλιπε, κύριε πρόεδρε,
ο διεθνής όρίζων είνε βολός...
— Όχι... δε με καταλάβα-
τε! Γιά την έπαρχία σας,
λέω, δέκοψε ο Πρόεδρος.

Χαιρολόγησε ο Παπανόμου.

— Μου άρέσει να μπαίνω
στο κύριον θέμα! έτόνισε. Ο
Τρούμαν, στερεάται στοιχειώ-
δους πολιτικής αντίληψως!
Και θα σας εξηγήσω άμέσως,
διατί ο Τρούμαν παραπαίει
μέσα εις το σκότος της ά-
γνοίας. Ο άείμνηστος έφευ-
ρέτης (!) της Άμερικής Χρι-
στόφορος Κολόμβος άνεκάλυ-

ψε πλύν της εν λόγω μεγάλης
χώρας και ένα αυγό!... Το
όποιον αυγό!...

Ίδρωνε και ίδιδωνε ο άτυ-
χος ο Πρόεδρος. Όσπου στο
τέλος, σηκώθηκε κάπως άπότο-
μα, χτύπησε στην πλάτη τον
Παπανόμου και του είπε:

— Αυτά θα τα πείτε στη
Βουλή. Έχω να δώ και άλλους
ύποψήφιους.

Έφυγε ο Παντελής οικτεί-
ρων τον πρόεδρον που ήταν...
χειρότερος από τον Τρούμαν
και γύρισε στο χωριό. «γενό-
μενος ένθουσιώδως δέκτες».

Έβγαλε ένα λόγο περί Τρού-
μαν, και πήγε να κοιμηθών θρι-
αμβευτής.

Άλλα την άλλη μέρα δημο-
σιεύθηκαν στις έφημερίδες οι
συνδυασμοί κι' αντί του Παπα-
νόμου ήταν ύποψήφιος του κόμ-
ματος ένας γιάτρος Παπανι-
κόλου, σεμνός, σοβαρός και
αδούρβος!... Γενική έκκλησις
μέσα στο χωριό! Αράϊωσαν
από το «κέντρο» οι πολίτες.

Όταν πήγε εκεί ο Παπανόμου
ήταν μέσα μονάχα ο καφετζής.
— Μας δουλεύεις, κυρ-δι-
κηγόρε; του είπε. Αφού δεν εί-
σαι ύποψήφιος!

— Δεν είμαι!

— Νά, διάβασε εδώ!

Ο δυστυχής Παπανόμου διά-
βασε. Έτριψε τα μάτια του
και ξαναδιάβασε. Ήταν αλη-
θεια. «Υποψήφιος διά την έ-
παρχίαν Α. ώρισθ ή ιατρός
κ. Ίπποκράτης Παπανικό-
λάου».

— Μου την έσκασε ο άρχη-
γός! είπε σε λίγο στη φρεγα-
δοειδή σύζυγό του.

— Προδοσία! φώναξε. Πρέ-
πει να έκτελης άνεξάρτητος.
Νά βγάλεις λόγο!

Ο τελάλης του χωριού έ-
δροντοφώνησε την είδησι: «Ο-
λοι κάτω από το σπίτι του
Παπανόμου, στις έξη το από
γευμα».

Μαζεύτηκε σχεδόν όλο το χω-
ριό, γιά να σπάση κεφί. Έν-
θουσιασμένος ο Παπανόμου,
βγήκε στο μπαλκόνι κι' άρχι-
σε ν' άγορεύη:

— Φίλοι συμπολίται! Χόριν
της παγκοσμίας ειρήνης, θα
κατέλθω ως άνεξάρτητος γιά
να σώσω την ύψηλιον. Διότι ή
σωτηρία της ύψηλιου είνε ζή-
τημα άπλόν, όπως το αυγό του
έφευρέτου της Άμερικής!

Εκείνη τη στιγμή, ένα ά-
σπρο στρογγυλό, πράμα ξεε-
σφενδονίσθη από το πλήθος
και ήρθε κατ' ευθείαν στο κε-
φάλι του άγορευόντος. Έσπα-
σε και ξεχύθηκε το κίτρινο και
άσπρο περιεχόμενο.

— Οέε μου! έκανε ή κυρία
Παπανόμου. Τί είν' αυτό;

— Το αυγό του Κολόμβου!

άκούστηκε μία φωνή από κάτω.

Ήταν το σύνθημα. Άμέσως
πολλά αυγά του... Κολόμβου,
άρχισαν να πέφτουν στο μπαλ-
κόνι.

Ο ύποψήφιος και ή κυρία
του έσπευσαν ν' άποσυρθών
στα ένδότερα, σε αξιοθρήνητη
κατάστασι. Ο κ. Παπανόμου,
κατάλαβε πως δεν τον σήκανε
πιά ή έπαρχία. Η οικογένεια
έτοίμασε τις βαλίτσες της και
όταν νύχτωσε, τράβηξε γιά το
σταθμό.

— Ξεχάσαμε να πάρουμε κά-
τι να φάμε στο ταξίδι! είπε
ή κυρία Παπανόμου, μόλις
μπήκαν στο βαγόνι.

— Κατέβα και φώνισε! της
είπε ο κ. Παπανόμου.

— Τι να πάρω;

— Ότι διάλογο θέλεις, έ-
κτός από... αυγά!

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Χριστόφορον Παντελάτον, Σ.Τ.Γ. 917: Το έ-
ξώφυλλο που αναφέρετε δεν έγινε από Έλληνα καλλιτέχνη, αλλά από
Αμερικανό. Ίσως να πρόκειται περί θαυμαστού μιας ώρας γυναικας
που το πέραμά της τον κάνει να μην με το στόμα ανοιχτό. Ίσως πάλι
περί έρωτα που τον κάνει να χάσει τον ύπνο από μικρή λογοκρισία. Ίω ά ν
η ν η ν Ν α κ έ ν, Κάιρον: Δυστυχώς δεν γνωρίζω τη διευθυνσι που
μάς ζητάει. Πρόκειται γιά ένα άπλο περιεργό που πήραμε από ένα α-
πό τα διακόσια και πλέον περιοδικά που φτάνουν καθε βδομάδα στα
γραφεία μας. Αν πάντως πληροφορηθούμε κατι νεώτερο σχετικά με το
ζήτημα αυτό, θα το δημοσιεύσουμε στις στήλες μας. Λ έ ν α Ζ., Έν-
ταύθα: Το γράμμα που προορίζετε γιά την Δανάη, στείλτε το στο
γραφεία μας, ή στο σπίτι της, Εύριπίδου 38, Ένταύθα. Γ α τ ο κ υ
η γ ο ν, Ένταύθα: Μας είνε άγνωστη ή διευθυνσι που μάς ζητάει.
Δ. Σ. Δ. Κ., Ένταύθα: Η διευθυνσι της Betty Grable καθώς και της
Linda Damell είνε: 20th Century Fox Films, 10201 West Pico Blvd
West Los Angeles 24 Calif. U.S.A. Της Margaret O'Brien: Metro-
Goldwyn-Mayer Studios, Culver City, Calif. U.S.A. Τέλος της Vivien
Leigh ή διευθυνσι είνε: Alexander Corda Productions, London Films
Studios, Shepperton England, Δ ο ν Ζ ο υ ά ν, Ναυπλιον: Η διευ-
θυνσι της Silvana Mangano είνε: Production de Laurentis Via Po, 36,
Roma, Italia. Η διευθυνσι των Corinne Calvet και Valentina Cortez
είνε ή ίδια: 20th Century-Fox Films, 10201 West Pico Blvd, West
Los Angeles 24, Calif. U.S.A. Τις άλλες διευθύνσεις σε προσεχώς τεύ-
χος μας. Άγνωστους πάντως την διευθυνσι της νέας με το «βασιλικό»
στήθος της Άμερικής. Πρόκειται γιά έπίκριση που μάς έστάλη από
το πρακτορείο Keystone. Π α ν α υ γ ι ω τ η ν Τ έ κ ο ν: Άπει-
ροίτοιτο το σταυρόλεξό σας. Θα ήταν πολύ καλύτερο αν το προσέχατε
λίγο περισσότερο. Έλπίζουμε ν' αντικαταστήσουμε τις λέξεις ΝΤΕΠΝ,
ΛΑΖΟΝ και μερικές άλλες γιά να μπορούμε να το δημοσιεύσουμε.
Χ α ρ, Χ α τ ζ η π α λ α ι ο λ ο γ ο ν, Καλλονή-Μυτιλήνης: Το
σταυρόλεξό σας είνε αρκετά καλό, χρειάζεται όμως μερικές διορθώσεις.
Έλπίζουμε να τις επιτύχουμε και να το δημοσιεύσουμε. Ζ ή σ η ν Π ι-
π έ ρ γ ι α ν, Νεάπολιν-Θεσσαλονίκης: Καλό το καινούργιο σας
σταυρόλεξο. Προσπαθήστε να περιορίσετε ακόμα περισσότερο τα μαύρα
περιγραφήματα. Έφ' όσον δεν είσατε παρά 18 χρόνια σας αξίζουν ακόμα
περισσότερα συγχαρητήρια γιά τις περιποιημένες άποστολές σας που
σημαίνουν μία σταθερή βελτίωσι. Το κυκλόλεξο καλό, δε δημοσιεύθη-
κι αυτό στη σελίδα των παιγνιδιών. Δ η μ ή τ ρ ι ο ν, Π α ν α γ ι ο τ
α κ ο ν, Σ.Τ.Γ. 913 Γ: Οι λέξεις ΚΟΜ, ΤΛΑ, ΑΚΑΡΤ, ΕΡΟΣ,
ΩΤΠΙΡ και άλλες παρόμοιες δεν είνε δυνατόν να κάνουν ένα σταυρόλε-
ξο άξιο δημοσίευσως. Από ένα σταυρόλεξο αποκλείονται πάντοτε οι
άνυπαρκτες λέξεις και οι άνορθογραφίες. Κ ω ν σ τ, Σ α λ α π ά -
τ α ν: Μένουν ακόμα στο σταυρόλεξό σας μερικές λέξεις όπως οι
ΝΕΑΖΩΣΑ, ΝΩΡ και ΑΡΕ που πρέπει ν' αντικατασταθών κι' αυτές.
Αν το επιτύχουμε θα το δημοσιεύσουμε. Άπορεύουμε να χρησιμοποιή-
τε λέξεις που παίρνουν από μικρά λεξικά, όχι και τόσο άναγνωρίσιμα.
Κ ω ν σ τ α ν τ ί ν ο ν Ν τ ί ν ο ν, Ένταύθα: Το σταυρόλεξό σας
που θα είνε άσφαλώς το πρώτο σας, παρουσιάζει αρκετά έλαττώματα.
Χωρίζεται από το σχέδιο σε 12 άνεξάρτητα κομμάτια, έχει 64 λέξεις
των 2 και 3 γραμμάτων. Πολλές επαναλήψεις: ΟΣ (τρεις φορές), ΛΑ
(δύο φορές) και άκατάλληλες λέξεις, όπως π.χ.: ΟΣ, ΗΟ, ΙΤ, ΖΕ
κ. ά. Προσέξτε καλά τα σταυρόλεξα που δημοσιεύουμε και στείλτε μας
κατόπιν κανένα πιο περιποιημένο. Ί ω ά ν η ν Μ ο υ μ τ ζ ί δ η ν, Πει-
ραιά: Άρκετά καλό το σταυρόλεξό σας. Με μερικές ελαφρές διορ-
θώσεις και με την αντικατάστασι των λέξεων ΑΜΕ (που ύπάρχει δύο
φορές), ΙΡΓ και ΗΦΑΝΤΙΝΑ, θα μπορούσαμε να το δημοσιεύσουμε. Ί ω
ά ν η ν Μ π ά τ η ν, Ένταύθα: Οι λέξεις ΣΗΡΑΣ, ΙΑΡΧΗΣ,
ΚΥ, ΑΛΟΡΑ, ΣΑΤ, ΚΟΝΤΕΡ, ΠΑΣΣΟ, ΜΑΣΤΑ, ΡΑΚΟΡ κ. ά. πα-
ρόμοιες, καταστρέφουν και τα δύο σας σταυρόλεξα. Έχομε τόσα πολ-
λά καλά σταυρόλεξα στα χέρια μας, ώστε παραμερίσουμε άμέσως τα
μέτριά. Κ ω σ τ α ν Δ ρ α γ ο υ ν η ν, Λαμία: Καλά και τα δύο
σας σταυρόλεξα. Δεν μπορούμε όμως να σας ύποσχεθούμε πως θα δη-
μοσιεύθουν και τα δύο, γιάτι πρόβλεπόμεν μεγάλη στροφή σταυρόλεξων
γιά τις ημέρες αυτές. Β. Χ. Κ ο υ τ σ ο ν, Θεσσαλονίκη: Καλό το
σταυρόλεξό σας γιά την 25η Μαρτίου. Η δημοσίευσή του θα εξαρτη-
θ ή από τον αριθμό και την ποιότητα εκείνων που πρόκειται να λάβουμε
γιά την εθνική μας έορτή. Σ τ υ λ ι α ν ο ν, Σ τ ά η ν, Ένταύθα: Πολύ
καλό το σταυρόλεξό σας, θα δημοσιεύθ ή συντάξι. Σε προσεχή
σας άποστολή φροντίστε να χρησιμοποιήσετε πιο σπάνιες λέξεις. Σ υ ν-
δ ρ ο μ η τ η ν τ ο υ «Θ η σ α μ ρ ο υ θ ο Μ π ε ρ κ έ τ η ν, Άρε-
όπολιν Λακωνίας: Τα πάντα εξηγούνται από παιγνίδι αυτό. Αν δεν
καταλάβετε καλά πως θα το παίζετε, ζητήστε από ένα μεγαλύτερο σας
ά σας εξήγησι τί πρέπει να κανετε. Άλλωστε δεν μάς εξηγήσε τί ά-
κριβώς δεν μπορούσα να καταλάβετε. Έρ μ α ν ο υ η λ Κ ο κ κ ο
δ ο ν, Σ.Τ.Γ. 913 Β: Σας εύχαριστούμε γιά τα καλά σας λόγια.
Δυστυχώς οι συστάσεις σας είνε άδύνατον ν' αλλάξουν την πορεία των
πραγμάτων στα δύο μυθιστορήματα που παρακολουθείτε με τόσο έν-
διαφέρον. Κ ω ν σ τ. Θ ε ο χ α ρ ί δ η ν η ν, Θεολίχην: Το γράμμα
σας παραδόθηκε στους συντάκτες της στήλης: «Εδώ Άθνα». Σ ο -
ν ι α Κ., Καλάμας: Η έφημερίς «Ακρόπολις» είχε αναλάβει κάποτε
να διευκολύν η τους άναγνώστες της σε παρόμοια ζητήματα. Γράψετε,
λοιπόν, στη διευθυνσι της έφημερίδος αυτής, Ταύρησι 16, Άθνα,
έκβέτοντας με κάθε λεπτομέρεια το έπάγγελμα που έσας εκούσε ο συγγ-
νής σας, την παλαιά του διευθυνσι και άν ό έ άλλο θα μπορούσε να δι-
ευκολύν η την άναζητήσι του. Κ α λ α μ α τ ι α ν ο ν ά γ ν ω σ τ ο ν
Καλάμας: Η διευθυνσι της Άν. Ζερβάς είνε: Ροζέβετ 61, Άθ-
να. Δ. Α. κ. α., Πειραιά: Σας εύχαριστούμε γιά τα καλά σας λόγια.
Τα σκίτσα σας όχι τόσο επιτυχημένα. Η ιδέα γιά το «κοκοροκί» κα-
τή λή. Ίσως δημοσιεύθ ή τροποποιημένη κάπως από τους ειδικούς, έπι-
λή. Ίσως δημοσιεύθ ή, συνεργάτας μας. Ν τ α λ ι α, Ένταύθα: Δεν έ-
τα γελιογραφίον, συνεργάτας μας. Ν τ α λ ι α, Ένταύθα: Δεν έ-
χομε προς το παρόν την διευθυνσι του Ζακ Σερνάς. Έλπίζουμε όμως να
μπορούμε συντόμως να σας την δώσουμε. Βιογραφία του Ζαν Μορ-
α δημοσιεύτηκε στο ύπ' άρ. 471 τεύχος μας. D o r l s Σ. Θ.: Έλάδαμε
υπό σημείωσιν τη λογική σας αίτησι Προς το παρόν πάντως, τεχνικοί
λόγοι δεν μάς επιτρέπουν να πραγματοποιήσουμε την έπιθυμία σας.
Μ α ί ρ η Κ λ ω ν α ρ η, Θεολίχην: Η διευθυνσι του John Garfield
είνε Romaine Street 7018 Hollywood Calif. U.S.A. Τον είδαμε έπίσης
στο φιλμ «Ζτίς φλόγες της συμφορές». Δεν προβλέπεται να ίδουμ ή άλ-
λο φιλμ δικό του. Φ α υ λ ο ν κ υ κ λ ο ν, Β. Σ. Τ. 903: Δυστυχώς,
άγαπήτ ή μας φίλε, ο «Θησαυρός» έχει άρχιν να ή δημοσιεύη συ-
νεργάτας άναγνώσταν. Ά ρ ι σ τ ε ρ ί δ η ν, Έ υ σ τ ρ α τ ι δ η ν, Ένταύθα: Καλούτσικο το ανέκdot ασας. Η δι-
ευθυνσι της Μ ι κ ρ ή έ ρ ω τ ε υ μ έ ν η ν, Θεολίχην: Η δι-
ευθυνσι του κ. Λάμπρου Κωνσταντάρα είνε: Θεάτορον Ρέξ, Φειδίου 5,
Άθνα. Μας συγχωρείτε γιά την καθυστέρησι, αλλά γιά να μη σας ά-
παντήσουμε, αυτό σημαίνει πως δε λάβαμε το πρώτο σας γράμμα.

Γούρκοι αξιωματικοί του παιδομαζώματος την άρπαξαν γιά να την δώ-
γησουν στο χαρέμι.

Δ

«Η εύδαιμονία και
ή κατάργησι
του παιδομαζώματος
εις τας Άθνας έξοφ-
αλίσθησαν από μία
κόρη γεννηθείσαν μέσα
εις τα ίδια τείχη της
πόλεως το 1604, τότε
που ήτο Σουλτάνος ο
Μωάμεθ Γ'». Έτσι
γράφει ο De la Quilletiere στο έργο του γιά τη μεσαιωνική
ιστορία των Άθνων. Άλλα ποιά ήταν ή Βασιλική, ή Άθ-
ναία Σουλτάνα, και πως καταρθώσε να έπιτύχη, γιά τη γενέ-
τειρα πόλι της, ένα τόσο δύσκολο πράγμα; Λοιπόν ή ζωή της
Βασιλικής, ιστορικά βεβαιωμένη, όλόκληρη, είνε τόσο περι-
εργη και δραματική, και μοιάζει τόσο με παραμύθι, που φαί-
νεται ψεύτικη.

Η Βασιλική ή Άθναία είχε γονείς χριστιανούς και ζούσε
μαζί τους στην Άθνα τα χρόνια του παιδομαζώματος. Γιά
την έξαισία όμορφιάς της μπορούμε να σχηματίσουμε γνώμη
αν έχουμε ύπ' όψι μας ότι, Τούρκοι αξιωματικοί, απ' αυτούς
που ένεργούσαν το παιδομάζωμα, την άρπαξαν γιά να την
όδηγήσουν στο χαρέμι του σεραγίου του σουλτάνου Άχμέτ.
χωρίς να είνε αυτή ή δουλειά τους, αφού το έργο αυτό ήταν
αποκλειστικό της των μπεδών γενικών διοικήτων.

Στο σεράγι ή Βασιλική άλλαζε όνομα. Οι Γούρκοι την
λένε Γιοχανή. Μά είτε Βασιλική είτε Γιοχανή, ή Άθναία κόρη,
κρατάει με στοργή κατι άλλο μέσα της, που καμιά δύναμι
δεν θά της το πάρη: Τα λόγια της μητέρα της, που σείγον-
τάς την στην άγκαλιά, την ώρα της άρπαγής, της είχε πη,
και την είχε έξορκίσει να μην ξεχάση την θρησκεία της και
τις συμφορές της πατρίδας της...

Πάντα όταν έφτανε στο χαρέμι του σεραγίου νέα γυναίκα,
οι παλιν έδοκίμαζαν μία άγωνιώδη άνησυχία από περιέργεια,
ζήλεια και φόβο. Έτσι είνε και τότε με τη Γιοχανή. Άλλα ο
Άχμέτ δεν έφανερωσε καμιά βιασύνη να δ ή τη νέα καλλονή,
που στόλισε το χαρέμι. Και μία μέρα ενώ διασκεδάσε, παρα-
κολουθώντας τις πιο ένδοξες της από τις καλλονές, να
παίζουν με την ήμερωμένη έλαφία του σεραγίου, τις ρώτησε
αν ή Γιοχανή ήταν άληθινά τόσο όμορφή όσο του είχαν πη. Τέ-
σαρεις απ' αυτές προσφέρθηκαν άμέσως τότε να πάνε στο
ιδίαιτερο διαμέρισμά της, με την άδειά του, (γιάτι κατά την
τάξι των χαρεμίων πρώτα θα την έβλεπε τη νέα ένδοξη με
ο ίδιος ο σουλτάνος και ύστερα οι άλλες γυναίκες του χαρε-
μιού) να την δούν και να του φέρουν τη γνώμη τους...

Ο σουλτάνος, αν κι' από παλιά πείρα ήξερε πολύ καλά ότι ή
έντύπωσι που θα του έφερναν ήταν προμελετημένη στην ψυχή
τους — και βέβαια αντίθετη από την πραγματική — έδωσε,
ώστόσο, την έγκρισή του. Τόση όμως ήταν ή έντύπωσι που
τους προκάλεσε ή καλλονή της Γιοχανής, όταν την είδαν, που
ούτε τόλμησαν να γυρίσουν στον σουλτάνο να του πουν τι
ποτε. Αυτό ήταν άρκετο γιά να καταλάβ η Άχμέτ ότι ή
Άθναία κόρη είχε θριαμβεύσει απέναντι τους προκαταβολι-
κά. Και έχοντας αυτή την ένδειξι της όμορφιάς της έτρεξε να

την δ ή ο ίδιος. Την είδε και την ήρε τόσο όμορφή που άμέσως
της όρισε ιδίαιτερο «βαλιντέ-άνα» πράγμα που έσημαινε ότι
την προώριζε γιά βασιλομήτορα και ότι είχε έλπίδα ν' άπο-
κτήσ η από τη Βασιλική διαδοχή.

Η Βασιλική παίρνοντας μία τόσο ύψηλή θέσι μέσα στο
σεράγι, απέναντι των άλλων γυναικών, στάθηκε άξια της τι-
μής που της έγινε. Αφού είδε και έμαθε όλες τις σκευωρίες
και τις ραδιουργίες των γυναικών του χαρεμιού, αυτή άποφά-
σισε να δείξη διαγωγή έντελώς διαφορετική και ποτε δεν θέ-
λησε να έκμεταλλευθ ή την έπιρροή της, την τεράστια, που
είχε στον σουλτάνο, γιά σκοπούς ιδιοτελείς.

Ο Άχμέτ της είχε πη κάποτε:

— Ξέρω ότι όλες οι ένδοξες έκτός από έσένα, που-
λάνε με τους μαύρους ένδοξους, τα αξιώματα της αυτο-
κρατορίας μου, και μοιράζουν με δώρα τις σπουδαιότε-
ρες θέσεις στη διοίκησι και στο στρατό... Σ ύ δεν πρόκειται
να ζητήσης ποτέ τίποτα;

Η Βασιλική του είχε άπαντήσει τότε:

— Η έννοια του προφήτη άς είνε παντοεινή γιά σένα.
Και ό ύψιστος θεός άς σε ύποστηρίξη παντού και πάντοτε
και άς αγιάζη τις ημέρες σου... Άλλα θα σου ζητήσω την πα-
ράκλησι να μου έπιτρέψης να σου πώ, ότι δεν θα ήθελα να
με κολακεύουν ή έστω να με έπαινούν δίκαια, όσο κι' αν το
αξίζω αυτό. Δεν λέω πως οι θησαυροί, τα δώρα και τα κοσμή-
ματα δεν μου άρέσουν. Έγώ όμως αυτά όλα τα παραμερίζω
γιά ένα άλλο θησαυρό: την καρδιά σου. Μπορεί ώστόσο κά-
ποτε να ζητήσω κατι...

Ο Άχμέτ μαγεμένος από τα λόγια αυτά της Βασιλικής
της άξινει να του ζητήσει άμέσως τη χάρη που ήθελε. Κι'
έκείνη μόλις είδε ότι έφτασε ή στιγμή να έπιτύχη την παρα-
χώρησι που ήθελε γιά τη δυστυχισμένη της πατρίδα, του είπε:

— Δεν έχω να ζητήσω άλλη χάρη από μία μονάχη γιά την
πόλι που γεννήθηκε, την Άθνα. Να σταματήσουν τα δεινά
της και το παιδομάζωμα το άπάνθρωπο, που γίνεται εκεί από
άνάξιους ύπηκόους σου και ύπηρετες σου.

Ο σουλτάνος παραχώρησε άμέσως ό,τι ζήτησε ή Βασι-
λική γιά την Άθνα, αλλά της πρόσθεσε:

— Αν και βλέπω ότι ήρες τρόπο να μου ζητήσης μία
χάρη που απ' αυτή δε
θα με θεωρήσει εύεργέτη
σου, αφού άλλοι θα την
πάρουν και όχι ή ίδια,
όμως την παραχωρώ.

Άμέσως ύστερα έ-
στειλαν από την Κων-
σταντινούπολι νέο το-
ποτηρητή στην Άθνα
με τη ρητή διαταγή να
έλαφρύν όλα τα φορο-
λογικά βάρος του λαού
της και να καταργήση

το παιδομάζωμα.

Και ή Βασιλική — λέει ο Ιστορικός των μεσαιωνικών Ά-
θνων — έμεινε έγκυος μετά την εύεργεσία την παρασχεθεί-
σαν προς χάριν της εις την πατρίδα αυτής... Ο δε σουλτάνος,
του όποιου οι άστοχοι έρωτες, πριν γνώρη την Βασιλική,
ήσαν δι' αυτήν σταθεροί, με την βεβαιότητα ότι ή Άθναία
σουλτάνα θα του έδινε κληρονόμον του θρόνου του, ήσυχόιτο
με την έξέρεσι των καταλλήλων παιδαγωγών του έκτοτε... Η
μοίρα όμως άλλωώς τα είχε ρυθίσει! Η Βασιλική πέθανε
την ώρα του τοκετού του διαδόχου της τουρκικής αυτοκρατο-
ρίας. Στην άτυχ η αυτή γέννα πήρε μαζί ο θάνατος και τον
νεογέννητο κληρονόμο του θρόνου.

Ο ξαφνικός θάνατος της ήταν κατι άπρόοπτο, κατι που
κανένας δεν το περίμενε. Πως πέθανε ή όμορφή κόρη; Ποιός
λόγος ύπηχε; Κι γιάτι να πέθανε συγχρόνως και το νεο-
γνύ που έφερε στον κόσμο;

Χίλιες δυό εξηγήσεις δίνονται γιά την ξαφνική αυτή συμ-
φορά.

Μέσα στο σεράγι ψιθύριζαν παράξενα πράγματα. Η ύ-
ποψια έίχε μπη σ' όλων τις καρδιές. Κι γιάτι όχι; Μέσα
στο σεράγι και μεταξύ των γυναικών ύπήρχαν άγρια μίση,
ακόρεστες φιλοδοξίες. Ο θάνατος παραμόνευε παντού...

Ο σουλτάνος Άχμέτ άπαρηγόρητος από το θάνατο της
Βασιλικής και του διαδόχου είχε ύποψιες ότι οι άλλες γυναίκες
του σεραγίου έπρόκαλεσαν με δηλητήρια αυτούς τους δύο θά-
νάτους. Τρεις, λοιπόν, από τις όμορφότερες, αλλά και περισσό-
τερο ύποπτες γυναίκες του χαρεμιού του τις περιώρισε διά
βίου στο παλιό σεράγι του, πράγμα που γινόταν μόνο όταν
πέθαινε ο σουλτάνος στον όποιον άνικαν.

Η πόλι των Άθνων διατήρησε πάντα εύλαβική τη μνήμη
της Βασιλικής και της είχε άποδώσει κατά καιρούς, μεγάλες
ημέες, τον καιρό άκόμη της Τουρκοκρατίας.

Άλλα και άργότερα, μετά την Έπανάστασι του Είκο-
σιένα, ή έλευθερη πράτεύουσα του νέου έλληνισμού, σ' άνά-
μνησι της θυσίας, της άσδυστης αγάτης και της λατρείας
της Βασιλικής προς την πατρίδα της, έδωσε σ' ένα όρόμο της,
κοντά στην Άγία Ειρήνη, το όνομα της εύγενικής Άθναίας
κόρης.

Στην προσεχή τελευταία συνέχεια των Ιστορικών αυτών
σημειωμάτων γιά το παιδομάζωμα θα δούμε ποιό ύπηρε το
τέλος των Γενιτσάρων.

ΓΚΑΓΚΑΡΗΣ

Η ΓΕΛΙΑ της Γυναίκας

Κουβεντούλες

Μ' ένα πολύ συμπαθητικό γράμματάκι ζητάει μια νεαρά αναγνώστριά της γνώμη μου πάνω σ' ένα ζήτημα πολύ λεπτό: Είναι ένα κορίτσι από τίμιο και νοικοκυρεμένο σπίτι, μα έχει την ατυχία να είναι άμορφωτο.

Αυτό ωστόσο δεν εμπόδισε ένα δικηγόρο να την ερωτευθεί και να τη ζητήσει σε γάμο, πράγμα που έβαλε τη φίλη μας σε μεγάλη αγωνία και με μια αξιοθαύμαστη σεμνότητα μου εξομολογείται τους δισταγμούς της: «Θα είμαι ικανή ενγύ, μία απλή κοπέλλα να σταθώ στο πλάι ενός επιστήμονος και να κρατήσω τη θέση του στην κοινωνία; Όταν περάσω οι πρώτες ενθουσιασμούς δεν θα μετανιώσω γι' αυτή τη χειρονομία που και δεν βάταν ίσως φρονιμότερο να μη δεχθώ αυτή την πρόταση που μπορεί να έχω και για τους δύο μας πολύ θλιβερά επακόλουθα;»

Ανθρώπος που τοποθετεί τα ζητήματα με τόσο λεπτό και τόσο σεμνό τρόπο μπορεί να μην έχω γνώσεις, δεν θεωρείται όμως ένας «αμόρφωτος άνθρωπος» με τη βαρεία σημασία που δίνουμε σ' αυτή τη λέξη. Είμαι βεβαία, καλή μου φίλη, πως αν παντρευθείτε με το νέο που σας εξήγησε σε γάμο, θα ξέρετε να σταθείτε στο πλάι του και να το κρατήσετε τη θέση του στην κοινωνία.

Η αγάπη σας γι' αυτόν θα είναι ο καλύτερος οδηγός που θα σας δείχνει τη σωστή συμπεριφορά απέναντί του. Έπειτα είστε νέα, έμπνη δεν θα δυσκολευθείτε να διορθώσετε εν μέρει τις ελλείψεις σας. Καταλαβαίνω πως η καλή θέληση δεν σας λείπει και μην ξεχνάτε πως μ' αυτή όλα επιτυγχάνονται. Πόσες γυναίκες ξεκίνησαν από πολύ χαμηλότερα στρώματα και ο σύνδεσμός τους μ' ένα καλύτερο άντρα τις έκανε ν' ανυψωθούν.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η μέδα

Όλες οι επιδιώξεις της φτεινής μόδας συνοψίζονται, θα μπορούσε κανείς να πει, σ' ένα και μόνο.

Στο πως ν' αναδείξουν ό,τι πιο κομψό, ό,τι πιο χαριτωμένο έχει η γυναίκα. Για να το επιτύχει αυτό επεστράτευσε τα πιο αβέρτα χρώματα, τα πιο μαλακά υφάσματα, τις ωραιότερες γούνες, τα σούλια, τις δαντέλλες, τα πιο όμορφα χτενίσματα.

Μας έδειξαν οι Παρισινές συλλογές ωραιότατα μοντέλα για όλα τα γούστα. Τα γιγέρ κλασικά και τα γιγέρ φανταστικά, τα γιγέρ με μακρύ και με κοντό φούστες, γιγέρ και τα δύο είδη συνδυάζονται, φορέματα άπογευμα-

Ωραιότατο μοντέλο από λαινά μούρο και ασπρέκον (Παρισινό σχέδιο, στέλνουν από την δίδα Σ. Γουβαί).

τος από μάλλινα υφάσματα και από μεταξωτά, καπελλάκια σε μικρά σχήματα χαριτωμένα, τσαχπίνικα με κοκέτικα βελόκια, με γαρνιρίσματα ιδιόρρυθμα.

Το μοντέλο «Μίσερ Μίνιερ» του Οίκου Ζαν Ντεσέ ήταν ένα μαύρο ταγιέρ με γιάκα σκούρι, με ρεδέρ σε σχήμα αμφορέως, με φούστα κοντή και στενή, 39 εκατοστά απ' το έσχατος και στη μπουτονιέρα ένα μεγάλο άσπρο τριαντάφυλλο. Το ταγιέρ αυτό συνοδεύεται από άσπρη μεταξωτή μπλούζα ή πλαστρόν, συμπληρώνεται δέ μ' ένα είμαι ικανή ενγύ, μία απλή κοπέλλα να σταθώ στο πλάι ενός επιστήμονος και να κρατήσω τη θέση του στην κοινωνία; Όταν περάσω οι πρώτες ενθουσιασμούς δεν θα μετανιώσω γι' αυτή τη χειρονομία που και δεν βάταν ίσως φρονιμότερο να μη δεχθώ αυτή την πρόταση που μπορεί να έχω και για τους δύο μας πολύ θλιβερά επακόλουθα;»

Ανθρώπος που τοποθετεί τα ζητήματα με τόσο λεπτό και τόσο σεμνό τρόπο μπορεί να μην έχω γνώσεις, δεν θεωρείται όμως ένας «αμόρφωτος άνθρωπος» με τη βαρεία σημασία που δίνουμε σ' αυτή τη λέξη. Είμαι βεβαία, καλή μου φίλη, πως αν παντρευθείτε με το νέο που σας εξήγησε σε γάμο, θα ξέρετε να σταθείτε στο πλάι του και να το κρατήσετε τη θέση του στην κοινωνία.

Η αγάπη σας γι' αυτόν θα είναι ο καλύτερος οδηγός που θα σας δείχνει τη σωστή συμπεριφορά απέναντί του. Έπειτα είστε νέα, έμπνη δεν θα δυσκολευθείτε να διορθώσετε εν μέρει τις ελλείψεις σας. Καταλαβαίνω πως η καλή θέληση δεν σας λείπει και μην ξεχνάτε πως μ' αυτή όλα επιτυγχάνονται. Πόσες γυναίκες ξεκίνησαν από πολύ χαμηλότερα στρώματα και ο σύνδεσμός τους μ' ένα καλύτερο άντρα τις έκανε ν' ανυψωθούν.

Τα κορσάζ γίνονται πιο πλατεία σχεδόν μπλουζέ, ιδίως στην πλάτη και μερικά ντασέ καταλήγουν τοποθετημένα φαράβουν τους ώμους. Οι ζώνες τοποθετούνται λίγο πιο χαμηλά και για να μην κάνουν έντυπωσι, το κατέβασμα αυτό γίνεται ιδίως πίσω. Μερικά μπλουζέ μουσελίνας σφίγγουν στη μέση με τη βοήθεια μιας φάσας από κορδέλλα.

Ένα πρακτικό ένδυμα

Το ονομάζουμε «ένδυμα» γιατί είναι κάτι μεταξύ επανωφοριού και ζακέτας, χρησιμώτατο ιδίως για τα πρώινα που δεν κάνει ούτε πολύ κρύο ούτε να φορέσουμε επανωφόρι, μα ούτε και πολλή ζέστη.

Η μόδα λοιπόν ενδυμασία είναι ένας ριγής ζακέτας που γίνεται με υφάσμα χοντρό που έχει δύο

δίψεις, την φορούμε δε από την μία μεριά ή από την άλλη αναλόγως της φύσας ή του φορέματος που την συνοδεύουν.

Οι ζακέτες αυτές γίνονται από υφάσματα μονόχρωμα, με άλλο χρώμα φυσικά σε κάθε όψη, αλλά μπορούν να είναι και σκωτσέζικα από τη μία όψη και από την άλλη μονόχρωμα.

Στην περίπτωση που θα φορέσουμε τη ζακέτα από την όψη που είναι σκωτσέζικη φοριέται απαραίτητως με φόρεμα που είναι μονόχρωμο. Οι συνολικοί είναι πολλοί και διάφοροι, γιατί δεν πρέπει να νομίζουμε ότι πρέπει ζακέτα και φόρεμα να έχουν το ίδιο χρώμα. Τουναντίον επιδιώκονται οι αντιθέσεις, φτάνει βέβαια οι αντιθέσεις αυτές να είναι άουονικές.

Να σας δώσουμε μερικές ιδέες:

Ζακέτα ριχτή από ανοιχτόχρωμη ντυβέτιν, με δυο κοφτές πλαγιστές τσέπες, ίσιο γιακά, μανίκια κολλημένα χαμηλά, ριχτοί ώμοι ρεδέρ από την άλλη όψη του υφάσματος, κλείσιμο μ' ένα κουμπι στο λαιμό.

Η ίδια ζακέτα γυρίζει ανάποδα και τότε σκούρο χρώμα και ρεδέρ φυσικά ανοιχτά.

Μία άλλη ζακέτα μπορεί να γίνει με μανίκια «νκλάν» και γιακά γυριστό που είναι ψηλότερος πίσω. Τα μανίκια είναι πλατεία με πανωραφή και μικρό γύρισμα κάτω τόσο που να δείχνει μια στενή μόνο φάσα από την άλλη όψη του υφάσματος.

Άλλο σχήμα ζακέτας γίνεται από υφάσμα με διπλές δίψεις, ή μια κορσά, ή άλλη μονόχρωμη. Η πλάτη της είναι «μπουφάν» έχει ζώνη πέτιση, ψηλό γυριστό γιακά και ρεδέρ γαρνιρισμένα με την άλλη όψη του υφάσματος.

Άλλες ζακέτες γίνονται από μονόχρωμο υφάσμα και δεν έχουν δυο όψεις, αλλά απλώς γαρνιρίζονται στα ρεδέρ και τις τσέπες με λίγο σκωτσέζικο υφάσμα. Συνοδεύονται ως επί το πλείστον από πλισεδωτές φούστες και η αντίθεση αυτή της φούσας και της ριχτής ζακέτας άπτελει ένα πολύ ωραίο σύνολο.

Μπλουζες και φούστες

Σε λίγο θα μας χρειαστούν οι μπλουζες και φούστες. Λοιπόν από τώρα τί θα χρειαστούμε για να μην βρεθούμε άπροετοιμάστες.

Τα υφάσματα που θα χρησιμοποιηθούν είναι κρέπ ντε σιν, ζαρζέτ και συρά για τις μπλουζες, και λαινά, μονόχρωμα ή φανταστικά για τις φούστες. Μερικές μπλουζες γίνονται με το υφάσμα τοποθετημένο όλο λοξό,

Παιδικό φορεμάκι με «λασέ»

με μανίκια κολλημένα χαμηλά, με ριχτούς ώμους, με ρεδέρ στα μανίκια και στο γιακά.

Άλλες έχουν νωμίτη, άλλες πάλι πλαστρόν, άλλες στενά πιετιά διαγώνια. Τα μανίκια γίνονται και τρουά καρ και μακρύα με πουανιέ ή ρεδέρ. Οι φούστες έχουν μία πλατεία πιετιά βεντάλια στο πλάι εμπρός, με τρία κουμπιά, τοποθετημένα ψηλά. Άλλες έχουν ένα πλατύ πλισέ πανώ που στηρίζεται σ' ένα κουμπωμά με κουμπιά από πάνω ως κάτω και συνήθιζονται επίσης οι ντεκούπ που σχηματίζουν σαν είδος άμπιεσμών.

Ο συνδυασμός φούσας και μπλούζας πρέπει να είναι αρμονικός.

Στην κουζίνα

Όσο πάει το ζήτημα της υπηρεσίας γίνεται όλο και πιο προβληματικό, γι' αυτό πολύ λίγα είναι τα σπτικά που μπορούν να έχουν σήμερα υπηρέτρια. Το πολύ - πολύ μία παραδουλεύτρια για τις βαρείες δουλειές και η κυρία αναλαμβάνει τα άλλα.

Μία από τις πιο υπεραλίδικες δουλειές είναι χωρίς άλλο το μαγείρεμα, όταν όμως έχω σύστημα ή νοικοκυρά τότε μπορεί να μαγειρέψω χωρίς να κουραστώ πολύ, χωρίς να καταστρέψω τα χέρια της και χωρίς να λεκιάζω τα φορέματά της.

Πρώτα απ' όλα θα εφοδιαστώ με 2 - 3 ποδιές που να καλύπτουν όλη τη φούστα εμπρός και το στήθος, θα φορώ δε και δυο μεγάλα μανικέτια που θα φτάνουν πάνω από τους αγκώνες και θα στηρίζονται εκεί με λάστιχα.

Η στολή αυτή θα την βοηθήσω να μαγειρέψω χωρίς να λερώσω το φορέμα της, μόλις δε τελειώσω βγάζει την ποδιά και τα μανικέτια και τότε παρουσιάζεται πεντακάθαρη.

Οι ποδιές αυτές και τα μανικέτια γίνονται από ένα όμορφο κρετόν με ωραία σχέδια ή με αλατζά αν βέλη ή δοξένη λιγότερα χρώματα. Η ποδιά γίνεται όπως οι συνήθισμένες ποδιές των υπηρέτριών, αλλά μπορούμε να προτιμήσουμε αν θέλουμε ένα σχέδιο που είναι σαν μπλουζή ιατρική και κουμπώνει εμπρός.

Ένα πιο κοκέτικο σχέδιο είναι ένα είδος ποδιάς που περιβάλλει ολόκληρο το σώμα και στέκεται στο μπουστό μ' ένα λάστιχο που περνά κάτω από τα μπράτσα και κάνει σουρωτό όλο το άνω μέρος του μπουστου.

Η άλληλογραφία μου

Λοιπόν... Άγ., Ένταϊβα: Εύχαριστώ θα σας στείλω αγάπια για να κάμετε μόνιμα τις παντούφλες της γιαγιάς σας, αλλά πρέπει να μου γράψετε την διεύθυνσή σας.

Ποιός μ' ένε Μικρούλα: Έμαθα ότι ο αγαπημένος σας ζή, αλλά οι στρατιωτικές υπηρεσίες αρνούνται να μας δώσουν την ακριβή διεύθυνση και μου είπαν ότι μπορείτε να γράψετε, όπως γράφατε και πριν, και το γράμμα θα φτάσει στον προορισμό του.

Μία ποιός μ' ένε Μαθητριόυλα: Πρέπει να μιλήσετε στον άγαπητό σας και να τον κατατοπίσετε.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Ο Σέκε Σάκαλ με το ώραϊ ανέκδοτα

Αφού επί ολόκληρη σειρά ετών διέπρεψε στον ούγγρικό και το γερμανικό κινηματογράφο ως καρατερίστας - κωμικός - αλήθεια, ποιος δεν τον θυμάται; - Ο Σέκε Σάκαλ, ο φίνος αυτός καλλιτέχνης με τα μεγάλα και άεικινητα μάτια, τα χοντρά γυαλιά, τα παχειά μάγουλα και το αιώνιο χαμόγελο στα χείλη, διαπρέπει σήμερα στο Χόλλυγουντ, τόσο ως ηθοποιός όσο κι' ως μεγάλος «γκαφατζής», χωρίς στο πλήθος των ώραϊων ανέκδοτων του που κυκλοφορούν εις βάρος του. Να μερικά απ' αυτά για ν' αντιληφθείτε κι' έσεις πόσο διασκεδάζει σήμερα το Χόλλυγουντ.

Λίγο καιρό μετά την εγκατάστασή του στην Αμερική, ο Σέκε είχε πάρει μία νέρα τη γυναίκα του και το αυτοκίνητό του και είχε πάει στην έξοχη. Εφτάσαν εκεί καλά, αλλά επειδή το αυτοκίνητο ήταν μία παλιά σακαράκα, στην επιστροφή κάτι χάλασε και δεν ένοιουσε να προχωρήσει. Ο Σέκε κατέβηκε τότε, άνοιξε το «καπώ» και υττούσε τη

φού επί ολόκληρη σειρά ετών διέπρεψε στον ούγγρικό και το γερμανικό κινηματογράφο ως καρατερίστας - κωμικός - αλήθεια, ποιος δεν τον θυμάται; - Ο Σέκε Σάκαλ, ο φίνος αυτός καλλιτέχνης με τα μεγάλα και άεικινητα μάτια, τα χοντρά γυαλιά, τα παχειά μάγουλα και το αιώνιο χαμόγελο στα χείλη, διαπρέπει σήμερα στο Χόλλυγουντ, τόσο ως ηθοποιός όσο κι' ως μεγάλος «γκαφατζής», χωρίς στο πλήθος των ώραϊων ανέκδοτων του που κυκλοφορούν εις βάρος του. Να μερικά απ' αυτά για ν' αντιληφθείτε κι' έσεις πόσο διασκεδάζει σήμερα το Χόλλυγουντ.

Λίγο καιρό μετά την εγκατάστασή του στην Αμερική, ο Σέκε είχε πάρει μία νέρα τη γυναίκα του και το αυτοκίνητό του και είχε πάει στην έξοχη. Εφτάσαν εκεί καλά, αλλά επειδή το αυτοκίνητο ήταν μία παλιά σακαράκα, στην επιστροφή κάτι χάλασε και δεν ένοιουσε να προχωρήσει. Ο Σέκε κατέβηκε τότε, άνοιξε το «καπώ» και υττούσε τη

φού επί ολόκληρη σειρά ετών διέπρεψε στον ούγγρικό και το γερμανικό κινηματογράφο ως καρατερίστας - κωμικός - αλήθεια, ποιος δεν τον θυμάται; - Ο Σέκε Σάκαλ, ο φίνος αυτός καλλιτέχνης με τα μεγάλα και άεικινητα μάτια, τα χοντρά γυαλιά, τα παχειά μάγουλα και το αιώνιο χαμόγελο στα χείλη, διαπρέπει σήμερα στο Χόλλυγουντ, τόσο ως ηθοποιός όσο κι' ως μεγάλος «γκαφατζής», χωρίς στο πλήθος των ώραϊων ανέκδοτων του που κυκλοφορούν εις βάρος του. Να μερικά απ' αυτά για ν' αντιληφθείτε κι' έσεις πόσο διασκεδάζει σήμερα το Χόλλυγουντ.

Λίγο καιρό μετά την εγκατάστασή του στην Αμερική, ο Σέκε είχε πάρει μία νέρα τη γυναίκα του και το αυτοκίνητό του και είχε πάει στην έξοχη. Εφτάσαν εκεί καλά, αλλά επειδή το αυτοκίνητο ήταν μία παλιά σακαράκα, στην επιστροφή κάτι χάλασε και δεν ένοιουσε να προχωρήσει. Ο Σέκε κατέβηκε τότε, άνοιξε το «καπώ» και υττούσε τη

Λίγο καιρό μετά την εγκατάστασή του στην Αμερική, ο Σέκε είχε πάρει μία νέρα τη γυναίκα του και το αυτοκίνητό του και είχε πάει στην έξοχη. Εφτάσαν εκεί καλά, αλλά επειδή το αυτοκίνητο ήταν μία παλιά σακαράκα, στην επιστροφή κάτι χάλασε και δεν ένοιουσε να προχωρήσει. Ο Σέκε κατέβηκε τότε, άνοιξε το «καπώ» και υττούσε τη

Λίγο καιρό μετά την εγκατάστασή του στην Αμερική, ο Σέκε είχε πάρει μία νέρα τη γυναίκα του και το αυτοκίνητό του και είχε πάει στην έξοχη. Εφτάσαν εκεί καλά, αλλά επειδή το αυτοκίνητο ήταν μία παλιά σακαράκα, στην επιστροφή κάτι χάλασε και δεν ένοιουσε να προχωρήσει. Ο Σέκε κατέβηκε τότε, άνοιξε το «καπώ» και υττούσε τη

Λίγο καιρό μετά την εγκατάστασή του στην Αμερική, ο Σέκε είχε πάρει μία νέρα τη γυναίκα του και το αυτοκίνητό του και είχε πάει στην έξοχη. Εφτάσαν εκεί καλά, αλλά επειδή το αυτοκίνητο ήταν μία παλιά σακαράκα, στην επιστροφή κάτι χάλασε και δεν ένοιουσε να προχωρήσει. Ο Σέκε κατέβηκε τότε, άνοιξε το «καπώ» και υττούσε τη

Λίγο καιρό μετά την εγκατάστασή του στην Αμερική, ο Σέκε είχε πάρει μία νέρα τη γυναίκα του και το αυτοκίνητό του και είχε πάει στην έξοχη. Εφτάσαν εκεί καλά, αλλά επειδή το αυτοκίνητο ήταν μία παλιά σακαράκα, στην επιστροφή κάτι χάλασε και δεν ένοιουσε να προχωρήσει. Ο Σέκε κατέβηκε τότε, άνοιξε το «καπώ» και υττούσε τη

Λίγο καιρό μετά την εγκατάστασή του στην Αμερική, ο Σέκε είχε πάρει μία νέρα τη γυναίκα του και το αυτοκίνητό του και είχε πάει στην έξοχη. Εφτάσαν εκεί καλά, αλλά επειδή το αυτοκίνητο ήταν μία παλιά σακαράκα, στην επιστροφή κάτι χάλασε και δεν ένοιουσε να προχωρήσει. Ο Σέκε κατέβηκε τότε, άνοιξε το «καπώ» και υττούσε τη

Λίγο καιρό μετά την εγκατάστασή του στην Αμερική, ο Σέκε είχε πάρει μία νέρα τη γυναίκα του και το αυτοκίνητό του και είχε πάει στην έξοχη. Εφτάσαν εκεί καλά, αλλά επειδή το αυτοκίνητο ήταν μία παλιά σακαράκα, στην επιστροφή κάτι χάλασε και δεν ένοιουσε να προχωρήσει. Ο Σέκε κατέβηκε τότε, άνοιξε το «καπώ» και υττούσε τη

Λίγο καιρό μετά την εγκατάστασή του στην Αμερική, ο Σέκε είχε πάρει μία νέρα τη γυναίκα του και το αυτοκίνητό του και είχε πάει στην έξοχη. Εφτάσαν εκεί καλά, αλλά επειδή το αυτοκίνητο ήταν μία παλιά σακαράκα, στην επιστροφή κάτι χάλασε και δεν ένοιουσε να προχωρήσει. Ο Σέκε κατέβηκε τότε, άνοιξε το «καπώ» και υττούσε τη

Λίγο καιρό μετά την εγκατάστασή του στην Αμερική, ο Σέκε είχε πάρει μία νέρα τη γυναίκα του και το αυτοκίνητό του και είχε πάει στην έξοχη. Εφτάσαν εκεί καλά, αλλά επειδή το αυτοκίνητο ήταν μία παλιά σακαράκα, στην επιστροφή κάτι χάλασε και δεν ένοιουσε να προχωρήσει. Ο Σέκε κατέβηκε τότε, άνοιξε το «καπώ» και υττούσε τη

Λίγο καιρό μετά την εγκατάστασή του στην Αμερική, ο Σέκε είχε πάρει μία νέρα τη γυναίκα του και το αυτοκίνητό του και είχε πάει στην έξοχη. Εφτάσαν εκεί καλά, αλλά επειδή το αυτοκίνητο ήταν μία παλιά σακαράκα, στην επιστροφή κάτι χάλασε και δεν ένοιουσε να προχωρήσει. Ο Σέκε κατέβηκε τότε, άνοιξε το «καπώ» και υττούσε τη

Λίγο καιρό μετά την εγκατάστασή του στην Αμερική, ο Σέκε είχε πάρει μία νέρα τη γυναίκα του και το αυτοκίνητό του και είχε πάει στην έξοχη. Εφτάσαν εκεί καλά, αλλά επειδή το αυτοκίνητο ήταν μία παλιά σακαράκα, στην επιστροφή κάτι χάλασε και δεν ένοιουσε να προχωρήσει. Ο Σέκε κατέβηκε τότε, άνοιξε το «καπώ» και υττούσε τη

Λίγο καιρό μετά την εγκατάστασή του στην Αμερική, ο Σέκε είχε πάρει μία νέρα τη γυναίκα του και το αυτοκίνητό του και είχε πάει στην έξοχη. Εφτάσαν εκεί καλά, αλλά επειδή το αυτοκίνητο ήταν μία παλιά σακαράκα, στην επιστροφή κάτι χάλασε και δεν ένοιουσε να προχωρήσει. Ο Σέκε κατέβηκε τότε, άνοιξε το «καπώ» και υττούσε τη

Ο Σέκε Σάκαλ

φού επί ολόκληρη σειρά ετών διέπρεψε στον ούγγρικό και το γερμανικό κινηματογράφο ως καρατερίστας - κωμικός - αλήθεια, ποιος δεν τον θυμάται; - Ο Σέκε Σάκαλ, ο φίνος αυτός καλλιτέχνης με τα μεγάλα και άεικινητα μάτια, τα χοντρά γυαλιά, τα παχειά μάγουλα και το αιώνιο χαμόγελο στα χείλη, διαπρέπει σήμερα στο Χόλλυγουντ, τόσο ως ηθοποιός όσο κι' ως μεγάλος «γκαφατζής», χωρίς στο πλήθος των ώραϊων ανέκδοτων του που κυκλοφορούν εις βάρος του. Να μερικά απ' αυτά για ν' αντιληφθείτε κι' έσεις πόσο διασκεδάζει σήμερα το Χόλλυγουντ.

Λίγο καιρό μετά την εγκατάστασή του στην Αμερική, ο Σέκε είχε πάρει μία νέρα τη γυναίκα του και το αυτοκίνητό του και είχε πάει στην έξοχη. Εφτάσαν εκεί καλά, αλλά επειδή το αυτοκίνητο ήταν μία παλιά σακαράκα, στην επιστροφή κάτι χάλασε και δεν ένοιουσε να προχωρήσει. Ο Σέκε κατέβηκε τότε, άνοιξε το «καπώ» και υττούσε τη

Λίγο καιρό μετά την εγκατάστασή του στην Αμερική, ο Σέκε είχε πάρει μία νέρα τη γυναίκα του και το αυτοκίνητό του και είχε πάει στην έξοχη. Εφτάσαν εκεί καλά, αλλά επειδή το αυτοκίνητο ήταν μία παλιά σακαράκα, στην επιστροφή κάτι χάλασε και δεν ένοιουσε να προχωρήσει. Ο Σέκε κατέβηκε τότε, άνοιξε το «καπώ» και υττούσε τη

Λίγο καιρό μετά την εγκατάστασή του στην Αμερική, ο Σέκε είχε πάρει μία νέρα τη γυναίκα του και το αυτοκίνητό του και είχε πάει στην έξοχη. Εφτάσαν εκεί καλά, αλλά επειδή το αυτοκίνητο ήταν μία παλιά σακαράκα, στην επιστροφή κάτι χάλασε και δεν ένοιουσε να προχωρήσει. Ο Σέκε κατέβηκε τότε, άνοιξε το «καπώ» και υττούσε τη

Λίγο καιρό μετά την εγκατάστασή του στην Αμερική, ο Σέκε είχε πάρει μία νέρα τη γυναίκα του και το αυτοκίνητό του και είχε πάει στην έξοχη. Εφτάσαν εκεί καλά, αλλά επειδή το αυτοκίνητο ήταν μία παλιά σακαράκα, στην επιστροφή κάτι χάλασε και δεν ένοιουσε να προχωρήσει. Ο Σέκε κατέβηκε τότε, άνοιξε το «καπώ» και υττούσε τη

Λίγο καιρό μετά την εγκατάστασή του στην Αμερική, ο Σέκε είχε πάρει μία νέρα τη γυναίκα του και το αυτοκίνητό του και είχε πάει στην έξοχη. Εφτάσαν εκεί καλά, αλλά επειδή το αυτοκίνητο ήταν μία παλιά σακαράκα, στην επιστροφή κάτι χάλασε και δεν ένοιουσε να προχωρήσει. Ο Σέκε κατέβηκε τότε, άνοιξε το «καπώ» και υττούσε τη

Λίγο καιρό μετά την εγκατάστασή του στην Αμερική, ο Σέκε είχε πάρει μία νέρα τη γυναίκα του και το αυτοκίνητό του και είχε πάει στην έξοχη. Εφτάσαν εκεί καλά, αλλά επειδή το αυτοκίνητο ήταν μία παλιά σακαράκα, στην επιστροφή κάτι χάλασε και δεν ένοιουσε να προχωρήσει. Ο Σέκε κατέβηκε τότε, άνοιξε το «καπώ» και υττούσε τη

Λίγο καιρό μετά την εγκατάστασή του στην Αμερική, ο Σέκε είχε πάρει μία νέρα τη γυναίκα του και το αυτοκίνητό του και είχε πάει στην έξοχη. Εφτάσαν εκεί καλά, αλλά επειδή το αυτοκίνητο ήταν μία παλιά σακαράκα, στην επιστροφή κάτι χάλασε και δεν ένοιουσε να προχωρήσει. Ο Σέκε κατέβηκε τότε, άνοιξε το «καπώ» και υττούσε τη

Λίγο καιρό μετά την εγκατάστασή του στην Αμερική, ο Σέκε είχε πάρει μία νέρα τη γυναίκα του και το αυτοκίνητό του και είχε πάει στην έξοχη. Εφτάσαν εκεί καλά, αλλά επειδή το αυτοκίνητο ήταν μία παλιά σακαράκα, στην επιστροφή κάτι χάλασε και δεν ένοιουσε να προχωρήσει. Ο Σέκε κατέβηκε τότε, άνοιξε το «καπώ» και υττούσε τη

Λίγο καιρό μετά την εγκατάστασή του στην Αμερική, ο Σέκε είχε πάρει μία νέρα τη γυναίκα του και το αυτοκίνητό του και είχε πάει στην έξοχη. Εφτάσαν εκεί καλά, αλλά επειδή το αυτοκίνητο ήταν μία παλιά σακαράκα, στην επιστροφή κάτι χάλασε και δεν ένοιουσε να προχωρήσει. Ο Σέκε κατέβηκε τότε, άνοιξε το «καπώ» και υττούσε τη

Λίγο καιρό μετά την εγκατάστασή του στην Αμερική, ο Σέκε είχε πάρει μία νέρα τη γυναίκα του και το αυτοκίνητό του και είχε πάει στην έξοχη. Εφτάσαν εκεί καλά, αλλά επειδή το αυτοκίνητο ήταν μία παλιά σακαράκα, στην επιστροφή κάτι χάλασε και δεν ένοιουσε να προχωρήσει. Ο Σέκε κατέβηκε τότε, άνοιξε το «καπώ» και υττούσε τη

Λίγο καιρό μετά την εγκατάστασή του στην Αμερική, ο Σέκε είχε πάρει μία νέρα τη γυναίκα του και το αυτοκίνητό του και είχε πάει στην έξοχη. Εφτάσαν εκεί καλά, αλλά επειδή το αυτοκίνητο ήταν μία παλιά σακαράκα, στην επιστροφή κάτι χάλασε και δεν ένοιουσε να προχωρήσει. Ο Σέκε κατέβηκε τότε, άνοιξε το «καπώ» και υττούσε τη

Λίγο καιρό μετά την εγκατάστασή του στην Αμερική, ο Σέκε είχε πάρει μία νέρα τη γυναίκα του και το αυτοκίνητό του και είχε πάει στην έξοχη. Εφτάσαν εκεί καλά, αλλά επειδή το αυτοκίνητο ήταν μία παλιά σακαράκα, στην επιστροφή κάτι χάλασε και δεν ένοιουσε να προχωρήσει. Ο Σέκε κατέβηκε τότε, άνοιξε το «καπώ» και υττούσε τη

φού επί ολόκληρη σειρά ετών διέπρεψε στον ούγγρικό και το γερμανικό κινηματογράφο ως καρατερίστας - κωμικός - αλήθεια, ποιος δεν τον θυμάται; - Ο Σέκε Σάκαλ, ο φίνος αυτός καλλιτέχνης με τα μεγάλα και άεικινητα μάτια, τα χοντρά γυαλιά, τα παχειά μάγουλα και το αιώνιο χαμόγελο στα χείλη, διαπρέπει σήμερα στο Χόλλυγουντ, τόσο ως ηθοποιός όσο κι' ως μεγάλος «γκαφατζής», χωρίς στο πλήθος των ώραϊων ανέκδοτων του που κυκλοφορούν εις βάρος του. Να μερικά απ' αυτά για ν' αντιληφθείτε κι' έσεις πόσο διασκεδάζει σήμερα το Χόλλυγουντ.

Λίγο καιρό μετά την εγκατάστασή του στην Αμερική, ο Σέκε είχε πάρει μία νέρα τη γυναίκα του και το αυτοκίνητό του και είχε πάει στην έξοχη. Εφτάσαν εκεί καλά, αλλά επειδή το αυτοκίνητο ήταν μία παλιά σακαράκα, στην επιστροφή κάτι χάλασε και δεν ένοιουσε να προχωρήσει. Ο Σέκε κατέβηκε τότε, άνοιξε το «καπώ» και υττούσε τη

Λίγο καιρό μετά την εγκατάστασή του στην Αμερική, ο Σέκε είχε πάρει μία νέρα τη γυναίκα του και το αυτοκίνητό του και είχε πάει στην έξοχη. Εφτάσαν εκεί καλά, αλλά επειδή το αυτοκίνητο ήταν μία παλιά σακαράκα, στην επιστροφή κάτι χάλασε και δεν ένοιουσε να προχωρήσει. Ο Σέκε κατέβηκε τότε, άνοιξε το «καπώ» και υττούσε τη

Λίγο καιρό μετά την εγκατάστασή του στην Αμερική, ο Σέκε είχε πάρει μία νέρα τη γυναίκα του και το αυτοκίνητό του και είχε πάει στην έξοχη. Εφτάσαν εκεί καλά, αλλά επειδή το αυτοκίνητο ήταν μία παλιά σακαράκα, στην επιστροφή κάτι χάλασε και δεν ένοιουσε να προχωρήσει. Ο Σέκε κατέβηκε τότε, άνοιξε το «καπώ» και υττούσε τη

Λίγο καιρό μετά την εγκατάστασή του στην Αμερική, ο Σέκε είχε πάρει μία νέρα τη γυναίκα του και το αυτοκίνητό του και είχε πάει στην έξοχη. Εφτάσαν εκεί καλά, αλλά επειδή το αυτοκίνητο ήταν μία παλιά σακαράκα, στην επιστροφή κάτι χάλασε και δεν ένοιουσε να προχωρήσει. Ο Σέκε κατέβηκε τότε, άνοιξε το «καπώ» και υττούσε τη

Λίγο καιρό μετά την εγκατάστασή του στην Αμερική, ο Σέκε είχε πάρει μία νέρα τη γυναίκα του και το αυτοκίνητό του και είχε πάει στην έξοχη. Εφτάσαν εκεί καλά, αλλά επειδή το αυτοκίνητο ήταν μία παλιά σακαράκα, στην επιστροφή κάτι χάλασε και δεν ένοιουσε να προχωρήσει. Ο Σέκε κατέβηκε τότε, άνοιξε το «καπώ» και υττούσε τη

Λίγο καιρό μετά την εγκατάστασή του στην Αμερική, ο Σέκε είχε πάρει μία νέρα τη γυναίκα του και το αυτοκίνητό του και είχε πάει στην έξοχη. Εφτάσαν εκεί καλά, αλλά επειδή το αυτοκίνητο ήταν μία παλιά σακαράκα, στην επιστροφή κάτι χάλασε και δεν ένοιουσε να προχωρήσει. Ο Σέκε κατέβηκε τότε, άνοιξε το «καπώ» και υττούσε τη

Λίγο καιρό μετά την εγκατάστασή του στην Αμερική, ο Σέκε είχε πάρει μία νέρα τη γυναίκα του και το αυτοκίνητό του και είχε πάει στην έξοχη. Εφτάσαν εκεί καλά, αλλά επειδή το αυτοκίνητο ήταν μία παλιά σακαράκα, στην επιστροφή κάτι χάλασε και δεν ένοιουσε να προχωρήσει. Ο Σέκε κατέβηκε τότε, άνοιξε το «καπώ» και υττούσε τη

Λίγο καιρό μετά την εγκατάστασή του στην Αμερική, ο Σέκε είχε πάρει μία νέρα τη γυναίκα του και το αυτοκίνητό του και είχε πάει στην έξοχη. Εφτάσαν εκεί καλά, αλλά επειδή το αυτοκίνητο ήταν μία παλιά σακαράκα, στην επιστροφή κάτι χάλασε και δεν ένοιουσε να προχωρήσει. Ο Σέκε κατέβηκε τότε, άνοιξε το «καπώ» και υττούσε τη

Λίγο καιρό μετά την εγκατάστασή του στην Αμερική, ο Σέκε είχε πάρει μία νέρα τη γυναίκα του και το αυτοκίνητό του και είχε πάει στην έξοχη. Εφτάσαν εκεί καλά, αλλά επειδή το αυτοκίνητο ήταν μία παλιά σακαράκα, στην επιστροφή κάτι χάλασε και δεν ένοιουσε να προχωρήσει. Ο Σέκε κατέβηκε τότε, άνοιξε το «καπώ» και υττούσε τη

Λίγο καιρό μετά την εγκατάστασή του στην Αμερική, ο Σέκε είχε πάρει μία νέρα τη γυναίκα του και το αυτοκίνητό του και είχε πάει στην έξοχη. Εφτάσαν εκεί καλά, αλλά επειδή το αυτοκίνητο ήταν μία παλιά σακαράκα, στην επιστροφή κάτι χάλασε και δεν ένοιουσε να προχωρήσει. Ο Σέκε κατέβηκε τότε, άνοιξε το «καπώ» και υττούσε τη

Λίγο καιρό μετά την εγκατάστασή του στην Αμερική, ο Σέκε είχε πάρει μία νέρα τη γυναίκα του και το αυτοκίνητό του και είχε πάει στην έξοχη. Εφτάσαν εκεί καλά, αλλά επειδή το αυτοκίνητο ήταν μία παλιά σακαράκα, στην επιστροφή κάτι χάλασε και δεν ένοιουσε να προχωρήσει. Ο Σέκε κατέβηκε τότε, άνοιξε το «καπώ» και υττούσε τη

Λίγο καιρό μετά την εγκατάστασή του στην Αμερική, ο Σέκε είχε πάρει μία νέρα τη γυναίκα του και το αυτοκίνητό του και είχε πάει στην έξοχη. Εφτάσαν εκεί καλά, αλλά επειδή το αυτοκίνητο ήταν μία παλιά σακαράκα, στην επιστροφή κάτι χάλασε και δεν ένοιουσε να προχωρήσει. Ο Σέκε κατέβηκε τότε, άνοιξε το «καπώ» και υττούσε τη

Αλφόνσος Μπερτιγιόν.

Ο ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟΣ ΥΠΕΡΕΚΤΙΒ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ

Πατέρας του ανθρωπομετρικού
συστήματος

Στις αρχές του αιώνας μας, ένας Νεοϋρκέζος εκδότης ταξίδευε στο Παρίσι, για να προσφέρει στον τότε μεγαλύτερο υπερέκτιβ του κόσμου ένα δολλάριο τη λέξη για τα απομνημονεύματά του. Μολονότι όμως θα κέρδιζε έτσι πολύ περισσότερα απ' το μισθό που έπαιρνε ως διευθυντής του Τμήματος Αναγνωρίσεως της Αστυνομικής Διευθύνσεως των Παρισίων, ο Αλφόνσος Μπερτιγιόν απάντησε αρνητικά.

— Δεν έχω καιρό, δυστυχώς! εί-
πε στον εκδότη.

Ακόμη και στα 14 επόμενα χρό-
νια, ως ότου πέθανε δηλαδή, δεν
εύρηκε ποτέ καιρό να γράψει τα
απομνημονεύματά του. Γιατί εργαζό-
ταν συνεχώς για το πρώτο επιτυχη-
μένο σύστημα κατατάξεως και ανα-
γνωρίσεως των εγκληματιών.

Γεννήθηκε το 1853 κι' ήταν γυιός
ένος Παρισινού γιάτρου. Οι γονείς
του είχαν απελπισθή μαζί του, γιατί
άλλαξε τέσσερα σχολεία, κι' αργό-
τερα δεν «στερέωνε» σε καμμία δου-
λειά. Τέλος, ενώ ακολουθούσε νυκτε-
ρινά μαθήματα σε μία ιατρική scho-
λη, ενδοφρόνθηκε ζωικά για τη με-
λέτη του ανθρώπινου σκελετού. Με-
λέτησε και κατέταξε τα 222 οστά
που τον αποτελούν, και βεβαιώθηκε
ότι οι διαστάσεις τους δεν ήταν πο-
τέ όμοιες σε δυο διαφόρους ανθρω-
πους.

Το 1879, εργαζόταν ως γραφεύς
στη Διεύθυνση της Αστυνομίας. Η
δουλειά του ήταν να καταγράφει τα
στοιχεία των κακοποιών που συλλαμ-
βόνταν. Οι περιγραφές όμως αυτές
ήσαν γενικές και αβέβαιες. Άρκου-
σε ν' αλλάξει κάπως ένας εγκλημα-
τίας το όνομα ή τα χαρακτηριστικά
του, για να μην αναγνωρισθή όταν
ξανέφευγε σε μία αξιοποιήσιμη πράξη.

Τότε ο Μπερτιγιόν θυμήθηκε τις
ανατομικές μελέτες του. Οι στατι-
στικές του τον είχαν πείσει ότι δεν
αλλάζει το μέγεθος ώριμων μερών
του ανθρώπινου σώματος απ' τα 20
ώς τα 60 χρόνια. Σκέφθηκε λοιπόν
ότι με τον τρόπο αυτό θα μπορούσε
ν' αναγνωρίζονται οι εγκληματίαι.
Έπενυσε πράγματι ένα σύστημα,
που το όνόμασε «ανθρωπομετρικόν»
βασίζοντο σε 11 βασικά και αμε-
τάβλητα χαρακτηριστικά του ανθρω-
πίνου σώματος.

Όταν όμως το παρουσίασε στον

τότε αστυνομικό διευθυντή 'Αντρέ,
έκείνος, αντί να τον συγχαρή, φώ-
ναξε με θυμό:

— Είσθε ήλιθιοι! Αυτό έλεπε,
να μάς λένε κι' οι γραφίδες πως
θα κάνουμε τη δουλειά μας!

Ο Μπερτιγιόν γύρισε στο γρα-
φείο του και περίμενε άλλα 3 χρό-
νια. Έπειτα ο 'Αντρέ αντικατεστά-
θηκε, από κάποιον Καμεσκάλ. Ο
Μπερτιγιόν παρουσίασε πάλι το σύ-
στημά του στο νέο αστυνομικό δι-
ευθυντή. Αυτός έπηρεάστηκε απ' τον
ένθουσιασμό του και του υποσχέ-
θηκε:

— Άν, μέσα σε 3 μήνες, αναγνω-
ρισθή με το σύστημά σας, ένας εν-
γκληματίας, θα το υιοθετήση η υπη-
ρεσία μας. Άλλοιώς... θα καθήστε
στ' αυγά σας και δεν θα μάς ενο-
χλήσετε πιά.

Ο Μπερτιγιόν διάσπεσε λίγο, για-
τί δεν του φάνηκαν αρκετοί 3 μήνες,
όμως δέχτηκε την πρότασι.

Άρχισε από τότε να τραβάει διά-
φορες φωτογραφίες των συλλαμβαν-
ομένων (ιδίως προσώπων), να μετρά
το κεφάλι τους, το δεξιο χέρι, το α-
ριστερό μεσαίο δαχτυλίο, το αριστερό
μπράτσο και το αριστερό πόδι, να
σημειώνει τα σημάδια και τις έλξεις
τους. Έπειτα τοξινόμους ε' ένα άρ-
χειο το ατομικό δελτίο τους μ' όλες
αυτές τις πληροφορίες, μαζί με τις
φωτογραφίες τους.

Σήμερα, το αρχείο αυτό περιέ-
χει 7 εκατομμύρια δελτία, ταξινομη-
μένα αλφαριθμητικά με φωνητικούς κα-
νόνες.

Πέρασαν 2 μήνες, χωρίς να σημει-
ώση καμμία επιτυχία. Τέλος, μία
μέρα, οι αστυνομικοί έπιασαν κά-
ποιο Ντυπόν, κατηγορούμενο για
κλοπή. Άν, όπως βεβαίωσε ο ίδιος,
ήταν η πρώτη φορά που παρέβαινε
το νόμο, θα ετιμωρείτο μ' επίεικεια.
Με τη βοήθεια όμως του αρχείου του,
ο Μπερτιγιόν πείσθηκε πως ήταν ο
ίδιος με κάποιον Μαρτέν, που είχε
συλληφθή για κλοπή πού 2 μηνών.
Οι ανθρωπομετρικές διαστάσεις τους
ήσαν όμοιες. Κι' ο Ντυπόν ομολόγη-
σε πως ήταν πράγματι ο Μαρτέν.

Ο Μπερτιγιόν είχε θριαμβώσει.
Ο διευθυντής τον προβίβασε. Οι δη-
μοσιογράφοι τον πολιορκήσαν, για
να του πάρουν συνέντευξη. Μά αυτός
ήταν τώρα πολυσύχολος. Τον πρώτο
χρόνο, μέτρησε 7336 κακοποιούς κι'
ανεκάλυψε 49 που είχαν κι' άλλοτε
συλληφθή. Το δεύτερο έτος, σημείω-
σε 241 τέτοιες επιτυχίες. Το σύστη-
μά του έγινε δεκτό επίσημα, κι' α-
νέλαβε ο ίδιος τη διεύθυνση της νέας
υπηρεσίας.

Σε πολλές περιπτώσεις, η μέθοδός
του θαυματουργήσε. Είχε βρεθή π.χ.
στον ποταμό Μάρνη ένα πτώμα πρη-
σμένο και παραμορφωμένο. Ο Μπερ-
τιγιόν ανεκάλυψε την ταυτότητά του,
απ' το μεγάλο κεφάλι του, και βρήκε
το δολοφόνο του.

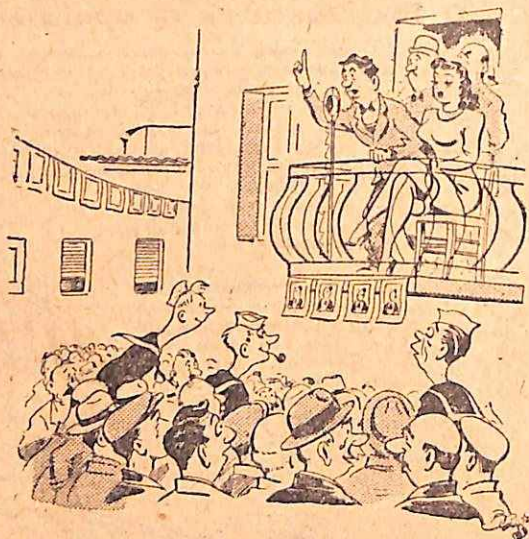
Άλλοτε πάλι, είχε χαθή ένας χτί-
στης, ονόματι Ρολλέν. Η γυναίκα
του κι' οι φίλοι του δήλωσαν πως
αναγνώριζαν ως δικό του ένα πτώμα
που είχε μεταφερθή στο Νεκροτο-
μείο. Άλλα ο Μπερτιγιόν είχε άμ-
φιβολίες. Μία ώρα λοιπόν πριν απ'
την κηδεία, μέτρησε το νεκρό και
βρήκε πως ήταν κάποιος περιδού-
πος εγκληματίας.

«Σε κάθε εγκλημα — έλεγε ο
Μπερτιγιόν — ο αστυνομικός πρέ-
πει ν' αναζητή εκείνον που ωφέλη-
θηκε απ' αυτό».

Ένα άλλο γνωμικό του ήταν:
«Μην εμπιστεύεσθε έναν άνθρωπο
που χαμογελάει διαρκώς».

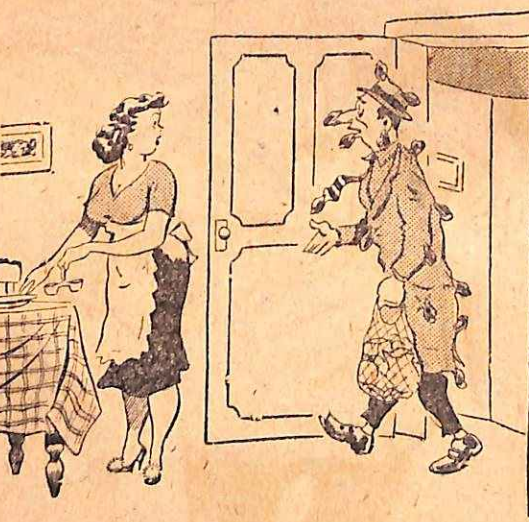
Τέλος, είχε δικό του το περίφη-
μο: «Ζήτησα την γυναίκα». Απέ-
δειξε πράγματι ότι στα 9 δέκατα
των μεγάλων εγκλημάτων είναι ανα-
κατεμένη μία γυναίκα.

Ο μεγαλύτερος υπερέκτιβ της
Γαλλίας, πέθανε το 1914, σε ηλικία
61 ετών.

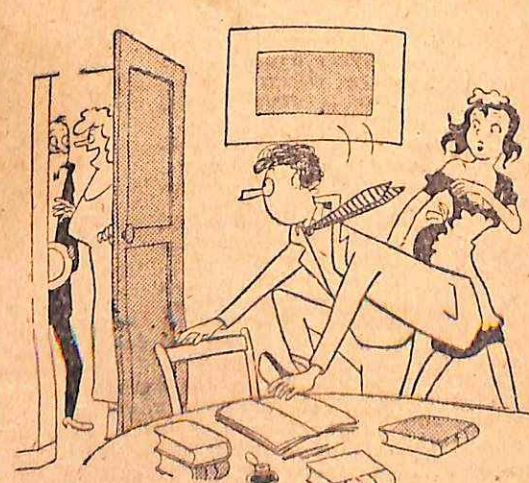
— Είδες, κύρ - Γιώργη; 'Ηρθε και ξένοι παρα-
τηρητά για τις έκλογές!...

(Του Β. Χριστοδούλου)

— Δεν πιστεύω, Καλλιόπη, να μου πής πάλι
πως δεν είναι οι καλόγυνες ζωντανές!

(Του Β. Χριστοδούλου)

— Ο Γιωργάκης μας έχει γίνει πιά ολόκληρος
άντρας!...

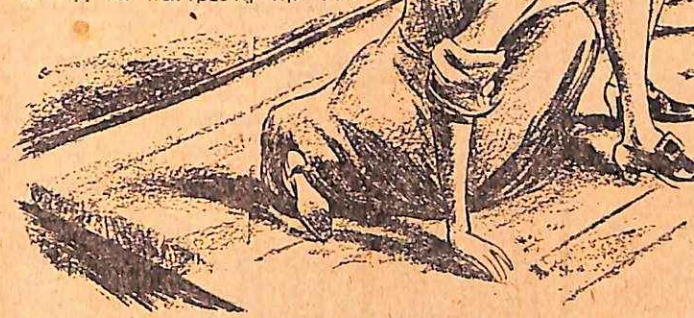
(Από το «Οxygène»)

ΕΝ υπάρχει πιο άποτρόπαιο έγκλημα από το να σκοτώση
έναν άνθρωπο τη μητέρα του. Κι' η πιο σκληρή τιμα-
ρία φαίνεται μικρή προκειμένου για ένα μητροκτόνο. Άλλα τό
να τιμωρηθή ένας άδωος για ένα παρόμοιο έγκλημα, χωρίς να
το έχη διαπράξει, είναι κάτι το αφάνταστα τρα-
γικό, κάτι που ξεπερνάει σε φρίκη και τις τολμη-
ρότερες έπινοήσεις των μυθιστοριογράφων. Κι' ο-
μως αυτή ήταν η περίπτωση του 'Αντρέ Μονμπαί-
γυ, ενός καπνοβιομηχάνου από τη γαλλική πόλη
Σαιντ - Ομέρ.

Οι Μονμπαίγυ είχαν από πολλά χρόνια ένα
μεγάλο εργοστάσιο κατεργασίας καπνού στο
Σαιντ - Ομέρ. Κατά τα μέσα του 18ου αιώνα,
ιδιοκτήτης αυτού του εργοστασίου ήταν ο Κάρο-
λος Μονμπαίγυ, πού, μετά το θάνατό του, το
άφησε στη γυναίκα του. Αργότερα, η χήρα Μον-
μπαίγυ έκαμε συνεταιρό της το γυιό της 'Αντρέ,
αλλά όπως ήταν γυναίκα αυταρχική κι' εξαιρετικά
δραστήρια, κράτησε για τον εαυτό της τη διέ-
θυνση του εργοστασίου.

Ο νεαρός Μονμπαίγυ ήταν το αντίθετο της
μητέρας του. Η φύση τον είχε προικίσει με τρυ-
φερή ψυχή και πολύ ήρεμο χαρακτήρα. Δεν ήταν
από τους ανθρώπους που ζούν
με τη λογική. Σ' όλες τις πρά-
ξεις είχε συνδυασμό την
ευσύμπετη καρδιά του. Κι' α-
υτή ήταν που τον έκαμε ν' αγα-
πήση μία νεαρή και πολύ ο-
μορφη νέα, που εργαζόταν στο
εργοστάσιό του, την 'Αλφονσί-
νη Ντυβιδιέ.

Η μητέρα του φύραξε από
το κακό της μόλις έμαθε το
είδυλλιο του γυιού της. Άλλα
ο 'Αντρέ της είπε καθαρά πως,
αν δεν του έδινε τη συγκατάθε-
σή της να παντρευτή την 'Αλ-

Τότε μία γυναίκα ώρμησε πάνω στο ίκρίωμα κι' έπεσε στα πόδια του
εισαγγελέως που παρακολουθούσε την έκτεlesi.

φονσίνη, θάφευε μαζί της και δεν θα ξαναγύριζαν ποτέ στο
Σαιντ - Ομέρ. Έτσι, η κυρία Μονμπαίγυ αναγκάστηκε να
υποχωρήσει κι' οι γάμοι των δυο νέων έγιναν στις αρχές του
1770.

Πεθερά και νύφη, από καταβολής κόσμου, δεν ταιριάζουν
ποτέ. Άλλα, στην προκειμένη περίπτωση, όλο το άδικο ήταν
με το μέρος της πρώτης. Τού κακού η δυστυχισμένη 'Αλφον-
σίνη προσπαθούσε, με την εύγεια και τις περιποιήσεις της,
να την εξευμενίση. Η κυρία Μονμπαίγυ έβρισκε αναρίθμητες
αφορμές για να της κάνει μαρτυρική κι' ανυπόφορη τη ζωή
της. Και δεν έπαυε να της φωνάζει διαρκώς ότι θα την έδιωχνε
κι' αυτή και το γυιό της απ' το σπίτι.

Η χήρα είχε ένα σοβαρό λόγο για να επιθυμή ν' απομα-
κρύνη το νεαρό αντρόγυνο. Από την εποχή του θανάτου του
συζύγου της, είχε αποκτήσει την κακή συνήθεια να πίνει. Δεν
ήθελε, λοιπόν, να την βλέπη η νύφη της και γι' αυτό έβρισκε
την παρουσία της ενοχλητική.

Στο τέλος, βλέποντας ότι οι σκηνές που δημιουργούσε κάθε
μέρα στη νύφη της δεν την απογοήτευαν, αποφάσισε να πετάξει
το προσωπίό και, το βράδυ της 26ης 'Ιουλίου 1770, είπε
καθαρά στους δυο συζύγους ότι έπρεπε να της αδειάσουν το
σπίτι μέσα σε είκοσι τέσσερις ώρες.

Η 'Αλφονσίνη έκλαψε κι' ο 'Αντρέ έπεσε στα πόδια της
μητέρας του, για να την παρακαλέση ν' ανακαλέση την από-
φασί της. Η κυρία Μονμπαίγυ ήταν, στην αρχή, αμετάπειστη.
Άλλα ήρέμισε σιγά σιγά και, κατά τις έννη, πήγε να κλει-
στή στο δωμάτιό της, αφού είπε στα δυο παιδιά της ότι θα
τους έκανε γνωστή την απόφασί της την άλλη μέρα.

Το άλλο πρωί, όμως, η χήρα βρέθηκε στο δωμάτιό της με
σπασμένο το κεφάλι. Τα συρτάρια της τουαλέτας της ήταν
ανοιχτά και έλειπαν απ' αυτά τα κοσμήματά της κι' οι εισπρά-
ξεις της ημέρας, που ύπολογίζονταν σε τριανταπέντε χιλιάδες
φράγκα.

Οι δυο σύζυγοι, που κοιμόνταν στην αντίθετη πτέρυγα του
σπιτιού, κατέβησαν πως δεν είχαν καταλάβει το παραμικρό.
Και το ίδιο κατέβησε η Πιερρέτα Σαλμόν, η υπηρέτρια του
σπιτιού, που κοιμόταν στο υπερώο.

Άλλα η υπηρέτρια δεν παρέλειψε ν' αναφέρη στην κατά-
θεσί της και τη σκληρή της προηγούμενης ημέρας μεταξύ της

Η τραγωδία ΤΟΥ ΣΑΙΝΤ-ΟΜΕΡ

Η απάνθρωπη δανά- τωσις ενός αδού

χήρας Μονμπαίγυ και των δυο
παιδιών της.

Από τη στιγμή αυτή, η ύ-
πόθεσις φωτίστηκε με καινούρ-
γιο φώς. Αυτή τουλάχιστον ή-
ταν η εντύπωση του ανακρι-
τού Μερσέρ, πού, χωρίς να ζη-
τήση να μάθη τίποτ' άλλο,
διέταξε τη σύλληψη του 'Αντρέ
Μονμπαίγυ και της γυναίκας
του, με την κατηγορία ότι εί-
χαν σκοτώσει τη χήρα και κα-
τόπιν της είχαν πάρει τα χρή-
ματά και τα κοσμήματά της,
για να κάμουν να νομιμώθι ότι
επρόκειτο για ληστεία.

Τού κακού οι δυο σύζυγοι
διαμαρτύρονταν υποστηρίζον-
τας ότι ήταν άθωοι. Η απάν-
θρωπη δικαιοσύνη της εποχής

τους υπέβαλε στα πιο φριχτά βασανιστήρια, για να εξαναγκα-
σθούν να ομολογήσουν. Άλλα κι' οι δυο τα υπόμειναν καρτε-
ρικά και δεν έπαψαν ούτε στιγμή να φωνάζουν ότι ήταν άθωοι.

Στο τέλος, έγινε η δίκη τους, χωρίς να παρίστανται οι
ιδιοί, όπως ώριζαν οι νόμοι της εποχής για τους ανθρώπους
που είχαν επιβουλεύει τη ζωή των γονέων τους και το δικα-
στήριο τους καταδίκασε και τους δυο σε θάνατο.

Για τον 'Αντρέ Μονμπαίγυ, η απόφασις ώριξε ότι θα τον
περιέφεραν στην πόλη με δυο πινακίδες, τη μία στο στήθος
και την άλλη στη ράχη, που θα είχαν χαραγμένη με μεγάλα
γράμματα τη λέξη «μητροκτόνος». Κατόπιν θα τον οδηγούσαν
στο ίκρίωμα, όπου ο δήμιος θα του έκοβε το δεξί χέρι και θα
του έσπαζε μ' ένα ρόπαλο τις αρθρώσεις. Ύστερα θα τον
άνεβαζαν στον τροχό και θα τον βασανίζαν ως που να πεθάνη.
Το πτώμα του, σύμφωνα με την απόφασι, θα καίγονταν στην
πύρα κι' η τέφρα του θα διασκορπιζόταν στους τέσσερις ανέ-
μους.

Οι δυο πινακίδες που θα κρεμόσαν στο στήθος της 'Αλ-
φονσίνης θα είχαν χαραγμένες τις λέξεις: «συνένοχος μητρο-
κτόνου». Γι' αυτήν, η απόφασις ώριξε ότι θα πέθανε στην αλό-
χνη και ότι το πτώμα της θα παραδινόταν κατόπιν στις φλό-
γες.

Η έκτεlesi της απόφασεως είχε ορισθή για τις 23 'Οκτω-
βρίου του 1770. Πρώτος, ανέθηκε στο ίκρίωμα ο 'Αντρέ Μον-
μπαίγυ. Το βάρος του δεν τον εγκατέλειψε ούτε στιγμή. Και
πέθανε επαναλαμβάνοντας συνεχώς πως ήταν άθωος. Έπειτα
ήρθε η σειρά της 'Αλφονσίνης.

Άλλα, τότε, μία γυναίκα ώρμησε πάνω στο ίκρίωμα κι'
έπεσε στα πόδια του εισαγγελέως που παρακολουθούσε την
έκτεlesi.

Η γυναίκα αυτή ήταν η Πιερρέτα Σαλμόν. Με δάκρυα
στα μάτια, ομολόγησε ότι αυτή είχε σκοτώσει τον κυρία της
για να την κλέψη κι' ότι είχε επωφεληθή από τη σκληρή μεταξή
της χήρας και των δυο παιδιών της για να έκτεlesi το έγκλη-
μά της.

Έπειτα απ' αυτή την ομολογία, η έκτεlesi της 'Αλφον-
σίνης ανστάλη. Λίγο καιρό αργότερα, το δικαστήριο του
Σαιντ - Ομέρ καταδίκασε την πραγματική ένοχο στην ποινή
του μαρτυρικού θανάτου και ταυτόχρονα απήλλαξε από κάθε
κατηγορία την 'Αλφονσίνη και αποκατέστησε τη μνήμη του
δυστυχισμένου συζύγου της.

Τα νεύρα της νεικοχυράς

Όπως υποστήριξε ο 'Αμερικανός καθηγητής Τζέιμς Λέν-
τρον, του Πανεπιστημίου του 'Ιλλινόις, ο' ένα πρόσφατο έπι-
στημονικό συνέδριο, οι κυριώτεροι λόγοι που χαλούν τη διά-
θεσι μίας νεικοχυράς και την κάνουν δύσθυμη, γκρινιάρια και
κακότροπη, είναι οι έξης: ο θορύβος, η ανηλιτιά, τα ρεύματα
τς χώματα και το μέγεθος των δωματίων.

Αυτά κατά την αμερικανική αντίληψη.

ΚΑΙΤΣΕΣ Νάυλον
No 51 δρ. 35.000
ΣΩΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
52 Κολοκοτρώνη 52

μας κι' εγώ πιστεύω πως τώρα
μόνον αρχίζει.
— Απομένει τώρα να εξετά-
σω τις λεπτομέρειες.
Η Χολινταίη έφερε ένα μπου-
κάλι με ούισκυ και γέμισε τρία
ποτήρια.
— Ας πιούμε στην έπιτυ-
χία του σχεδίου μας, είπε.
Οι δυο άντρες κι' η Χολιν-
ταίη συνέχισαν αρκετή ώρα α-
κόμη τη συζήτησή τους.

Πρώτη εκτέλεσις

Είχαν περάσει έντεκα, όταν
ο Ρής κι' ο Ζύνε έφυγαν από
το διαμέρισμα της Χολινταίη.
Προχωρούσαν ο ένας πλάι στον
άλλο σιγουδεντιάζοντας, χω-
ρίς να υποπτεύονται ότι κά-
ποιος τους παρακολουθούσε.
Ο άνθρωπος αυτός κρυβόταν
από αρκετή ώρα στη σκοτεινή
είσοδο μιας στοάς, που βρισκό-
ταν απέναντι από το σπίτι της
Χολινταίη. Είχε χωμένο το κα-
πέλλο του ως τα μάτια και
κρατούσε το δεξί χέρι του μέ-
σα στην τσέπη του σακακιού
του. Εκείνος που θα τον έβλε-
πε θα δυσκολευόταν πολύ ν' α-
ναγνωρίσει αυτόν τον Πώλ
Μόρφυ.

Ο γκάνγκστερ είχε πιάει το
άπογευμα στο σπίτι της Μάρ-
γκαρετ, όπως της είχε υποσχε-
θεί. Αλλά προφασίστηκε πως
είχε μια πολύ επείγουσα έργα-
σία κι' έφυγε λίγη ώρα μετά
τις έννιά. Έτρεξε κατόπιν
στη Μόντηγκλ Στρήτ, όπου βρι-
σκόταν το σπίτι της Χολινταίη.
Ο Πώλ είχε πάρει πιά την
απόφαση να τελειώσει κείνο το
βράδυ. Θα ξεπάστρευε πρώτα
τη Χολινταίη κι' έπειτα τον
Ζύνε. Όσο για τα πτώματά
τους, δεν θακανε τίποτε για να
τα εξαφανίσει. Για ποιο λόγο
θα σκοτιζόταν μ' αυτό το ζήτη-
μα; Μήπως δεν κρατούσε στα
χέρια του τον Βέμπερ και τον
Ρής; Ήταν δική τους δουλειά
να σκεπαστούν αυτή την υπό-
θεση.

Μόλις θάπανε ο θόρυβος για
τα δυο αυτά εγκλήματα, θάρχο-
ταν η σειρά τους. Γιατί κι' α-
υτό το είχε αποφασίσει ο Πώλ,
τροποποιώντας το αρχικό του
σχέδιο. Από τη στιγμή που
επρόκειτο ν' αρχίσει καινούργια
ζωή, έπρεπε να εξαφανίσει κάθε
ιχνος από το παρελθόν του. Ο
Βέμπερ κι' ο Ρής ήταν δυο άν-
θρωποι πολύ επικίνδυνοι και,
μια μέρα, μπορεί να μάθαιναν
σε τίνος χέρια βρισκόταν ο δι-
σκος. Αν αυτό γινόταν κάπο-
τε, ο Πώλ ήταν χαμένος. Οι δυο
άστυνομικοί, που είχαν κάθε
λόγο να τον μισούν θανάσιμα,
θα τον είχαν τότε στο χέρι τους
και θα μπορούσαν να τον έκδι-
κηθούν, αν δεν έκριναν πως ή-
ταν προτιμώτερο να τον απομυ-
ζούν σιγά-σιγά με την απειλή
ότι θα φανέρωναν το παρελθόν
του. Όχι, ήταν καλύτερο να ξε-
καθαρίσει μια γιά πάντα τους
λογαριασμούς που είχε μαζί
τους.

Ο μόνος που έδρισκε ακόμη
χάρι στα μάτια του ήταν ο
Μάντον. Δεν ήταν, ωστόσο, βέ-
βαιος αν δεν θα τον έστελνε κι'
αυτόν να πάει να συναντήσει
τους άλλους.

Η ιδέα της έκκαθαρίσεως
του παρελθόντος είχε γίνει τώ-
ρα ο εφιάλτης του. Γιατί κατα-
λάβαινε πως αποτελούσε την α-
παραίτητη προϋπόθεση της μελ-
λοντικής ετυχίας του. Κι' είχε
τόσα πολλά να κάμει!

Μετά την Χολινταίη και τον
Ζύνε, θάρχόταν η σειρά του

Μια καλοδαμένη περμανάντ
μόνον εις το Κομωτήριο
ΜΑΤΤΗ
"Ιωνος 2

**ΩΡΟΛΟΓΙΑ
ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ**
ΕΛΒΕΤΙΚΑ
ΝΙΚ. ΚΑΛΑΤΣΟΠΟΥΛΟΣ
Μέγαρ. Παυλίδου, 3ος όροφος
Διόλου 59 και Βύσσης γωνία
Αγαθόν Σαχαροπλαστικού
Παυλίδου

ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ
ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΛΗΨΕΩΣ
Με
ΔΟΣΕΙΣ
Σ. ΠΑΠΑΠΑΥΛΟΥ
ΠΡΑΞΙΝΟΥ 35 ΤΗΛ. 26-815
ΦΑΚΙΔΕΣ Ριζική θεραπεία
'Αντιμετωπίζετε τον ήλιον
έναν φθόβον.
ΠΑΝΦΩΣΙΑ, ΔΩΡΕΑΝ
Πιπίνου 38 (Πατήσια)
Τηλ. 85-089

*Όμορφιά
Υγιεινή
Καθαριότητα*

**Σαπούνια
ΠΑΠΟΥΤΣΑΝΗ**

• ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ
• ΑΡΩΜΑΤΙΚΑ
• ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΑ
Μοναδικά για την περιποίηση του δέρματος
ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

**ΣΚΟΝΑΚΙΑ
ΚΟΚΚΟΡΑΣ
ΗΜΙΚΡΑΝΙΑΙ
ΝΕΥΡΑΛΓΙΑΙ**

ΥΠΕΡΟΧΟΝ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙΟΔΙ-
ΚΩΝ ΕΝΟΧΛΗΣΕΩΝ ΤΩΝ ΓΥ-
ΝΑΙΚΩΝ

Κατά την
ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ
Το περιόφημον ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ
COCA RIXTER

ΖΗΤΕΙΤΑΙ νέα οικοκυρά, 20-
30 ετών, με σχετική μόρφωσιν,
ανεξάρτητος και άνευ υποχρεώ-
σεων, δια να εργασθῇ, ως έσω-
τερική. Γράφате: Ταχυδρομική
Θορίς 283, Αθήνα.

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΚΛΙΝΙΚΗ
ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ
Με τελευταίον μηχανήματα βρα-
χέων κυμάτων ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ
Δέρματος, προσώπου, παντα-
δων, λυγίδων, σκιδών και πτε-
σών τών τριχών της κεφαλής με
ακτίνας ultra violet υπό του Αι-
σθητικού δερματολόγου Ιατρού
ΑΝΔΡΕΑ Θ. ΧΡΥΣΗ '056ς Νι
κης 13 Τηλ. 29548

**MENTIUM
ΜΑΙΡΗ ΜΟΡΦΥ**
ΣΟΛΩΜΟΥ 62 ΤΗΛ. 53-156

Μαίησον και του κουριάδου του.
Έπειτα, του Βέμπερ, του Ρής,
του Ντόνδακ και του Πράτ. Τον
κύκλο αυτό του αίματος θα έ-
κλεινε ο Κόμπλετ και πιθανόν
ο Μάντον. Έπτά ή δέκα ίσως
εγκλήματα!... Κι' όλα αυτά
έπρεπε να γίνουν πολύ σύντο-
μα. Δεν είχε, λοιπόν, καιρό να
χάνη. Να γιατί είχε πάρει την
απόφαση ν' αρχίσει από κείνο
το βράδυ.

Όταν ο γκάνγκστερ έφτασε
κάτω από το σπίτι της Χολιν-
ταίη, είδε πως στα παράθυρα
του διαμερίσματος της και
σκέφτηκε πως ήταν καλύτερα να
περιμένη. Χωρίς αμφιβολία,
κάποιος βρισκόταν μαζί της.
Ο Πώλ θα περίμενε να φύγει
αυτός ο άνθρωπος κι' έπειτα
θ' άνοιγε άθρουδα την πόρτα
με το κλειδί που είχε μαζί του
— τί καλά, στ' αλήθεια, που
είχε ξεχάσει να της το δώσει,
όταν έφυγε το πρωί! — και κα-
τόπιν θα περνούσε στο έσωτε-
ρικό. Η Χολινταίη θα κοιμό-
ταν ίσως. Αλλά κι' αν ακόμη
ήταν ξύπνια, δεν θα της έδινε
τόν καιρό ν' αντίσταθῇ. Το μό-
νο που θα έκανε ήταν ότι θα
διεύθυνε την κάννη του όπλου
του προς το μέρος της και θα
πίεζε τη σκανδάλη. Αυτό ήταν
όλο. Γιατί, βέβαια, δεν θα κα-
θόταν να συζητήσει μαζί της.
Τα λόγια ήταν περιττά.

Ο Πώλ άναρωτιόταν, ωστό-
σο, ποιος μπορούσε να ήταν ο
άνθρωπος που βρισκόταν μαζί
με τη Χολινταίη και ποιά ώρα
θάφευε. Ο Ζύνε, ο Ρής, ο
Μάντον, ο μαυρός υπέρτης
του, όλοι πέρασαν από το μυα-
λό του. Το μόνο που δεν φαντα-
στήκαν ήταν ότι θα έλθετε το
Ρής και τον Ζύνε να φεύγουν
μαζί.

Ο Ζύνε και ο Ρής μαζί στο
διαμέρισμα της Χολινταίη!
Αυτό είχε τη μορφή μιας αλη-
θινής συνωμοσίας. Καί, βέ-
βαια, αυτή η συνωμοσία δεν
μπορούσε παρά να στρέφεται
έναντίον του.

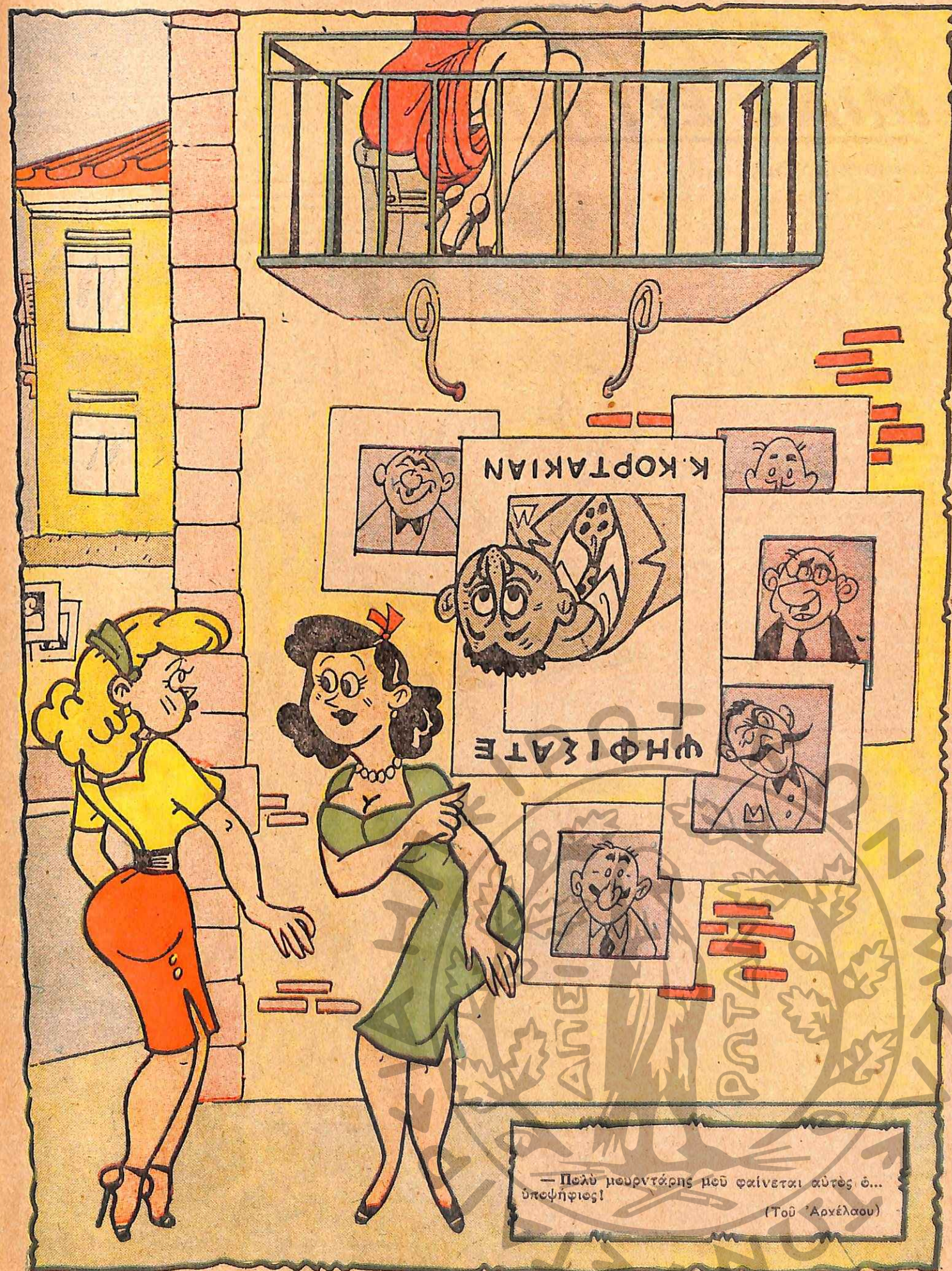
Οι αντίπαλοί του δεν κάθον-
ται, λοιπόν, με σταυρωμένα τα
χέρια. Από αυτή τη στιγμή,
έναν αγώνα ταχύτητας αρχίζει
μεταξύ τους.

Ο Ρής κι' ο Ζύνε προχωρού-
σαν άργα στην άκρη του πελο-
δρομίου. Όταν έφτασαν στην
πρώτη γωνία, χωρίστηκαν. Ο
άστυνομικός έστριψε δεξιά και
πήρε τη μεγάλη λεωφόρο, που
ώδηγούσε στο κέντρο της πόλε-
ως. Ο γκάνγκστερ κοντοστάθη-
κε μερικές στιγμές κι' άναψε
ένα τσιγάρο.

Ο Πώλ είχε βγῆ τώρα από
την κρύπτη του και προχωρού-
σε σύρριζα στα σπίτια. Η
σκιά που έπεφτε πάνω του τον
προφύλασσε από τα βλέμματα
του Ζύνε.

Ο γκάνγκστερ σκεπτόταν τί
έπρεπε να κάμει. Η Χολινταίη,
ήταν, χωρίς αμφιβολία, μόνη
της στο διαμέρισμά της και θα
μπορούσε ν' άνεβῇ και να την
σκοτώσει. Αλλ' αν γύριζε ο
Ζύνε; Όχι, ήταν προτιμώτερο
να τον παρακολουθήσει.

Ο άσυρματιστής είχε βάσει
τώρα τα χέρια στις τσέπες του
και προχωρούσε άργα, σαν άν-
θρωπος που δεν βιάζεται καθό-
λου. Σε λίγο, πήρε ένα μικρό
δρόμο, που έβγαине σε μία μι-
κρή πλατεία. Από κει έφευγαν
τά λεωφορεία, που πήγαιναν
στο νότιο μέρος της πόλεως, ό-
που βρισκόταν το σπίτι του.
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

— Πολύ μουντάρης μευ φαίνεται αυτός ό...
όπεψήφιος!
(Του Αρχέλαου)

Τό γκρέμισμα μιας ευτυχίας

Δραματικό διήγημα

—Με ρωτάτε αν το θύμα ήταν πρώην φίλη μου; "Οχι, κύριε ανακριτά. Η Ντόρις Μάλκολμ δεν ήταν ποτέ φίλη μου. Την γνώριζα γιατί μέναμε άλλοτε στο ίδιο σπίτι, αλλά αυτό ήταν άλλο... Μην με κυττάξετε με έκπληξη... Δεν έκαμα λάθος... Αυτήν ήθελα να σκοτώσω και όχι καμιά άλλη... Είχα, βέβαια το λόγο μου γι' αυτό... Μην ξεχνάτε πως έμεινα δέκα έφτα δόκλχηρα χρόνια πίσω από τα κάγκελλα του Σίνγκ - Σίνγκ και πως χωρίς την καλή διαγωγή μου θα σάπιζα εκεί μέσα, γιατί το δικαστήριο με είχε καταδικάσει σε ισόβια δεσμά... Πώς είπατε;... "Αν ομολογώ πως σκότωσα τον "Αρτουρ Μόργκαν, τον πρώτο σύζυγο της Ντόρις; "Αλλά δεν αρνήθηκα ποτέ το έγκλημά μου. "Εκείνο που αρνήθηκα ήταν πως τον σκότωσα, γιατί με βρήκε με τη Ντόρις μέσα στο δωμάτιό της... Αυτό είναι ψέμμα! "Εγώ βρήκα τον "Αρτουρ μέσα στο δωμάτιο της Ντόρις... Νομίζετε, λοιπόν, πως λέω κουταμάρες;... Το σημαντικό δεν είναι ότι έβρηκα τον "Αρτουρ Μόργκαν μέσα στο δωμάτιο της γυναίκας του, αλλά πως τον βρήκα... "Αλλ' αφήστε με να σας αφηγηθώ τα γεγονότα με τη σειρά τους...

»Εκείνη την εποχή, έμεινα σ' ένα δωμάτιο ενός παλιού σπιτιού, στο Μανχάταν. Στο διπλανό δωμάτιο έμεινε ο "Αρτουρ Μόργκαν κι' η γυναίκα του, η Ντόρις. Κάπου - κάπου, όταν συναντώμαστε στο διάδρομο, ανταλλάσσουμε μία καλημέρα. Αυτό ήταν όλο. "Η Ντόρις ήταν πολύ όμορφη και γοητευτική. Μά δεν μου είχε περάσει ποτέ καμιά κακή σκέψη από το μυαλό μου. Δεν ήμουν από τους ανθρώπους που νομίζουν ότι, έπειδή η γειτόνισσά τους είναι όμορφη, πρέπει ν' αρχίσουν να την φλερτάρουν. Κι' έπειτα ήξερα πως η Ντόρις είχε ένα φίλο. "Όπως έμαθα κατόπιν, ο φίλος της ήταν ο Χένρυ Μάλκολμ, αυτός που έγινε αργότερα σύζυγός της. Τότε όμως δεν ήξερα το όνομά του. Τον είχα ιδεί πολλές φορές να γλυστράει αθόρυβα στο δωμάτιο της Ντόρις, τις ώρες που έλειπε ο Μόργκαν και δεν άργησα να καταλάβω τι είδους ήταν οι σχέσεις που είχαν μαζί. Μά τί μ' ενδιέφερε; "Η όμορφη γειτόνισσά μου μπορούσε να δέχεται όποιον ήθελε στο δωμάτιό της τις ώρες που έλειπε ο άντρας της. Αυτό ήταν δική της δουλειά κι' όχι δική μου.

»Και τώρα έρχομαι στη μοιραία ημέρα του εγκλήματος. "Ο Χένρυ Μάλκολμ ήρθε στο δωμάτιο της Ντόρις λίγη ώρα μετά τις τρεις. Συναντηθήκαμε στις σκάλες, καθώς κατέβαινα για να πάω στη δουλειά μου. Ξαναγύρισα στο δωμάτιό μου κατά τις όγτώ. "Όπως κατάλαβα, ο Μάλκολμ δεν είχε φύγει ακόμη. "Εφυγε μισή ώρα αργότερα. "Η Ντόρις τον συνόδευσε ως το διάδρομο και κατόπιν ξεναγύρισε στο δωμάτιό της κι' άρχισε να τραγουδάει κάποιον εύθυμο σκοπό. "Ήταν εύχαριστημένη... "Ο άντρας της γύρισε κατά τις δέκα. "Ήμουν κουρασμένος εκείνη την ημέρα και έτοιμαζόμουν να πέσω στο κρεβάτι μου, όταν άκουσα φωνές και θό-

γκαν πολιορκούσε τη γυναίκα του μ' ερωτήσεις, για να μάθω πως αυτό το κουμπί βρέθηκε μέσα στο δωμάτιό τους κι' αυτή το άπαντούσε πως δεν ήξερε. "Εκείνη μάλιστα που έκνευρίστηκε πρώτη ήταν η Ντόρις. "Αλλ' οι φωνές της έφεραν το αντίθετο αποτέλεσμα από εκείνο που περίμενε. "Ο Μόργκαν έκνευρίστηκε κι' αυτός κι' άρχισε να φωνάζει

Ρίχτηκε, λοιπόν, πάνω του προσπαθώντας να το πάρει από τα χέρια...

ρυθο στο διπλανό δωμάτιο. Οι δυο σύζυγοι τσακώονταν. Αυτό γινόταν συχνά, αλλά εκείνη την ημέρα το πράγμα φαινόταν σοβαρό. "Ο "Αρτουρ Μόργκαν είχε βρή κάτι, που φανέρωνε ότι κάποιος άλλος άντρας είχε επισκεφθεί τη γυναίκα του κατά την απουσία του. "Όπως κατάλαβα, αυτό το κάτι ήταν ένα κουμπί από μανικέτι. "Ο "Αρτουρ Μό-

ργκαν δεν άπαντούσε. Την έβριζε με χυδαίες εκφράσεις και νομίζω πως την χτύπησε μία - δυο φορές με το χέρι του. "Η Ντόρις έβαλε τα κλάματα... "Από τ' άλλο μέρος, ο άντρας της φώναζε: «Το μόνο που θέλω να ξέρω είναι τ' όνομά του. Σου όρκίζομαι πως, αν μου το πής, δεν θα σ' ενοχλήσω άλλο...» "Η Ντόρις δεν άπαντούσε.

»Ξαφνικά, είχα καθαρά την εντύπωση πως άκουσα τη φωνή της, που καλούσε βοήθεια. "Ο ήχος αυτής της φωνής ήταν θρανόος και υπόκωφος, σαν κάποιος να της έσφιγγε το λαιμό. «Διάβολε! σκέφτηκα. Δεν μπορώ ν' αφήσω το Μόργκαν να την πνίξει μπροστά στα μάτια μου». Και, χωρίς να σκεφθώ περισσότερο, έτρεξα στο διάδρομο. "Η πόρτα του δωματίου δεν ήταν κλειδωμένη και δεν βρήκα καμιά δυσκολία να την ανοίξω και να μπω μέσα. "Η Ντόρις ήταν πεσμένη καταγής κι' ο Μόργκαν, ο άντρας της, σκυμμένος πάνω της, έσφιγγε με τα χέρια του το λαιμό της. «Μίλησε, αν δεν θέλεις να πεθάνεις», της φώναζε. Τα μάτια της δυστυχισμένης είχαν πεταχτεί από τις κόγχες τους κι' από το στόμα της έβγαине ένα υπόκωφο βογγητό... "Εκαμα ό,τι θάκανε κάθε άλλος στη θέση μου. Μ' ένα πήδημα, βρέθηκα πάνω στο Μόργκαν και τον τράβηξα με όρμη από τις πλάτες... "Ήταν καιρός... Μία στιγμή αν άργοι, η Ντόρις θα ήταν νεκρή... "Ο Μόργκαν γύρισε προς το μέρος μου: «"Α, σ' είσαι! μου φώναξε, κυττάζοντάς

με με μίσος. "Επρεπε να το υποπτευθώ!...». "Ετρεξε αμέσως σε μία ντουλάπα, που βρισκόταν στο βάθος του δωματίου και ξεναγύρισε προς το μέρος μου κρατώντας ένα περιστρεφόμενο χέρι. Κατάλαβα πως η στιγμή δεν ήταν κατάλληλη για εξηγήσεις. "Ο Μόργκαν είχε φαντασθή πως εγώ ήμουν ο φίλος της γυναίκας του και, βέβαια, δεν θα χρησίμευε σε τίποτε αν προσπαθούσα να το διαψεύσω. Το μόνο που μπορούσα να κάμω ήταν να υπερασπισθώ το τομάρι μου.

»Ρίχτηκε, λοιπόν, πάνω του, προσπαθώντας να το πάρω το περιστρεφόμενο από τα χέρια και, σε λίγο, κυλιστήκαμε κι' οι δυο στο πάτωμα... Δεν ξέρω πως έγιναν τα πράγματα κατόπιν... Σε παρόμοιες περιπτώσεις, κύριε ανακριτά, κανείς δεν μπορεί να ξέρη πως γίνονται τα πράγματα... Σε κάποια στιγμή, μία σφαίρα έξεφυγε από την κάννη του όπλου και πήγε να χωθή στο στήθος του Μόργκαν, που έμεινε αμέσως ακίνητος. Τον είχα σκοτώσει... Τινάχτηκε αμέσως όρθιος κι' αναζήτησα με το βλέμμα μου τη Ντόρις. "Αλλά δεν βρισκόταν πια στο δωμάτιο. Είχε φύγει.

»Προτού προφτάσω να πάρω μιά απόφαση, άκουσα θόρυβο στο διάδρομο κι' έπειτα από μία στιγμή, το δωμάτιο γέμισε από κόσμο... Μ' έπιασαν και με πήγαν αμέσως στο γειτονικό αστυνο-

μικό τμήμα. Τέσσερις αστυνομικοί στέκονταν ολόγυρά μου. Κατάλαβα τι περίμεναν από μένα και τους αφηγήθηκα πως είχαν γίνει τα πράγματα. "Αλλά κείνοι γέλασαν μαζί μου, σαν να τους είχα αφηγήσει καμιά διασκεδαστική ιστορία κι' ένας απ' αυτούς ήρθε κοντά μου και μου είπε, χτυπώντας με στον ώμο: «"Αφησε τις κουταμάρες και ομολόγησε την αλήθεια. "Ο Μόργκαν σε βρήκε μαζί με τη γυναίκα του κι' όπως ήσουν με τις πιτζάμες δεν δυσκολεύτηκε να καταλάβει τι γύρευες στο δωμάτιό του... Θέλησε τότε να σε σκοτώσει, αλλά κατάφερε να το πάρης το περιστρεφόμενο από τα χέρια και το φύτεψες μία σφαίρα στο στήθος. Αυτή δεν είναι η αλήθεια;». Διαμαρτυρήθηκα μ' όλες μου τις δυνάμεις: «"Οχι! φώναξα. Δεν είχα ποτέ τον παραμικρό σύνδεσμο με τη Ντόρις Μόργκαν. Αυτό θα σας το πη κι' η ίδια. Ρωτήστε την».

»"Αλλ' η Ντόρις είχε χαθή. Οι αστυνομικοί, μ' όλο που χάλασαν τον κόπο, δεν μπόρεσαν να την βρουν πουθενά. "Ο σκοπός της ήταν ολοφάνερος. Μ' άφησε να τ'α βγάλω πέρα μόνος μου.

»Με λίγα λόγια, είχα μπλεχτεί για καλά. Την ημέρα της δίκης, ο δικηγόρος μου μου συνέστησε ν' αλλάξω τακτική. «"Η ιστορία σου, μου είπε, δεν στέκεται στα πόδια της. Οι ένοχοι θα συγκινηθούν περισσότερο αν τους πούμε πως ήσουν φίλος της Ντόρις και πως σκότωσες τον άντρα της, γιατί βρέθηκες σε κατάσταση άμυνας...». Δεν έφερα αντίρρηση, αλλά και δεν ομολόγησα τίποτε. "Αφου, όμως το δικηγόρο μου να παραστήσει τα πράγματα όπως ήθελε, κι' η υπόθεσις τελείωσε με μία καταδίκη μου σε ισόβια δεσμά.

»Απ' αυτά, όπως σας είπα, έκαμα τα δέκα έφτα στά φυλακή. "Όταν βγήκα, είχα ξεχάσει ολότελα τη Ντόρις. Κάποιος φίλος μου μου όρθηκε μία δουλειά στο Τρέντον και ήρθα εδώ. Μία μέρα, λοιπόν, η κακή μου τύχη μ' έκαμε να συναντήσω τη Ντόρις. Στηριζόταν στο χέρι ενός ανθρώπου, που τον αναγνώρισα αμέσως. "Ήταν ο παλιός φίλος της. Κι' αυτή μ' αναγνώρισε επίσης. «"Ο Χένρυ Μάλκολμ, μου είπε, συνιστώντας μου τόν άνθρωπο που την συνόδευε, είναι τώρα άντρας μου... Παντρευθήκαμε λίγο καιρό μετά τη... δική σας... Δεν θα ξεχάσω πως σε σας χρωστάω την ευτυχία μου...».

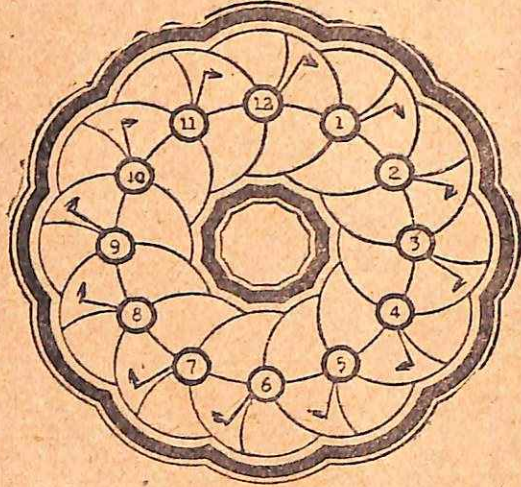
»Είχα βάψει, λοιπόν, τα χέρια μου στο αίμα, είχα σπείσει δέκα έφτα χρόνια πίσω από τα κάγκελλα του Σίνγκ - Σίνγκ, είχα καταστρέψει τη ζωή μου και δούλευα τώρα σ' ένα θυροδεψείο, σαν ο τελευταίος από τους εργάτες, για να φτιάξω την ευτυχία της Ντόρις! Κι' αυτό η Ντόρις τώρρισκε φυσικό και σωστό, γιατί, ενώ μπορούσε να με σώσει μ' ένα της λόγο, δεν είχε κάνει τίποτε. Δεν την ρώτησα ούτε γιατί δεν παρουσιάστηκε στη δίκη, ούτε τίποτε άλλο. "Αλλ' από εκείνη την ημέρα, ριζώθηκε στο μυαλό μου η ιδέα πως έπρεπε να καταστρέψω το έργο μου, που ήταν η ευτυχία της Ντόρις. "Αρχισα, λοιπόν, να μαζεύω χρήματα κι' αγόρασα μ' αυτά ένα περιστρεφόμενο. "Επειτα, διάλεξα μία μέρα που έλειπε ο άντρας της και πήγα στο σπίτι της. Δεν θυμάμαι τι της είπα ή τι μου απάντησε. Το μόνο που ξέρω είναι πως, σε μία στιγμή, έβγαλα το περιστρεφόμενο και πυροβόλησα τρεις φορές εναντίον της... "Επειτα, έφυγα από το σπίτι και πήγα να παραδοθώ στην αστυνομία... Αυτή είναι η αλήθεια, κύριε ανακριτά... Δεν αρνούμαι πως το έγκλημά μου ήταν προμελετημένο...».

XENPY ΓΚΑΛΑΝΤΟΥΕΛ

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Κυκλολέξο

Οι 12 λέξεις που πρόκειται να τοποθετήσετε μέσα στους 12 δίσκους του σχεδίου μας, αποτελούνται όλες από 5 γράμματα. Η τοποθέτηση των γραμμάτων θ' αρχίσει πάντοτε από το σημείο όπου βρίσκεται το μικρό βέλος και θ' α-

λουθή την κατεύθυνση που δείχνει αυτό.

- Ίδου οι εξηγήσεις των λέξεων:
1. Στη μυθολογία υπάρχουν 9, έδω μόνο μία.
 2. Πρόσωπα.
 3. Σύνοιο από οκτώ πράγματα.
 4. Σπίτι.
 5. Ένας από τους δώδεκα.
 6. Όπτασια.
 7. Βρίσκεται μακριά του κέντρου.
 8. Κάθε αστέρας το ποθεί.
 9. Δεντροφυτευμένη έκταση.
 10. Κακομοίρη.
 11. Μπορείτε να τα δητε.
 12. Νησί του Αιγαίου.

N. NIK.

Απροσδόκητον

"Αν κι' εμπρός σου τώρα μ' έχης, να μη μ' εύρης μπορείτο. Μά θα της άμα με λύσης; Απροσδόκητο κι' αυτό!..

Αναγραμματισμός

"Όπως είμαι αν μ' άφησης εις τον πόλεμο πηγαίνω. "Αν λιγάκι με κινήσης, κάθομαι έδω που μένω.

Στοιχειόγραφος

"Αν βγάλης το σαρίκι μου, πάλι φορά σαρίκι. Πές μου, μία τέτοια κεφαλή σε ποιδόν σοφό άνήκει;

Στό μάτς

Μόλις οι δυο ποδοσφαιρικές ομάδες είχαν παραταχθεί για την έναρξη του αγώνος, ο έξω δεξιά της ομάδος Α μάλλωσε μ' ένα κυνηγό της ομάδος Β και τον χτύπησε άσχημα. "Ο διαιτητής τον διέταξε τότε να φύγει άπ' το γήπεδο. "Ο άρχηγός όμως της ομάδος Α διαμαρτυρήθηκε ότι ο αγώνας δεν είχε αρχίσει ακόμη, κι' επομένως δεν μπορούσε ο διαιτητής να διώξει ένα παίκτη, κι' ότι επίσης ήταν αντικανονικό να παίζει ή ομάδα του με δέκα παίκτες εύθους εξ αρχής.

Ποιόν άπόφασι θα παίρνατε σεις, αν ήσαστε διαιτητής;

Βιβλικά ζευγάρια

Τα παρακάτω βιβλικά πρόσωπα αποτελούσαν γνωστά ζευγάρια. Μπορείτε να τα ενώσετε μεταξύ τους; Ραχήλ, Μωϋσής, Εύα, Ζιπόρα, Βοάζ, Ρούθ, 'Ιακώβ, 'Αδάμ.

Η ηλικία

Ποιά θα είνε ή ηλικία, σε μήνες και μέρες, την 30 'Απριλίου 1950, ενός παιδιού που γεννήθηκε στις 29 Φεβρουαρίου 1949; Απαντήστε μέσα σε 20 δευτερόλεπτα.

Τα 7 μαργαριτάρια

Μία νεαρά 'Αγγλίδα, που βρισκόταν στη Σαγγάη, παρατήρησε τη στιγμή που θέλησε να πληρώσει το λογαριασμό του ξενοδοχείου όπου έμενε πως είχε χαθή το πορτοφόλι της. Θα της το είχε κλέψει, άσφαλώς, κάποιος από τους πολυαριθμούς λοπωδύτες που λυμαίνονταν την πόλη. Η νέα έμεινε έτσι απένταρη. Δεν είχε παρά ένα κολλίε από 7 μαργαριτάρια. Πρότεινε λοιπόν, στο διευθυντή του ξενοδοχείου να του δινή ένα μαργαριτάρι για κάθε μία από τις 7 βδομάδες που θα έμενε ακόμα στη Σαγγάη. Εκείνος δέχτηκε αλλά το κολλίε δεν μπορούσε να κοπή παρά σε δυο μόνο σημεία.

Σε παιά μέρη το έκοψε ή νέα για να μπορεί να δινή κάθε βδομάδα ένα μαργαριτάρι στον ξενοδόχο της;

Ερωτήσεις

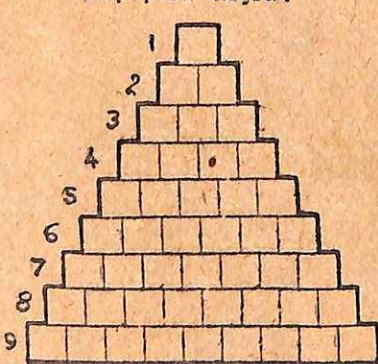
- 1) Τα απλούστερα ζώα είναι τα βακτηρίδια; τα όστρακόδερμα; οι πολύποδες; ή τα πρωτόζωα;
- 2) "Ο βασικός τύπος της ατομικής διασπάσεως οφείλεται στον 'Αϊνστάιν; στον 'Οπενχάϊμ; ή στον Ζολιό Κιουρί;
- 3) Οι έπιστήμονες έχουν καταγράψει 1.000.000; 500.000; ή 50.000 είδη εντόμων;

Σύν ή πλήν

Προσπαθήστε να δρήτε ποιά σημεί (+ ή —) πρέπει να βάλετε ανάμεσα στους κατωτέρω αριθμούς, ούτως ώστε να σάς δίνουν στο τέλος για σύνολο τον αριθμό 96:

39 56 48 70 21=96

Πυραμίδα λέξεων

Η κάθε λέξει της πυραμίδος αυτή αποτελείται από τα γράμματα της προηγούμενης, στα οποία θα προσθέτετε κάθε φορά κι' ένα καινούργιο. Π. χ.: Α, ΝΑ, ΙΝΑ, ΚΙ-ΝΑ, κλπ.

Η σημασία των λέξεων

1. Φωνήεν.
2. Αναφορική αντωνυμία.
3. Νότα.
4. Ευρωπαϊκή πρωτεύουσα.
5. Σημαντική ελληνική πόλις.
6. Νόμισμα (άρχ.).
7. Φαρμακός.
8. Έπιστήμων.
9. Λέγεται και κατσαβίδι.

Οι λύσεις στη σελ. 76

Τα παράξενα του ζωϊκού κόσμου

Γλώσσες με δόντια και πουλιά — ψάρια

Κάθε πλάσμα της Φύσεως, και κάθε όργανο του κάθε πλάσματος, αποτελεί ένα πραγματικό θαύμα, που προκαλεί την καταπληξι. Κάπου — κάπου όμως, ή Φύσις βάζει ακόμα περισσότερο τα δυνατά της για να μάς κάνει να σαστίσουμε μ' ένα δημιουργήμα της, μπροστά στο οποίο ωχριούν όλα τ' άλλα.

Το μάτι είναι πάντοτε ένας αξιοθαύμαστος μηχανισμός — τόσο το ανθρώπινο, όσο και το στρογγυλό και φουσκωτό μάτι του κουνελιού που μπορεί να βλέπει και προς τα πίσω. Τα πιά έκπληκτικά όμως απ' όλα είναι τα μάτια ενός ψαριού της τροπικής 'Αμερικής, που λέγεται «ανάβλεψ». Το ψάρι αυτό πλέει έχοντας το επάνω μέρος των ματιών του έξω απ' το νερό και το κάτω μέσα σ' αυτό. Κάθε μάτι του έχει δυο κόρες. Έτσι, βλέπει συγχρόνως ό,τι συμβαίνει μέσα στο νερό και έξω απ' αυτό.

Η Φύσις έχει προικίσει πολλά απ' τα πλάσματά της με παράξενες γλώσσες. Η γλώσσα του βατράχου π. χ. είναι φυτρωμένη στο εμπρόσθιο μέρος του στόματός του, για να μπορεί να την τεντώνει σε μεγάλη απόσταση και ν' αρπάξει τη λεία του. Μία σαύρα έχει γλώσσα τόσο μακριά κι' εύκινητη, ώστε τη χρησιμοποιεί για να πλένει τα μάτια της. Η γλώσσα όμως του «μυρμηκοφάγου» δεν έχει την ομοιά της σ' όλο το ζωϊκό βασίλειο. Για να εισχωρή βαθεία μέσα στις μυρμηκοφωλές, έχει τόσο μήκος ώστε δεν μπορεί να χωρέση στο στόμα του ζώου. Δεν είναι άλλωστε φυτρωμένη στο στόμα ή στο λαιμό του, αλλά... στο κόκκαλο του στέρνου του!

Έξ' άλλου, σε μερικά ζώα, ή γλώσσα έχει και δόντια! Αυτό συμβαίνει ιδίως στα κοινά σαλιγκάρια. Η γλώσσα τους είναι εφωδιασμένη με 135 σειρές δοντιών, που έχουν από 105 δόντια ή καθεμιά. Μ' άλλα λόγια, το σαλιγκάρι τρώει τα χορτάρια με 14.175 δόντια!

Ο προστατευτικός χρωματισμός, το καμουφλάζ δηλαδή, είναι κάτι συνηθισμένο στο ζωϊκό βασίλειο. Κάθε ζώο μοιάζει στο χρώμα με το συνηθισμένο περιβάλλον του, για να μη διακρίνεται εύκολα απ' τους έχθρους του. Μερικά μάλιστα, όπως ο χαμαιλέων, έχουν την ικανότητα ν' αλλάζουν διάφορα χρώματα, αναλόγως της περιστάσεως. Καλλίτερα όμως απ' όλα ζέρουν να καμουφλάρωνται τα καλαμαρία. Όταν κολυμπούν, το σώμα τους έχει οριζόντιες ραβδώσεις, ανοιχτόχρωμες και σκούρες, σαν τα ρεύματα του νερού που βρίσκεται σε κίνησι. Μόλις σταματήσουν, οι ραβδώσεις τους γίνονται κατακόρυφες και κυματοειδείς, κι' έτσι τα άκίνητα καλαμαρία μοιάζουν με φύκια.

Ένα άλλο θαύμα της Φύσεως είναι ένα μικρό πουλί, που δεν κάνει απλώς βουτιές στο νερό για να πιεί, αλλά το έντομο που αποτελεί την τροφή του, αλλά κατεβαίνει ως τα βάθη του και πηγαίνει ορμητικά ήσυχα στο βυθό! Τα πουλάκια του είναι τόσο πυκνά, ώστε το σώμα του δεν βρέχεται ποτέ. Συχνά μάλιστα πετάει μέσα στο νερό, όπως και στον αέρα, κουνώντας κανονικά τα φτερά του.

Ενώ κανείς πρωταθλητής του άλματος εις μήκος δεν μπορεί να υπερβή τα 8 μέτρα, το καγκουρού φτάνει εύκολα τα 9 μέτρα κι' ή γαζέλλα τα 12. Το ρεκόρ όμως ανήκει σ' ένα τρωκτικό, μήκους 10 - 12 πόντων. Μ' ένα πήδημά του, μπορεί να φτάση σε απόσταση 4½ μέτρων. Για να το συναγωνισθή, ο άνθρωπος θαπρεπε (ανάλογα με τις διαστάσεις του) να πηδάη 60 μέτρα!

Τα πρωτεία του μεγέθους στο ζωϊκό βασίλειο ανήκουν στη φάλαινα. Μία «κυανή φάλαινα» μπορεί ν' αχ μήκος 32 μέτρων και βάρος 132 τόννων. Τα παιδιά της φάλαινας είναι, όχι μόνο τα μεγαλύτερα του κόσμου, αλλά και τα πιά μεγάλα σχετικά με τους γονείς τους. Πράγματι, έχουν συχνά το μισό μήκος της μητέρας τους!

Αλεξίπτωτο με έλικα

Ένα νέο είδος αλεξιπτώτου, που δοκιμάστηκε στην 'Αγγλία, μπορεί να έκτοπιση τον γνωστό τύπο με σχήμα ομπρέλλας. Έφευρέθηκε από ένα 'Ιταλό κι' αποτελείται από μία έλικα, που εφαρμόζεται πάνω στο κεφάλι και στους ώμους, ανοίγει σαν τηλεσκόπιο, και με την αντίστασι που φέρνει στον αέρα καθώς περιστρέφεται, επιβραδύνει το πέσιμο του αλεξιπτωτιστού. "Ο έφευρέτης βεβαιώνει ότι αποκλείεται να πάθη βλάβη κι' ότι άλλωστε μπορεί να εξελεγχθή ή κανονική του λειτουργία ακόμη και στον αέρα. Ωστόσο, για κάθε ένδεχομένο, τα πρώτα πειράματα δεν γίνονται με ανθρώπους, αλλά με κούκλες σε φυσικό μέγεθος...

Η Τρισεύγενη

Το παρχιουθάκι σας

Μία φορά κι' έναν καιρό ζούσε ένας βασιλιάς και μία βασίλισσα. Παιδιά δεν είχαν και παρακαλούσαν κάθε μέρα το Θεό λέγοντας:

— Θεέ μου, κάνε το καλό να μάς χαρίσης ένα παιδάκι και να στήσουμε μία βρύση στη πλατεία που να τρέχει τρεις μέρες μέλι να πάρη ο λαός μας να γλυκαθή.

Κι' αλήθεια σε λίγο καιρό ή βασίλισσα γέννησε ένα ώμορφο αγοράκι. Μά στις χαρές τους απάνω λησμόνησαν την υπόσχεσί τους.

Πέρασαν καμιά δεκαριά χρόνια και ή βασίλισσα είδε στον ύπνο της μία γρηά που της είπε πως αν δεν κάνη το τάμα της θα της πάρη το παιδί.

Η βασίλισσα φοβήθηκε κι' άμέσως διέταξε να στήσουν μία βρύση που να τρέχει μέλι να πάρη από κεί όλος ο κόσμος.

Ένα πρωινό ήρθε στη βρύση και μία γρηά άσχημη και κουστή. Πήγε να γεμίση το πυθρακι της, και ξαφνικά της ήρθε μία πέτρα και της έσπασε το πυθράρι. Σηκώνει τότε τα μάτια της, κυττάζει και βλέπει το βασιλόπουλο να γελά.

— Άχ! παιδί μου, γιατί μου τόκαμες αυτό; του λέει. Η καρδιά μου δεν βαστά να σε καταραστώ βαρεία. Ένα μονάχα σου λέω: Σάν μεγαλώσης, να μη βρής ησυχία αν δεν κάνης γυναίκα σου την πεντάμορφη Τρισεύγενη!

Σάν έγινε είκοσι χρονών το βασιλόπουλο, ξεκίνησε να πάη να βρής την Τρισεύγενη.

Πέρασε έρμηδες και δάση, και μία νύχτα έφτασε εμπρός σε μία καλύβα όπου κατοικούσε μία γρηά εκατό χρονών.

— Ποιος άερας, παιδί μου, σ' έφερε έδω; το ρώτησε ή γρηά.

— Καλή μου μάνα, της λέει το βασιλόπουλο, μία γρηά με καταράστηκε να μην βρώ ήσυχία αν δεν κάνω γυναίκα μου την πεντάμορφη Τρισεύγενη. Ξέρεις, κυρούλα, που κάθεται;

— Καλό μου παλληκάρι, του λέει τότε ή γρηά, κρίμα στα νεατά σου! Το παλάτι της Τρισεύγενης είναι στοιχειωμένο. Για να την πλησιάσης θ' αντικρύσης πολλούς κινδύνους.

— Καλή μου μάνα, αν δεν βρώ την Τρισεύγενη θα πεθάνω! της επάντησε το βασιλόπουλο.

Τότε ή γρηά, που ήταν μία καλόκαρδη μάγισσα, το λυπήθηκε και τούδωσε ένα ζευγάρι μαγικά σιδερένια παπούτσια, μία ζωντανή άράχνη, κι' ένα γυαλί.

— Με τα παπούτσια αυτά θα φτάσης γρηγόρα στο παλάτι της Τρισεύγενης, του είπε. Μόλις φτάσης εκεί, βάλε μπρος στα μάτια σου το γυαλί κι' έτσι θα δής πράγματα που δεν μπορεί να τα δη κανείς με γυμνά μάτια. Κι' ή άράχνη θα σε βοηθήση όταν τη χρειαστής.

— Ευχαριστώ, καλοιάνα! της λέει το βασιλόπουλο.

Κι' άμέσως φοράει τα παπούτσια, περπατάει γρηγόρα, σαν τον άνεμο και, μετά τρία μερονυχτά, φτάνει μπρος σ' ένα κρυστάλλινο παλάτι. Το παλάτι φαινόταν έρημο. Μά μόλις έβαλε το μαγικό γυαλί στα μάτια του είδε σ' ένα παράθυρο μία πεντάμορφη κοπέλλα. Ήταν ή Τρισεύγενη!

— Πεντάμορφη Τρισεύγενη, άνοιξέ μου ν' ανέβα επάνω, της λέει. Για σένα ταξείδεψα μέρες και νύχτες.

— Κι' έγω σε περιμένα, του απαντάει

Η Τρισεύγενη

ή Τρισεύγενη. Ένα μαγικό πουλί κελάδησε και υούπε πως έρχεσαι. Μά είμαι μαγεμένη και δεν μπορώ να κουνηθώ απ' τη θέσι μου.

Το βασιλόπουλο έβγαλε την άράχνη απ' το κουτί που την είχε κλεισμένη και της είπε:

— Κυρά μου, ανυφάντρα μου, ύφανέ μου μία σκάλα ν' ανέβα στο παλάτι.

Η άράχνη τούκανε τη χάρι. Το βασιλόπουλο ανέθηκε κοντά στην Τρισεύγενη.

— Μη μ' άγγίξεις, του είπε ή νέα. Άνοιξε μόνον εκείνο το συρτάρι, πάρε το μπουκαλάκι που βρίσκεται μέσα, ράντισέ με με το νερό του και θα λυθουν τα μάγια.

Είμαι μία βασίλισσα που χρόνια τώρα περιμένω το βασιλόπουλο που θα με λυτρώση απ' την κατάρτα του κακού μάγου που θέλε να με πάρη γυναίκα του και με τιμωρήσε σκληρά γιατί του άρνήθηκα.

Έσυ είσαι το βασιλόπουλο του λυτρωμού. Δέν μου λές, παιδί μου, πως τα πάς στο σχολείο, έμαθες να διαβάξης;

— Όχι, θείε.
— Νά γράφης;
— Όχι, θείε.
— Νά λογαριάζης;
— Όχι, θείε.
— Μά τι κάνεις λοιπόν στο σχολείο που γηαίνεις;
— Περιμένω... να σχολάσουμε!...

MIKY—MAOYΣ

Χιούμορ

— Ό μπαμπάς. — Τι θα γίνης, Κωστάκη, όταν μεγαλώσης.

— Ό Κωστάκης. — Συνταγματάρχης!

— Ό μπαμπάς. — Και γιατί συνταγματάρχης;

— Ό Κωστάκης. — Γιατί έσυ εισαγματούχης.

— Ό μπαμπάς. — Και τί μ' αυτό;

— Ό Κωστάκης. — Νά, όταν με δερνής, θα σε βάζω φυλακή!...

— Ό μπαμπάς. — Το κατάλαβε ο δάσκαλός σου πως σε βοήθησε στην έκθεσι;

— Ό μικρός Γάκης. — Όχι, αλλά μου είπε πως είναι αδύνατον να έκαμα μόνο τόσες ανόρθωφες!...

— Ό μπαμπάς. — Τό κατάλαβε ο δάσκαλός σου πως σε βοήθησε στην έκθεσι;

— Ό μικρός Γάκης. — Όχι, αλλά μου είπε πως είναι αδύνατον να έκαμα μόνο τόσες ανόρθωφες!...

— Ό μπαμπάς. — Τό κατάλαβε ο δάσκαλός σου πως σε βοήθησε στην έκθεσι;

— Ό μικρός Γάκης. — Όχι, αλλά μου είπε πως είναι αδύνατον να έκαμα μόνο τόσες ανόρθωφες!...

— Ό μπαμπάς. — Τό κατάλαβε ο δάσκαλός σου πως σε βοήθησε στην έκθεσι;

— Ό μικρός Γάκης. — Όχι, αλλά μου είπε πως είναι αδύνατον να έκαμα μόνο τόσες ανόρθωφες!...

— Ό μπαμπάς. — Τό κατάλαβε ο δάσκαλός σου πως σε βοήθησε στην έκθεσι;

— Ό μικρός Γάκης. — Όχι, αλλά μου είπε πως είναι αδύνατον να έκαμα μόνο τόσες ανόρθωφες!...

— Ό μπαμπάς. — Τό κατάλαβε ο δάσκαλός σου πως σε βοήθησε στην έκθεσι;

— Ό μικρός Γάκης. — Όχι, αλλά μου είπε πως είναι αδύνατον να έκαμα μόνο τόσες ανόρθωφες!...

— Ό μπαμπάς. — Τό κατάλαβε ο δάσκαλός σου πως σε βοήθησε στην έκθεσι;

— Ό μικρός Γάκης. — Όχι, αλλά μου είπε πως είναι αδύνατον να έκαμα μόνο τόσες ανόρθωφες!...

— Ό μπαμπάς. — Τό κατάλαβε ο δάσκαλός σου πως σε βοήθησε στην έκθεσι;

— Ό μικρός Γάκης. — Όχι, αλλά μου είπε πως είναι αδύνατον να έκαμα μόνο τόσες ανόρθωφες!...

— Ό μπαμπάς. — Τό κατάλαβε ο δάσκαλός σου πως σε βοήθησε στην έκθεσι;

— Ό μικρός Γάκης. — Όχι, αλλά μου είπε πως είναι αδύνατον να έκαμα μόνο τόσες ανόρθωφες!...

— Ό μπαμπάς. — Τό κατάλαβε ο δάσκαλός σου πως σε βοήθησε στην έκθεσι;

— Ό μικρός Γάκης. — Όχι, αλλά μου είπε πως είναι αδύνατον να έκαμα μόνο τόσες ανόρθωφες!...

— Ό μπαμπάς. — Τό κατάλαβε ο δάσκαλός σου πως σε βοήθησε στην έκθεσι;

— Ό μικρός Γάκης. — Όχι, αλλά μου είπε πως είναι αδύνατον να έκαμα μόνο τόσες ανόρθωφες!...

— Ό μπαμπάς. — Τό κατάλαβε ο δάσκαλός σου πως σε βοήθησε στην έκθεσι;

— Ό μικρός Γάκης. — Όχι, αλλά μου είπε πως είναι αδύνατον να έκαμα μόνο τόσες ανόρθωφες!...

— Ό μπαμπάς. — Τό κατάλαβε ο δάσκαλός σου πως σε βοήθησε στην έκθεσι;

— Ό μικρός Γάκης. — Όχι, αλλά μου είπε πως είναι αδύνατον να έκαμα μόνο τόσες ανόρθωφες!...

— Ό μπαμπάς. — Τό κατάλαβε ο δάσκαλός σου πως σε βοήθησε στην έκθεσι;

— Ό μικρός Γάκης. — Όχι, αλλά μου είπε πως είναι αδύνατον να έκαμα μόνο τόσες ανόρθωφες!...

— Ό μπαμπάς. — Τό κατάλαβε ο δάσκαλός σου πως σε βοήθησε στην έκθεσι;

— Ό μικρός Γάκης. — Όχι, αλλά μου είπε πως είναι αδύνατον να έκαμα μόνο τόσες ανόρθωφες!...

— Ό μπαμπάς. — Τό κατάλαβε ο δάσκαλός σου πως σε βοήθησε στην έκθεσι;

— Ό μικρός Γάκης. — Όχι, αλλά μου είπε πως είναι αδύνατον να έκαμα μόνο τόσες ανόρθωφες!...

— Ό μπαμπάς. — Τό κατάλαβε ο δάσκαλός σου πως σε βοήθησε στην έκθεσι;

— Ό μικρός Γάκης. — Όχι, αλλά μου είπε πως είναι αδύνατον να έκαμα μόνο τόσες ανόρθωφες!...

— Ό μπαμπάς. — Τό κατάλαβε ο δάσκαλός σου πως σε βοήθησε στην έκθεσι;

— Ό μικρός Γάκης. — Όχι, αλλά μου είπε πως είναι αδύνατον να έκαμα μόνο τόσες ανόρθωφες!...

— Ό μπαμπάς. — Τό κατάλαβε ο δάσκαλός σου πως σε βοήθησε στην έκθεσι;

— Ό μικρός Γάκης. — Όχι, αλλά μου είπε πως είναι αδύνατον να έκαμα μόνο τόσες ανόρθωφες!...

— Ό μπαμπάς. — Τό κατάλαβε ο δάσκαλός σου πως σε βοήθησε στην έκθεσι;

— Ό μικρός Γάκης. — Όχι, αλλά μου είπε πως είναι αδύνατον να έκαμα μόνο τόσες ανόρθωφες!...

μπορείτε τις μαύρες σκέψεις.
Α Τ Υ Χ Ο Ν : Έκτιμά πολύ τις αντιλήψεις και τα ευγενικά σας αιτήματα απέναντι της κοπέλλας και της οικογένειάς της. Μία και τα πράγματα δεν είναι σήμερα εύνοια για ν' αποκατασταθεί άμεσα, θα σας συμβούλευα να προτείνετε ν' αρραβωνισαθείτε επίσημα, ώστε να συνεχίσετε τις νόμιμες σχέσεις σας με την κόρη, κι' όταν αργότερα βελτιωθούν οι οικονομικές σας δυνατότητες, μπορείτε να παντρευθείτε. Έτσι απλά, τίμια και καθαρά όταν έζηγηθήτε στους δικούς της, πιστεύω ότι θα σας προσέξουν και θα συγκρατηθούν.

Α π ε λ π ι σ μ έ ν ο ν μ α θ η τ ή ν (Καλέρας): Αντί να σκεπτόσθε έρωτικές περιπέτειες και να βρικόσκε βίαιες κι' άνοητες λύσεις, προτιμάτε να κυττάξετε το σχολείο σας. Γιατί όπως πάτε κινδυνεύετε να... μένετε στην ίδια τάξη!

Π λ η γ ω μ έ ν ο ν φ ο ι τ η τ ή ν Α. Σ. Ο. Ε. Ε.: Αν ή νέα είνε μάλλον έλευθερη διαγωγή, δεν θα μπορούσατε να την αναγκάσετε με την άγνη σας προσφορά. Και κινδυνεύετε ν' απογοητευθείτε αν της εκδηλώσετε το αίσθημά σας. Αξίζει λοιπόν να δοκιμασθείτε σεις ό τόσο εύαίσθητοι και ρωμαντικοί που είσθε; Έκτός, φυσικά, αν διαπιστώσετε τελικά ότι ή νέα είναι καλή πάστα και οι ύποψίες σας γι' αυτήν είναι υπερβολικές κι' άσχημες.

Π ρ ώ ν η α μ α κ α τ ζ ή ν (Κοζάνη): Η συμβουλή μου είναι να παρατήσετε κάθε έλπίδα και να δώσετε από το νου σας την πονηρή σκέψη που έχετε για τη μαθητριά. Αφήστε την και μόλις αν μπορείτε, υποδείξτε της μόνο ότι ή πακτική που κρατεί μαζί σας δεν είνε της ηλικίας της, ούτε θα της βγίη σε καλό. Συστήστε της ν' αφοσιωθεί στα μαθήματά της. Όσο για την κοπέλλα των 18 ετών, με την όποιαν θέλετε να σχετισθείτε, κάντε ότι σεις νομίζετε. Αρκεί να είνε λογικό, αξιοπρεπές και τίμιο. Γιατί το να σχετίζεστε με μία κοπέλλα, έτσι για να περνά ή ώρα σας, αυτό είνε άπρεπες και άσκοπο...

Τ ρ ε λ λ ο ν ε ρ α σ τ ή ν - 912 Β.: Οι γονείς σας, που την πρώτη φορά σας εμπλέξαν και σας πάντρεψαν με μία γυναικα σχεδόν διπλάσια από τη δική σας ηλικία, πρέπει σήμερα — για να βγάλουν την ελπίδα τους — να σας αφήσουν να πάρετε μιά απόφαση με τη θέλησή σας, αφού και ηλικίαν έχετε και μυαλό. Αλλά για να ήσασ βαρύνη ή συνείδησή σας, πώς τους

Επιδεικνύετε
στο όνειρο μιά τέτα

Αϊκ. Καραγιάννη
ΔΙΔΑΚΤΟΡΟΥΧΟΣ
ΤΩΝ ΣΧΟΛΩΝ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ
GUERRELAUVIGNE - ÉCOLE PIGIER
Ακαδημίας Κοπτικής ΔΑΙΔΟΣ ΕΙΛΣ

ΑΘΗΝΑΙΣ: Νίκης 54 - Τηλ. 33-398
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Βασιλέως Κων/νου 60
ΑΙΤΖ

περιφρονείτε, καλόν είνε να βεβαιωθείτε και σεις για την ακαλή ποιότητα της νέας που συνδέεστε κι' ύστερα να πείσετε και τους γονείς σας, ότι κακώς τους την παραστήσανε οι διάφοροι κουσσομπόληδες και ζηλιάρηδες. Είμαι βεβαία ότι οι γονείς σας θα πείσουν, αν τους αποδείξετε την αλήθεια!

Π ε θ α μ έ ν ο τ ζ ι τ ζ ι κ ι : Αφού ακόμα είστε στρατευμένοι δεν πρέπει να διασπείτε για τον γάμο. Όταν απολυθείτε με το καλό, και αυτοδημιουργηθείτε με τον καιρό, τότε ελπίζω πως θα πείσουν κι' οι γονείς σας.

Κ α ρ δ ι α ν π ο υ π ο ν ε ι γ ι α δ υ ο : Τι συμβουλή να σας δώσω, αφού μόνη σας έχετε κάνει την έκλογή κι' έχετε πάρει την απόφασή σας; Διώξτε — μου γράφετε — το νέο με τον όποιο αγαπώσατε και που σας ζήτησε σε γάμο με τη συγκατάθεσι των γονέων σας, και συμπάθησατε κάποιον άλλο. Και τί θέλετε λοιπόν τώρα; Να σας πω ότι κάνετε καλά; Όχι, αγαπητή μου. Σκεφθήκατε πολύ άσχημα κι' επιπόλως να απομακρύνετε έναν τίμιο και με καλές διαθέσεις νέο, προτιμώντας έναν άλλο, για τον όποιο δεν έχετε τίποτε το εξασφαλισμένο.

Μ. Μ. Μ.: Α π ο τ υ χ ι α ν (Ηράκλειον Κρήτης): Απ' όσα μου γράφετε, φερίλα, — και ξέρω πως σας πικραίνω — να σας συστήσω να μη βασίζεστε στον σύνδεσμό σας με τη νέα. Αυτή από καπρίσιο σας γλυκοκυττάζει. Πλούσια καθώς είνε κι' από άρχοντικό σπίτι, γόργουρα θα σας ξεγράψη εώς το φτωχό και τίμιο υπαλληλάκο, όταν την ζητήση κανένας πολυτάλαντος κι' εμφανισιμωός κύριος.

Ε ν α ν ν έ ο ν δ ε ι λ δ ν π ο υ δ γ α π α : Γνωρίζετε με μία κοπέλλα, την συμπάθετε, της είνε ραντεβού για να της μιλήσετε κι' όταν την συναντάτε δεν της λέτε τίποτε, γιατί είστε δειλός. Έτσι μου γράφετε και καταλήγετε: «ότι είστε απολασμένοι» ν' αυτοκτονήσετε γιατί θεωρείτε τον εαυτό σας δυστυχισμένο». Αγαπητή μου, αφού παίρνετε μιά τόσο σοβαρή απόφαση και θέλετε να τεματίσετε τη ζωή σας, δεν είνε προτιμότερο να δηλώσετε με θάρρος και να εξομολογηθείτε στην δεσποινίδα τον έρωτά σας;

Ε ρ ω τ η μ α κ ά β ε κ ο π έ λ λ α : Απαντά στο έρωτά της: Στό τί πρέπει ν' ασχοληθείτε μιά νέα δεν μπορεί να έγω τίποτε. Γιατί οι ασχολίες κάθε ανθρώπου διαγράφονται σύμφωνα με το περιβάλλον, τις ανάγκες, τις κλίσεις, τις ικανότητες και τους κοινωνικούς όρους. Αυτά δε «καλώς» έχουν των πραγμάτων. Γιατί καμμία φορά ή ζωή τα φέρνει κι' ανάποδα κι' ο άγώνας της ατομικότητας είνε σκληρός και άμεσος. Υπάρχουν κοπέλλες που ή κοινωνική τους θέση τις αναγκάζει να μαθαίνουν πιάνο, γαλλικά, κ.τ.λ. Και όμως βρήκαν στην ανάγκη να εργασθούν και ως ταμίες σε έδωδι-μπαλεία!

Ρ ο ζ α ν α ν : Αγαπητή μου μικρούλα, αυτοί οι μαθητικοί σου έρωτες, δεν βγαίνουν σε καλό, όπως και μόνι σου το βλέπει. Η ηλικία σου δεν επιτρέπει τέτοια επικίνδυνα πειράματα. Όσο για το γράμμα ποιά ή ανάγκη να επιμένεις να το πάρης, έφθον δεν θέλεις να το το ζητήσης;

Γ ι α ν ν η ν κ. τ. λ. Ρ ε ν (Πατήσια): Παραβλέποντας την θρασύτητα του τόνου — χρειάζεται πάντα σεβασμός, όταν γράφετε σε μιά κυρία, που δεν την γνωρίζετε και που μπορεί να νάνε και μητέρα σας στα χρόνια! — θα είχα να σας πω ότι: άδικα καθήσατε και μου φαρμάρατε σε 12 σελίδες χαρτί τα έρωτικοκερδοσκοπικά σας νταραβέρια. Ένώ με δυο γραμμές θα μπορούσατε ν' αποκαταστήτε σε κανένα γραφείο συνοικεσίων. Δεν έχετε άλλη δουλειά να κάνετε;...

ΕΡΗ
SOLID ΔΙΣΚΙΑ
ΒΑΦΗΣ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Απαντήσεις επίτολων

Τ ο τ ρ ι φ ύ λ λ ι : Παρομοία περίπτωσης προς «Καίτην Γίω». (Προηγούμενο τεύχος) Ποστ - Ρεσάντ. Από αυτά υπάρχουν έτοιμα, υπό το όνομα Tabl. Omponal. Για τις τριχές, τις περιφερειακές των θηλών, χρειάζεται αποψίλωση των δι' ηλεκτροπηξίας, όποτε θύ εξασφινισθούν ριζικώς.

Δ ε κ α ε ξ ά χ ρ ο ν η μ ι κ ρ ο ύ λ α ΑΙΡΚ: Για την υπερλίπανσι των τριχών έχω γράψει λεπτομερώς στο υπ' αριθ. 581 τεύχος του Ιανουαρίου. Κατάλληλο φάρμακο γι' αυτήν είνε ή Lotion Seboline. Θα την χρησιμοποιήσετε σύμφωνα με τις εσωκλειστές οδηγίες.

Μ. Κ., Χαλκίς: Η συνταγή αυτή είνε κατάλληλη και τελείως ακίνδυνη. Το λάδι που μου γράφετε χρησιμεύει για λούσιμο αντί του σαπουνιού. Παρασκευάζεται στις Αθήνας. Άλλα πρέπει να πάρετε το κατάλληλο με το χρώμα των μαλλιών σας. Το θαλάσσιο, το πετρελαιο, κ.τ.λ. προκαλούν έρεθισμό του τριχικού δέρματος της κεφαλής και πρέπει ν' αποφεύγεται.

Κ. Ι. Ε., Κορινθίη: Παρομοία περίπτωσης προς «Δεκαεξάχρονη μικρούλα». Ακολουθήστε ό,τι συμβουλεύω και κινείν. Αν όμως υπάρχει σ' όσας, κατά τόπους, τελεία έλλειψις τριχών, τότε απαραίτητη είνε ή μικροδολογική εξέταση των τριχών, δια τριχοφυτον. Εν καταφατική περίπτωση, τότε χρειάζεται αποψίλωση καθολική των τριχών δι' ακτίνων Χ.

Κ ο ν Ν. Π. V. Πατήσια: Λόγω της φύσεως του ζητήματός σας, δεν μπορώ, ως είνε εύνοητον, να σας απαντήσω λεπτομερώς από της παρούσης στήλης. Έν τούτοις, επειδή θέλω ολοκληρώς να σας υποβοηθήσω, γιατί πρόκειται περί πραγματικής παθήσεως ή όποια παραμελούμενη θα έχη όλεθριές συνέπειες, τηλεφωνήσατε μου σε ποιά όνομα και σε ποιά διεύθυνση ή σε ποστ ρεσάντ, θέλετε να λάβετε ιδιαίτερα μου προσωπικήν απάντησιν. Να μου υπενθυμίσετε το ψευδώνυμό σας.

Α ν α γ ώ σ τ η ν Χ, Μεσολόγγι: Είστε σε ηλικία που μπορείτε να εκτιμήσετε άριστα αυτά τα ζητήματα. Κάθε τι, που ξεφυγεί απ' το φυσικό του δρόμο, θεωρείται κατάχρησις. Και ιδιαιτέρως, το κοκό ελάττωμά σας, που γίνεται πιά συνήθεια με αποτέλεσμα την κατάρτασι για την όποιαν μου ζητείτε τις πληροφορίες. Άδυνατο όμως από την παρουσία σας πολλή λεπτομερώς να σας τις αναγράψω. Φάρμακο δεν υπάρχει γι' αυτό, αλλά πρέπει να επιβληθείτε στον εαυτόν σας και όλα θα περάσουν.

Α γ ν ω σ τ ο ν, Άρτα: Λυπούμαι πάρα πολύ, που δεν σας απάντησα εγκαίρως για ένα τέτοιο επίγονο ζήτημα, αλλά δυστυχώς, τα γράμματα άνοιγονται κατ' άπολυτον σειράν προτεραιότητας. Δεν άπαντώ πλέον, παρά μόνον σ' επιστολές μ' ενδιαφέροντα κι' επείγοντα περιστατικά. Τα αντικείμενα προς άπολύμανσιν με τη μέθοδο του βρασμού, πρέπει να παραμένουν μέσα σε νερό που να βράζει με μόνον σ' επιστολές μ' ενδιαφέροντα κι' επείγοντα περιστατικά. Τα αντικείμενα προς άπολύμανσιν με τη μέθοδο του βρασμού, πρέπει να παραμένουν μέσα σε νερό που να βράζει με μόνον σ' επιστολές μ' ενδιαφέροντα κι' επείγοντα περιστατικά.

Ρ ο τ ι δ ω μ έ ν η ν έ α : Δεν είνε λόγος, μιά και δεν υπάρχουν φουσκάματα (poches) κάτω απ' τα μάτια να γίνην εκεί ή τομή για την εξαλειψιν των ρυτίδων. Η τομή θα γίνιη στο τριχικό δέρμα της κεφαλής, άνω του μετώπου και πλαγίως των κροτάφων, και με τον τρόπο αυτόν θα εξαλειφθούν συγχρόνως και όλες οι ρυτίδες του προσώπου και θα εξαφανισθή και ή πλεοναρκής. Δεν θα κοπούν καθόλου τα μαλλιά και θα μπορέσετε από τη δεύτερη ήμερα να κυκλοφορήτε με τσιμπούρι ή μαντήλι. Η Κ. Ζερφ. θέλησε μόνη της, αντί ένοδοχίου να παραμείνη τις 5 ήμέρες στην κλινική.

Ε ν ν η τ ε μ έ ν η μ ι κ ρ ο ύ λ α : Για τα μαλλιά σας σας παραπέμπω στα δημοσιευθέντα ήδη, σχετικά σημειώματά μου. Για το άλλο ζήτημα, να τα έπαυετε κάθε βράδυ τη νύχτα, και κατόπιν με τη μέθοδο αυτή να τα στρώνετε προς μιά βουρτσισιν των τριχών: Glycine την κατάσταση των τριχών: Eau de roses 10 gr. Alcool roses 10 gr. Eau de roses 10 gr. Pilocarpine 2 gr. ΓΕΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ
Γιατρός - Δερματολόγος

ρομβούνα, γιατί προκαλούν χειρότερο έρεθισμό. Να κάνετε εισρροφές καθημερινώς με όλιγο χλιαρό χαμομήλι και να κόβετε στο μέλλον με προσοχή στο κουρείο σας μ' ένα ψαλίδι τις μεγάλες τριχές απ' τα ρομβούνα σας.

Α δ ι κ η μ έ ν ο ν τ η ς φ ύ σ ε ω ς Ι. Κ., Κρήτην: Πρόκειται για κρυφορία εκ γενετής. Η πάθησις αυτή θεραπεύεται ταχέως και άσφαλώς με κατάλληλη χειρουργική επέμβασι. Μετά δεκαήμερο παραμωρη στο Νοσοκομείο θα πάτε στην εργασία σας. Έκει υπάρχουν, το ξέρω πολύ καλά, Νοσοκομεία γι' άπόρους, όπου μπορείτε άνεσθως να κάνετε την έγχειρσιν σας. Προς τί λοιπόν οι αυτοκτονίες; Υποθέσατε ότι είχατε μιά κήλη. Δεν θα έκανατε την έγχειρσιν; Το ίδιο πράγμα είνε κι' αυτό. Κρίμα που είστε και Κρητικάκι!

Τ. Τ ο λ μ η ρ ό ν : Όλες τις λεπτομέρειες για την πάθησιν σας, θα τις βρήτε στο σχετικό εκκλαϊκευτικό σημείωμά μου «Οι κίρσοι». Αυτός είνε ό προορισμός των εκκλαϊκευτικών σημειωμάτων. Μέσα σε τρεις μόνον σειρές μιάς απαντήσεως, δεν είνε δυνατόν, ν' αναπτύσσονται λεπτομερώς τέτοια θέματα.

Α κ ρ ί τ α ν Κ. Δ.: Έπρεπε να ήξερα τί είδος πληγή ήταν αυτή. Ήταν άνοητος έλλος κατόπιν κίρσων ή ήπιως επιμολυνθέν κρυπαγγήμια ή όλεθρις έρύθημα; Ό ούλωδης ιστός, και ό βύσσινι ή μαύρος υπερχρωματισμός του δέρματος, κατόπιν των παθήσεων αυτών παραμένει επί αρκετά έτη, και τούτο γιατί τις περισσότερες φορές, ξανανοίγει το έλλος στο ίδιο μέρος.

Α ν ν α Μ. Λουίζα: Για τη δύσπνοια που αισθάνεστε την άνοιξη, νομίζω άδίστακτα ότι πρόκειται για άρσιν άσθμα. Όσο για τις καρδιακές ενόχλησεις, φρονώ ότι είνε επιβεβλημένο ένα ηλεκτροκαρδιογράφημα, που θα σας καταποσίση άσφαλώς επί της οργανικής ή όχι καρδιακής σας παθήσεως. Πάντως, πρέπει ν' αποταθίτε, το ταχύτερο, σ' ένα καλό παθολόγο και καρδιολόγο γιατρό, και να είστε βεβαία ότι γρήγορα θ' απαλλαγίτε των δυσάρεστων ενόχλημάτων σας.

Α. Κ. Κ. Π.: Το καλύτερο πούχετε να κάνετε είνε ν' αποταθίτε σ' ένα ειδικό ώτορινολαρυγγολόγο γιατρό, μήπως πρόκειται περί κρυπτοφών άμυγδαλών ή διαιτησις. Η θεραπεία που έκανατε είνε προχειρολόγηνη άμυγδαλολογία. Υπάρχει μεγάλη διαφορά μεταξύ των ειδικών για τη μέθοδο αυτή και τις πολλές της άποτυχίες. Σας συμβούλευα να μην παραμελήσετε την κατάρτασιν σας.

Π ε λ ο π ο ν ν η σ ι α ν Ν. Α.: Τοπικός κάθε βράδυ με το βολβό του δοκτύλου, να τρίβετε ελαφρά το ύπόλειμμα, με την έξιξι άλοιφή: Oxyde de Zinc 10 gr. Resorcine 1,75 gr. Vaseline 12 gr. Lanoline 12 gr.

Εάν παρατηρήσετε κατά τη νύχτα έρεθισμό του δέρματος να την σταματήσετε, άλλως να εξακολουθήσετε την χρσιν της μέχρι πλήρους εξαφάνισσεως.

Ρ ο τ ι δ ω μ έ ν η ν έ α : Δεν είνε λόγος, μιά και δεν υπάρχουν φουσκάματα (poches) κάτω απ' τα μάτια να γίνην εκεί ή τομή για την εξαλειψιν των ρυτίδων. Η τομή θα γίνιη στο τριχικό δέρμα της κεφαλής, άνω του μετώπου και πλαγίως των κροτάφων, και με τον τρόπο αυτόν θα εξαλειφθούν συγχρόνως και όλες οι ρυτίδες του προσώπου και θα εξαφανισθή και ή πλεοναρκής. Δεν θα κοπούν καθόλου τα μαλλιά και θα μπορέσετε από τη δεύτερη ήμερα να κυκλοφορήτε με τσιμπούρι ή μαντήλι. Η Κ. Ζερφ. θέλησε μόνη της, αντί ένοδοχίου να παραμείνη τις 5 ήμέρες στην κλινική.

Μιά φανταστική παράστασις των τρένων του μέλλοντος

Στό τρένο - πολυποδαρούσα, τα βαγόνια δεν άκουμπούν πάνω σε άξονες, που συνδέονται κατόπιν μεταξύ τους κι' εξασφαλίζουν τη συνοχή ανάμεσα στα τμήματα του συρμού, άλλ' έχουν το καθένα πολλούς άξονες, που συμπλέκονται μεταξύ τους και παρέχουν στο συρμό μεγαλύτερη εύλυγισιά και άσφάλεια.

Τα βαγόνια του «Τρένου - πολυποδαρούσας» είνε πιο χαμηλά από τα συνήθη. Έτσι, το κέντρο της βαρύτητός των βρίσκεται πιο κάτω, και, συνεπώς, οι κίνδυνοι έκτροχιάσεως περιορίζονται σημαντικά.

Μιά άλλη καινοτομία είνε τα «τρένα - μωρά», επίσης χαμηλά και άεροδυναμικά, όπως τα «τρένα - πολυποδαρούσες», που υπολογίζεται ότι μπορούν ν' αναπτύξουν ταχύτητα τριακοσίων χιλιομέτρων την ώρα.

Τα «τρένα - μωρά» και τα «τρένα - πολυποδαρούσες» περιλαμβάνουν πολυτελείστατες αίθουσες, μπάρ, καπνιστήρια, αναγνωστήρια, και γενικά κάθε τι που μπορεί να εξασφαλίση στους επιβάτες ένα εύχρηστο και άνετο ταξίδι.

Ένα άλλο σύστημα τρένων προτείνεται από τον Έλβετο καθηγητή Βιεσσίνγκερ. Το όνειρο των κατασκευαστών ήταν, ως γνωστόν, πάντοτε να αυξήσουν άφ' ενός την ταχύτητα των τρένων και, άφ' έτέρου, να καταστήσουν άδύνατη την έκτροχιάσιν των.

Το τρένο στέκεται σε ίσορροπία πάνω στις γραμμές, χωρίς στους νόμους της βαρύτητος. Άλλα πλείστες δυνάμεις, που τείνουν να καταστρέψουν αυτή την ίσορροπία, έπενεργούν σ' αυτό. Μιά απ' αυτές είνε ή κεντρόφυξ δύναμις, που τείνει να βγάλη το τρένο από τις γραμμές στις στροφές. Όχι λίγα σιδηροδρομικά δυστυχήματα οφείλονται στο ότι ή κεντρόφυξ δύναμις ήταν τόσο ίσχυρη, κατά το πέρασμά από μιά στροφή, ώστε έκαμε ένα ή περισσότερους άξονες να σπάσουν. Άλλες αίτιες που προκαλούν τις έκτροχιάσεις των τρένων είνε ή άπρόοπτος εμφάνισις ενός έμποδίου πάνω στις γραμμές, όπως μιάς μεγάλης πέτρας, ενός σωρού χωμάτων, κτλ. ή ένας δυνατός άνεμοστρόβιλος. Παρόμοιες περιπτώσεις παρατηρήθηκαν συχνά στην Αμερική.

Ο καθηγητής Βιεσσίνγκερ, για να επιτύχη το συνδυασμό άσφαλείας και ταχύτητος, προτείνει την εγκατάστασιν σιδηροτροχιών πάνω σε πυλώνες, σε ύψος 2 μέτρων από το έδαφος. Κατά τον Έλβετο έπιστήμονα ένα τρένο που θα κυκλοφορούσε πάνω σε μιά τέτοια γραμμή θα μπορούσε ν' αναπτύξη ίλιγγιώδεις ταχύτητες, χωρίς να διατρέχη τον κίνδυνο να έκτροχιασθή ποτέ. Θα ήταν, δηλαδή, το ιδεώδες «τρένο - άστρατη», που θα μπορούσε να συναγωνισθή μ' επιτυχία κι' αυτά ακόμη τα άεροπλάνα.

Το τρένο πάνω σε πυλώνες ένδεικνυται ιδίως για τις όρεινες περιοχές, όπου το πυκνό χιόνι παρακωλύει πολλές φορές την κυκλοφορία των συρμών κατά τους χειμερινούς μήνες.

Με όλες τις προόδους του αυτοκινήτου και του άεροπλάνου, ό σιδηροδρόμος εξακολουθεί να διατηρεί πάντοτε τη θέση του ως το κατ' έξοχην μεταφορικό μέσον, τόσο για τις μικρές όσο και για τις μεγάλες άποστάσεις. Παρουσιάζει άσ-τόσο, μερικά σοβαρά μειονεκτήματα. Το σημαντικώτερο, ίσως, απ' αυτά είνε ότι δεν μπορεί ν' αναπτύξη μεγάλη ταχύτητα για ν' ανταποκριθή στο πνεύμα και τις ανάγκες της εποχής μας. Ένα άλλο μειονέκτημα είνε ότι οι τιμές των εισιτηρίων παραμένουν πάντοτε σε πολύ ψηλά επίπεδα, πράγμα που, ωστόσο, δεν βελτιώνει τη θέση των σιδηροδρομικών εταιρειών. Οι περισσότερες απ' αυτές, μόλις κατορθώνουν να βγάλουν τα έξοδά τους, λόγω των υπερόγκων δαπανών συντηρήσεως και ανανέωσεως του υλικού. Τρίτο μειονέκτημα των τρένων είνε ότι δεν παρέχουν έπαιρη άνεσι και τα τραντάγματα τους είνε ιδιαιτέρως αισθητά στους επιβάτες...

Οι «πολυποδαρούσες» και τα «μωρά»

Όλα αυτά τα μειονεκτήματα δεν μπορούν άραγε ν' αντιμετωπισθούν; Στα άρχεία των μεγάλων σιδηροδρομικών εταιρειών κοιμούνται αυτή τη στιγμή περισσότερα από 1.000 διπλώματα εύρεσιτεχνίας. Καθένα απ' αυτά υποδεικνύει μιά σημαντική, καλύτερη, που άφορα είτε την άσφάλεια, είτε την άνεσι, είτε την ταχύτητα των τρένων. Δυστυχώς, όλες αυτές οι έφευρέσεις παρέμειναν για πολύ καιρό ανεφάρμοστες, λόγω άδυναμίας των σιδηροδρομικών εταιρειών να προδούν στις απαραίτητες βελτιώσεις.

Μερικές απ' αυτές, όμως, βγήκαν τελευταία από τη σκάνη των άρχείων και άρχισαν να έπένδουσιν, σε περιωρισμένη φυσικά κλίμακα προς το παρόν. Για μιά απ' αυτές άσχολήθηκε πριν από λίγο καιρό ό «Θησαυρός». Πρόκειται για την επένδυσιν των τροχών με καουτσούκ — οι ειδικοί τους άποκαλούν «τροχούς μισελέν» — που επιτρέπει στην άτμομηχανή ν' αναπτύξη μεγαλύτερη ταχύτητα και εξασφαλίζει στο συρμό περισσότερη ευστάθεια, ενώ ταυτόχρονα περιορίζει στο έλάχιστο το θόρυβο. Συρμοί με λάστιχα στους τροχούς κυκλοφορούν σήμερα στην Έλβετία, τη Γαλλία και τις Ηνωμένες Πολιτείες.

Σε λίγο, έξ άλλου, θ' άρχισιν να κυκλοφορή στη γραμμή Σηρατική - Οχάιο (Ηνωμένες Πολιτείες) το «τρένο - πολυποδαρούσα» (Τάγκο - τρένο), που άποτελεί έφευρεσι ενός Ισπανού μηχανικού.

Ο Κώστας Νεγρεπόντης

Και το «Πέρα Κλούμπ»

Σαραντά χρόνια μιάς ένδοξης ποδοσφαιρικής σταδιοδρομίας συμπληρώνονται φέτος. Ο Κώστας Νεγρεπόντης, ο δημοφιλής «Νεγκρό» των Γάλλων φιλάθλων, ο εμπνευσμένος ηγέτης του «Πέρα - Κλούμπ», ο απασχολημένος δάσκαλος της εθνικής μας ομάδας γιορτάζει την τεσσαρακονταετηρίδα του. Μεστή από δράση αθλητική, γεμάτη από παραδείγματα αξιας μίμησης από τους μεταγενεστέρους, πλήρης από στοιχεία προόδου και καταβάσεως η ζωή του Κώστα Νεγρεπόντη είναι αξία να μελετηθεί από τους φίλους των σπορ, απ' τους φιλάθλους μας.

Μιά χειμωνιάτικη νύχτα του 1897 ο Κώστας Νεγρεπόντης βλέπει στη Κων/πολι το φως της ημέρας. Η μάλλον μικρή παιδί ακόμη τον μαγνητίζει και το 1910, σε ηλικία δεκατριών χρόνων, γράφεται στον «Αστέρα Τατασούλων». Ο κλασικός αθλητισμός δεν τον αφήνει έμπιστος αδιάφορο. Σαν μαθητής του Ζωγράφου Γυμνασίου προπονείται στο γυμναστήριο του «Ηρακλείου Τατασούλων». Διακρίνεται άμεσα. Στην κατηγορία των παιδιών (12 - 14 ετών) θριαμβεύει! Στους Πανεπιστημιακούς αγώνες του 1911 ο Νεγρεπόντης κερδίζει 6 πρώτες νίκες. Τρέχει τα 100 μ. σε 13", 2 και πελάει επί κοντώ 2.60 μ. Οι ειδικοί προβλέπουν μεγάλο αθλητικό μέλλον. 'Αλλ' αυτός δεν 'τους δικαιώνει. Ριχνεται με μανία στο ποδόσφαιρο και κατορθώνει σε λίγο καιρό να μιλήσει στην Πόλη για το Νεγρεπόντη το νέο ποδοσφαιρικό άστρο.

Οι σύλλογοι της Κων/πόλεως τον διεκδικούν με πείσμα. Τά Ταταύλα, ο «Αστέρας», το Σπόρτινγκ Πέρα Κλούμπ, η Φενέρ Μπαξέ τον διαλέγουν να παίξει κατά διαστήματα από το 1912 - 1918. Ο Νεγρεπόντης όμως έχει μεγαλύτερες φιλοδοξίες. Βλέπει πως ο πόλεμος έχει επιδράσει και στο ποδόσφαιρο και αποφασίζει να αρχίσει τη σταδιοδρομία της αναγεννήσεώς του. Ίδρύει το «Πέρα Κλούμπ» από το «Σπόρτινγκ Πέρα».

Πλαισιωμένος ο Νεγρεπόντης από βιρτουόζους το ποδόσφαιρο της εποχής εκείνης, όπως τον Τερέζι, το Στράτηγόπουλο, τον Άρβαντιδη, ξαναζωντανεύει το

Ο Διεθνής ΣΗΒΟΛ

έλληνικό ποδόσφαιρο της Πόλης. Με την εμπνευσμένη αρχηγία του το «Πέρα Κλούμπ» θριαμβεύει. Αγωνίζεται νικηφόρα με ελληνικές ομάδες. Αντεπεξέρχεται περίφημα με τη Φενέρ Μπαξέ, την Άλτιν Ορντού, Σουλείμαν. Επιβάλλεται στο διαστημα της συμμαχικής κατοχής της Κων/λεως σε αγγλικές, γαλλικές και ιταλικές ομάδες.

Το Πέρα Κλούμπ γίνεται το είδωλο των Έλληνων φιλάθλων της Πόλης. Οι όμογενείς μιλούν με υπερηφάνεια για το χαϊδεμένο παιδί τους. Δόξα και δάφνες σκεπάζουν τη δράση της ομάδας και ο θρύλος του παίχτη στα φτερά του και μακφέρει τη φήμη της ξέω απ' τα τουρκικά σύνορα.

Πρωτόπαρος ο Νεγρεπόντης ξεκινάει επί κεφαλής του «Πέρα - Κλούμπ» για να φέρει στη Μητέρα Έλλάδα το χαρίσιμα των παιδιών της. Αθηνάισαι και Πειραιώτες φιλάθλοι καμαρώνουν στο Πρωτοπαρμένο τη θρυλική ομάδα. Το «Πέρα Κλούμπ» τότε φεύγει για τη Γαλλία και από το 1922 - 1926 σκορπίζει χαρά και υπερηφάνεια για τις επιτυχίες του, για τις νίκες του. Αγωνίζεται με τις καλύτερες γαλλικές ομάδες και από 20 αγώνες κερδίζει τους 18!

Ζηλεύουν τη δόξα του οι γαλλικοί σύλλογοι. Δημιουργούν ζητήματα υπεκροτήτος. Στην ουσία θέλουν να διαλύσουν το «Πέρα Κλούμπ», να πάρουν τους άσους του, σαν τον Νεγρεπόντη και τον Παπαστράτιδη και τους άλλους. Απεγνωσμένα αγωνίζονται όλοι τους να διατηρήσουν το σύλλογο. Στο τέλος υπόκυπτουν και σκορπίζονται σε διάφορους γαλλικούς συλλόγους.

Ο Νεγρεπόντης είναι πιά δημοφιλής, τον λένε χαϊδευτικά «Νεγκρό». Τού έμ-

Ο Κώστας Νεγρεπόντης, άσος και δάσκαλος του ελληνικού ποδοσφαίρου.

πιστεύονται την αρχηγία του «Σπόρ Κλούμπ Παρί» και αργότερα του «Σπόρ Κλούμπ Ντουέ». Άσσοι, όπως ο Μακάρ, Ουέ, Ουίντ, Μπερνάρ, Μπουαζέ, τον αναγνωρίζουν για οδηγό τους και τον τιμούν με τη φιλία τους. Πραγματικά του αξίζει! Ο Νεγρεπόντης ήταν τότε ένας παίκτης διεθνούς κλάσεως και δήμης.

Όπως όμως όλοι οι Κων/πολίτες, ο Νεγρεπόντης είναι πατριώτης. Αφήνει δόξες και πλούτη στη Γαλλία και έρχεται στην Ελλάδα, ύστερα από πρόσκληση του αείμνηστου πρωτοπόρου φιλάθλου Κώστα Σπανούδη, να αναλάβει το 1926 την αρχηγία της ΑΕΚ.

Από τότε αφοσιώνεται ολοκληρωτικά στο ελληνικό ποδόσφαιρο. Με την ΑΕΚ κατακτούν το 1931 - 1932 το πρώτο κυπέλλο «Ελλάδας» και κερδίζουν την περίφημη αυστριακή Βάκερ με 4 - 2.

Ύστερα από διαφωνίες, ο Νεγρεπόντης αποχωρεί και η ΑΕΚ στρέφει στο σημείο να παίξει διαδοχικά με το Γουδί. Επιστρέφει πάλι και η ένθουσια αναλαμβάνει την αναδιοργάνωση. Κάνει αναδιοργανωτική εργασία. Φροντίζει για τους νέους παίκτες. Ξεπερνάει άσους, όπως το Δελαβινιά, το Μαρόπουλο, το Τζανέτη, το Μαγείρα, τον Ξένο, το Χατζησταυρίδη, και τους αείμνηστους Καπάνη και Κοντούλη και τόσους άλλους.

Αφού δημιουργεί την ΑΕΚ σ' ένα από τα ισχυρότερα ποδοσφαιρικά συγκροτήματα της Ελλάδας, προάγεται σε προπονητή της εθνικής ομάδας. Ήταν η μεγαλύτερη ηθική ανταμοιβή για το εθνικό έργο του στο ελληνικό ποδόσφαιρο.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Ποιός φταίει;

Μιά χαριτωμένη νέα της πόλεως Χόλλας, η Νάν Κλάιμπορν, εξέλεξε τελευταία «Βασίλισσα του φουτ - μπάλ» της «Οκλαχόμα». Ενθουσιασμένη για την απόκτηση αυτού του τίτλου, μπήκε, έπειτα από μερικές ημέρες, σ' ένα γήπεδο, κατά τη διάρκεια μιάς ποδοσφαιρικής συναντήσεως, κάνοντας τη σκέψη πως οι ποδοσφαιριστές, από σεβασμό για τη βασιλική της ιδιότητα, θα παραμερίζαν μπροστά της. 'Αλλά τα πράγματα έγιναν διαφορετικά από ό,τι φανταζόταν. Οι ποδοσφαιριστές, στην όρμη του παιχνιδιού τους, την τσαλαπάτησαν και της έσπασαν τρία δόντια και δυο πλευρά, χωρίς να λογαριάσουμε τους αναριθμήτους μώλωπες που της προέβλεψαν σ' όλο το σώμα. 'Επειτα απ' αυτή τη... θριαμβευτική επίδειξη, ένα αυτοκίνητο μετέφερε σε κατάστασι αναστήσεως τη δυστυχισμένη «Βασίλισσα» σ' ένα νοσοκομείο, όπου, κατά τους υπολογισμούς των γιατρών, θα υποχρεωθεί να μείνει περισσότερο από έξη μήνες.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Κυκλολέξο
1. ΜΟΥΣΑ. 2. ΑΤΟΜΑ. 3. ΟΚΤΑΣ. 4. ΟΙΚΟΣ. 5. ΜΑΪΟΣ. 6. ΟΡΑΜΑ. 7. ΑΚΡΟΝ. 8. ΟΣΚΑΡ. 9. ΑΛΣΟΣ. 10. ΤΑΛΑΣ. 11. ΟΡΑΤΑ. 12. ΣΥΡΟΣ.

Απροσδόκητον
Το απροσδόκητο.
Αναρχαρχατισμός
ΟΠΛΙΤΗΣ - ΠΟΛΙΤΗΣ
Στοιχειώδης
ΘΑΛΗΣ - ΑΛΗΣ
Στο μάτε

Ο βιαστής έδικαιούτο να διώξη τον παίκτη, γιατί η δικαιοσύνη του ασχίζει, όπου σφυρίξη την έναρξη του αγώνος. Εφόσον δε ο παίκτης διώχθηκε πριν αρχίσει το παιχνίδι, μπορεί να πάρει αμέσως άλλοτε τη θέση του.

Βιβλική ζευγάρια
Ραχλ και Ιακώβ, Εύα και Άδάμ, Ζιζάβα και Μωυσής, Ρούθ και Βοάθ.

Η ηλικία
Δεν υπάρχει παιδί που να γεννήθηκε στις 29 Φεβρουαρίου 1949 γιατί ο χρόνος αυτός δεν ήταν δισεκτος και συνεπώς ο Φεβρουάριος είχε 28 μέρες.

Τα 7 μαρκιτάρια
'Εκοψε το κολλίε μεταξύ του δεύτερου και τρίτου μαργαριταριού και μεταξύ του τρίτου και τεταρτού. Για να πληρώσει την πρώτη δομάδα έδωσε το τρίτο μαργαριτάρι. Τη δεύτερη δομάδα έδωσε το πρώτο και το δεύτερο και πήρε το τρίτο. Την τρίτη δομάδα ξανάδωσε το τρίτο. Την τέταρτη έδωσε το 4ο, 5ο, 6ο και 7ο και ξαναπήρε τα τρία πρώτα, κ.ο.κ.

Ερωτήσεις
1) Τα πρωτόζωα. 2) Στον Αϊνστάιν. 3) 1.000.000 περίπου.

Συν η πλην
39+56—48+70—21=96.

Πυρμαξίδες λέξεων
1. Ο. 2. ΟΣ. 3. ΣΟΛ. 4. ΟΣΟ. 5. ΒΟΛΟΣ. 6. ΟΒΟΛΟΣ. 7. ΙΟΒΟΛΟΣ. 8. ΒΙΟΛΟΓΟΣ. 9. ΒΙΔΟΛΟΓΟΣ.

Η λύσις του 264ου σταχυολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ
1) ΑΠΟΚΡΕΩ - ΣΙΩΠΗΛΑ. 2) ΟΠΑ - ΡΩΜΑΙΟΣ - ΜΥΡΑ. 3) ΜΑΣΚΑ - ΣΟΛΩΝ - ΔΕΣΙΣ. 4) ΑΣΤΕΙΑ - ΣΑΝ - ΠΑΡΙΣΙ. 5) ΑΙΓΙΣ - ΣΙΝΑΣ. 6) ΙΓ - ΑΙΜΟΣ - ΚΑΛΑΙ - ΤΤ. 7) ΚΑΝ - ΝΑΝΑ - ΟΜΟΙ - ΕΡΗ. 8) ΑΔΑΜΑΣ - ΤΣΑΡΟΣ. 9) ΕΣΩ - ΑΤΙ - ΚΩΧ. 10) ΤΙ - ΡΟΤΟΚΟΣ - ΑΣ. 11) ΑΡ - ΑΑ - ΤΑΡΑΣ - ΑΝ - ΙΙ. 12) ΚΑΙ - ΠΑΤ. 13) ΤΑΝΥ - ΑΤΟΠΑ. 14) ΙΚΑΝΟΣ - ΑΛΣ - ΟΜΑΙΟΣ. 15) ΚΑΛΑΪ - ΕΛΛΑΣ - ΑΛΑΝΙ. 16) ΑΚΙΣ - ΑΠΛΗΣΤΙΑ - ΟΙΟΣ. 17) ΑΣΑΦΕΙΑ - ΙΟΥΛΙΟΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ
1) ΟΜΑΔΙΚΑ - ΤΑΚΤΙΚΑ. 2) ΑΠΑΣ - ΓΑΔΕΙΡΑ - ΚΑΚΑ. 3) ΠΑΣΤΑ - ΝΑΣ - ΙΤΑΛΙΣ. 4) ΟΙΚΕΙΑ - ΜΩΡΑ - ΑΝΑΣΑ. 5) ΑΙΚΕΙΑ - ΑΓΝΟΙ. 6) ΡΡ - ΑΙΜΑΣ - ΓΙΝΑ - ΑΓΝΟΙ. 7) ΕΩΣ - ΣΟΝ - ΟΤΑΝ - ΕΠΙ. 8) ΟΜΟΣ - ΣΑΛΑΤΑ - ΑΛΛΑ. 9) ΑΛΑΣ - ΤΟΡΠΙΛΛΗ. 10) ΣΙΩΝ - ΚΩΜΙΤΟΡΠΙΛΛΗ. 11) ΙΟΝ - ΣΑΜ - ΚΑ - ΣΑΣΙ. 12) ΟΣ - ΠΙΛΟ - ΟΣΤΑ - ΣΤΟ. 13) ΔΑΝΑΪΣ - ΤΟΣ - ΤΟ - ΑΥ. 14) ΔΑΝΑΪΣ - ΑΤΟΜΑ. 15) ΛΥΣΙΣ - ΕΡΩ - ΠΑΛΑΙΟ. 16) ΑΡΙΣ - ΤΡΟΧΑΙΑ - ΟΝΟΣ. 17) ΑΣΙΑΤΗΣ - ΣΙΤΙΣΙΣ.

Η ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΣ του Μαρίνελαντ

Η πρώτη φάλαινά που έχασε την ελευθερία

Όλοι ξέρομε τι είναι τα ένδρεα. Τα περισσότερα βιολογικά Ίνστιτούτα διαθέτουν σήμερα μεγάλες τεχνητές λίμνες, όπου ζουν διάφορων ειδών υδροβία ζωα, υπό συνθήκες που δημιουργούν οι επιστήμονες, ανάλογα με τις ανάγκες και τους σκοπούς των πειραμάτων τους.

Άλλα τα ένδρεα, όπως είναι ενόπιοι, δεν μπορούν να χρησιμοποιούν παρά μόνο για ωρισμένα είδη υδροβίων ζώων μικρού μεγέθους. Είναι τελείως ακατάλληλα, όμως, για ζωά όπως οι φάλαινες, οι φώκες, οι θαλάσσιες χελώνες, κτλ.

Οι επιστήμονες σκέφθηκαν, λοιπόν, να δημιουργήσουν για αυτά τα κήτη μεγάλα ένδρεα, που τα ώνομασαν φαλαινωτροφεία, έπειδή οι σημαντικότεροι από τους ενοίκους των είναι οι φάλαινες. Ένα τέτοιο φαλαινωτροφείο ιδρύθηκε πριν από λίγο καιρό στο Μαρίνελαντ της Φλωρίδας και πλουτιστηκε άμεσα με διάφορα κήτη. Παρά το πομπώδες όνομά του, το μόνο κητος που έλειπε απ' αυτό ως προχθές ακόμη ήταν η φάλαινα.

Αφ' ότου ο κόσμος υπάρχει η αχμαλωσία ήταν κάτι το άγνωστο για τις φάλαινες. Όσες είχαν πέσει στον αγώνα εναντίον του ανθρώπου ήταν αναριθμήτες. Άλλα καμιά ποτέ δεν είχε αχμαλωτιστεί. Έτσι, η ιστορία της φάλαινας που ζή σήμερα στο φαλαινωτροφείο του Μαρίνελαντ μοιάζει με παραμύθι.

Τον Οκτώβριο του παρελθόντος έτους, ένα κοπάδι από 46 φάλαινες εμφανίστηκε σε μικρή απόσταση από τις ακτές της Φλωρίδας. Τα μεγάλα αυτά κήτη, έπειτα από μία σύντομη περιπλάνηση, βγήκαν σε μία έρημη παραλία και πέθαναν το ένα έπειτα από το άλλο, σε διάστημα λίγης ώρας. 'Επρόκειτο για θαλασσινά αυτοκτονία; Άγνωστον. 'Απ' αυτές τις 46 φάλαινες επέζησε μία μόνον κι' αυτή είχε που μεταφέρθηκε στο φαλαινωτροφείο του Μαρίνελαντ. Ζή, έκτοτε εκεί σαν αιχμάλωτος, χωρίς να φαίνεται ότι είναι υπερβολικά δυσχερής για την τύχη της.

Όπως είναι γνωστό, η φάλαινα - τι έρωνα για τον τεράστιο όγκο της! - τρέφεται με όστρακα και άλλους μικροσκοπικούς ενοίκους της θαλάσσης, που μπάινουν μέσα στο στόμα της καθώς κολυμπάει. Το πρόβλημα της διατροφής της αιχμαλώτου του Μαρίνελαντ παρουσιαζόταν, λοιπόν,

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

Με τα τελευταία σύγχρονα μέσα στο

Μ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ

Αν. Κωνσταντίνου 12

γνωστό για τις ΦΑΡΜΑΚΕΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ ΚΑΙ ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ ΡΙΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΜΑΣ ΑΝΕΚΑΙΝΙΣΘΗ ΡΙΤΟ ΚΑΙ ΕΠΙΛΕΥΣΗ ΜΕ ΤΑ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΑ ΜΕΣΑ ΚΑΙ ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΑ. 'Επισκεφθείτε μας και θα κέρσιτε έ- κείνο που θα σας ενδιαφέρει. Τηλ. 53-100

πολύ δύσκολο. Γιατί ήταν αδύνατο να εξοικονομηθεί κάθε μέρα ο τεράστιος αριθμός όστρακοδέρμων και μικρών ψαριών που της χρειαζόταν για να ζήσει. Οι διευθυντές του φαλαινωτροφείου σκέφθηκαν τότε να τα αντικαταστήσουν με σουπιές, που άφθονούσαν στην περιοχή. Το κητος τις βρήκε πολύ του γούστου του και καταρχοίξει σήμερα εκατοντάδες σουπιές την ημέρα.

Η φάλαινα του Μαρίνελαντ ύποταχτηκε σιγά - σιγά σε μία σύστηρη πειθαρχία και τρώει σήμερα σε ώρισμένες ώρες. 'Απόχτησε, έξ' άλλου, καινούργιες συνήθειες ζωής. Κατά τους πρώτους μήνες της αιχμαλωσίας της, κοιμόταν μόνο τη νύχτα. Την ημέρα έψαχνε για να βρή την τροφή της. 'Από τη στιγμή, όμως, που κατάλαβε ότι φροντίζουν άλλοι γι' αυτήν, κοιμάται και την ημέρα. Το αλάνθαστο ένστικτό της την ένπναι τις ώρισμένες ώρες του φαγητού. 'Αφού καταρχοίξει τις σουπιές και τα όστρακα που της σερβίρουν, αποκοιμείται και πάλι. Αυτή όμως η «καθηστική» ζωή την έχει παχύνει εξαιρετικά.

Οι άλλοι ενοίκιοι του φαλαινωτροφείου συνήθισαν σιγά - σιγά στην παρουσία της. Τα δελφίνια, ώστόσο, παραμένουν πάντα οι αδυσώπητοι έχθροί της και έπωφελούνται από κάθε ευκαιρία που θα τους παρουσιαστεί για να της έπιτεθούν.

Η φάλαινα δέχεται μ' έγκρατρησι τη μάχη, μ' όλο που ξέρεται προκαταβολικά ότι θα βγή απ' αυτή μ' αρκετά τραύματα, γιατί δεν έχει επιθετικά όπλα και, το πολύ - πολύ που μπορεί να κάμει, είναι να καταρχοίξει κανένα δελφίνι. Το πράγμα αυτό είναι, όμως, δυσχερήςτατο, γιατί τα δελφίνια, που έχουν μεγάλη ευκινησία, αποφεύγουν να βρεθούν μπροστά στο πελώριο στόμα της. Εύτυχως, οι φύλακες του φαλαινωτροφείου άγρυπνοι. Καί, μόλις αντίληφθούν καμιά συμπλοκή, τρέχουν να χρίσουν τους αντίμαχομένους.

Το σώμα της φάλαινας ένωεί την ανάπτυξη παρασίτων, που ζουν πάνω σ' αυτό κατά χιλιάδες χιλιάδες. Γι' αυτό, οι φάλαινες που ζουν ελεύθερες, τριβονται ή μία πάνω στην άλλη. Μ' αυτό τον τρόπο, απαλλάσσονται από τα παράσιτα που τις ενοχλούν. Η αιχμάλωτος του Μαρίνελαντ, μη έχοντας συντρόφους, τριβεί το σώμα της πάνω στα βράχια του φαλαινωτροφείου και φαίνεται πως αυτό το τρίψιμο την ανακουφίζει και την ευχαριστεί.

Βρίσκει επίσης εξαιρετική ευχαρίστηση να τριβεται πάνω στα όστρακα των μεγάλων χελωνών που ζουν στο φαλαινωτροφείο του Μαρίνελαντ. 'Αλλά, πολλές φορές, οι χελώνες βγάζουν το κεφάλι από το όστρακό τους και της κόβουν τρομερές δαγκωματίες, ενώ αυτή δεν μπορεί να κάμει τίποτα.

Οι διευθυντές του φαλαινωτροφείου υπολογίζουν ότι θα κατορθώσουν να την κρατήσουν ένα ή δυο χρόνια ακόμη. Κατόπιν, θ' αναγκασθούν να την αφήσουν ελεύθερη, γιατί, στο μεταξύ, θα έχη μεγαλώσει πολύ και η παραμονή της στον περιορισμένο χώρο του φαλαινωτροφείου θα είναι πια άδύνατη. 'Εκτός φυσικά αν συλληφθεί καμιά καινούργια φάλαινα και την αντικαταστήσει.

Δυο νεκροί σ' ένα γιώτ...

11 'Ιουνίου.— 'Ακόμα δεν μπορώ να συνέλω και να πιστέψω ότι το γιώτ μας συνάντησε, ένα τρομερό αντίκτυλωνα, κι' ότι όκτώ από μας, που είχαμε ξεκινήσει για μία μακρινή έκδρομη, παρασύρθηκαν απ' τα κύματα και πνίγηκαν... 'Η θάλασσα έχει γαληνέψει και πάλι, έπειτα απ' τη φοβερή νυκτερινή τρικυμία. Μά το τιμόνι μας δεν λειτουργεί πιά...

Έχουμε μείνει στο πλοίο μόνον η Ζάν κι' εγώ. Τα τρόφιμα και το νερό μας φτάνουν για τρεις δομάδες. Τι θα γίνουμε, αν δεν συναντηθούμε ως τότε κανένα καράβι;... Γράφω τις περιπέτειες στο ημερολόγιο του γιώτ, για να τις θυμάμαι αργότερα πιδ ζωής...

13 'Ιουνίου.— Την ημέρα κρεμάω στο κατάρτι ένα κόκκινο πανί και τη νύχτα ανάβω ένα κόκκινο φανάρι, για να μας προσέξουν, αν τυχόν περάσει από μακριά κανένα πλοίο... Έχω ξαναβρή το θάρρος μου, με τη σκέψη πως πρέπει να δίνω κουράγιο στη γυναίκα που αγαπά.

Ναί, αγάπησα τη Ζάν απ' την πρώτη στιγμή που τη γνώρισα! Είναι παντρεμένη μ' ένα φίλο μου. Αυτό δεν μ' έμπόδιζε ώστόσο να της κάμω έρωτική εξομολόγησι. Μ' άκουσε ψυχρή κι' αμίλητη, και

16 'Ιουνίου.— Μου φάνηκε σήμερα πως είδα στον

μούδωσε με τη ματιά της να καταλάβω πως δεν έπρεπε να ελπίζω. Μά εγώ δεν απογοητεύθηκα, γιατί την αγαπούσα τρελλά.

Όταν ένας φίλος μας σχεδίασε αυτή τη θαλασσινή έκδρομη με το γιώτ του, η καρδιά μου χτύπησε χαρούμενα. Είχα την έλπίδα ότι στο ταξίδι, ενώ η Ζάν θα βρισκόταν μακριά απ' τον άντρα της, θα μου παρουσιαζόταν η καταλληλή ευκαιρία να επαναλάβω την έρωτική μου εξομολόγησι...

Όρθιος στο καστρώμα, κοντά στη Ζάν, αποχαιρέτησα το σύζυγό που μας είχε συνοδεύει ως εκεί. Δεν μπορούσε να μείνει μαζί μας, γιατί τον απασχολούσαν οι δουλειές του...

Την τρίτη μέρα της έκδρομής, έγινε η τραγωδία που ανέφερα στην αρχή. Καί τώρα έχουμε μείνει μόνον, η Ζάν κι' εγώ, πάνω σ' ένα γιώτ άκυβερνητο, στον άπεραντο ώκεανό...

15 'Ιουνίου.— Τίποτα νεώτερο. Δεν φάνηκε κανένα πλοίο στον ορίζοντα. Παρατηρώ ότι η Ζάν έχει μεγαλείτερη ψυχική άνοχη από μένα. Δεν φαίνεται να την έχη τασκίσει η δραματική μας περιπέτεια...

Δεν τόλμησα ακόμη να της ξαναμιλήσω για τον έρωτά μου. Μου φέρνεται με λεπτότητα κι' απέλεισι, γελάει, άστεϊεύεται... Κάθε φορά όμως που ετοιμάζομαι να την πλησιάσω περισσότερο και να της πω τα λόγια που φλογίζουν τα χείλη μου, το πόρωτό της παίρνει εσφίκα μία έκδροσι που με παγώνει...

16 'Ιουνίου.— Μου φάνηκε σήμερα πως είδα στον

Παυλέρια, για κύττα έσύ που βλέπετε καλύτερα: Σά να μη μου φαίνονται για ψηφοφορία όλοι αυτοί!... (Τού Β. Χριστοδούλου)

δριζόντα ένα καράβι. Κι' ή καρόβι μου χτύπησε... από φόβο μήπως έρθουν και μ' πάρουν! Ποθώ να μείνω ακόμη μόνος μ' τη Ζάν! Δεν θέλω να διαλυθώ ή γλυκειά αυτή γοητεία της απομονώσεώς μας απ' τον υπόλοιπο κόσμο...

19 Ιουνίου. — Άγαπώ σαν τρελλός τη Ζάν, μ'α δεν αφήνω να φανερωθώ καθόλου το πάθος μου. Γι' αυτό ίσως, ή Ζάν ξεβαρεύτηκε περισσότερο μαζί μου.

Τι υπέροχες οι μυρωμένες τροπικές νύχτες που περνάω, μόνος μαζί της, δίχως να μ'σ αντικρίνει ανθρώπινο μάτι!...

30 Ιουνίου. — Θέω μου, τί έκανα! Τρέμω ακόμη ολοκληρος... Η νύχτα ήταν υπέροχη. Η Ζάν ρέμβανε σε μια σάϊζ - λόνγκ. Πήγα κοντά της, την κούταξα στα μάτια... και διέκρινα μέσα σ' αυτή μια θερμή λάμψη, ή λάμψη που περίμενα να ιδώ από καιρό... Την είχε συγκινήσει ή γοητεία της νύχτας ή ή σταθερότης του έρωτά μου; Δεν ξέρω... Πάντως, το πρόσωπό της δεν είχε τώρα έκφραση ειρωνείας κι' έλαφράς αποτροφοφής. Τα μάτια της ήταν υγρά από ήδυσθαία, τα χείλη της χαμογελούσαν προκλητικά... Δεν έγυρσε άλλο το κεφάλι της, όταν έσκυψα πάνω της. Η καρόβι μου πήγαινε να σπάση... Μά, τη στιγμή που τα χείλη μου θ' άγγιζαν τα δικά της, μ' έσπρωξε απότομα και τινάχτηκε όρθια.

— Κούταξε εκεί κάτω!... μου είπε λαχανιασμένα, απλώνοντας το χέρι της.

Κούταξα... κι' είδα στο σκοτεινό δριζόντιο κάτι φώτα που τρεμόσβυναν! Ήταν ένα ατμόπλοιο, που περνούσε έχ'καίρως για να μ'σ σώση, όταν μ'σ απόμεναν τροφίμα για δυο μέρες μόνο. Ωστόσο τη στιγμή αυτή, ή εμφάνισή του δεν μούκανε καμμία εντύπωση! Το μόνο που έβλεπα, ήταν τα χείλη της Ζάν!... Δοκίμασα να την τραβήξω στην άγκαλιά μου, μ'α με κούταξε με το ύφος της που με πάγωσε...

— Είσαι τρελλός! μου είπε ψυχρή.

— Μά, Ζάν, πριν από λίγο, μ' είχες αψίσει...

— Είχα παρασυρθεί από μια στιγμιαία άδυναμία. Μά τώρα που φάνηκε αυτό το καράβι, που θα με πιά πίσω στο σπίτι μου, στον άντρα μου, ή σκέψα ότι θα με φιλήσει μού προκαλεί άδεια... Φυγε!...

Δεν ήξερα πιά τί έκανα! Η Ζάν μου ξέφευγε, τη στιγμή ακριβώς που νομίζα πως θα πραγματοποιόταν ή φλογερώτερη επιθυμία της ζωής

μου... Τά λογικά μου κλονίσθηκαν. Καί, για να μπορέσω να μείνω ακόμη κοντά στη Ζάν, έβγαλα το περιστροφό μου κι' έσπασα με μία σφαίρα το κόκκινο φανάρι που έλαμπε ψηλά στο κατάρτι!

Η Ζάν έβγαλε ένα σπαρτακτικό ούρλιασμα και σωριάστηκε λιπόθυμη...

1 Ιουλίου. — Η Ζάν, δεν μου μιλάει πιά καθόλου. Μου ρίχνει ματιές μίσους και σβδίας... Μόνο μία φορά μου μίλησε, για να μ'σ πη:

— Όταν δ'ης πως αρχίζω να υποφέρω από πείνα και δίψα, σκότωσέ με!...

4 Ιουλίου. — Διψάμε... διψάμε τρομερά... Δεν φάνηκε άλλο καράβι... Ω, πόσο θα θέλα να με παρηγορούσε ή Ζάν, στις τραγικές στιγμές που περνά... Είμαι ένα τέρας!

7 Ιουλίου. — Σύρθηκα με κόπο ως τη Ζάν. Εκείνη δεν κουνήθηκε. Τα μάτια της είχαν πάρει μια γυαλένια έκφραση, τα χείλη της ήταν σφυγμένα... Θυμήθηκα τί με είχε παρακαλέσει... Συγκινημένος όλες τις δυνάμεις μου, έβαλα την κάννη του πιστολιού μου στο στόμα της και πίεσα τη σκανδάλη... Ύστερα φίλησα τα κρύα χείλη της... για πρώτη και τελευταία φορά... Δεν βλέπω πιά τί γράφω στο ημερολόγιο... Διψώ...

★ Ύστερ' από μία βδομάδα, ένα πλοίο συνάντησε το εγκαταλειμμένο γιώτ. Ο καπετάνιος μπήκε σε μία βάρκα και πήγε ως το έρημο καράβι. Το πρώτο πράγμα που αντίκρισε, όταν ανέβηκε στο κατάρτι, μ'α, ήταν τα πτώματα ενός άνδρος και μίας γυναίκας, που είχαν άρχισει ν' αποσυντίθενται.

Καί, στο ημερολόγιο του γιώτ, βρήκε την εξήγησι της τραγωδίας, γραμμένη με σπασμωδικό χέρι απ' τον πρωταγωνιστή της...

A. ΣΕΡΝΤΑΚ

✻ ✻

Παράξενα νουστά

Κάποιος Παριζιάνος έγκατέλειψε τη γυναίκα του, κι' εκείνη ζήτησε διαζύγιο και διατροφή. Στη δίκη, εξακριβώθηκε ό-τι ο άπιστος σύζυγος θυσίασε το έτερόν του ήμισυ για να συζήσει... με μία Κινέζα και με μία κωφόλαη!...

Φυσικά, ο δικαστής δέχθηκε την αίτησι της εγκαταλειμμένης. Όσο για τα παράξενα γουστα του συζύγου, τα χαρακτήρισε με τη γνωστή φράσι:

— Περὶ όρέξεως ουδείς λόγος!

ΟΙ ΑΣΧΗΜΕΣ ΕΠΙΒΑΛΛΟΥΝ ΤΗ ΜΟΔΑ

Τι άποκαλύπτει ή ιστορία

Ποιός έγκαινιάζει τη γυναικεία μόδα; Θα νομίζετε ασφαλώς ότι ή μόδα τη ρυθμίζουν οι ώραιες γυναίκες για να επιδείξουν την όμορφιά τους. Και όμως κάνετε λάθος.

Η μόδα την επέβαλαν πάντα οι άσχημες που ήθελαν να κρύψουν κάποιο ελάττωμά τους. Αυτό άποκάλυψε τελευταία ο καθηγητής "Όττο Λούντβιχ Μπέτμαν, της Σχολής Σχεδίου και "Αμοιέσεως της Νέας Υόρκης.

Οι σύγχρονοι σχεδιαστές μόδας, λέγει, ανατρέχουν στην ιστορία για να έμπνευσθούν και να πάρουν ιδέες για τις μοντέρνες τουαλέτες και έχουν μελετήσει προσεκτικά τις διάφορες μόδες που έμφανίσθηκαν σ' όλες τις εποχές, από την ελληνική αρχαιότητα ως σήμερα. Ξέρουν πολύ καλά τί φορούσε μία διάσημη γυναίκα πριν από πολλούς αιώνες και ανατρέχουν σ' αυτό για ν' αντιγράψουν το στυλ.

« Συχνά τη μόδα την έχουν επιβάλει άσχημες γυναίκες — λέγει ρητά ο καθηγητής Μπέτμαν. "Όχι βέβαια όλες οι άσχημες, αλλά οι άσχημες εκείνες που έτυχε να είναι βασιλίσσες — και βασιλιάδες ακόμα — ή μεγάλες ήθοιοι ή άπλως γυναικές μεγάλων προσωπικοτήτων.

» Η αυτοκράτειρα Εύγενία της Γαλλίας, συνεχίζει, επέβαλε το κρινολίνο γιατί ζητούσε ένα φόρεμα που να κρύβη την έγκυμοσύνη της. Και το επέβαλε και στις κυρίες της αώλης της για να μπορούν να συνεχίζουν την εργασία τους στο παλάτι, ακόμη και όταν ήσαν σ' ενδιαφέρουσα κατάσταση.

» Ο Έρρικος δος της Άγγλίας επέβαλε το τετραγώνο γένι, ενώ οι άντρες στην Άγγλία ήσαν ευρισμένοι πριν να γίνη βασιλιάς ο Έρρικος. Και το επέβαλε γιατί ήθελε να κρύψη πολλές σπαθίες που είχε στο πρόσωπό του από την εποχή που ήταν νέος και έμπλεκε σε νυκτερινούς καυγάδες. Κανένα από τα συνθιμισμένα σχέδια γενιών δεν μπορούσε να κρύψη τις πληγές του και έτσι άφησε τα γένεια του τετραγώνου και επέβαλε τη μόδα αυτή σε όλους τους αώλικούς του.

» Η βασίλισσα Έλισαβέτ της Άγγλίας — ή περίφημη παρθένος βασίλισσα — επέβαλε πολλές μόδες στην εποχή της και προκάλεσε τα ειρωνικά σχόλια των γυναικών της αώλης της με κάθε νέα μόδα που παρουσίαζε. Αυτή πρωτοφόρεσε τους ψηλούς κολλαριστούς γιακάδες, γιατί ήθελε να κρύψη τις ρυτίδες του λαιμού της. Και όλες οι κυρίες της αώλης, ακόμη και οι νέες και ώραιες, την έμυμήθηκαν.

» Η Έλισαβέτ επίσης επέβαλε ένα είδος πολύ πλατυού και μακρουύ φουστανιού. Οι κυρίες της άκολουθίες της την έμυμήθηκαν. Συγχρόνως όμως στην αώλη ψιθύριζαν ότι ή βασίλισσα φόρεσε αυτό το νέο φουστάνι για να κρύψη το τρομερά άσχημο σώμα της.

» Και όταν ή Έλισαβέτ επέβαλε τη μόδα της πυρόξανθης περρούκας, οι κυρίες της αώλης της άρχισαν να ψιθυρίζουν ότι ή βασίλισσα είχε τριχοφάγο!...

Πιο κάτω ο καθηγητής Μπέτμαν αναφέρει ολόκληρη σειρά ιστορικών προσωπικοτήτων, που ήσαν περισσότερο έξυπνες παρά ώραιες και που επηρέασαν τη μόδα περισσότερο από τις διάσημες καλλονές.

» Η Άννα της Κλέβης, τέταρτη σύζυγος του Έρρικου δ'ου, π. χ. επέβαλε το κονικό καπέλλο. Και πολλοί πίστευαν ότι βρήκε αυτή τη μόδα για να κρύψη τα μεγάλα και άσχημα αυτιά της. Έννοείται ότι αυτό δεν την έσωσε και έπειτα από έότα μνηών συμβίωσι ο Έρρικος τη χώρισε γιατί δεν την βρήκε τόσο ώραία όσο την είχε παραστήσει ο ζωγράφος Χολμπαϊν.

Ο Βασιλεύς Ίακωβος της Άγγλίας επέβαλε το μωτερό μούσι γιατί είχε πολύ άσχημο πηγούνι. Κι' άμέσως όλοι οι αώλικοι του άφησαν το ίδιο μούσι.

Άλλα γιατί επιβάλλονται οι μόδες που συχνά δημιουργούνται για να καλύψουν μερικά ελαττώματα εκείνων που τις δημιουργούν; Οι ψυχολόγοι ονομάζουν το φαινόμενο αυτό «μίσμησι σεβασίμων». Έτσι οι αώλικοι έκόλασαν τους βασιλιάδες και τις βασιλίσσες αντιγράφοντας τον τρόπο που έπείδαν περίφημες μόδες είναι πολύ μακρύς. Ένώ γενικά οι ώραιες άρκούναι στην όμορφιά τους και άπλως χρησιμοποιούν τις μόδες που επέβαλαν άλλες γυναίκες.

Ένα τέτοιο παράδειγμα είναι ή αυτοκράτειρα Εύγενία της Γαλλίας. Όταν ή Βικτωρία της Άγγλίας φόρεσε κρινολίνο που κολακεύει τόσο τις έγκυες γυναίκες, το φόρεσε και ή Εύγενία. Άλλα στην Εύγενία το κρινολίνο έπείγαινε περίφημο. Είχε κρινολίνα από άραχνούφωνα μεταξωτά και όταν έπείγε στην Αιουλίνα για να παραστή στα έγκαινία της διώρυγος του Σουέζ, έπείγε μαζί της διακόσιες τουαλέτες, κατα το πλείστον κρινολίνα!

Ο Κάιζερ Γουλιέλμος της Γερμανίας είχε, ως γνωστόν, το ένα χέρι σημαντικά κοντότερο από το άλλο. Και άρχισε να κρατά μπιστούνι για να φαίνεται το χέρι του πιο μακρύ. Από τότε σ' όλη τη Γερμανία διαδόθηκαν τα μπιστούνια, τα μαστίγια και τα κοντά σπαθάκια.

Το πουδρόρισμα των μαλλιών έμφανίσθηκε για πρώτη φορά στη γαλλική αώλη, γιατί τα μαλλιά της βασίλ'α άρχισαν ν' άσπρίζουν και αυτό τον στενοχωρούσε. Άμέσως οι αώλικοι πουδράρισαν και τα δικά τους μαλλιά για να τον παρηγορήσουν, δράρισαν και τα δικά τους μαλλιά για να τον πολύ κοντός και.

Ο Κάρολος ο Τολμηρός της Γαλλίας ήταν πολύ κοντός και φόρεσε ψηλά ξυλοπάπουσα για να κόμη βασιλικό ανάστημα. Και ή μόδα, αυτή διαδόθηκε πολύ άργότερα στη Βενετία όπου οι κομψές κυρίες φορούσαν πανύψηλα ξυλοπάπουσα κάτω από τις μακρές τουαλέτες τους.

Ό άγγελος της εύτυχίας

— Γλυκέ μου άγγελε της εύτυχίας μου, ψιθυρίζει τρυφερά ή Στάσα, μία νέα κι' όμορφη γυναίκα, τριάντα χρονών περίπου, καμαρώνοντας το ολόξανθο άγγελούδι που είχε άποκοιμηθή στην άγκαλιά της. Το ναούρισε ακόμα λίγο και το έβαλε στο κρεβάτακι του.

— Σε θαυμάζω, Στάσα, της είπε ή φίλη της. Φαίνεται τόσο εύτυχισμένη που άπόκτησες αυτό το μωρό...

— Άχ! Το παιδί... το παιδί, Άννα μου, είναι ο χρυσός κρίκος που διατηρεί την άγάπη μέσα στην οικογένεια.

— Είσαι υπερβολική. Υπάρχουν τόσα άλλα πράγματα στη ζωή για να εύτυχίση κανείς.

— Θα με καταλάβεις, όταν άκούσης τί ιστορία μου, αν αυτό δέβαια δεν σε κουράζει!...

— Κάθε άλλο, της άπάντησε ή Άννα.

— Ήμουν, όπως σου έχω πη και άλλοτε, μία όρφανή και φτωχή καπέλλα και ζούσα με πολύ κόπο και στενοχώριες από την εργασία μου. Φοδόνουνα την κακογλωσσία κι' άπόφευγα τις συναναστροφές και τις έφημερες αγάπες. Με λέγανε «Καλογρηά» στο άτελει πού εργαζόμουν. Η φτώχεια και ή μοναξιά με βάρυναν κάποτε. Γι' αυτό πηγαίνα κάποτε στους μοναδικούς μου φίλους, ένα καλόκαρδο ζευγάρι, περασμένης ηλικίας, που μ' αγαπούσαν πολύ. Προσπαθούσαν μάλιστα να με παντρέψουν. Εκεί γνώρισα το Γιάννη, τον άντρα μου.

» Ήμουνά τότε 25 χρονών κι' έκείνος σαράντα, εργολάβος και πολύ πλούσιος. Φαίνεται πως του άρεσα από την πρώτη στιγμή, γιατί ύστερα από λίγες μέρες, όταν με συνάντησε πάλι στους φίλους μου, μού ζήτησε να γίνω γυναίκα του. Ήταν παντρεμένος, είχε χωρίσει και τούμεινε ένα παιδί 5 χρονών που το λάτρευε υπερβολικά. Μού είπε πως το μόνο πράγμα που ζητούσε από μένα ήταν ν' αγαπήσω κι' έχω το παιδί του. Του το ύποσάχθηκα.

» Από τη φίλη μου έμαθα ότι είχε χωρίσει, γιατί ή γυναίκα του τον άπατούσε με κάποιον που αγαπούσε ποίν τον παντρευτή, και ότι το παιδί που είχε γεννηθή πάνω στους έφτα μήνες καχεκτικό και φιλόσθενό τάχε αναλάβει εκείνος γιατί ήταν σε θέση να φροντίσει για την υγεία του. Εκείνη δεν έφερε αντίρρηση κι' ο Γιάννης το έμπιστευθηκε σε μία τσοφό.

» Ήταν μία Πέμπτη άπόγευμα που ντύθηκα νύφη. Καμάρινα στον καθρέφτη και ήμουν εύτυχισμένη, γιατί έπαίρνα έναν καλό κι' εύγενικό άνθρωπο, και λυτρώνομουν από τη φτώχεια. Σ' αυτές τις εύτυχισμένες μου στιγμές χτύπησε το τηλέφωνο: ήταν ή πρώτη γυναίκα του

Γιάννη. Πάγωσα από το φόβο και την ταραχή μου γιατί ή φωνή της ήταν άπειλητική, άγρια. Μού είπε ότι αυτός ο γάμος δεν έπρεπε να γίνη... γιατί θα μου συνέβαινε κάποιο μεγάλο κακό.

» Δεν της άπάντησα. Έκλεισα το τηλέφωνο. Και δεν είπα τίποτα ούτε στο Γιάννη. Γιατί να τον στενοχωρώσω μία τέτοια μέρα;

» Ο γάμος έγινε και φύγαμε για το ταξίδι του μέλιτος.

» Γυρίσαμε εύτυχισμένοι στο σπίτι μας και ή πρώτη κουδέντα του Γιάννη ήταν για το παιδί του. Μού είπε να το φέγωμε σπίτι και φυσικά δέχτηκα πρόθυμα. Στο γραμματοκιβάτι, όμως, της πόρτας, ο Γιάννης βρήκε σε λίγο ένα γράμμα που όταν το διάβασε άρχισε να χτυπιέται και να κλαίη. Πριν προφτάσω να τον ρωτήσω έφυγε τρεχάτος. Τότε διάβασα το γράμμα που του είχε πέσει πάνω στην ταραχή του. Τούγραφε ή τροφος του παιδιού:

«Κύριε, ή γυναίκα σας με ξεγέλασε, χτές το βράδυ, μού πηρε το παιδί κι' έφυγε μέσα στη βροχή μ' ένα αυτοκίνητο. Σήμερα έμαθα το τρομερό δυστύχημα. Τ' αυτοκίνητο άντραπή κοντά στο Σκαρμαγκά και σκοτώθηκαν όλοι! Έκείνη, το παιδί κι' ο σωφερ. Έχω κι' ένα γράμμα της να σας δώσω».

» Η Στάσα σεβρίστηκε το τσάι.

— Από δώ και μπρος άρχίζει το δράμα μου, συνεχίζει. Όταν, κοντά τα ημεράματα, γύρισε ο άντρας μου ήμουν ακόμα με το φόρεμα του ταξιδιού και τον περίμενα.

— Εσύ φταίς! μου φώναξε. Έσύ είσαι ή αίτια του κακού! Γιατί δεν μού το είπες πως σου τηλεφώνησε; Άν μού το έλεγες δεν θα έχανα το άγοράκι μου. Κι' άρχισα να κλαίω.

» Δεν ήξερα τί να κάνω. Ήθελα να του μιλήσω, να τον παρηγορήσω άλλα φοδόνουνα. Έξαφνα λιποθύμησα. Κι' όταν συνήλθα άργότερα βρισκόμουν σωριασμένη στο πάτωμα κι' ολόμοναχη.

Περίμενα όλη την ήμερα εκείνη, και όλη τη νύχτα. Μά εκείνος δεν φάνηκε. Η νύχτα της άλλης ήμέρας με όρρηκε άπνη, νηστική, θυσιμένη σε άπελπισία.

»Θά ήταν μεσάνυχτα όταν ή πόρτα άνοιξε άπότομα. Είχε γυρίσει ο Γιάννης. Η όφι του ήταν θλιμμένη μά όχι άγρια. Έγώ τον κούταξα άκίνητη, φοβισμένη. Δεν τολμούσα να μιλήσω. Έκανε δυο βήματα, γονάτισε κοντά μου, μ' άγκάλιασε και ψιθύρισε: «Συχώρησέ με Στάσα!» Έκλαιγα από χαρά, μά δεν καταλάβαινα τί συνέβαινε.

«— Πήγα και βρήκα την άδελφή της στην Έλευσίνα, μού έξηγησε. Κι' έμαθα τρομερά πράγματα. Το παιδί γεννήθηκε πάνω στους έφτα μήνες, γιατί δεν ήταν δικό μου. Με παντρεύτηκε για να καλύψη τη ντροπή της και γιατί ήμουνά πλούσιος. Έπηρε το παιδί για να το κρύψη, επειδή ήξερε πως τ' αγαπούσα, γιατί το νομίζα δικό μου. Έτσι έλιπζε πως θα με βασάνιζε. Ο Θεός την τιμώρησε, όμως, πολύ σκληρά! Μην κλαίς, χρυσή μου... Ήταν ένας κακός έφοιάτης που πέρασε. Μόνο που έχασα τη χαρά του πατέρα... το αγαπούσα τόσο, το άμοιρο μικρό!...

»Ναί, Άννα, το παιδί είναι μία εύτυχία, κι' έχω παρακαλούσα το Θεό από την ήμερα εκείνη να με κάνει μητέρα να ξαναφέρω τη χαρά μου. Κι' ο Θεός μ' άκουσε και μούδωσε αυτό το άγγελούδι.

» Η Στάσα χαμογέλασε, σηκώθηκε, πήγε πάνω από το κρεβάτακι του παιδιού της και ψιθύρισε άπαλά, τρυφερά σκύδοντας κοντά του:

— Άγγελέ μου!... Φωτεινό άτέρι της εύτυχίας μου!...

MIPANTA

ΤΑ ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ πρὶν από 21)2 αιώνες

Συνταγές για το πρόσωπο, τα μαλλιά, τα μάτια

Ένώ σήμερα κάθε γυναίκα μπορεί να βρη έτοιμα στα καταστήματα όλα τα καλλυντικά που της χρειάζονται, πρὶν από 21)2 αιώνες οι κομψές κυρίες και δεσποινίδες της εποχής έπρεπε να φτιάχνουν μόνες τους διάφορα μίγματα για την περιποίησι του προσώπου, των μαλλιών, των ματιών τους, από όρυκτο αλάτι, λουλούδια ροδακινιάς, άντρακλα κι' άλλα διάφορα παράξενα συστατικά...

» Ας δούμε όμως τί γράφει σχετικώς κάποιος Τζών Σίρλεϋ, ειδικός στα ζητήματα της καλλονής, σ' ένα βιβλίο που εξέδωσε στα 1687.

«Αν το πρόσωπό σας έχει κοκκινίσει πολύ — συμβουλεύει τις αναγνώστριές του — και θέλετε να το ξαναφέρετε στο κανονικό του χρώμα, παίρνετε δυο κροκούς αυγών, μία ούγγια φρέσκο βούτυρο, τέσσερα δράμια καμφορά, μισή πίντα τριανταφυλλόνηρο και μία ούγγια δαφνοκούτσας. Τ' ανακατεύετε καλά και αλείφετε το πρόσωπό σας».

Θα σας άπομείνουν έτσι δυο άσπραδάκι. Άν δεν σας χρειάζονται για κανένα γλύκισμα για το τσάι, μπορείτε να τα μεταχειρισθήτε άλλοιώς. Τ' ανακατεύετε δηλαδή — κατά τη συνταγή του Σίρλεϋ — με μία ούγγια χαριών λαρδί, μισή ούγγια στάχτη από ρίζες ή από φύλλα δάφνης, ένα τέταρτο της ούγγιας «μέλι τριανταφύλλων» κι' ένα τέταρτο της πίντας νερό βρόχινο. Το μίγμα αυτό είναι περίφημο για την έπιδερμίδα.

Οι «πρέκνες» (πανάδες) χρειάζονται ένα μίγμα από δυνατό κονιάκ, λουλούδια δεντρολίβανου, φύλλα κουφοζυλιάς και μεδούλι από πόδια προβάτου. Ο Τζών Σίρλεϋ έγγυάται για την άποτελεσματικότητα αυτής της άλοιφής.

» Ας έρθουμε τώρα στις συνταγές που άφορούν τα μαλλιά:

«Για να μαυρίσουν περισσότερο τα μαλλιά σας, πάρτε δυο ούγγιες χυμού από φρέσκα καρβδια, άλλα τόσα πέταλα από παπαρούνες και μία ούγγια από κουκούτσια μυρτιάς. Τα βράζετε όλα μαζί, ως που να σχηματισθή μία άλοιφή, κι' αλείβετε μ' αυτήν συχνά τα μαλλιά σας».

Και μία άλλη, για να καθαρίσετε τα μαλλιά σας απ' τη σκόνη:

«Τα πλένετε με τριανταφυλλόξυδο. Έπειτα βράζετε μία ούγγια κουρκουμά, άλλη τόση ποσότητα ρεβέντι, μία χούφτα από φύλλα δάφνης κομμένα μικρά, μέσα σ' ένα τέταρτο του γαλιονιού νερό στο όποιο έχετε διαλύσει προηγουμένως μισή λίτρα στύψη. Έπειτα πλένετε τα μαλλιά σας συχνά μ' αυτό το υγρό, για να γίνουν ώραία και γυαλιστερα».

Θέλετε να κατασφραγίσετε τα μαλλιά σας;

«Παίρνετε τρεις ούγγιες από κουκούτσια κουκουναριών, τα ξεραίνετε και τα κοπανίζετε ως ότου γίνουν σκόνη. Προσθέτετε έπειτα μισή πίντα «δατος χειρινιάς» και δυο ούγγιες κουκούτσια μυρτιάς. Τα βράζετε ως ότου άποτελέσουν ένα πηχτό μίγμα. Το στύβετε για να βγη το υγρό του κι' αλείφετε μ' αυτό τα μαλλιά σας. Τα τυλίγετε σε φουρκέτες. Όταν στεγνώσουν, θα μείνουν κατασρά».

Θα συμφωνήτε βέβαια με το Σίρλεϋ στο ότι τα κοκκινισμένα μάτια καταστρέφουν ένα ώραίο σύνολο. Τί πρέπει να γίνη λοιπόν σ' αυτή την περίπτωση;

«Παίρνετε δυο ούγγιες από ρίζες κόκκινου μάραθου, τις λυνώντε καλά και στύβετε το ζουμί τους. Τ' ανακατεύετε με μισή ούγγια καθαρό μέλι. Ζεσταίνετε σιγά - σιγά και με προσοχή το μίγμα, ως ότου γίνη μία άλοιφή, κι' αλείβετε μ' αυτήν τα βλέφαρά σας. Τέλος, πλένετε τα μάτια σας με άσπρο κρασί».

» Ακολουθούν οι συμβουλές για τα λουτρά διαφόρων ειδών:

«Για να κάμετε ένα λουτρό όφελιμο τόσο στην όμορφη όσο και στην υγεία, παίρνετε λουλούδια ή φλούδες λεμονιού, λουλούδια πορτοκαλιάς, γιασεμιά, λεβάντα, ύσσωπον, φύλλα δάφνης, δεντρολίβανο, απόρους κυριάνδρου, αντιδιών και παντρουράνας, κουκούτσια μυρτιάς και άρκευθού. Τα βράζετε με βρόχινο νερό, αφού πρώτα τα κοπανίσετε, ως που ν' άπομείνουν μόνο τα δυο τρίτα του υγρού, και κάνετε μ' αυτό το λουτρό σας».

Πρέπει ωστόσο να σημειωθή ότι ο Τζών Σίρλεϋ νουίζει πως οι συμβουλές που δεν προορίζονται για να κάνουν τις γυναίκες ωραιότερες, άλλα για να τις βοηθήσουν να προσοφάσουν την όμορφιά που έχουν ήδη, απ' τη φθορά του χρόνου. Δεν διορθώνουν δηλαδή, άλλα προλαμβάνουν το κακό.

Μόλις νοιώσετε
τά πρώτα συμπτώματα
του κρυολήγματος...

ΚΑΛΜΟΛ

Προϊόν της

PARCEL, ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ ΕΣΤΙΑΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Δραματικό διήγημα

ΕΤΑΝ ο ταγματάρχης μας Λώρενς Νάς, μετά τον τερματισμό του πολέμου, μας μίλησε γι' αυτή την εξερευνητική στην περιοχή του Μάττο Γκρόσσο, μείναμε όλοι ένθουσιασμένοι. Γιατί νοιώσαμε τον εαυτό μας σαν ξένο μέσα στη ζωή που ξετυλιγόταν ολόγυρά μας. Ο πόλεμος, με τις περιπέτειες, τα συγκλονιστικά δράματα του και τις αγριότητες του, μας είχε ξεσυνήθισει σ' αυτήν. "Οχι! Δεν αισθανόμαστε καμιά διάθεση να την ξαναρχίσουμε. Για μας, ο πόλεμος είχε βάλει ένα ανυπερέβλητο τείχος, που μας χωρίζει από τους υπόλοιπους ανθρώπους. Έτσι η περιπέτεια αυτή σε μία παρθένο περιοχή ήταν, δ,τι ταίριαζε περισσότερο στην ψυχική μας κατάσταση.

Όταν μιλάω για όλους, εννοώ μία μικρή ομάδα από έντεκα ανθρώπους, που είχαν βρεθεί πολύ κοντά ο ένας στον άλλο κατά τη διάρκεια των τελευταίων φάσεων του πολέμου. Δώσαμε ραντεβού, έπειτα από μερικές βδομάδες, στο σπίτι του Νάς στο Λονδίνο. Από τους έντεκα, φανήκαμε πιστοί σ' αυτό μόνον οι έξη. "Αλλά, στη μικρή μας ομάδα, προστέθηκε κι' ένας έβδομος, που δεν μπορούσαμε να τον φανταστούμε. Μία γυναίκα. "Η κυρία "Ιλσε Λώρενς Νάς.

Ο ταγματάρχης μας ήταν "Ιρλανδός και δεν ξέρω πώς συναντήθηκε στο Λονδίνο με μία παιδική του φίλη, την "Ιλσε "Οκόντορ. Οι "Ιρλανδοί, άντρες και γυναίκες, ομιλούν για το θερμό αίμα που κυκλοφορεί μέσα στις φλέβες τους και για τις γρήγορες και, συχνά, παράλογες αποφάσεις τους. Ο Λώρενς Νάς κι' η "Ιλσε "Οκόντορ αισθάνθηκαν ένα παράφορο και κεραυνόβολο αίσθημα ο ένας για τον άλλον και παντρεύτηκαν δυο μόλις βδομάδες μετά τη συνάντησή τους. "Επειτα από το απρόοπτο αυτό γεγονός, ήταν λογικό να περιμένουμε πως θ' ακούγαμε τον ταγματάρχη μας να μας μιλάει για την αναβολή ή τη ματαίωση της εξερευνητικής μας. Γι' αυτό το λόγο η έκπληξή μας ήταν πολύ μεγάλη, όταν τον ακούσαμε να μας λέει ότι είχε ετοιμάσει τα πάντα κι' ότι θα φεύγαμε έπειτα από μερικές μέρες.

Δώδεκα ζευγάρια μάτια στυλώθηκαν, για μία στιγμή, πάνω στην "Ιλσε κι' έπειτα γύρισαν, με μίαν έκφραση απορίας, μας και μας απάντησε:

— "Η "Ιλσε θαρθή μαζί μας.

Η γυναίκα του ταγματάρχη μας ήταν ένα υπέροχο πλάσμα. Μία όμορφη "Ιρλανδή, με κοκκινόξανθα μαλλιά και γκριζοπράσινα μάτια. Αυτό νομίζω πως τα λέει όλα. Είχε ακόμη το αρμονικό και γεροδεμένο κορμί μιας ακροβάτιδας, σαν αυτές που βλέπεις κανείς στο τσίρκο.

Εκινήσαμε έπειτα από μερικές μέρες. "Ημασταν όχτώ, μαζί με τον ταγματάρχη και την "Ιλσε.

Δεν θα άφηγθώ το ταξίδι μας, ούτε το πως φτάσαμε στη Βραζιλία και πως κατόπιν αρχίσαμε να προχωρούμε στο Μάττο Γκρόσσο.

Ο ταγματάρχης μας είχε προβλέψει για όλα. Κι' η πορεία μας συνεχιζόταν κανονικά. Προχωρούσαμε ολόενα και πιο βαθιά και, μ' όλο που ξέραμε πόσο επικίνδυνοι ήταν οι "Ιθαγενείς αυτών των περιοχών, ανυπομονούσαμε να τους συναντήσουμε.

Η "Ιλσε ήταν, όπως σας είπα, η γυναίκα του ταγματάρχη μας. Φαινόταν όμως σαν ν' ανήκε σ' όλους μας. Το γέλιο της, η μελωδική φωνή της, οι αισθανώμαστε ούτε τους κόπους, ούτε τις ταλαιπωρίες αυτής της εξερευνητικής, ούτε τις ταλαιπωρίες άλλων τα πράγματα, λέγοντας πως ο καθένας μας δοθεί η ευκαιρία για να της δείξουμε πως κλείνουμε στα στήθη μας ψυχές ηρώων.

Μά, μία μέρα, η "Ιλσε παραπάτησε και, πέφτοντας, τραυματίστηκε στο πόδι. Σταθευόμενος δυο μέρες, ως που να μπορέσει να περπατήσει. Έπειτα, η μικρή ομάδα μας ξεκίνησε και πάλι.

Αλλά το πόδι της "Ιλσε την πονούσε πάντα και το κουράζι. Ο ταγματάρχης είχε τότε την κακή εμσυνόδο της. Βαδίζαμε πίσω από τους άλλους και σταθευόμενος πολλές φορές στο δρόμο για να ξεκουραστούμε.

Ό,τι έγινε κατόπιν ήταν το θέλημα της μοίρας. Από την πρώτη μέρα κιόλας, η "Ιλσε κι' εγώ νοιώσαμε μία άκατανίκητη έλξη ο ένας για τον άλλον. Τη δεύτερη, αιώνας πίστεως κι' αφοσίωσης. Και την τρίτη, η "Ιρλανδή φίλη μου μου δήλωσε καθαρά ότι δεν έννοούσε με κανένα τρόπο

ρεύνσή μας. "Η ομάδα μας διαλύθηκε. "Ο μόνος που έμεινε στον "Αγιο Βαρθολομαίο ήμουν εγώ. "Αλλά έχω πάντα τυφείς στη συνειδήσή μου.

να ξαναπλησιάσει τον άντρα της. "Ομολογώ πως, ως εκείνη τη στιγμή, δεν είχα αντιμετωπίσει τα πράγματα κάτω απ' αυτό το πρίσμα. "Ημουν τυφλωμένος από την αγάπη μου και δεν έβλεπα τίποτε άλλο εκτός απ' αυτή. "Αλλά καταλάβαινα τώρα πως αυτό δεν άκούσε. "Αν ήμασταν κάπου άλλοι, θα μπορούσαμε να πάρω την "Ιλσε και να φύγωμε. "Αλλά αυτό δεν μπορούσε να γίνει εκεί που βρισκόμαστε. Η μικρή μας ομάδα, με τα αυτόματα όπλα της, ήταν μια αξιόλογη δύναμις. "Αλλά η "Ιλσε κι' εγώ δεν μπορούσαμε να κάμουμε τίποτε μόνονι μας.

Η "Ιλσε, με την εξαιρετική φαντασία της "Ιρλανδής, είχε τότε μία ιδέα. — Θα πείσω τον άντρα μου να οργανώσει ένα κυνήγι, μου είπε. Ευτυχώς, τα θηρία είναι σφόδρα εδώ και δεν θα θηλιάσει να με δυσχερεστήσει. Θα φροντίσει να βρούμεσσι κοντά του και, στην κατάλληλη στιγμή, θα γυρίσει το όπλο σου προς το μέρος του. Κανείς δεν θα υποπτευθεί το παραμικρό, γιατί όλοι οι άλλοι.

Δέχτηκα το ρόλο του δολοφόνου. Και τι δεν θάκανα, άλλωστε, για να ευχαριστήσω την "Ιλσε; Το κυνήγι οργανώθηκε έπειτα από μερικές μέρες. Βρισκόμαστε σε μία περιοχή, που ήταν γεμάτη από πάνθηρες κι' άλλα ζώα.

Η "Ιλσε προθυμοποιήθηκε να λάβει κι' αυτή μέρος στο κυνήγι.

Έξαφνα ένα κοπάδι από πάνθηρες χύθηκε ανάμεσα στον κλοιό που σχηματίζαμε. Οι πυροβολισμοί άρχισαν να πέφτουν από παντού. Νομίζω πως πυροδόλησα μία - δυο φορές στην τύχη. Έπειτα γύρισα την κάννη του όπλου μου προς το μέρος όπου φανταζόμουν ότι έπρεπε να βρίσκεται ο Νάς και πίεσα μερικές φορές στη σειρά τη σκανδάλη...

Άκουσα άμέσως μία σπαρτακτική "κραυγή, που δεν ήταν, όμως, αντρική.

Βγήκα άμέσως από τη λήξη όπου κρυβόμουν κι' έτρεξα κοντά. Καί τότε κατάλαβα το τραγικό λάθος μου. Το λευκό χιτώνιο που είχα σκοπεύσει ανάμεσα από τις φυλλωσιές δεν ήταν του Νάς, αλλά της "Ιλσε. "Ηταν νεκρή.

Κανείς δεν υποπτεύθηκε το παραμικρό.

Έπειτα από το τραγικό αυτό δυστύχημα, σταματήσαμε την εξε-

Το λευκό χιτώνιο που είχε σκοπεύσει ανάμεσα απ' τις φυλλωσιές δεν ήταν του Νάς αλλά της "Ιλσε.

ΠΟΛΕΜΩΝΤΑΣ ΤΟΥΣ ΕΜΠΡΗΣΤΑΣ

Ο ύπ' αριθ. 1 έχθρος των πυρομαχών

Η ανησυχαστική αύξηση που παρουσιάζουν οι πυρκαγιές στη Μεγάλη Βρετανία, έκαμε τις ασφαλιστικές εταιρείες να μεγαλώσουν τα ασφάλιστρα. Εκτός όμως απ' τις υλικές ζημιές, οι πυρκαγιές έχουν συχνά και ανθρώπινα θύματα. Πέρσι, ο αριθμός τους έφτασε τα 500, στην Αγγλία και τη Σκωτία. Πεντακοσίοι άνθρωποι, που βόηκαν άδικο και τραγικό θάνατο και που δεν είναι βεβαίως δυνατόν να εκτιμηθούν σε χρήμα...

Έχει εξακριβωθεί εξ' άλλου ότι, σε πολλές περιπτώσεις, οι πυρκαγιές αυτές δεν είναι ατυχήματα, αλλά εγκληματικοί έμπρηστοι, για συμφέρον ή για νοσηρή απόλαυση. Υπολογίζεται πράγματι ότι κυκλοφορούν έλευθεροι στη Μεγ. Βρετανία περισσότεροι από 200 πυρομαχίες, που βάζουν φωτιά σε σπίτια, καταστήματα, νοσοκομεία, κινηματογράφους, για να χαρούν το θέαμα.

Ένα αγόρι, που πιάστηκε επ' αυτοφώρω στο Λίβερπουλ, ωμολόγησε πως είχε ανάψει 15 πυρκαγιές. Μία άλλη πάλι πυρομαχίας είχε αναταώσει την αστυνομία με τη δράση της κι' αποκαλύφθηκε τελικά μ' ένα περίεργο τρόπο: από ένα γραμμάριο της, στο οποίο μεταχειριζόταν υπερβολικά τις φράσεις «αλόγως του έρωτος», «πυρός της αγάπης» κλπ.!

Οι έμπρηστοι έχουν έπινοήσει καινούργιες και σατανικές μεθόδους. Μά και το Υπουργείο Εσωτερικών της Μεγ. Βρετανίας έχει διαθέσει ένα σεβαστό ποσό για την οργάνωση και τη λειτουργία ενός ειδικού εργαστηρίου για την καταπολέμηση της μορφής αυτής της εγκληματικότητας.

Το διεύθυνει ο δόκτωρ Φίρθ, ο «Σέρλοκ Χολμς» της φωτιάς» όπως έχει έπονομασθεί, ένας ειδικός που απασχολείται με 600 περιπτώσεις έμπρησμού κάθε χρόνο. Αυτός είχε ανακαλύψει άλλωστε τα αίτια μιας πυρκαγιάς που κατέστρεψε ένα γερομανικό υπερωκεάνιο, καθώς και τον έμπρηστή που έβαλε φωτιά στο γίγντ «Μπακαρόλ». Τον πόλεμο, υπήρξε ο πιο επικίνδυνος αντίπαλος των πρακτόρων του έγθρου που αναδαν πυρκαγιές σε εργοστάσια, στρατιωτικά κτίρια, κλπ. Και δημιούργησε μίαν αληθινή «άντιεμπρηστική» έπιστήμη.

Οι έπιτυχίες του είναι άμετρες. Τελευταίως ακόμη, ένας περιδεύων αντιπρόσωπος είχε τη μα-

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

Γατρός Γυναικολόγος — Μαιευτήρ. Δέχεται 9—12 και 4—6 ως και επί συνεντεύξει. Χαρ. Τρικούπη 113 Τηλέφ. 63-885.

Το θαύμα της επιδόλης

ΠΟΥΔΑ ΚΡΕΜΑ

Mr. de Maingon

Mr. de Maingon

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠ. Γ. ΓΕΩΡΓΙΑΚΗΣ - ΛΕ. ΗΑΡΚΟ ΤΙ

νία να βάζει φωτιά σε διάφορα έπαρχιακά καταστήματα, εισχωρώντας τη νύχτα στις αποθήκες κι' αναβόοντας κουρέλια ποτισμένα με πετρέλαιο. Για κάθε ένδεχομένο, φρόντιζε να εφοδιάζεται μ' ένα απόκοιμα ελίστηριου κινηματογράφου ή μιοζίκ - χόλλ, ώστε να μπορέσει να αποδείξει το άλλοθι.

Η αστυνομία προσπάθησε να βρει ποιός είχε λόγους έχθρας έναντι αυτών των καταστημάτων. Στην έρευνά της λοιπόν αυτή, πρόσεξε ότι τα ταξίδια του περιδεύοντος αντιπροσώπου συνέπιπταν με τις πυρκαγιές.

Τον συνέλαβαν τότε, και βρήκαν μέσα στα ρεβέρ του παντελονιού του ίχνη σκόνης από τοίχο. Η μικροσκοπική τους εξέταση απέδειξε ότι, σε κάθε 100 κόκκους, 30 ήσαν μαύροι, 32 κιτρινωποί, 28 κοκκινοί και 10 άσπροι. Αυτήν ακριβώς την αναλογία παρουσίαζε κι' η σκόνη των τοίχων ενός καταστήματος που είχε καη προσφάτως. Σηράντα άλλα τέτοια δείγματα, από διάφορα κτίρια, είχαν όλα διαφορετικές αναλογίες.

Μπρωστά στο έπιδαρυντικό αυτό στοιχείο, ο έμπρηστος ώμολόγησε την ένοχό του.

Ένας καταστηματαρχής γουναρικών ζήτησε να τον πληρώσει η ασφαλιστική εταιρεία κάμψας βαρυτίμα δερμάτα ρενάρ αρζαντέ, που είχαν δθεν καταστροφή σε μία πυρκαγιά. Ο δόκτωρ Φίρθ, που ανέλαβε την υπόθεση, έκαψε ένα κομμάτι τέτοιου δερμάτος κι' εξέτασε μικροσκοπικώς τα υπολείμματα. Τα συνέκρινε έπειτα με δείγματα της στάχτης των γουναρικών του καταστήματος και διεπίστωσε ότι τα τελευταία ήσαν... από κοινά κουβέλια! "Όσο για τις πραγματικές ρενάρ, βρήκαν φυλαγμένες με ασφάλεια σ' ένα ψυγείο.

Με τις έρευνές τους, οι τεχνικοί των εργαστηρίων του δόκτορος Φίρθ αποκτούν ολόένα καινούργιες γνώσεις που τους βοηθούν στο έργο τους. Μελετούν π.χ. τα ίχνη των καυσίμων υγρών, την έκρηκτική άκτινα των διαφόρων αερίων, κ.λ.π. Βρήκαν, μεταξύ άλλων, ότι το ταίμεντο παίρνει στους 100 βαθμούς ένα ρόζ χρώμα, που χάνεται όμως με δυνατότερη θέρμανση.

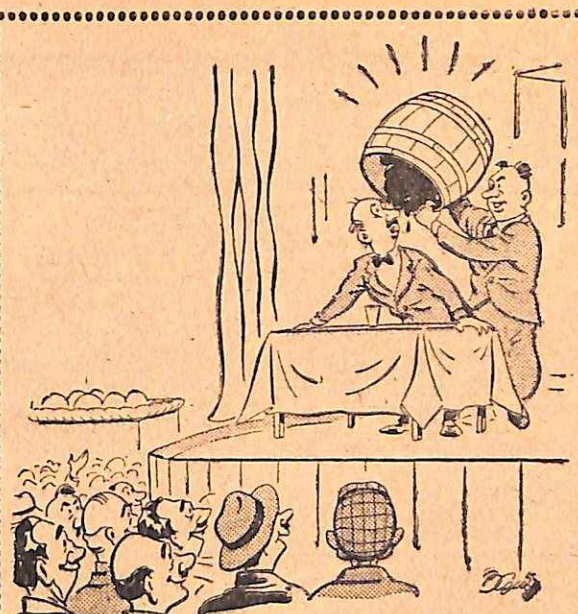
Οι έμπρηστοι έχουν αρχίσει να χρησιμοποιούν τον τελευταίο καιρό υγρά πολύ πτητικά και εύφλεκτα, όπως η ασετόνη ή ο θειούχος άνθραξ, με τη σκέψη ότι δεν θ' απομείνι κανένα ίχνος τους στο μέρος της καταστροφής. Στην περίπτωση όμως της πυρκαγιάς ενός κτιρίου, οι ειδικοί βρήκαν ελάχιστες ποσότητες τέτοιων ουσιών μέσα στους όχτους, κι' έτσι διαφώτισαν όλη την υπόθεση.

Μία άλλη συμμορία έμπρηστών χρησιμοποιούσε συνήθως ύσκα επιποτισμένη με νίτρον. Τέλος, οι ειδικοί βρήκαν κάτω από ένα γκρεμισμένο τοίχο μία γραμμή ανοιχτόχρωμης στάχτης, ποσόν χημικής ένώσεως των συστατικών του τοίχου με το νίτρον, και παρέδωσαν στη δικαιοσύνη τους ένοχους.

Ένας πυρομαχίας μεταχειριζόταν πετρέλαιο για ν' ανάψει τις πυρκαγιές. Η φασματογραφική λοιπόν ανάλυση ενός καμένου εύλου απέδειξε ότι περιεχίε τις ίδιες μεταλλικές ουσίες με μία ποσότητα πετρελαίου που βρέθηκε στ' αυτόκίνητο του υπόπτου. Το στοιχείο αυτό βοήθησε στην αποκάλυψη της ένοχης του.

Τέλος, σ' άλλη περίπτωση — όπου δεν έπρόκειτο για έμπρησμό — ο δόκτωρ Φίρθ κατάφερε να βρει ανάμεσα στα έρείπια ενός καμένου κτιρίου τη στάχτη του απόσπαιγαν που είχε προκαλέσει αυτή την πυρκαγιά!

Όσα τεχνάσματα και αν εφευρίσκουν οι έμπρηστοι, άλλα τόσα εφευρίσκουν κι' οι διώκται τους.

— Να μας συμπαθάτε, κύριε υποψήφιε, αλλά έπειδή δεν υπάρχουν τώρα φρέσκες ντομάτες, βάλαμε ρεφενέ, όλο το άκροατήριο κι' αγοράσαμε αυτόν με ρεφενέ... (Του Β. Χριστοδούλου)

— "Ηταν εργοστασιάρχης καπέλλων. Και πάντα μου τώλεγε ότι με τη μόδα του ξεκαπέλλωματος, δεν μπορούσε να βλέπει τις κρεμαστές άδειες!... (Του Σ. Πολυνάκη)

— Συνοδεύω πάντοτε τον άντρα μου στο ψάρεμα, γιατί όταν γυρίσει δεν ξέρει να διαίνην τα ψάρια της αγοράς είνε φρέσκα ή μπαγιατικά!...

ΤΟ ΜΑΤΩΜΕΝΟ ΣΗΜΑΔΙ

Ήταν μεγάλος ο πειρασμός για το νέο: να βλέπει τη χαριτωμένη εκείνη κοπέλλα, κοιμισμένη πάνω στα χόρτα, με τα κατακόκκινα χείλη της μισανοιγμένα σ' ένα χαμόγελο ερωτικών ονείρων... Ποιος θα μπορούσε ν' αντίσταζε σ' ένα τέτοιο θέαμα;...

Τρελλός από πάθος, ο νέος έσκυψε πάνω απ' το ύπεροχο πρόσωπο της κοπέλλας και κόλλησε τα φλογισμένα χείλη του στα δικά της...

Η δόνα Μπιάνκα ντε Σο-καντίλ ήταν ή όμορφότερη και η πλουσιότερη νέα της Βέρα Κρούς. Ο πατέρας της δόν Ιγνάσιο είχε ένα μεγάλο χτήμα έξω απ' την πόλη. Κι οι υποψήφιοι μνηστήρες πολιορκούσαν τη μοναχοκόρη του.

Μα εκείνη άπαντούσε, σ' όλους με μια σκληρή κι αμελείτικη αρνησι. Κανείς δεν της φαινόταν αξίος της... Όσο διαδιδόταν ή φήμη της ακαταδέξιας της, τόσο το αίσθημα του θαυμασμού για την ομορφιά της συνοδεύονταν από ένα κρυφό πόθο εκδικήσεως. Άντρες και γυναίκες τη μισούσαν, για διαφορετικούς λόγους οι μὲν απ' τις δέ.

Η Μπιάνκα κι' ο πατέρας της ζούσαν στο έσοχικό χτήμα τους. Η νέα έκανε καθημερινούς περιπάτους με τ' αλόγο της. Τη συνόδευε πάντα ο γιός του επίστατ, ένας νέος 25 ετών, ο Μανουέλ Βιδανκέζ, που είχε τελειώσει τις σπουδές του στη Βέρα Κρούς.

Κάποια μέρα, η Μπιάνκα βέλησε να περάσει ένα ξεχειλισμένο ποτάμι, χαμογελώντας περιφρονητικά για τις συμβουλές του συνοδού της που ήθελε να την εμποδίσει. Το νερό την παρέσυρε τότε, μαζί με τ' αλόγο της. Μα ο Μανουέλ την έσωσε, ριφικινδυνεύοντας τη ζωή του.

Συμφωνία γυναικῶν!!!

Είς το μόνον πράγμα που συμφώνησαν όλες οι γυναίκες διά την όμορφοι των είναι ότι τὰ άμερικανικής προελεύσεως Καλλυντικά

«Constance Bennett»

(Κώνσταντ Μπένετ)

άπεδείχθησαν τὰ άνώτερα όλων.

Ζητήσατε τὰ Καλλυντικά

«Constance Bennett»

άπό τὰ Καταστήματα — Μυροπωλεία και Φαρμακεία.

μάγουλο. Ήταν ή απάντησή της δόνα Μπιάνκα!... Ο Μανουέλ έφερε το χέρι στο πρόσωπό του, βγάζοντας μια κραυγή πόνου. Έπειτα πήδησε στ' αλόγο του και χάθηκε καλπάζοντας μέσα στο δάσος.

Η Μπιάνκα γύρισε μόνη στο χτήμα. Δεν άνέφερε λέξη για το έπεισόδιο. Είπε μόνον ότι ο συνοδός της είχε άπομακρυνθή, χωρίς να της ζητήσει την άδεια, κι' ότι άφου τον περίμενε άρκετή ώρα άποφάσισε να γυρίσει μόνη της.

Από τότε, ο Μανουέλ Βιδανκέζ δεν εξαναφάνηκε στο χτήμα. Καί, για πολύν καιρό, δεν ξανάγινε λόγος γι' αυτόν.

Κάποια μέρα όμως, έμπαθαν όλοι πως είχε εκραγή επανάστασι στο Μεξικό και πως ένας απ' τους άρχηγούς της ήταν ο Μανουέλ. Οι στρατιώτες του νικούσαν διαρκώς τους κυβερνητικούς.

Ένα βράδυ, έφτασε στο χτήμα ένα άπόσπασμα του έπαναστατικού ίππικού. Ο διοικητής του, με μερικούς στρατιώτες, μπήκε στην τραπεζαρία όπου δειπνούσαν ο δόν Ιγνάσιο, ή κόρη του και μερικοί προσκεκλημένοι — άνάμεσα σ' αυτούς κι' ένας νέος που είχε διαλέξει έπιτέλους για μνηστήρα της ή περήφανη δόνα Μπιάνκα.

Ο αξιωματικός έβγαλε με τόνα χέρι το πλατύγυρο καπέλλο του, ενώ με τ' άλλο τραβούσε το σπαθί του. Στάθηκε μπροστά στη Μπιάνκα και την κύτταζε κατάματα. Έκείνη τινάχτηκε απ' το κάθισμά της, τρομαγμένη.

Μανουέλ Βιδανκέζ! φώναζε ο πατέρας της, που είχε αναγνωρίσει κι' αυτός τον άξιωματικό. Τι θέλετε έδώ;... Τι ζητάτε από μας;... Ήρβα, σενόρ, να πληρώσω το χρέος μου για κάποιο φλογερό φίλ! απάντησε ο νέος.

Σήκωσε άμέσως το σπαθί του και, με μια γρήγορη κίνηση, χάραξε με την αιχμή του πάνω στο πρόσωπο της Μπιάνκας ένα σημάδι, σαν εκείνο που είχε χαράξει αυτή άλλοτε στο δικό του πρόσωπο με το μαστίγιό της.

— Αυτό το ένθymi μου θα σάς μείνει αιώνα! της είπε έπειτα. Χαίρετε, σενιόριτα!...

Κι' ενώ ή κοπέλλα, σωριάζοντας κάτω ούρλιαζοντας με το πρόσωπο γεμάτο αίματα, ο Μανουέλ έφυγε με τους στρατιώτες του απ' το χτήμα.

Κανείς πια δεν τον ξαναείδε από τότε... Μα κι' ή Μπιάνκα δεν παντρεύτηκε. Πέρασε τη ζωή της κλεισμένη στο χτήμα της, μόνη κι' έρημη, με το σημάδι της έκδικήσεως του Μανουέλ στο μαρμαμένο πιά πρόσωπό της!...

Είχε πληρώσει ακριβώς την περιφάνειά της και με τον άγέροχο χαρακτήρα της είχε καταστρέψει για πάντα τη ζωή της. Έτσι ή άτυχη Μπιάνκα δεν γνώρισε ποτέ την ευτυχία και ή καρδιά της δεν ζεστάθηκε απ' τον έρωτα.

ΕΜΜ. ΓΟΝΖΑΛΕΣ

Ανατολικό Χιόιμο

1ο κομποδέμα

Κάποτε ο Ναστραδίν Χότζας πούλησε το καλαμάκι του και τὰ έκατό γρόσια που πήρε τάβαλε σε μια παλιά κάλτσα και τάρκωσε κάτω απ' το στρώμα που κοιμόταν.

Όταν πήγαινε κανείς σπίτι του, ο Χότζας, για να μη του κλέψουν το κομποδέμα του, καθόταν πάνω στο στρώμα του και δεν το κουνούσε ρούπι.

Στο χωριό κατοικούσαν τρεις παμνηνοί Τσούρκοι: ο Άλης, ο Μεχμέτ κι' ο Χασάν. Ήσαν κι' οι τρεις κλέφτες με πατέντα. Δεν τους ξέφυγε τίποτα.

Μόλις έμαθαν για το κομποδέμα του Ναστραδίν άποφάσισαν να του το κλέψουν. Μ' όλες όμως τις άπόπειρες πούκαναν και μ' όλη την πονηριά τους δεν κατάφεραν τίποτα.

Ο ένας απ' αυτούς, ο Χασάν, ήταν διαδούλο κάλτσα.

— Έγώ, είπτε, στους δυο άλλους, θα προσπαθήσω να δαυτήξω μόνος μου το κομποδέμα του Ναστραδίν.

— Δεν θα το πετύχης, γέλασαν οι άλλοι.

— Αυτό θα το δούμε. Την άλλη μέρα το πρωί ο Χασάν μπήκε στο σπίτι του Χότζα, με στραβωμένα τὰ μούτρα του κι' άρχισε να του κλαίγεται:

— Άμην. εφέντη Χότζα, χάνομαι!...

— Τι έχεις, μπρέ Χασάν; τον ρώτησε ο Ναστραδίν στοργυλοκαδισμένος πάντα στο στρώμα που κρυβε το θησαυρό του.

— Τι νάχω, Χότζα μου; κλαύτηκε ο Χασάν. Μία τρομερή άρρώστεια με βρήκε τελευταία. Έκεί που μιλάω γουρλώνουν τὰ μάτια μου, άφρίζω, κι' αν δεν με πιάσουν είμαι ικανός να πνίξω άνθρωπο! Έσώ, άφέντη Χότζα, που είσαι σφοδρός άνθρωπος, δεν μου λες πως θα γιαιτρευτώ απ' αυτό το κακό;

Ο Ναστραδίν έσκυψε το κεφάλι του και δυβήτικε σε συλλογή. Κι' εκεί που συλλογιζόταν βλέπει άξαφνα το Χασάν να γουρλώνει τὰ μάτια του, ν' άφρίζει και να όρμιά άπάνω του να τον πνίξει.

— Άλλαχ, χάθηκα!... φώναζε ο Χότζας κι' έτρεξε έξω απ' το σπίτι.

Τότε, χωρίς να χάσει καιρό ο Χασάν, σήκωσε το στρώμα, άρπαξε το κομποδέμα, τάρκωσε στον κόρφο του και βγήκε κι' αυτός απ' το σπίτι.

Μόλις τον άντικρυσε ο Ναστραδίν του φώναξε από μακριά:

— Μπρέ Χασάν, συνήρθεσ μπρέ;

— Ναί, Χότζα μου, μου πέρασε ή έξωφι.

— Τρόμαξα πολύ, μπρέ παιδί μου, με τὰ καϊματά σου.

— Τρόμαξες είπες, Χότζα;

— Άν τρόμαξα λέει!...

— Έ, τώρα που θα πάς μέσα, Χότζα μου, θα τρομάξης περισσότερο.

Μπορεί να σούρθη και συγκοπή!... Και τον άφησε σύζυλο κι' έφυγε.

— Άγόρι μου! τούλεγε με πονεμένη τρυφερότητα. Άγάπη μου!... Δεν θα σ' άφήσω πια! Κανείς πια δεν θα μπορέσει να σε κάμη να πονέσης!

— Έρρινε άγρυπνη όχτώ νύχτες, φυλάγοντας το πληγωμένο δέντρο. Τό λάνοντας το πληγωμένο δέντρο, πρῶτ, ήταν εξαντλημένη, κατάχλωμη, πρῶτ, ήταν εξαντλημένη, κατάχλωμη, πρῶτ, ήταν εξαντλημένη, κατάχλωμη.

Ο γιος της που συμβουλευθηκε ή Άνω, άρχισε να φοβάται για το λογικό της. Ήταν έπικίνδυνος ο πάροφος εκείνος μυστικισμός της, που μεγάλωνε κάθε μέρα. Θα όδηγούσε τέλος στην τρέλα.

Η Άνω κοιμόταν δίπλα στην κάμαρα της κυρίας της, κατά συμβουλήν του γιαιτρού. Κάθε τόσο, σηκώονταν για να καταπαρήν την Κλαίρη, που νόμιζε άκουγε σπαράκτικές έπικλήσεις απ' το βάθος του πάρκου, και φώναζε:

— Τόν κάνουν πάλι να πονή! Θέλω να πάω να δώ!...

— Τόν κάνουν πάλι να πονή! Θέλω να πάω να δώ!...

— Τόν κάνουν πάλι να πονή! Θέλω να πάω να δώ!...

— Τόν κάνουν πάλι να πονή! Θέλω να πάω να δώ!...

— Τόν κάνουν πάλι να πονή! Θέλω να πάω να δώ!...

— Τόν κάνουν πάλι να πονή! Θέλω να πάω να δώ!...

— Τόν κάνουν πάλι να πονή! Θέλω να πάω να δώ!...

— Τόν κάνουν πάλι να πονή! Θέλω να πάω να δώ!...

— Τόν κάνουν πάλι να πονή! Θέλω να πάω να δώ!...

Το ζωντανό Δέντρο

Παράξενο διήγημα

Ή φωτιά που σπιθοβολούσε στο τζάκι, φώτιζε παράξενα το πρόσωπο της Κλαίρης, που είχε μείνει όλομυνοχη στην μισοσκοτεινή τραπεζαρία. Η νέα γυναίκα ήταν ξαπλωμένη σε μια πολυθρόνα, βυθισμένη σε σκέψεις πούκαναν να σκυθρωπάξη το λεπτό προσωπάκι της. Δεν πρόσεχε στο θόρυβο της μπόρας, πούδερνε τη μοναχική βίλλα της. Ξαναζούσε με το νου της άλλες παρόμοιες βραδιές, που είχε περάσει με τον άγαπημένο της άντρα — στιγμές γλυκές, γεμάτες έκτασι...

Όχτώ όλοκληρα χρόνια, ούτ' ένα σύννεφο δεν είχε σκιάσει την άγάπη και την ευτυχία τους... Κι' έπειτα ο Μαρσέλ σκοτώθηκε ξαφνικά σ' ένα κυνηγητικό δυστύχημα, αφήνοντάς την μόνη στον κόσμο κι' άπελπισμένη! Είχε κλειστή από τότε στη μακρυνή εκείνη έπαυλη και δεν ήθελε πια να δη κανένα. Μόνον ή Άνω, ή παλιά της γουβερνάντα, που την είχε αναθρέψει, κατόρθωνε να την πλησιάξη.

Η καυμένη ή Άνω πρόμαζε για τις ρυτίδες που είχε χαράξει ή δυστυχία στο πρόσωπο της κυρίας της... Κι' άκόμα περισσότερο για τ' άσυνάρτητα λόγια που πρόφερε, καρφώνοντας την άπλανή ματιά της στο κενό.

Η Κλαίρη δεν είχε θελήσει με κανένα τρόπο να γυρίση στο Παρίσι. Έννοούσε να μείνει και να πεθάνη εκεί, στην έρημια, κοντά στον άντρα της, που τον είχαν θάψει στο βάθος του μεγάλου πάρκου.

Τα χρόνια πέρασαν... Καί, κάθε βράδυ, ή Κλαίρη καθόταν κοντά στο τζάκι που ήταν αναμμένο χειμώνα — καλοκαίρι. Κύτταζε τὰ παιγνιδίσματα της φωτιάς και συλλογιζόταν ότι το ξερό έκείνο έζυλο ήταν όμοιο με το δέντρο που είχε φυτρώσει δίπλα στον τάφο του άγαπημένου της Μαρσέλ και που τώρα, μεγάλο πιά, σκίαζε την πλάκα του μνημείου...

Έτσι κι' άπόψε... Σέ λίγο, σηκώθηκε, πλησίασε στο παράθυρο και κάρφωσε το βλέμμα της στο δέντρο εκείνο: μια μαυριδερή βελανιδιά. Της φαινόταν πως είχε το σοβαρό παράσημο του Μαρσέλ της, τις άρμονικές γραμμές του εύλυγιστου άδνατου κορμιού του. Άνατρίχιαζε στη σκέψη ότι ό ρίζες του έφταναν ίσως ως το θαμμένο σώμα του άγαπημένου της κι' είχαν τραφή με τις σάρκες του...

Ένα πρωί, βρέθηκε σπασμένο ένα μεγάλο κλαδί της βελανιδιάς. Η Κλαίρη κυριεύθηκε από τρελή άπελπισία. Της φαινόταν πως έτρεχε αίμα απ' την πληγή του δέντρου.

— Άγόρι μου! τούλεγε με πονεμένη τρυφερότητα. Άγάπη μου!... Δεν θα σ' άφήσω πια! Κανείς πια δεν θα μπορέσει να σε κάμη να πονέσης!

— Έρρινε άγρυπνη όχτώ νύχτες, φυλάγοντας το πληγωμένο δέντρο. Τό λάνοντας το πληγωμένο δέντρο, πρῶτ, ήταν εξαντλημένη, κατάχλωμη, πρῶτ, ήταν εξαντλημένη, κατάχλωμη, πρῶτ, ήταν εξαντλημένη, κατάχλωμη.

Ο γιος της που συμβουλευθηκε ή Άνω, άρχισε να φοβάται για το λογικό της. Ήταν έπικίνδυνος ο πάροφος εκείνος μυστικισμός της, που μεγάλωνε κάθε μέρα. Θα όδηγούσε τέλος στην τρέλα.

Η Άνω κοιμόταν δίπλα στην κάμαρα της κυρίας της, κατά συμβουλήν του γιαιτρού. Κάθε τόσο, σηκώονταν για να καταπαρήν την Κλαίρη, που νόμιζε άκουγε σπαράκτικές έπικλήσεις απ' το βάθος του πάρκου, και φώναζε:

— Τόν κάνουν πάλι να πονή! Θέλω να πάω να δώ!...

— Τόν κάνουν πάλι να πονή! Θέλω να πάω να δώ!...

— Τόν κάνουν πάλι να πονή! Θέλω να πάω να δώ!...

— Τόν κάνουν πάλι να πονή! Θέλω να πάω να δώ!...

— Τόν κάνουν πάλι να πονή! Θέλω να πάω να δώ!...

— Τόν κάνουν πάλι να πονή! Θέλω να πάω να δώ!...

— Τόν κάνουν πάλι να πονή! Θέλω να πάω να δώ!...

— Τόν κάνουν πάλι να πονή! Θέλω να πάω να δώ!...

— Τόν κάνουν πάλι να πονή! Θέλω να πάω να δώ!...

— Τόν κάνουν πάλι να πονή! Θέλω να πάω να δώ!...

— Τόν κάνουν πάλι να πονή! Θέλω να πάω να δώ!...

— Τόν κάνουν πάλι να πονή! Θέλω να πάω να δώ!...

— Τόν κάνουν πάλι να πονή! Θέλω να πάω να δώ!...

— Τόν κάνουν πάλι να πονή! Θέλω να πάω να δώ!...

— Τόν κάνουν πάλι να πονή! Θέλω να πάω να δώ!...

— Τόν κάνουν πάλι να πονή! Θέλω να πάω να δώ!...

— Τόν κάνουν πάλι να πονή! Θέλω να πάω να δώ!...

— Τόν κάνουν πάλι να πονή! Θέλω να πάω να δώ!...

— Τόν κάνουν πάλι να πονή! Θέλω να πάω να δώ!...

— Τόν κάνουν πάλι να πονή! Θέλω να πάω να δώ!...

Κι' εκείνη τη χειμωνιάτικη μέρα, την είχε περάσει ή Κλαίρη δίπλα στο τζάκι. Προς το βράδυ, έστρασε μια μπόρα. Η ραγδαία βροχή έσκαβε το χώμα κι' έδερνε σαν χαλάζι τη σκεπή του σπιτιού. Ο άντρας άυλακωνόταν από άστραπές, που της άκολουθούσε το κύλημα της βροντής.

Η θύελλα δυνάμωνε. Το πάρκο φωτιζόταν τώρα από λάμψεις συνεχείς, πούσκιζαν το σκοτάδι σαν πυρίνα σπαθιά. Κάθε τόσο έπεφταν κεραυνοί πολύ κοντά ή μακρύτερα.

Άμέσως με τις πρώτες στάλες της βροχής, ή Κλαίρη είχε σηκωθεί απ' το κρεβάτι. Φορώντας μόνο μια άσπρη ρόμπα, είχε ζητήσει να βγη στο μεγάλο μαλκόνι... Η Άνω, τρέμοντας όλοκληρη, είχε άναγκασθή να μεταχειρισθή στην άρχή τις τρυφερότερες παρακλήσεις κι' έπειτα όλη τη δύναμή της, για να την εμποδίση.

Η νέα γυναίκα φάνηκε πως ήσυχάζε. Όσοσο ή νευρικότητά της μεγάλωνε από στιγμή σε στιγμή. Σηκωνόταν, πηγαίνονχεόταν, ψιθύριζε λόγια άκατανόητα:

— Είναι ό πιο μεγάλος!... Γι' αυτό κι' άπειλείται πιο πολύ... Θέέ μου!...

Πέρασε έτσι μια ώρα φρικτή. Η Άνω μετρούσε τὰ δευτερόλεπτα, με φόβο που μεγάλωνε διαρκώς... Έπειτα, ή μανία των στοιχειών της Φύσεως έφτασε στο κατακόρυφο. Το βάθος του πάρκου φωτιζόταν σαν νάταν ήμέρα, απ' τις λάμψεις που διαδέχονταν ή μία την άλλη. Τότε ή Κλαίρη δεν συγκρατήθηκε πια.

— Θά του συμβή δυστύχημα! φώναζε πνιγμένα.

Περπατούσε τώρα μέσα στο δωμάτιο σαν άγριο θηρίο, χωρίς να βλέπει ή Άνω, που είχε όπισθοχωρήσει έξ ένστικτο. Στάθηκε ξαφνικά μπροστά της και μούγκρισε:

— Ατίμη!... Δειλή!... Θά χτυπηθί! Και συ κάδεσαι με σταυρωμένα χέρια!

Την άρπαξε έπειτα απ' τους ώμους, την άναποδογύρισε και, μ' ένα πήδημα πέρασε το κατώφλι...

Η Άνω σηκώθηκε γρήγορα κι' άρμισε πίσω της, ζητώντας βοήθεια. Μα ό υπήρξε, πούτρεξε άκούγοντας τις φωνές της, μόλις πρόσλαβαν να διακρίνουν την άσπρη σιλουέτα της Κλαίρης, με τὰ λυτά της μαλλιά, που χανόταν στο βάθος του πάρκου.

Έξαφνα, άντήχησε ο φοβερός κρότος του κεραυνού. Η βροχή είχε διπλασιάσει την όρμη της... Οι άστραπές τύλιγαν με το λευκό φως τους το σπίτι και τὰ γύρω δέντρα.

Συγκεντρώνοντο στο κατώφλι, όλοι ό υπήρξε άντελήφθησαν κάποια στιγμή ότι είχε πέσει ένας κεραυνός πολύ κοντά, σ' άποστάσι διακοσίων μέτρων περίπου. Τους φάνηκε μάλιστα πως άκουσαν μια δυνατή κραυγή φρίκης και πόνου...

Το πρωί, βρήκαν τη βελανιδιά σωριασμένη καταγής. Άνάμεσα στα κλαριά της βρισκόταν ή Κλαίρη, νεκρή, με τὰ μάτια όρθανοίχτα. Είχε τὰ χέρια της άπλωμένα, σαν να δαίε στην πιο κρίσιμη στιγμή, να προφυλάξη με το κορμί της το δέντρο που το είχε χτυπήσει ο κεραυνός και το είχε σωρίσει κάτω...

ΑΝΤΡΕ ΝΤΕ ΛΟΡΝΤ

Συμβαίνουν και άλλοι

Σύμφωνα με μια πρόσφατη άνακοίνωση της υπηρεσίας ασφάλειας των καταστημάτων του Λονδίνου, κατὰ τὸ παρελθόν έτος εκλάπησαν απ' αὐτὰ είδη άξίας άνω των δύο εκατομμυρίων λίρων στερλινών. Οι περισσότερες από αυτές τις κλοπές έγιναν από γυναίκες.

Ερύθρσμα - Ίχθύσσις

Θά μιλήσωμε σήμερα για δυο συνήεις δερματικές παθήσεις — το έρύθρσμα και την ίχθύσσις του δέρματος — για τις όποιες πολλοί άναγνώσται, άμφοτέρων των φύλων, ζητούν την συμβουλήν μου.

Ε ρ ύ θ ρ σ μ α. Το έρύθρσμα είναι μία συχνή, άλλ' άπλή και κακοήθης δερματοπάθεια όφειλόμενη σε μυκητώδες παράσιτο. Το έρύθρσμα παρουσιάζεται συχνότερα στα σκέλη (μυρογεννητικές πτυχές) άνδρών και γυναικών ίδιων των παχυσαρκών άτόμων λόγω της συντελουμένης κατά την βόδιση έπαφής και προεξέχουσας των μερών, ήτις είναι και μία εκ των συνθηστρούσων αιτίων της εμφανισέως του. Ίδιαίτερως δέ, τούτο συμβαίνει συχνότερα κατά την άνοιξη και κατά τους μήνες του θερούς, λόγω της υπερβολικής εφίδρωσας των μερών τούτων και μάλιστα, στίς άνευ περισκελίδας παχύσαρκες γυναίκες. Σπανιότερον, το έρύθρσμα παρουσιάζεται στίς μασχάλες, κάτω από τους μαστούς ως και στίς πτυχώσεις των διαφόρων αρθρώσεων.

Το έρύθρσμα παρουσιάζεται υπό μορφήν έρυθρών πλάκων ή χρώματος άνοιχτού καφέ, όπου υπάρχουν λεπτά, στα όποια και όφειλεται ή τραχύτης και ή τοπική πεχυνσι του δέρματος. Πολλές φορές το έρύθρσμα, έντοπιζεται στή μία μόνο μυρογεννητική πτυχή (βδεία ή άριστερά), και ακριβώς στο σημείο έπαφής του σάγχους με τον μηρόν.

Το έρύθρσμα έρ' όσον παραμένει άνευ θεραπείας διαρκεί χρονίως και εξελίσσεται έπικεινόμενον βαθμιαίως προς την ήλην και κάτωθι των σκελών, προς τους γλουτούς. Το έρύθρσμα αν και όφειλεται σε παράσιτο — έν τούτοις πολύ δύσκολα μεταδίδεται. Το έρύθρσμα δεν έχει καμμία άπολύτως σχέση με τὸ έκζεμα. Ο πάσχων δεν αισθάνεται διαρκή και έντονν φαγούρα (έπως συμβαίνει με τὸ έκζεμα), αλλά μόνον όταν υπάρχει άφθονη τοπική υπερδιδρωσις και ούτε παρηγοριούνται επί των πλάκων του έρύθρσματος φυσολογικός ύγρος, ως συμβαίνει επί έκζεματος.

Πολλοί συγχέουν το έρύθρσμα με παρεμφερείς δερματικές αλλοιώσεις, που προκαλούνται στίς ίδια ακριβώς μέρη του σώματος εξ άλλων παθήσεων, ως τὸν παρσιτρισμό, της έπιδερμοφυτίας ή τὸν τριχοφυτόν αλλ' ή μικροβιολογική εξέτασι των λεπίων του σώματος φέρει για την άνέυρεσι του είδικού μνήκτος, στόν όποιον όφειλεται ή πάθσις — μικρόσπορον το λεπτότατον — λύει κάθε άμφιβολία.

Θεραπεία. Έπί της θεραπείας δεν θ' άσχοληθώ λεπτομερώς, διότι αὐτή κανονίζεται σύμφωνα με την έπέκτασι και τον χρόνο της παθήσεως ως και άναλόγως της υπαλειδας και της χώρας του σώματος στην όποια αὐτή ύφίσταται, και ως εκ τούτου αρμοδιότητα είναι ο δερματολόγος σας.

Γενικώς όμως ή θεραπεία του έρύθρσματος και μάλιστα κατὰ τὰς άρχας της εμφανισέως του, είναι άπλουσάτη και ταχεία, επιτυχανόμενη διά της χρήσεως έρεστικῶν μάλλον φαρμάκων (ιωδίου, βειούχου ή ιωδιούχου αλκοόλης, κ.τ.λ.), και για τον λόγον αὐτόν ύφίσταται άνάγκη ίατρικῆς επίβλεψως διά την έν καιρῷ χορήγησιν των καταλλήλων καταπαρηκτικῶν και γλυκοδερμικών ούσιων, προς κατευσσινόν του προκαλησόμενου τυχόν υπό τούτων έρεδισμού του δέρματος.

Ι χ θ ύ σ σ ι ς. Η ίχθύσσις είναι μία αιτιασθητική κατάσταση του δέρματος, χαρακτηριζόμενη από την τελεία ήρπότητά του, από την τραχύτητα που παρουσιάζεται κατά την άφήν και από την άκαταπαυστή άπολύεσιν του. Γενικώς το πάσχον δέρμα παίρνει την όψην του λεπιδωτού περικαλμματος των ψαριών. Η πάθσις δύναται να προσβήλ ή ούνησιν πατε μέρος του σώματος, του προσώπου και της κεφαλής, αλλά συνθηστρούσως εμφανίζεται πλέον έντονν σ' άριόμενες μόνο περιοχές τούτου, ως εις τους άγκώνες, τὰ γόνατα και την έσω επιφανεία των μελών, επί των όποιων και εκδήλονται οι άτροφικές βλάβες του δέρματος, που την χαρακτηρίζουν.

Τα μέρη που δεν προσβάλλονται καθόλου υπό της παθήσεως είναι οι μασχάλες, ο πρωκτός και οι μυρογεννητικές πτυχές, ένθα υπάρχουν φυσιολογικώς άφθονοι οι έκκρίσεις του δέρματος (ιδρώς).

Το ίχθυακόν δέρμα είναι τραχύ, σουφρωμένο, θαμπό και μοιάζει σαν πολύ βρώμικο, διαρκώς τρίβεται σαν πίττορο και ξεφλουδίζεται. Τα ίχθυακτά λεπία σχηματίζονται έπάνω στο δέρμα ένα είδος επενδυμένων λεπιδωτού, το όποτον συνεχώς άποπίπτει και σούθρει ξαναγίνεται. Οι τρίχες που καλύπτουν ένα τέτοιο δέρμα είναι άτροφικές και τὰ νύχια ξηραίνονται και τρίβονται. Στην επιφανεία του τριχωτού δέρματος της κεφαλής ή ίχθύσσις προκαλεί μία πυκνή, ξηρά και άλευράδη άπολύεσι και μία χαρακτηριστική άραιότητα των τριχών, ή όποια δεν πρέπει να συγχέεται μ' εκείνην, ήτις προκαλείται από την συνήθη πιτυρίαση.

Αίτια και σ μ π τ ὁ μ α τ α. Οι άρμονικές έκδηλάσεις της ίχθύσσεως επί του δέρματος παρουσιάζονται από του 2ου έτους της ηλικίας και φθάνουν εις τὸ μέγιστον της έντάσεως τους κατὰ τὸ 15ον έτος αὐτής, παραμένονσαι στάσις μέχρι έφ' όρου ζωής. Η πάθσις είναι οικογενειακή και κληρονομική. Άλλοι την χαρακτηρίζουν ως δερματική άπλή δυσμορφία και άλλοι ως λοιμώδη υπερκεράτωσιν.

Θεραπεία. Πρέπει ν' άνατρεφθόν τὰ άναλόγια αίτια της καταστάσεως και να επακολουθήσ ή άδύνατος θεραπεία (γενικοί νόσοι, άδενική άνεπάρκεια, κ.τ.λ.). Οι ίχθυακτοί πρέπει να λαμβάνουν μουρμενολειον και στερές τριχών πλούσιους εις λίπος. Όσαυτός ή χρήσις του άρρενικού διδίδ καλά άποτελέσματα. Τοπικώς, πρέπει να λιπαίνονται τὰ πάσχοντα μέρη με μίαν λιπαρά κρέμα, ή με λίγο γλυκό άμυγδαλόλαδο. Τὰ γλυκερινούχα, όσαυτός, λουτρά είναι άριστα, γεγόμενα άπασ της έβδομάδος (500—1000 γραμμάρια γλυκερίνης δι' έκάστον λουτρῶν).

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ
Ίατρος — Δερματολόγος

— Θα σάς μιλήσω έκ μέρους τών
«Ἠνωμένων Κομμάτων»!...

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

— Θα σὲ στείλω μέσα στοῦ γράμμα, Ζαχαρία, στὴ μητέρα μου ποὺ
εἶνε ἄρρωστη κι' ἔτσι θὰ γλυτώσουμε τὰ εἰσιτήρια!...

— Εἶνε ὁ ὑποψήφιος ποὺ σοῦλεγα. Δὲν ἀποκλείεται νὰ βγῇ,
γιατὶ ἔχει τὴν ὑποστήριξι δυὸ μεγάλων... κομμάτων!...

(Τοῦ Χριστοδούλου)

— Ὁ κύριος Κλέαρχος δὲν θὰ δεχτῇ ἄλλους... ὑποψηφίους!...

(Τοῦ Ἀρχέλαου)